

Lỡ Yêu Gracie (Falling for Gracie)

Contents

Lỡ Yêu Gracie (Falling for Gracie)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10	71
11. Chương 11	78
12. Chương 12	84
13. Chương 13	90
14. Chương 14	99
15. Chương 15	109
16. Chương 16	117
17. Chương 17	125
18. Chương 18	132
19. Chương 19	139
20. Chương 20	146
21. Chương 21	152

Lỡ Yêu Gracie (Falling for Gracie)

Giới thiệu

Los Lobos #2Thể loại: Lãng mạnNgười dịch: một sách 323Cô theo anh khắp nơi, để ý từng hành động

1. Chương 1

“Gracie? Gracie Landon? Phải cô đó không?”

Bị bắt gặp, đứng ngay giữa bãi cỏ trước nhà mẹ của cô, một tay cầm báo, một tay cầm li cà phê, Gracie Landon nhìn về phía lối thoát là cánh cửa trước của ngôi nhà với vẻ khao khát.

Về lý thuyết, thì cô có thể vọt chạy thoát đi, nhưng như vậy sẽ là bất lịch sự với bà Eunice Baxter, người hàng xóm lớn tuổi. Và Gracie Landon đã được dạy dỗ đàng hoàng.

Cô vén mớ tóc đã dán chặt vào mặt sau giấc ngủ qua một bên, lê bước đến cái hàng rào thấp bằng gỗ ngăn cách nhà Landon và nhà bà Eunice Baxter trong đôi dép Tweetie Bird của em gái cô.

“Chào buổi sáng, bà Baxter,” cô nói, hi vọng là giọng cô nghe vui vẻ chứ không gượng ép. “Đúng, là cháu, Gracie nè.”

“Trời thần, vậy là đúng rồi. Tôi không gặp cô nhiều năm rồi nhưng tôi thề là tôi có thể nhận ra cô ở bất cứ đâu. Bao lâu rồi nhỉ?”

“14 năm rồi.” Nửa cuộc đời cô. Cô đã rất mong là mọi người đã quên cô đi.

“Chà, phải nói chứ... trông cô đẹp hẳn ra. Khi cô bỏ đi, tôi nói vậy là có ý tế nhị lắm rồi đó, cô là một đứa bé xấu thấy sợ luôn. Thậm chí bà má tội nghiệp của cô cứ phải lo lắng suốt là cô sẽ không trở mã xinh đẹp ra, nhưng mà cô đã làm được. Bây giờ trông cô rạng rỡ, xinh xắn như người mẫu bìa tạp chí ấy.”

Gracie không thực sự muốn nhớ lại thời kỳ “vịt con xấu xí” của cô - một giai đoạn đã kéo dài gần sáu năm. “Cảm ơn,” cô nói, chân nhích dần về phía hiên nhà.

Eunice vun cho phồng mái tóc với những lọn xoắn tít của bà, tay gõ gõ vào cằm. “Cô biết không, tôi mới nói chuyện với bà bạn Wilma của tôi về cô. Chúng tôi đã nói rằng giới trẻ ngày nay không biết yêu là gì. Không giống như trong phim hay như cách cô đã yêu Riley Whitefield.”

Ôi Trời ơi, Trời ơi. Trời ơi. Đừng nhắc chuyện Riley. Bất cứ chuyện gì trừ chuyện đó. Sau từng ấy thời gian, cái tiếng xấu cô là một kẻ bám đuôi ngây thơ, cuồng dại vẫn không thể ngủ yên ư?

“Cháu không hẳn đã yêu anh ấy,” Gracie nói, tự hỏi tại sao cô lại đồng ý trở về nhà sau từng ấy thời gian. Ồ phải. Đám cưới của em gái cô.

“Cô là một minh chứng cho tình yêu chân thật,” Eunice bảo cô. “Cô nên tự hào. Cô đã yêu thích cậu ta với tất cả trái tim của cô và cô không sợ thể hiện điều đó ra. Phải đặc biệt can đảm mới làm thế được.”

Hoặc bị tâm thần, cô nghĩ và mỉm cười yếu ớt. Tội nghiệp Riley. Cô đã làm cho cuộc sống của anh thành một địa ngục trần gian.

“Và anh bạn phóng viên đó đã viết về cô trên tờ báo địa phương để mọi người biết câu chuyện của cô,” Eunice nói thêm. “Cô đã được nổi tiếng.”

“Tai tiếng thì đúng hơn,” Gracie lẩm bẩm, nhớ lại cảm giác xấu hổ khi đọc bài báo về tình cảm thầm kín của cô dành cho Riley trong lúc ăn sáng.

“Wilma thích nhất đoạn cô đã đóng đinh giữ chặt cửa sổ và cửa chính nhà bạn gái cậu ta để cô ta không thể đi đến chỗ hẹn hò được. Vụ đó hay, nhưng tôi lại thích lần cô nằm lăn ra trước mũi xe của cậu ta ngay tại đó.” Eunice chỉ phần đường trước nhà mình.

“Tôi đã chứng kiến hết. Cô đã nói với cậu ta là cô đã yêu cậu ta quá nhiều nên không thể để cho cậu ta kết hôn với Pam và nếu cậu ta nhất quyết đính hôn, cậu ta cứ việc cán qua cô để giải thoát cô khỏi đau khổ.”

Gracie cố kềm tiếng thở dài. “Phải, vụ đó hay thật.”

Tại sao mọi người trên thế giới được phép quên đi sự xấu hổ của thời thơ ấu của họ, nhưng tất cả mọi người đều muốn nói về sự xấu hổ của cô?

“Cháu nghĩ có lẽ cháu còn nợ Riley một lời xin lỗi.”

“Cậu ta đã quay lại thị trấn này,” Eunice hớn hởi nói. “Cô có biết không?”

Khi mà hầu hết mọi người cô gặp trong mấy ngày vừa qua đã cố nói cho cô hay, tất nhiên là cô biết. “Thật không?”

Bà cụ nháy mắt. “Cậu ta lại độc thân rồi. Còn cô, Gracie? Có ai đặc biệt chưa?”

“Chưa, nhưng lúc này cháu đang rất bận rộn với công việc của cháu và...”

Eunice gật đầu ra vẻ hiểu biết. “Duyên phận đó. Đúng là duyên phận. Hai người đã được đưa về lại với nhau và được cho một cơ hội thứ hai.”

Gracie biết cô sẽ bị treo trần trướng trên một đồng kiến lửa hơn là có bất cứ điều gì dính líu với Riley Whitefield một lần nữa. Cô không muốn có thêm sự xấu hổ nào khi chuyện có liên quan đến Riley. Và ai mà biết là anh ta sẽ sẵn sàng chịu đựng những cực hình gì để tránh mấy người như cô?

“Thế thì hay quá, nhưng cháu không nghĩ rằng cháu -”

“Có thể là cậu ta vẫn thích cô,” Eunice nói.

Gracie phì cười. “Bà Baxter này, anh ta sợ cháu phát khiếp ấy chứ. Nếu bây giờ anh ta nhìn thấy cháu, anh ta vừa la hét vừa chạy theo hướng đối diện ngay.” Thành thật mà nói, ai mà trách anh ấy được?

“Đôi khi đàn ông cần được nhẹ nhàng thúc đẩy.”

“Đôi khi đàn ông cần được để yên một mình.”

Và đó chính là dự định của cô. Không bám đuôi Riley nữa. Thực tế thì cô định sẽ tránh xa tất cả các nơi Riley có thể có mặt. Và nếu họ có tình cờ chạm mặt, cô sẽ bình thản, lịch sự và giữ kẽ. Có thể cô sẽ thậm chí không nhận ra anh ta. Bất kỳ tình cảm gì cô từng dành cho Riley trước đây đã phôi phai. Đã chết và chôn sâu. Cô đã quên hẳn anh ta rồi.

Ngoài ra, bây giờ cô đã là một người khác rồi. Duyên dáng. Trưởng thành. Không còn là con nhỏ bám đuôi nữa.

“Ai thế?” Vivian hỏi khi Gracie đi vào nhà bếp của gia đình Landon. “Bà Baxter túm chị lại nói chuyện với bà ấy hả?”

“Ừ.” Gracie đặt tờ báo lên trên bàn bếp và uống một ngụm cà phê lớn. “Chị thề, cứ như là chị mới bỏ xứ mà đi vào tuần trước chứ không phải là 14 năm trước.”

“Người già cảm nhận thời gian theo cách riêng của họ,” Vivian nói khi cô rũ rũ mái tóc vàng lấp lánh ánh đỏ của cô ra sau lưng rồi ngáp dài. “Có điều, họ dậy sớm quá. Mẹ mình chưa 7 giờ là đã ra khỏi cửa rồi.”

“Chị nghe Mẹ nói gì đó về thứ Bảy giảm giá đặc biệt ở cửa tiệm.” Gracie trườn lên ngồi trên một chiếc ghế đặt trước bàn ăn và để ly xuống bàn. “Buổi bán hàng mà lẽ ra em đã đi phụ mẹ.”

“Em biết.” Vivian vươn vai. “Là lỗi của em đã chọn mua một chiếc áo cưới trị giá 3000 đô la. Em có hai chọn lựa: một là dồn hết tiền lo lễ cưới vô cái áo và cho khách nhin đói, hai là trả góp.” Cô nhoẻn miệng cười. “Ít nhất thì em cũng sẽ có được một cái bánh cưới tuyệt vời mà không mất đồng nào.”

“May cho em.”

Là chị gái của cô dâu, Gracie đã tình nguyện đóng góp một trong những kiệt tác của cô cho buổi tiệc. Cô nhìn tờ lịch treo trên tường. Tính từ hôm nay thì còn đúng 5 tuần nữa là lễ cưới sẽ diễn ra. Nếu là người thông minh, cô đã tránh mặt cho đến phút cuối, rồi xuất hiện cùng với cái bánh, ăn tiệc rồi lại bỏ đi. Nhưng những cú điện thoại hốt hoảng của mẹ cô, của Vivian và Alexis, người chị cả, đã khuấy lên cảm giác tội lỗi trong cái bụng vốn đã hay bị cồn cào của Gracie làm cô đồng ý trở về nhà để giúp đỡ với kế hoạch tổ chức lễ cưới.

Và Gracie đã được thưởng bằng việc phải nướng tất cả các bánh đã được đặt hàng với cô trong một cái lò nướng lạ hoắc mà cô không cảm thấy tin tưởng gì mấy, và bị các cụ bà tra tấn khi họ khẳng khẳng nhắc lại chuyện tình cảm đầy vấn đề trong quá khứ của cô.

“Thời gian đó có gì hay đâu,” Gracie lẩm bẩm với ly cà phê của mình.

Vivian cười toe toét. “Bà Baxter có nói rằng Riley Whitefield đã trở lại thị trấn không?”

Gracie trừng mắt với em. “Em phải đi đâu mà hả?”

Vivian cười vang và chạy ra cầu thang.

Gracie nhìn em bỏ đi, rồi mở tờ báo, sẵn sàng tận hưởng một buổi sáng bình yên. Chiều hôm nay, cô sẽ chuyển vào ngôi nhà cô đã thuê cho sáu tuần cô ở lại thị trấn, nhưng cho đến khi đó, cô không bận gì cả, ngoại trừ -

Cánh cửa bếp bật mở.

“Ồ, tốt quá. Em dậy rồi.” Alexis, chị gái lớn hơn Gracie 3 tuổi, liếc nhìn xung quanh. “Vivian đâu?”

“Đang sửa soạn để chuẩn bị ra cửa hàng.”

Alexis cau mày. “Chị tưởng nó đã đi rồi chứ. Không phải đợt bán hàng giảm giá bắt đầu lúc 8 giờ à?”

“Em có biết gì đâu,” Gracie thừa nhận.

Cô mới về lại nhà được hai ngày và vẫn đang cố tìm cách thích nghi. Trong khi Alexis và Vivian đã lớn lên trong ngôi nhà này, thì Gracie đã bỏ đi vào mùa hè cô vừa lên mười bốn và đã không một lần trở lại.

Alexis rót cho mình một tách cà phê và ngồi lên ghế cạnh ghế của Gracie.

“Chúng ta cần nói chuyện”, người chị cả khẽ nói với giọng hơi run rẩy. “Nhưng em không được kể cho Vivian. Hoặc Mẹ. Chị không muốn họ phải lo lắng, khi họ đang phải lo chuyện đám cưới.”

“Được rồi,” Gracie chậm rãi trả lời, biết là cô không cần phải hỏi chị là mọi chuyện có ổn không. Nếu mọi chuyện đều ổn, Alexis đã không ở đây đòi cô giữ bí mật, hoặc trông có vẻ hoảng hốt.

“Chuyện về Zeke,” Alexis nói, rồi mím môi lại. “Chết tiệt, chị đã tự nhủ là sẽ không khóc rồi.”

Gracie thấy căng thẳng. Zeke và Alexis đã kết hôn được năm năm, hạnh phúc về mọi mặt.

Alexis hít một hơi sâu, rồi thở ra. “Chị nghĩ anh ấy đang ngoại tình.”

“Cái gì? Không thể nào. Anh ấy mê chị đắm đuối mà. ”

“Chị cũng đã nghĩ vậy.” Alexis đưa tay chùi mắt. “Chỉ là...” Chị dừng lại khi cả hai nghe thấy tiếng âm ầm ở trên lầu. “Anh ấy biến mất mỗi đêm và không về lại nhà cho đến khi ba hoặc bốn giờ sáng. Khi chị hỏi anh ấy có chuyện gì không, anh ấy nói rằng anh ấy làm việc trễ vì lo cho cuộc vận động tranh cử. Nhưng chị không tin anh ấy.”

Gracie cẩn thận gấp tờ báo lại. “Vận động tranh cử gì? Không phải Zeke bán bảo hiểm sao?”

“Phải, nhưng anh ấy đang lo chiến dịch vận động để Riley Whitefield tranh chức thị trưởng. Chị tưởng em biết rồi.”

Gracie lạc hậu với thông tin hơn cô đã nghĩ. “Chuyện bắt đầu khi nào?”

“Vài tháng trước đây. Anh ta thuê Zeke vì-”

Tiếng bước chân rầm rầm ở cầu thang. Vài giây sau Vivian xông vào nhà bếp.

“Chào chị, Alexis,” Vivian nói khi cô đang bím mái tóc dài của cô lại. “Hôm nay chị muốn làm ở ngoài tiệm thay em không?”

“Không hẳn.”

Vivian cười toe toét. “Đâu có thiệt gì mà không hỏi. Em đi làm nô lệ để trả tiền cho chiếc váy cưới của em đây. Đờng có quây bạo lúc em không có đây đó nha.”

Cánh cửa bếp đóng sầm lại sau lưng cô. Một phút sau, tiếng máy xe khởi động, lựt phựt muốn tắt nhưng rồi lại nổ được.

Alexis đi ra phía cái cửa sổ nằm ngay trên bồn rửa chén và nhìn ra đường. “Rồi, nó đi rồi. Minh nói tới đâu rồi?”

“Chị đang kể với em là chồng của chị hiện đang làm việc cho Riley Whitefield. Sao lại thế?”

“Sau Đại học, Zeke đã làm việc cho thượng nghị sĩ bang Arizona khoảng 2 năm.” Chị có vẻ nguôi bớt nỗi lo khi chị quay sang nhìn Gracie mỉm cười. “Lúc đó chị đang ở Arizona và anh ấy...” Alexis lắc đầu. “Trời ạ, chuyện lâu lắm rồi. Chị không thể tin rằng anh ấy sẽ làm điều này với chị. Chị yêu anh ấy rất nhiều và và ch... chị nghĩ...” giọng nói của chị nghẹn ngào. “Chị phải làm gì?”

Gracie có cảm giác không thoải mái của người bị kẹt trong một ngôi nhà kỳ lạ. Không có gì trong nhà giống như vẻ bề ngoài của ngôi nhà, và cô tìm không được lối thoát ra.

Chắc chắn rồi, Alexis và Vivian là chị em với cô. Người thân của cô. Nhìn họ đủ giống nhau để không ai có thể nhầm lẫn quan hệ máu mủ của họ, cũng mái tóc dài màu vàng - vàng nhạt cho Alexis, vàng ánh đỏ cho Vivian và vàng ánh kim cho chính cô, cũng đôi mắt xanh to tròn và thân hình cân đối vừa phải. Nhưng quan hệ chị em này đã được duy trì từ một khoảng cách khá xa suốt cả nửa cuộc đời cô - không được khởi động lại từ từ thì cô không biết làm sao để lại quay về với mối quan hệ đủ thân mật để có thể gửi gắm tâm sự hay cho lời khuyên.

“Chị không biết chắc chắn là Zeke đang làm gì mà,” Gracie nói. “Có thể là vì cuộc vận động tranh cử thật.”

“Chị không biết, nhưng chị nhất định sẽ tìm hiểu cho rõ.” Chị tiến lên một bước.

Gracie có một cảm giác không hay trong cái bụng đang cồn cào của cô. “Em ái ngại khi phải hỏi lắm, nhưng chị định tìm hiểu bằng cách nào?”

“Theo dõi anh ấy. Anh ấy có kế hoạch họp với Riley tối nay và chị sẽ đi đến đó.”

“Không phải là ý kiến hay,” Gracie nói và với lấy ly cà phê của cô. “Tin em đi, xuất phát từ kinh nghiệm bản thân, kinh nghiệm về Riley đó.”

“Chị sẽ tiến hành kế hoạch này,” Alexis nói, mắt chị ngân ngấn nước, “và chị cần em giúp chị.”

Gracie đặt ly cà phê xuống. “Không, Alexis, không. Em không thể, và chị cũng không thể làm thế. Điên quá.”

Nước mắt lăn tròn trên má chị. Niềm đau làm đôi mắt chị xanh thẫm. Alexis làm cho sự đau khổ như hiển hiện và Gracie không biết làm sao để cưỡng lại. Nhưng cô vẫn cố thử.

“Cách này chỉ gây thảm họa”, cô khẳng định. “Em sẽ không dự phần vào đâu.”

“Chị h... hiểu,” Alexis nói và môi chị run rẩy.

“Tốt. Vì em sẽ không đi với chị đâu.”

Khuya hôm đó, Gracie thấy mình theo sau chị, men theo một hàng rào sắt tía gọn gẽ nằm ở phía đông của một ngôi nhà cũ lớn, mà không phải là nhà ai khác, chính là biệt thự của họ Whitefield, nhà của nhiều thế hệ Whitefield giàu có và bây giờ là nơi ở của chính Riley.

“Đúng là điên quá mà,” Gracie thì thầm với chị khi họ lom khom cách cái cửa sổ hậu của tòa nhà vài mét. “Em đã thôi theo dõi Riley khi em mười bốn tuổi. Em không thể tin rằng em đang làm như vậy một lần nữa.”

“Em không theo dõi Riley, em theo dõi Zeke. Có một sự khác biệt lớn đó.”

“Em không tin Riley sẽ nghĩ thế nếu bắt gặp chúng ta.”

“Vậy thì chúng ta sẽ không bị bắt gặp. Em có đem theo máy ảnh của em chứ?”

Gracie lấy cái máy chụp hình Polaroid yêu quý (loại in hình ra ngay sau khi chụp) cô đang kẹp dưới cánh tay đưa ra. Ánh đèn đường phản chiếu cái ống kính nhỏ bé của máy sáng lấp lánh.

“Hãy sẵn sàng”, Alexis nói. “Sau góc này là cửa sổ thư viện. Từ vị trí đó em có thể chụp được những bức ảnh rất rõ ràng.”

“Sao chị không chụp đi?” Gracie hỏi, sợ hãi làm chân cô nặng như chì.

“Vì chị cần phải ở đây để xem có con lăng loàn nào trốn ra từ cửa sau không.”

“Nếu Zeke ngoại tình, sao anh ấy không đi thuê phòng ở khách sạn chứ?” Gracie hỏi.

“Sao anh ấy làm vậy được, chị quản lý chuyện chi tiêu trong nhà mà. Với lại lúc tại chị còn cặp bồ, anh ấy cũng thường cho bạn mượn nhà để đưa bạn gái về chơi. Nói cho em hay, Riley cũng đang làm như vậy cho Zeke. Có ai mà hợp hành tranh cử đến tận 2 giờ sáng chứ?”

Lý lẽ nghe hợp lý một cách kỳ cục, Gracie thầm nghĩ khi cô rón rén đi ra bên hông tòa nhà, nhất là khi mình cố tình lờ đi thực tế là mình đang lén vào nhà riêng của người khác để chụp hình qua cửa sổ nhà họ.

“Chúng ta thậm chí không biết là họ có đang ở trong thư viện không,” Gracie trầm giọng nói.

“Zeke nói rằng họ luôn họp ở đó. Nếu anh ấy thực sự đang họp tranh cử thì đó là nơi họ nên có mặt.”

“Hay là em nhìn qua cửa sổ rồi nói lại cho chị nghe là em đã thấy gì nha?” Gracie hỏi.

“Chị cần bằng chứng.”

Còn Gracie thì cần tránh xa thật xa nơi này. Nhưng cô nhận ra vẻ ương ngạnh của Alexis và thấy áy náy. Dù cô có muốn quay lưng không giúp chị, cô cũng không thể.

Tốt nhất là chụp đại tấm hình rồi đi về hơn là cứ lom khom ở đây mà tranh cãi.

“Sẵn sàng,” Gracie nói khi cô tiếp tục bước ra phía hông tòa nhà.

Các bụi cây quanh tòa nhà đã dày hơn lúc mới được trồng. Chúng cào xước cánh tay để trần của cô và níu kéo quần áo cô. Tệ hơn nữa, cái cửa sổ thư viện cao hơn cô, có nghĩa là cô phải cầm máy để lên trên đầu, chĩa xuống, hướng vào trong thư viện để chụp mà không biết chắc là cái gì, hay ai đang ở đó.

Số cô sẽ thật may khi có ai đó nhìn ra cửa sổ ngay lúc cô chĩa máy hình vô(!)

“Chỉ phí công vô ích thôi,” cô lầu bầu khi vươn người đứng trên đầu ngón chân và nhấn cái nút màu đỏ.

Một ánh sáng chói lóa lóe lên trong màn đêm. Gracie vội ngồi sụp xuống và thầm chửi thề. Đèn flash! Sao mà cô lại quên mất cái đèn flash cơ chứ?

“Bởi vì tôi sử dụng máy ảnh để chụp ảnh bánh cưới, không phải để theo dõi người ta,” cô lầm bầm trong khi gương đứng lên và chạy về phía Alexis đậu xe.

Không thấy bóng dáng của Alexis đâu hết, và Gracie cũng không biết cô đã chụp được gì. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Cô chỉ muốn đi khỏi chỗ này trước khi-

“Đứng yên!”

Khi mệnh lệnh hùng hồn đó được đi kèm với một cái gì cứng cứng giống như mũi súng chĩa vào giữa xương bả vai, Gracie liền làm theo mệnh lệnh. Cô đứng yên.

“Người định làm cái quái gì vậy? Nếu là ăn trộm thì người là một tên trộm dở tệ. Hay là người luôn thông báo sự có mặt của người bằng đèn flash?”

“Biết thì đã chẳng làm.” Gracie nói và hít một hơi thật sâu. “Tôi xin lỗi tôi đã làm anh giật mình. Tôi có thể giải thích.”

Vừa nói, cô vừa quay lại và khi cô quay lại, nhìn thấy người đàn ông cầm súng và anh thấy cô...

Cả hai đều nhảy ngược trở lại. Trong khi Gracie ước mặt đất mở ra và nuốt chửng lấy cô, anh ta nhìn như bị gặp ma.

“Lạy Chúa lòng lành,” Riley Whitefield thở ra. “Gracie Landon, là cô?”

2. Chương 2

Vì mặt đất tốn quá nhiều thời gian để nuốt lấy cô nên Gracie bắt đầu ước có một con khủng long ăn thịt người khổng lồ trồi dậy từ trong mộ và nuốt trửng lấy cô. Hoặc người ngoài hành tinh. Cô bằng lòng để người ngoài hành tinh bắt cô vào tàu du hành của họ để cô khỏi phải đứng đây và nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp của Riley. Cô thậm chí sẽ chịu mấy cái xét nghiệm mà không than van gì.

Cô đã không gặp anh từ mùa hè cô lên mười bốn tuổi. Anh lúc đó đã được mười tám tuổi, cái tuổi vừa con nít, vừa người lớn đáng yêu và đầy ngượng ngập. Anh giờ đã trưởng thành, cao lớn và trông hấp dẫn, nguy hiểm hơn lúc trước. Tuy nhiên, ánh mắt sưng sờ của anh làm cô muốn chết ngay tại chỗ.

“Tôi có thể giải thích,” cô nói, rồi tự hỏi nếu cô thực sự có thể làm được điều đó. Có từ ngữ nào có thể thuyết phục anh là cô đã không còn là con nhóc bám đuôi điên cuồng vừa mới được thả ra khỏi viện tâm thần?

“Gracie Landon?” Anh lặp lại.

Cô nhận thấy anh đã hạ súng xuống để nó không chia trực tiếp vào cô. Vậy cũng được.

“Chuyện không phải như anh nghĩ đâu,” cô nói và bước lùi một bước. Có lẽ nó sẽ tốt hơn cho cả hai người họ nếu cô tan biến vào trong màn đêm. Và chị cô đâu rồi? Làm cái quái nào mà Alexis luôn biến mất khi có chuyện rắc rối xảy ra vậy. Lúc nào chị cũng để Gracie lãnh đủ.

“Cô không phải đang rình rập bên ngoài nhà của tôi để chụp ảnh sao?” Riley hỏi.

“Ừ thì có, tôi có làm thế, nhưng không phải vì anh. Không hẳn là thế.”

Mắt anh có màu của đêm giống bão. Ít nhất đó là cách cô mô tả chúng khi cô còn thiếu nữ. Cô đã viết hẳn một bài thơ hai-ku (thể thơ Nhật) dờ ờ về đôi mắt và miệng của anh. Cô đã tưởng tượng anh sẽ hôn cô thế nào khi cuối cùng anh cũng đã giác ngộ và nhận ra được họ thuộc về nhau. Thậm chí cô còn làm thơ và gửi đến cho các bạn gái của anh - sau khi anh đã bỏ họ - để chia buồn cùng họ.

Phải rồi Jenny ạ,

Chỉ mình tôi hiểu được

Phút giây thần tiên ấy

Khi anh nắm tay bạn

Gracie đặt tay lên bụng khi cảm thấy nó bắt đầu cồn cào, nhộn nhạo. Bình thường cô chẳng nhớ nổi cô đã để chìa khóa xe ở đâu, sao giờ cô lại có thể nhớ ra được mấy câu trong cái bài thơ dờ ờ cô đã làm từ đời thuở nào?

“Chắc là mình bị trục trặc gì nặng lắm rồi,” cô lẩm bẩm.

“Tôi đồng ý,” Riley nói.

Cô nheo mắt nhìn anh. “Anh chẳng giúp được gì cả. Anh biết điều đó không? Tôi biết chuyện trông có vẻ tồi tệ, nhưng có tin mới nè. Tôi đến đây không phải vì anh. Anh rể tôi, Zeke lẽ ra tối nay phải ở đây với anh để giúp anh chuyện vận động tranh cử chức thị trưởng. Chuyện là vậy đó.” Cô vẫy vẫy cái máy ảnh trước mặt anh.

Anh cau mày. “Cô có gì đó với anh rể của cô à?”

“Cái gì?” Cô la lên. “Không! Ghê quá! Tất nhiên là không rồi. Chị tôi, Alexis, nhờ tôi -”, cô bặm môi lại và quay đi, hướng về phía xe chị cô đã đậu - mong là Alexis đã không lái xe chạy mất sau khi đã lên lút bỏ đi. “Thôi bỏ qua đi.”

“Đừng có vội thế”, Riley nói và chụp lấy tay cô. “Cô không thể xuất hiện như thế này, chụp ảnh, rồi bỏ đi. Làm sao tôi biết cô đã không gài bom vào xe của tôi?”

Gracie giật tay lại rồi hiên ngang ưỡn ngực ra trước khi quay lại đối mặt với anh. “Tôi chưa từng cố ý làm hại anh.” Cô nói với vẻ bình tĩnh hết sức trong khi điều cô muốn làm là hét lên và chạy biến vào trong màn đêm. Thật là không công bằng mà. “Khi tôi còn thương thầm anh, tôi chỉ cố ngăn cản anh đi hẹn hò với bạn gái của anh thôi, chứ tôi chưa thực sự làm tổn thương bất cứ ai.”

“Cô đã nằm lăn ra ngay trước xe của tôi và xin tôi cán qua người cô.”

Mặt cô bừng bừng lên. Sao mọi người không thể để quá khứ ngủ yên? Sao tất cả các chuyện đáng xấu hổ của cô phải bị mổ xẻ nơi công cộng chứ?

“Như thế sẽ làm tôi đau, chứ không phải anh.” Cô hít một hơi thật sâu. Tư tưởng hòa bình, cô tự nhắc mình. Và thuốc kháng axit (để trung hòa dịch vị bao tử). Đó là tất cả những gì cô cần. “Tôi xin lỗi đã làm phiền anh. Tôi xin lỗi đã để chị tôi thuyết phục tôi đến đây. Tôi biết đó không phải là ý kiến hay. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Dù vấn đề của chị ấy với Zeke là gì đi nữa, tôi cũng sẽ không dính líu vô. Không bao giờ nữa.”

Anh nheo mắt lại. “Zeke có chuyện gì?”

“Đó là chuyện riêng tư.”

“Thôi nào, cô nương, từ lúc cô bắt đầu chụp ảnh qua cửa sổ nhà tôi thì nó đã thành chuyện của tôi rồi.”

Anh ấy cũng có lý. Không nhiều nhưng cũng vẫn có... “Gần đây Zeke xử sự hơi kỳ lạ - về nhà trễ, không chịu nói chuyện. Anh ta nói anh ta bận rộn suốt với chiến dịch tranh cử của anh nhưng Alexis nghĩ anh ta đang ngoại tình.”

Riley chữm thề và lại chụp lấy tay cô. “Đủ rồi. Đi nào.”

“Thả tôi ra.”

Anh không thả tay cô ra mà bắt đầu bước đi, lôi cô theo cùng.

“Chúng ta đi đâu vậy?” cô hỏi.

“Vào nhà. Chúng ta cần nói chuyện. Nếu người tổ chức cuộc vận động tranh cử của tôi đang đối gạt vợ anh ta thì tôi cần được biết.”

“Tôi không nghĩ anh ta đang ngoại tình. Anh ta có vẻ không thuộc loại người đó. Tối nay cuộc họp của hai người kết thúc lúc nào?”

Riley ngừng lại ngay trước hiên nhà. Ánh sáng từ ngọn đèn lớn trên cửa chính phản chiếu các nét hoàn hảo của gương mặt anh - đôi mắt sẫm, đôi gò má cao, và đôi môi có thể khiến một người phụ nữ bình thường luôn tỉnh táo lại khao khát làm một điều gì đó thật hư đốn. Anh vẫn đeo bông tai, nhưng chiếc khuyên bằng vàng mà cô nhớ rất kỹ nay đã được thay thế bằng một hạt kim cương.

“Chúng tôi không có họp”, anh nói thẳng. “Tôi đã không thấy Zeke ba ngày nay rồi.”

Cơn nhộn nhạo trong bụng trở nên trầm trọng hơn. Gracie giằng tay khỏi tay của Riley và xoa xoa bụng. “Không hay rồi.”

“Tôi cũng nghĩ như thế. Vậy cô nên vô nhà đi, tôi muốn cô kể từ đầu tất cả những gì cô biết về Zeke và chuyện ngoại tình của anh ta.”

“Có điều, tôi thậm chí không biết anh ta có phải đang ngoại tình không. Alexis có thể đã phản ứng quá mạnh.”

“Cô ấy hay như vậy lắm sao?” anh hỏi, tay giữ cánh cửa mở và ra hiệu cho cô bước vô.

“Tôi không nghĩ vậy. Có thể lắm. Tôi sống ở Los Angeles. Tôi không thường ở cùng chị ấy.”

Cô bước vô nhà và đứng sững lại ngay tiền sảnh. Bên trong thật rộng, đã cũ nhưng đẹp tuyệt với trần nhà thật cao và chạm trổ điêu luyện, nội thất và các vật trang trí cùng các tác phẩm nghệ thuật bên trong đủ để chương trình Antique Roadshow dành riêng một tháng phát sóng cho chúng (đây là một chương trình chuyên định giá (trị) của đồ cổ).

“Chà, tuyệt quá,” Gracie vừa nói vừa nhẹ xoay người vòng vòng. “Cả căn nhà của tôi để trong tiền sảnh này cũng vừa.”

“Ừ, nó rộng thật. Thư viện bên này.”

Một lần nữa anh lại túm tay cô lôi đi. Cô nhìn thoáng thấy phòng ăn và một phòng giải trí hay phòng khách trước khi bị anh kéo hẳn vào thư viện. Anh thả tay cô và bước đến khay rượu đặt ở bệ cửa sổ. Sau khi để cây súng lên bàn, anh rót gì đó giống như rượu Scotch vào hai cái ly. Cô đặt cái máy hình xuống.

“Để tôi nói cho rõ - á, đau quá,” cô vừa nói vừa xoa xoa cánh tay cô. “Hồi trước anh đâu có thô bạo với phụ nữ.”

Anh trừng mắt với cô rồi đưa cô li rượu. “Tôi không tin cô.”

“Chuyện cách đây 14 năm rồi, Riley à. Anh cần phải để quá khứ ngủ yên đi.”

“Tôi đã vui vẻ làm thế cho đến khi cô lại xuất hiện ở đây. Cô đã làm khổ tôi suốt 2 năm trời. Họ đã viết về chuyện đó trên báo. Họ gọi nó là ”Truyền thuyết Gracie”.

Sự bối rối làm cô muốn ngọ nguậy. “Ừ, à, vụ đó không phải lỗi của tôi. Sao chúng ta không nói chuyện khác thích hợp hơn? Như chuyện của Zeke vậy.”

“Tại sao Alexis nghĩ anh ta đang ngoại tình?”

Gracie nhún vai. “Anh ta hay về trễ, và không chịu nói là đã đi đâu.”

“Chuyện diễn ra bao lâu rồi?”

“Khoảng 6 tuần. Lúc đầu Alexis nghĩ anh ta thực sự bận rộn với cuộc vận động tranh cử, nhưng anh ta ngày càng về trễ và không chịu nói là có chuyện gì đang diễn ra...” Cô ngừng lại, liếc anh. “Sao anh lại tranh chức thị trưởng? Tôi thấy anh đâu giống người thích chính trị.”

Riley phớt lờ câu hỏi và chỉ vào ly rượu của cô. “Cô muốn đồ uống khác không?”

Gracie ngửi ngửi cái ly rồi đặt nó trở lại bàn. “Không, nó cũng được. Có điều stress làm dạ dày tôi khó chịu.” Cô rút cái gì giống như một cây kẹo thuốc kháng axit ra và bỏ vài viên vào miệng. “Phòng này tuyệt quá.”

Riley dõi theo ánh mắt cô khi cô ngược nhìn dãy kệ sách cao vợi vợi chứa đầy sách. Anh không buồn nói cho cô biết là trong tòa nhà này, thư viện là một trong vài nơi anh cảm thấy thoải mái khi ở đó.

“Nói cho tôi nghe về Zeke,” anh nói.

“Anh nói cho tôi nghe.” Cô bước đến bộ so-fa bằng da đối diện một lò sưởi trang nhã và ngồi ịch xuống.

“Anh ta là người lo vận động tranh cử cho anh. Anh ta có phải đang ngoại tình không?”

“Làm quái nào tôi biết được.” Riley bước đến cạnh cái bàn làm việc và tựa vào đó. “Lúc nào anh ta cũng nhắc đến Alexis. Tôi nghĩ anh ta yêu cô ấy lắm.”

“Nhưng mấy cuộc họp của anh không kéo dài đến 3 giờ sáng chứ.”

Anh mỉm cười. “Tôi tranh chức thị trưởng, có phải chức tổng thống đâu.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế. Chà, tôi nghĩ tôi phải nói với Alexis là Zeke không có ở đây. Chị ấy sẽ không muốn thế đâu.”

Riley cũng không muốn như thế. Còn 5 tuần nữa là đến ngày bỏ phiếu rồi, anh không thể để có bất kỳ rắc rối gì, nhất là khi anh đang bắt đầu được lòng các cư dân lương thiện ở thị trấn Los Lobos này.

Anh đặt ly của mình xuống và giật tấm hình đang kẹp lơ lửng ở máy ảnh ra. Sau khi lột bỏ lớp bảo vệ, anh nhìn chăm chăm vào bức ảnh.

Ngoài cái trần thư viện và vài kệ sách, nó chẳng có gì khác.

“Cô không giỏi vụ này lắm,” anh nói.

Cô đảo tròn mắt. “Tôi chẳng thêm. Dù anh nghĩ gì về tôi đi nữa thì tôi không lớn lên để thành thám tử hay kẻ chuyên bám đuôi. Tôi kiếm sống bằng nghề trang trí bánh cưới.”

Cô có vẻ hơi bực bội, tự ái và cả xấu hổ nữa. Mặt cô ửng hồng lên và môi cô hơi run run. Cô đã trưởng thành, trở đáng, nhưng các nét cơ bản thì vẫn thế. Vẫn đôi mắt xanh to tròn, vẫn mái tóc dài vàng óng và vẻ cương quyết đã từng làm anh vãi hồn khi xưa.

“Tôi xin lỗi. Cho chuyện này và tất cả các chuyện kia. Anh biết mà. Trước đây.”

“Có phải chúng ta đang nói đến chuyện bột ngựa được bỏ vào trong quần lót của tôi không?”

“Ừ, thì, tôi nghĩ vậy. Chỉ là...” Cô hơi chồm người tới trước và đưa tay về vòng vo trên mặt cái bàn đặt cạnh bộ so-fa. “Nhìn lại thì tôi không ngờ tôi đã làm như vậy với anh. Thật kinh khủng.”

“Dân quanh đây vẫn còn nói về chuyện đó.”

Cô ngồi thẳng dậy và nhìn anh. “Anh còn nói. Ai cũng có thể bỏ quá khứ của họ lại sau lưng, nhưng tôi thì không được. Khônngggg. Tôi trở thành huyền thoại. Và phải nói chứ, chuyện đó thật vớ vẩn.”

Anh nghĩ về liều thuốc xổ cô đã xoay sở lén bỏ vô chén canh của anh buổi trưa trước ngày lễ tốt nghiệp. “Cô rất là sáng tạo.”

“Tôi là một hiểm họa. Lúc đó tôi chỉ muốn...” Mặt cô lại hồng lên. “Ừ thì, cả hai chúng ta đều biết lúc đó tôi đã muốn gì.”

“Bây giờ có hay hẹn hò không?”

“Vài lần, nhưng tôi cẩn thận không đưa họ về đây.”

“Cô không muốn họ nghe chuyện cô đã dụ một con chồn hôi vào xe của tôi, rồi nhốt nó trong đó vài giờ chứ gì?”

Cô nhăn nhó. “Tôi đã chịu chi phí rửa xe rồi.”

“Xe của tôi không bao giờ được như cũ. Tôi đã phải bán nó. Ở một cuộc đấu giá.” Anh nâng ly lên. “Cô đã rất cương quyết phá vỡ chuyện tôi với Pam. Bằng vào chuyện đã xảy ra thì lẽ ra tôi nên nghe lời cô.”

Về mặt tự đắc của Gracie khiến anh nghĩ cô sẽ đồng ý với nhận xét của anh nhưng thay vì có ý kiến về chuyện đó, cô lại hỏi. “Bây giờ cần làm gì?”

“Tôi sẽ tìm hiểu xem Zeke đang tính chuyện gì. Lúc này tôi không muốn có rắc rối gì. Cô có thể khuyên chị cô rút lui, chờ tôi có thông tin chắc chắn được không?”

Khi thấy Gracie ngại ngần, anh trừng mắt với cô. “Cô nợ tôi.” Anh nhắc nhở.

Cô rùng mình. “Tôi biết. Được rồi - tôi sẽ làm hết sức với Alexis. Nhưng tôi không thể hứa là hoàn chị được hơn 2,3 ngày, vì chị ấy đã quyết rồi.”

“Và tất cả chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra khi phụ nữ nhà Landon quyết làm một điều gì đó.”

“Chính xác.” Cô đứng dậy và nhìn anh. “Tôi thành thật xin lỗi anh, Riley. Tôi biết câu xin lỗi này đã trễ 14 năm, nhưng nó là lời thật từ đáy lòng tôi. Tôi không bao giờ có ý định làm cuộc sống của anh khổ sở thế.”

“Tôi cảm kích điều đó.”

“Anh có muốn tôi để số điện thoại di động của tôi lại cho anh liên hệ với tôi về chuyện của Zeke hay anh muốn trực tiếp liên lạc với Alexis?”

Giữa “quỷ sứ và ma vương” thì Riley chọn “quỷ sứ” mà anh biết. “Số của cô là được rồi.”

Anh đưa cho cô tập giấy, cô viết số lên rồi trả lại cho anh.

“Máy ảnh của tôi?” cô nói.

Anh đưa nó cho cô.

“Cô còn ở đây bao lâu nữa?” anh hỏi.

“Vài tuần. Em gái tôi, Vivian sắp đám cưới. Tôi ở đây để lo chuyện đám cưới và làm bánh cưới cho em. Tôi đã thuê một cái nhà ở rìa thị trấn. Tôi cần có bếp để lo cho xong mấy đơn đặt hàng của tôi.”

“Tôi sẽ liên hệ với cô.”

Cô gật đầu rồi lật tới lật lui cái máy ảnh như có điều gì muốn nói thêm. Anh chờ, nhưng rồi cô chỉ nhún vai và bước ra phía hành lang.

Anh theo cô ra đến cửa, cô bước ra ngoài, vào bóng đêm, rồi liếc lại về phía anh.

“Tôi đã không sai về Pam,” cô nói.

“Lẽ ra tôi nên nghe cô.”

Môi cô hơi cong lên mím mím cười. “Thật ư?”

“Thật mà. Vì mèo mù còn vớ được cá rán, đoán bậy đoán bạ đôi khi lại trúng tùm lum tà la đó mà Gracie hả. Ngủ ngon.”

Anh đóng cửa lại nhưng không bước đi ngay. Y như rằng, anh nghe một tiếng “thịch”, như cô vừa đá vô cửa.

“Cú này là chơi xấu đó nha Riley,” cô la lớn. “Rất xấu đó.”

Bất chấp chuyện đã xảy ra và những chuyện anh phải làm sắp tới, anh thấy mình mỉm cười khi quay lại thư viện.

Người Gracie bưng bưng khi cô nhanh bước rời khỏi nhà Riley. “Mèo mù còn vớ được cá rán. Đoán tầm bậy tầm bạ,” cô lẩm bẩm. “Nhận xét của tôi về Pam không phải dựa trên may mắn thôi đâu. Đúng là vô ơn. Nếu anh đã chịu nghe tôi thì từ lúc đầu anh đâu phải cưới cô ta. Nhưng mà anh không nghe.”

Cô dậm giậm vài bước lấy lệ rồi dừng lại trên vỉa hè. Không thấy bóng dáng Alexis và xe đâu cả. Dù Los Lobos không lớn nhưng khoảng cách từ khu nhà của nhà Whitefield đến khu nhà hơi trung lưu của mẹ cô đủ điều kiện để được coi là một buổi tập thể dục nặng.

Cô quẹo trái và bắt đầu rảo bước. Buổi tối khá mát mẻ với chút vị mặn nồng trong không khí. Dù cô đã bỏ đi rất lâu, thị trấn vẫn như rất quen thuộc. Cô thích sự gần gũi của biển và sự yên tĩnh của những con đường. Cô đã sống ở ngoại ô Los Angeles nhưng nó vẫn ổn hơn ở đây nhiều.

Đến góc đường, cô quay lại nhìn nơi ở của Riley. Anh đã lớn lên trong nghèo khó nhưng bây giờ anh rất thích hợp với tòa nhà đó. Cô mỉm cười khi băng qua đường. Trời ơi Trời, trông anh tuyệt biết chừng nào. Cô cho rằng cô có thể tự an ủi là ngay khi mới 13 tuổi, cô đã khéo chọn bạn trai. Cùng với thời gian, Riley đã trở nên quyến rũ hơn. Anh có vẻ trầm ngâm, ưu tư và điển trai của một thiên thần gãy cánh. Một thiên thần với chiếc bông tai kim cương.

Dù bị bất ngờ và bối rối khi gặp lại anh, Gracie vẫn cảm thấy một điều gì đó. Tia lửa. Sự hấp dẫn. Chắc chắn nó vẫn đơn phương như trước đây, nhưng điều đó có nghĩa là cô phải chắc chắn là cô sẽ không nghĩ đến chuyện xử sự theo cảm giác. Không đời nào cô lại là con nhỏ bám đuôi một lần nữa.

Một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô. Gracie liếc nhìn, thì ra là chiếc Toyota Camry của Alexis. Chị hạ kính xe xuống.

“Em thoát rồi,” chị lặng lẽ nói. “Chị mừng quá. Lên xe đi.”

“Ý chị là gì khi nói em thoát rồi?” Gracie hỏi khi cô mở cửa xe và trườn vào ghế hành khách. “Chị đã thực sự lo là Riley đã bắt em bỏ tù để tra tấn lấy thông tin à?”

“Chị đâu biết chuyện gì sẽ xảy ra. Chị không ngờ cái đèn flash của em lại kêu to và chói sáng đến thế.”

Gracie liếc nhìn cái máy ảnh cổ lỗ sĩ của cô. “Em cũng có ngờ đâu. Có lẽ nó không thích hợp cho việc làm trinh sát của em.” Cô tập trung sự chú ý vào chị. “Chị đã bỏ em ở đó. Vậy là sao?”

Alexis gục trên tay lái. “Chị xin lỗi. Chị không thể để bị bắt gặp.”

“Ồ, vậy em thì có thể à? Chị có nghĩ là Riley sẽ nghĩ sao khi bắt gặp em rình rập ngoài cửa sổ nhà anh ấy không?”

“Không có gì mà anh ta chưa từng nghĩ hàng nghìn lần trước đây.”

Gracie thấy đau lòng. “Em muốn mọi người nhớ rằng em đã lớn rồi.” Cô thở dài. “Mà cũng chẳng quan trọng. Em đã có thông tin chị cần.”

Chị cô nhìn cô. “Ý em là sao?”

“Em đã hỏi Riley về anh Zeke.”

“Cái gì? Không!”

Alexis thẳng gấp, khiến Gracie thấy mừng là cô đã cài dây an toàn cẩn thận.

Gracie chống tay lên bảng điều khiển xe. “Em nói cho anh ấy nghe về chuyện rắc rối, anh ấy có lời giải thích. Có chuyện gì lớn lao đâu?”

“Vì nó là chuyện riêng tư,” Alexis ré lên. “Chị không muốn ai biết hết. Nó là chuyện nhà và lẽ ra phải được giữ kín. Mà chị cũng chẳng mong em hiểu được như vậy.”

Gracie khẽ rúm người lại. Cô không hiểu chị đang nói về khía cạnh gia đình hay khía cạnh bí mật, mà hai chuyện đó cô cũng không chắc có gì khác biệt.

“Chị đã kéo em vô vụ này,” cô nhắc nhở chị. “Em đi theo để giúp chị thôi.”

“Chị biết. Chị xin lỗi. Chỉ là...” Alexis thở dài. “Anh ta đã nói gì?”

“Theo tất cả những gì anh ấy biết thì Zeke yêu thương và tôn thờ chị. Nhưng tối nay anh Zeke không có lo chuyện vận động tranh cử.” Cô tính nói là Riley sẽ hỏi chuyện Zeke về các việc ngoài luồng của anh nhưng không chắc cô muốn nghe chị cô hét nữa.

“Còn gì nữa không?”

Gracie do dự.

Alexis dừng xe trước cửa nhà Landon và tắt máy. “Gì nữa?” Chị hỏi gặng.

“Riley sẽ hỏi xem Zeke đã đi đâu.”

Alexis gục đầu xuống tay lái và rên lên. “Hãy nói là em đang giỡn chơi đi.”

“Em không có. Nhưng chuyện đó đâu có gì xấu. Chị không sẵn sàng hỏi chồng chị thì người khác sẽ phải tìm cho ra sự thật. Khi chị biết là anh ấy không lảng nhãng thì chị sẽ thấy đỡ hơn.” Gracie khẽ chạm vào tay chị. “Nếu chị chịu nói chuyện với anh Zeke,” cô mở lời.

Alexis mở cửa xe. “Em không hiểu đâu. Không đơn giản vậy đâu. Chị không chắc là chị muốn biết anh ấy đang làm gì. Nếu như anh ấy đang lảng nhãng...” chị nuốt nước bọt. “Chị không muốn phải chia tay với anh ấy, nhưng chị sẽ làm thế.”

Ngay lúc này, Gracie không muốn nghe mấy chuyện này hay chuyện tương tự như vậy. Cô mới về nhà có vài ngày mà đã cảm thấy cái răng hành đau nhức cả tuần còn dễ chịu hơn.

“Sao chị không chờ tìm hiểu kỹ mọi chuyện trước?”

“Đúng vậy, chị sẽ chờ. Em vào nhà chứ?” Chị hất đầu về phía cửa nhà.

Lúc đó, Gracie không muốn gì hơn là trốn đến ngôi nhà thuê của cô, nhưng cô gạt đầu và bước ra khỏi xe. Cô sẽ chuồn vào nhà, rồi la lên chào mọi người rồi lại bỏ đi, lấy lý do là cô phải bày biện đồ trong căn nhà

thuê, nhưng sự thật là cô cần phải đi vì cô cần một khoảng cách. Nhiều chuyện gia đình ào đến nhanh quá, cô nghĩ.

Cả hai đi về phía cửa. Ngay khi Alexis mở cửa ra thì Gracie nhận thấy có tiếng la hét trong nhà.

“Chuyện không hay rồi,” cô nói.

“Nghe như tiếng Vivian,” Alexis lắc đầu. “Hi vọng là đám cưới sẽ không bị hủy lần nữa.”

“Cái gì? Hủy?” Nhưng trước khi Gracie kịp hỏi thêm chi tiết thì chị cô đã bước vô nhà. Gracie nổi bước theo sau.

Vivian đứng giữa nhà, mặt dãn giữa nước mắt và tèm lem mascara, tay chống nạnh, môi phụng phịu. Mẹ của cô ngồi trên ghế sofa, mấy cuốn tạp chí cưới mở ra tùm lum trên bàn cà-phê.

Khi nhìn thấy Alexis và Gracie, đứa em bé bỏng của hai người sụt sịt. “Em ghét Tom,” cô nói về bất bình. “Anh ta là người ích kỷ, độc ác và em không muốn lấy anh ta.”

“Tất nhiên là em sẽ lấy nó.” Alexis nói với giọng dỗ dành. “Tụi em chỉ cãi nhau thôi mà. Coi nào, tụi em cãi nhau chuyện gì vậy?”

“Về buổi tiệc độc thân cuối cùng của anh ấy.” Vivian nói trong tiếng nấc. “Anh ấy nói em không được đi. Nhưng nếu em không đi, sao em biết anh ấy sẽ làm gì? Em không quan tâm mấy vụ phim ảnh, uống rượu hay gì gì khác, nhưng em không muốn anh ấy thuê mấy cô th-thoát y.” (Truyền thống của người phương Tây, ngay cả phụ nữ cũng thuê nam thoát y cho buổi tiệc độc thân cuối cùng của mình.)

“Mà nó có muốn thuê không?”

Vivian nắc lên. “Anh ấy nói chuyện đó không do em quyết định. Anh ấy nói, chưa tới lúc tụi em lấy nhau thì anh ấy không cần phải làm theo ý em.”

Gracie muốn ở bất kỳ nơi nào khác hơn là ở nhà lúc này. Cô không biết cô có thể ngắn gọn nói xin lỗi và nhào ra xe của cô hay giả vờ là cô cần đi toa-let gấp không. Nhưng rồi cô làm mình sưng sốt khi mở miệng nói.

“Thế em có nói nó là chuyện em tham gia bữa tiệc đó không phải vì em muốn nó làm theo ý em, mà là vì em muốn đảm bảo là cuộc hôn nhân của hai người đang tràn đầy tình yêu và sự tin tưởng? Chị không thực sự hiểu nhu cầu của mấy ông, hay cả mấy bà trong trường hợp này, khi muốn có một bữa tiệc lớn chúc mừng đám cưới mà nó lại chứa đầy những nguy cơ có thể phá vỡ cái đám cưới đó.”

Tất cả mọi người quay sang nhìn chằm chằm vào cô. Alexis lắc đầu, như muốn khuyên can một đứa trẻ không-máy-sáng-dạ, mẹ cô đứng lên và bước về phía Vivian, người vừa bắt đầu một trận mưa bão mới.

“Tôi cho rằng câu trả lời là không,” Gracie lẩm bẩm, cảm thấy thật lạc lõng.

“Chuyện sẽ ổn thôi mà,” mẹ cô nói và kéo Vivian vào lòng. “Sáng mai con với Tom nói chuyện và mọi chuyện sẽ tốt đẹp lại thôi.”

“Con cũng nghĩ thế,” Vivian áp úng nơi vai mẹ. “Con chỉ muốn anh ấy yêu con thôi.”

“Tất nhiên rồi. Không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

Gracie hất tay về phía cửa. “Con để mọi người tự lo. Con đi đây.”

“Được đấy,” mẹ cô thì thào.

Gracie cố hết sức để không cảm thấy là cô đã làm cho chuyện xấu càng xấu hơn và bước vào trong màn đêm. Cô lái xuyên thị trấn đến ngôi nhà thuê và nhẹ nhõm bước vào bóng tối yên tĩnh của ngôi nhà.

Vài công tắc đèn bật lên và bóng tối được xua tan, và nhìn thoáng vào cái bếp là tinh thần cô lại phấn chấn lên.

Cô đã bày ra dụng cụ nướng chuyên dùng của cô, và bỏ những dụng cụ không phù hợp lên mấy cái kệ lờ ra nên được dùng để đựng sách nấu ăn. Lịch làm bánh của cô được dán trên cửa tủ lạnh và cô đã dùng băng keo để dán 2 trang chuyên mục của tờ tạp chí People có tiêu đề Bí quyết của Gracie là gì?

Cô bước về phía nó, và lần tay theo hình của ngôi sao truyền hình nổi tiếng của chương trình Oliver's Attic khi cô ta đang đút cho chồng ăn miếng bánh cưới hấp dẫn "made by Gracie" trong đám cưới của cô ta. Trang thứ hai có hình nhiều kiểu bánh cưới khác nhau của Gracie cùng với một tấm hình cô đang cẩn thận trang trí một trong mấy kiểu bánh đó.

Đó là thế giới của cô, cô tự nhắc mình. Ngôi nhà ở Torrance, những đơn đặt hàng, căn bếp hoàn hảo với 3 lò nướng cỡ lớn cùng các kệ làm mát bánh được gắn sẵn và hướng mặt về phía Nam. Nó là thế giới mà cô biết - nơi cô chỉ là Gracie, không phải là chị em hay con gái của ai hết. Cô không gây rắc rối trong thế giới đó. Cô không cảm thấy lạc lõng trong thế giới đó.

Phải chăng quay lại đây là một sai lầm? Nhưng quyết định thì cũng đã quyết định rồi, không thể thay đổi được.

"Chỉ vài tuần thôi," cô tự nhắc mình. Rồi cô sẽ quay lưng bỏ mọi thứ mà đi và sẽ không bao giờ nhìn lại.

3. Chương 3

Gracie bước vào quán nướng Bill Mexican đúng giữa trưa, chỉ để thấy bạn cô Jill đã ngồi sẵn ở đó và đang ngoắc cô.

"Mày lúc nào cũng sớm hết," Gracie nói khi cô bước lại gần bạn.

Jill đứng dậy ôm lấy cô. "Tao biết. Thành thật rồi mày ơi. Tao nghĩ tao cần chương trình cải tạo 12 bước đó mày."

Gracie bước lùi lại và ngắm bạn thật kỹ. "Đẹp đó. Đồ hiệu phải không?"

Jill uốn éo quay người một vòng khoe chiếc áo sơ-mi kiểu và chiếc quần tây sọc duyên dáng trước khi ngồi xuống.

"Hiệu Armani đó. Tao vẫn đang lo xử lý mớ quần áo luật-sư-thành-phố-lớn của tao. Tina, trợ lý của tao, cần nhả suốt là tao diện đồ quá thời trang đối với dân Los Lobos, nhưng nếu tao không mặc chúng đi làm thì còn mặc đi đâu được?"

Gracie ngồi xuống cạnh Jill và khẽ vuốt nhẹ cánh tay áo bằng lụa của cô. "Tao đoán không phải là để mặc đi dọn nhà tắm."

"Chính xác." Jill chồm người tới và mỉm cười. "Tao rất vui được gặp lại mày. Lâu lắm rồi đó. Bao lâu nhỉ? Năm tháng hả?"

"Chắc cỡ đó. Lần cuối tụi mình gặp là ở đám cưới của mày ở Carmel, nơi mà tao phải nói là mày để ý đến chàng rể nhiều hơn để ý tao, bất chấp sự thật là tao đã làm cho mày một cái bánh cưới tuyệt vời. Vậy là sao? Tao là đứa bạn lâu đời nhất và thân nhất của mày. Còn hấn ta chỉ là một tên đàn ông."

Jill cười ầm. "Mày nói đúng. Hấn ta chỉ là một tên đàn ông. Hấp dẫn, tuyệt vời, nam tính-"

Cô ngừng lại khi người bồi bàn đến gần để hỏi họ muốn uống gì. Gracie chọn nước soda không đường còn Jill chọn trà lạnh.

Bạn cô đã thay đổi, Gracie nghĩ. Trong mấy năm vừa rồi, Jill đã quay cuồng với các vụ kiện ở một công ty Luật ở San Francisco, cô mặc những bộ com-lê cứng ngắc, làm việc vào những giờ không thể tưởng tượng nổi, ép mái tóc loăn xoăn đáng yêu của cô vào một búi ở gáy gọn ghẽ đến đau cả đầu. Bây giờ Jill trông... Gracie mỉm cười...nữ tính, duyên dáng, yếu điệu. Những lọn tóc xoăn xòa dài xuống lưng. Đôi mắt đã hết thâm quầng và Jill có vẻ rạng ngời.

"Mày thích cuộc sống hôn nhân," Gracie nói.

“Thích lắm. Mac rất tuyệt. Tao đã hơi lo lắng về việc trở thành mẹ kế, nhưng Emily rất đáng yêu và rất nhẫn nại mỗi khi tao làm lỗi chuyện gì. Điều duy nhất tao tiếc là tụi tao phải chia sẻ con bé với mẹ ruột của nó. Tao không ngại có nó bên cạnh tao suốt ngày mày ạ.”

“Chà. Vậy là được rồi.”

“Tao cũng thấy thế. Tao yêu cả hai cha con họ.”

Gracie cầm lấy bàn tay trái của Jill và ngắm chiếc nhẫn có những viên kim cương nhỏ bọc lấy một viên thật ấn tượng.

“Tao thích người đàn ông nào không bị kích cỡ của một viên đá làm sợ hãi,” Gracie toét miệng cười.

“Mac biết rõ nên làm gì mà,” Jill thừa nhận. “Trong mọi phương diện.”

Gracie đưa hai tay lên. “Nếu mày đang nói đến chuyện ân ái, tao không nghe đâu. Tao có thể sung sướng ngập hồn với mày, một Jill cô-dâu-mới, với người chồng tuyệt vời và đứa con kế hoàn hảo, nhưng mức giới hạn của tao nằm ngay ở chuyện đó.”

Jill vỗ vỗ tay bạn. “Vì mày không hề có chuyện đó?”

“Chính xác. David và tao chia tay cách đây 3 tháng, và tao chẳng thấy hứng thú để lại bắt đầu cơn ác mộng hèn hò.”

Người bồi bàn quay lại với đồ uống của họ, và một ít món ăn chơi, rồi hỏi họ có sẵn sàng kêu đồ ăn chưa.

“Món gì ngon mày?” Gracie hỏi.

“Món taco salad ở đây ngon lắm,” Jill nói.

“Được đó.” Trong bốp cô đã có sẵn mấy viên kháng axit, phòng trường hợp bụng cô lại khó chịu.

“Hai phần taco salad,” Jill nói với người phục vụ. “Cám ơn.” Cô quay lại nhìn Gracie. “Tao tưởng mày thích David lắm. Có chuyện gì à?”

“Tao không biết nữa. Chẳng có chuyện gì hết. Tùm lum chuyện hết. David được lắm, nhưng...” Gracie thở dài. “Tao muốn ”lửa“. Vậy có kỳ cục không? Không cần phải là một ngọn lửa lớn, vài tia xẹt điện cũng được rồi. Tao muốn dùng mấy từ như là tuyệt vời, tìm ngừng đập, chứ không phải mấy từ tạm được, khá hài lòng. David rất lạnh. Tụi tao hợp lắm, chẳng bao giờ cãi nhau, chẳng bao giờ... có gì. Sao tao có thể nghĩ đến chuyện nghiêm túc với một người đàn ông mà tao ít khi để ý anh ta có ở đó hay không?”

“Không tính chuyện mày mê mẩn người-mà-chúng-ta-không-muốn-nhắc-tên trước đây, thì mày đâu phải người quá đòi hỏi.”

“Có lẽ đó là vấn đề. Có lẽ tao đã quá quan tâm đến chuyện không trở thành một kẻ bám đuôi nữa rồi thành ra tao không cho phép bản thân mình quan tâm đến người khác.” Cô cầm ly nước lên. “Tao có thể thành người hay đòi hỏi nếu tao muốn.”

Jill mỉm cười. “Chắc chắn rồi.”

Ý tưởng có vẻ hấp dẫn, nhưng Gracie biết cô thích sự trật tự trong thế giới của cô hơn. Các món quà bất ngờ cũng khá hay, nhưng trong suốt phần đời còn lại của cô, cô muốn mọi chuyện đều có thể được dự liệu trước, dù nó có nghĩa là các chàng trai trong tương lai sẽ rất đáng chán.

Ngoài ra... “Tao nghĩ Vivian là người đã lấy hết gien đòi hỏi của cả gia đình rồi. Hôm qua nó với Tom cãi nhau một trận dữ dội về chuyện tiệc độc thân và nó đang dọa hủy bỏ đám cưới.”

Jill trợn mắt. “Mày nghĩ nó dám không?”

“Tao chẳng biết đâu. Mà nếu nó hủy đám cưới, chắc tao điên lên mất vì đã dọn lên đây và thuê nhà cho 6 tuần. Đơn đặt hàng đang ngập đầu tao nè.”

“Tao tưởng mày ở với mẹ mày,” Jill nói. “Không xài bếp của bà được sao?”

“Không phải mỗi cái bếp không, còn tủ lạnh, tủ đông, rồi chưa kể cả cái bàn ăn để dành cho tao tranh trí bánh, và các kệ tủ để chứa đồ dùng của tao. Thêm vào chuyện tao thích thức khuya để làm việc, phần bánh thì dễ rồi, phần trang trí từng chi tiết mới là mất nhiều thời gian.”

Còn chuyện cô chưa đề cập là việc cô thấy không thoải mái thể nào trong căn nhà của mẹ cô. Cô đã không sống ở đó lâu rồi, nên nó không còn là mái ấm của cô nữa. Cô đã cố gắng hòa nhập nhưng mãi đến nay, cô vẫn chưa thành công mấy.

“Có thấy kỳ lạ khi quay lại đây không?” Jill hỏi.

“Có và không. Tao cảm thấy khác, nhưng không ai nghĩ tao như thế. Tao vẫn là Gracie Landon, mê mẩn Riley Whitefield.”

Jill cảm ly trà lạnh lên. “Tao biết anh ta đang ở đây.”

Gracie nheo mắt lại. “Đừng tới lượt mày nữa nha. Tao đã nghe chuyện đó mồn tai từ hàng xóm của mẹ tao, bà chủ nhà, người bán hàng ở siêu thị, và cả mấy chị phụ nữ ngoài đường mà tao không nhớ là ai cả. Cảm giác hơn cả ghê sợ nữa - như là nửa hư nửa thực vậy.”

“Tại mấy bài báo đó,” Jill nói. “Ngay cả những người chưa gặp mày cũng cảm thấy họ có phần trong mối quan hệ lãng mạn này.”

“Khỏi phải nói.”

“Mày đã gặp anh ta chưa?”

Gracie ngập ngừng. Cô không biết phải nói sao để không lộ chuyện riêng tư của Alexis ra.

“Mày gặp rồi!” Jill chồm tới. “Tao muốn biết hết. Bắt đầu từ đầu và kể thật chậm rãi.”

Gracie thở dài và nhặt một miếng khoai tây chiên lên. Cô xoay nó trước khi cắn một miếng. “Mày không được kể ra đó,” cô nói khi đã nhai và nuốt xong miếng khoai tây. “Tao đang tìm hiểu một chuyện cho Alexis, không, tao không thể nói là chuyện gì.”

“Rồi mày chạm mặt anh ta ở cửa hàng hay gì gì đó.”

“Không hẳn. Đại khái là tao đang rình rập quanh nhà của anh ta.”

Đôi mắt nâu của Jill mở lớn. “Mày đang đùa hả. Mày lại theo dõi anh ta nữa?”

“Không, tao theo dõi người khác, nhưng anh ta bắt gặp tao và lúc đó thật kinh khủng và ngượng ngùng. Tao nghĩ anh ta sẽ xin lệnh cấm tao đến gần anh ta mất.”

Jill nhặt một miếng khoai tây lên. “Mày nghĩ sao? Anh ta vẫn đẹp trai đấy chứ?”

“Ừ, phải. Đăm chiêu, bí ẩn, nguy hiểm.”

“Quyến rũ”, Jill thêm vào. “Tao thích cái bông tai. Tao cố dụ Mac đeo một chiếc mà chàng cứ chơi tình vờ với tao thôi.”

“Tao phải thừa nhận là cái bông tai nhìn hấp dẫn.”

“Và đôi móng. Anh chàng có đôi móng hết xẩy.”

“Tao chưa có dịp kiểm tra, nhưng tao sẽ cho nó vào danh sách việc-phải-làm của tao.”

Jill ném miếng khoai tây vào Gracie. “Thôi đi mày. Đừng có lên mặt với tao. Mình đang nói về Riley đó. Tao không tin là mày có thể đứng chung một chỗ với anh chàng mà không cảm thấy gì.”

“Tao cảm thấy xấu hổ và mong muốn cháy bỏng là tao đang ở một nơi nào khác.”

“Ý tao không phải thế. Thôi nào Gracie. Giữa hai người phải có một sự thu hút nào đó chứ.”

Không đời nào cô thừa nhận điều đó, Gracie nghĩ. Quá nguy hiểm, đầy khả năng làm cô trở thành kẻ ngu ngốc. Hơn nữa, nó chỉ là đơn phương. “Anh ta hoàn toàn thuộc về quá khứ và sẽ ở lại trong quá khứ. Mày nghĩ tao tự hào về những gì tao đã gây ra cho anh ta à? Tao ghét ai nhớ và nhắc đến chuyện đó. Điều cuối

cùng tao muốn làm là đổ thêm dầu vào lửa. Mà mày nghĩ coi, anh ta làm gì ở đây vậy? Lại tranh cử chức thị trưởng nữa? Vậy là sao?”

Jill ngồi thẳng người lên. “Tao chỉ có thể nói những gì mà công chúng đã được biết.”

Gracie nhìn bạn chăm chăm. Cô cẩn thận mím môi lại để miệng cô khỏi há hốc, nhưng cô chắc là mắt cô đã mở hết cỡ.

“Mày là luật sư của anh ta?”

“Tao đang lo vài chuyện cho anh ta.”

Gracie không biết nói gì. “Anh ta sẽ ở lại đây trong bao lâu?”

“Còn tùy.”

“Mày chẳng giúp ích được gì cả.” Gracie nhấp một ngụm nước. “Mày có biết tại sao anh ta tranh cử chức thị trưởng không?”

“Có.”

“Mày kể cho tao biết chứ?”

“Không.”

“Chẳng vui tí nào, mày đó.”

Jill nhặt một miếng khoai tây. “Tao biết. Tao không thể.” Về mặt cô trở nên tinh nghịch. “Lần tới nếu mày gặp anh ta lúc đang theo dõi nhà anh ta, mày có thể trực tiếp hỏi.”

“Cho tiền cũng không làm. Tao không muốn có chuyện dính líu tới Riley nữa đâu. Xấu hổ lắm.”

“Được thôi. Nếu mày tin anh ta không phải là ”đúng đối tượng”.

Gracie nhìn bạn và phì cười. “Nếu anh ta đúng là đối tượng, tao sẽ đổi theo Đạo Công giáo và tuyên thệ.”

FRANKLIN Yardley thích đồng hồ. Ông đã có một bộ sưu tập ấn tượng được cất trong một ngăn kéo làm đặc biệt theo ý ông trong tủ đựng quần áo. Mỗi sáng, sau khi đã chọn com-lê và cà-vạt, ông sẽ cẩn thận chọn chiếc đồng hồ đeo cho ngày đó. Ông thích nhất hiệu Omega, nhưng ông có tới 3 chiếc Rolex bởi vì người ở vị trí của ông thì mặc nhiên phải đeo hiệu này.

“Do nhận thức của con người thôi,” ông tự nhắc mình khi liếc nhìn chiếc đồng hồ hiệu Omega đang lấp ló nơi cổ tay áo chiếc sơ-mi cô-tông hoa hờn của ông.

Tuy nhiên, hôm nay ông không nghĩ đến chuyện mua đồng hồ cho ông. Ông lật sang trang cuốn tạp chí nữ trang và dừng lại ở phần quảng cáo đồng hồ nữ. Không, hôm nay ông đang tìm mua đồ cho một người rất đặc biệt.

Một chiếc Movado thanh lịch, trang nhã thu hút sự chú ý của ông.

“Hoàn hảo.”

Nó đủ sang trọng để gây ấn tượng với người phụ nữ đó, mà lại không quá hào nhoáng để gây sự chú ý.

Ông ghi chú lại tên cửa tiệm và kiểm tra lịch. Ông cần khoảng một ngày hay cỡ đó để có được số tiền 1200 đô trả cho cái đồng hồ. Đương nhiên là ông không thể trả bằng thẻ tín dụng. Sandra, vợ ông, dù chưa đi làm ngày nào trong suốt cuộc đời bà, nhưng bà nắm giữ từng đồng một. Không hiểu sao ông đã cho rằng con gái của một triệu phú tự phát sẽ không quan tâm đến chuyện ngân sách chi tiêu, Sandra rất quan tâm. Bà tin rằng bà là người đem đến sự giàu có cho cuộc sống vợ chồng của hai người nên bà là người duy nhất được quyền quyết định chuyện chi tiêu thế nào.

Tuy vậy, sau 28 năm chung sống, ông đã làm quen với cách quản lý tiền chặt chẽ của bà, và đã tìm được cách lượn lách.

Bà hay khen mấy món đồ đắt tiền của ông, những món không phải do bà mua cho ông, nhưng ông không bao giờ giải thích hết, ngay cả khi bà nói thẳng vào mặt ông là bà không tin nổi ông. Ông thực tâm chẳng

để ý bà đang nghĩ gì - bà sẽ chẳng bao giờ bỏ ông, và bà luôn thích hợp với các buổi tiệc tùng. Vậy là quá đủ rồi.

Frank cho cuốn tạp chí vào cái cặp táp bằng da hiệu Tumi của ông, rồi mở khóa cái ngăn kéo dưới cùng. Dưới cái mộc của thị trấn và các tài liệu quan trọng là cuốn cheque của một tài khoản đặc biệt dành riêng cho các quỹ bí mật của ngài thị trưởng. Frank thích nghĩ nó là tiền tiêu xài của riêng ông. Ông nhét cuốn cheque vào cuốn tạp chí rồi nhấn nút gọi người trợ lý của ông.

Cánh cửa văn phòng riêng của ông bật mở và Holly bước vào. Cao, tóc vàng, lớn lên ở San Diego và chỉ mới 24 tuổi, cô có vẻ đẹp hoàn hảo, nhưng đằng sau đôi mắt xanh và đôi gò má cao đó là một bộ óc nhanh nhạy cực kỳ.

“Tôi đã có những con số ông cần,” cô nói và đặt xấp tài liệu lên bàn.

Số đo của cô mới là những con số ông quan tâm nhất. Ông tưởng tượng cô sẽ vui mừng thế nào khi cuối tuần này ông sẽ tặng cô cái đồng hồ.

“Kết quả không được tốt,” cô nói thêm. “Riley Whitefield đang thắng thế trong các cuộc thăm dò. Mọi người đã bắt đầu chú ý các thông điệp của anh ta.” Cô hơi cau mày khiến đôi lông mày hoàn hảo của cô nh皺 lại. “Họ nói chúng ta nên thảo luận về các vấn đề nhiều hơn. Tôi nghĩ ông nên có thêm vài bài phát biểu.”

Ông yêu thích tất cả mọi thứ về cô. Cách mà cô nói chuyện, cách cô lo lắng, cách cô nói “chúng tôi” như họ là một đội.

“Theo cô, vấn đề nào là phù hợp nhất?” ông hỏi.

Đôi mắt cô mở lớn vẻ sung sướng. “Ông thực sự muốn biết ý kiến của tôi?”

“Tất nhiên. Cô là nhịp cầu giữa tôi và các cư dân lương thiện của thị trấn Los Lobos. Họ sẽ nói cho cô biết những chuyện mà chẳng bao giờ họ nói với tôi cả.”

“Tôi đã không nghĩ tới điều đó. Có lẽ chức thị trưởng khiến ông bị ngăn cách với mọi người.”

“Sao cô không đóng cửa lại để chúng ta động não tìm vài chủ đề,” ông đề nghị.

Cô làm như ông yêu cầu rồi ngồi xuống ghế đối diện với ông. “Thuế luôn là một vấn đề gây tranh cãi nhưng chưa có ai khởi xướng nó khi kêu gọi bỏ phiếu hết.”

“Thế Riley Whitefield đang bàn về các vấn đề gì?” ông hỏi.

“Quy hoạch, thêm quỹ cho trường, cách tăng lượng khách du lịch đến trấn vào mùa đông.”

“Tôi không nghĩ tôi muốn có thêm khách du lịch,” ông nói.

Holly gật đầu. “Họ thật là phiền phức, nhưng họ đóng góp khá nhiều cho nền kinh tế của trấn.”

“Nghe như chúng ta sẽ phải bận rộn rồi đây.” Frank ngừng lại như có vẻ cân nhắc điều gì, dù ông đã tính sẵn từ trước. “Tôi không cho rằng...” ông bắt đầu.

Holly chồm người tới, vẻ mặt náo nức, bộ ngực săn chắc, trẻ trung của cô khẽ nhấp nhô dưới làn áo.

“Tôi đang nghĩ cô có thể viết mấy bài phát biểu cho tôi.”

Cô đứng bật dậy, nhìn ông không chớp. “Ông nói thật chứ? Ông để tôi làm việc đó?”

“Tôi nghĩ cô làm rất được việc. Cô thông minh, tài năng, và có chí cầu tiến. Cô có muốn làm không?”

Cô bật cười. “Đương nhiên rồi. Tôi có thể đưa ông 2 bài phát biểu nháp vào cuối tuần. Vậy đã đủ sớm chưa?”

“Đủ rồi.” Ông cảm thấy thậm chí bài nháp của cô cũng sẽ vẫn hoàn hảo từng câu từng chữ. Ông đứng lên. “Cảm ơn Holly. Điều này rất có ý nghĩa với tôi.”

“Tôi rất phấn khởi có được cơ hội này.”

“Tôi mới là người đang phấn khởi. Tôi đang tận dụng cô. Cô thuộc dạng phụ nữ khiến đàn ông muốn liêu lĩnh.”

Cô nở nụ cười hiểu biết khi tiến đến gần ông. Khi chỉ còn cách vài cen-ti-met, cô đưa tay lên lưng vấy.

“Ông thuộc dạng đàn ông khiến phụ nữ muốn làm mọi thứ.”

Chiếc váy rút xuống sàn. Không thể rời mắt khỏi cô, ông lẩm bầm một lời tạ ơn.

Cô không mặc quần lót.

Gracie lật cái khuôn bánh trên khay làm mát và điệu nghệ gõ vào đáy khuôn với đủ sức mạnh để thể hiện cô là người đang làm chủ tình hình. Đó là một thử thách, khi nghĩ đến cái lò nướng thất thường, lúc được lúc không mà cô đang phải sử dụng. Thuê nhà là thế. Cô đếm đến 5, rồi lại gõ lần nữa, và nhấc cái khuôn lên trong một cử chỉ dứt khoát, không có cơ hội để sửa sai lầm.

Cái khuôn trượt ra suôn sẻ, để lại trên khay một cái bánh nâu vàng ngon mắt.

“Mình thích mọi thứ ăn khớp với nhau thế,” cô nói và mỉm cười ngắm nghía những lớp bánh đang để nguội sắp được tạo thành một cái bánh cưới đơn giản và thanh lịch.

Bài viết về cô trên tạp chí People, chưa tính đến những lời khen ngợi hết lời trên tạp chí cưới In Style đã biến một công việc kinh doanh nhỏ bé của cô thành một hiện tượng. Vì một lý do mà ngay chính cô cũng không biết, các ngôi sao bấy giờ coi bánh cưới của cô là “món phải có” trong lễ cưới, và đôi khi trong lễ hỏi của họ. Đại khái giống kiểu mặc thiết kế của Vera Wang.

“Mình không có gì phàn nàn cả,” cô vui vẻ nói khi bước đến cái tủ lạnh nơi cô cẩn thận trữ những bông hoa lily cách điệu cô đã làm sẵn để trang trí bánh. Tổng cộng là 350 bông. Thực tế cô chỉ cần 330 bông, phần còn lại để phòng hờ.

Kiểu bánh - một thiết kế thanh nhã với màu vàng kim và màu trắng - là bản sao của một mẫu bánh trong tranh thời Phục Hưng. Cô dâu tương lai - một diễn viên nổi tiếng trong các bộ phim truyền hình nhiều tập - rất yêu thích những thứ cổ điển. Gracie thích tính thử thách khi làm một cái gì đó khác hẳn các mẫu hoa, chim câu hay trái tim thông dụng.

Cô bước đến bàn bếp, chuẩn bị làm sẵn thêm một số phụ kiện trang trí trước khi hoàn thiện cái bánh, thì điện thoại của cô reo. Trong một thoáng, tim cô hơi run lên, như linh tính một điều gì thật kỳ diệu. Nhưng vấn đề là, chẳng có ai thú vị như vậy lại buồn gọi đến cô hết.

Ồ. Có. Riley.

Liếc nhanh số điện thoại biểu lộ trên màn hình, và cô biết ngay người gọi đến là mẹ cô, hoặc ít nhất là người nào đó ở cửa hàng của mẹ cô.

Nhịp tim đang đập rộn của cô chậm dần, cô nhấn nút nói chuyện.

“Gracie nghe,” cô nói.

“Chào, mẹ đây. Mẹ gọi để xác nhận về cuộc họp mặt bàn chuyện đám cưới thôi. Con sẽ dự mà, đúng không? Còn nhiều việc phải làm để lo cho ngày đặc biệt của Vivian lắm. Mẹ hi vọng con sẽ có vài ý kiến hay, với những kinh nghiệm con có về đám cưới.”

Gracie vẫn còn cảm thấy dư chấn của buổi tối hôm trước khi cô bị Alexis trách mắng và cảm thấy như người thừa thãi hơn bao giờ hết.

“Đám cưới vẫn tiến hành à?” cô hỏi. “Vivian đã rất giận dữ mà.”

Mẹ cô thở dài. “Ôi, chuyện đó xảy ra hàng tuần. Vivian nó hời hợt và bốc đồng lắm, đó không phải là sự kết hợp hay ho gì. Nhưng hôn nhân sẽ giúp nó ổn định.”

Gracie thì lại nghĩ người ta nên ổn định trước khi kết hôn, nhưng đó chỉ là ý của cô.

“Được mà. Con sẽ dự. Con có cần đem theo gì không?”

“Tính kiên nhẫn. Con sẽ cần nó lắm.” Mẹ cô nói ngày giờ và địa điểm rồi cáo lỗi là phải quay lại bán hàng.

Gracie cúp máy và để cái điện thoại lên bàn bếp. Cô đã lo lắng về chuyện trở lại nhà với nhiều lý do mà chính cô cũng không lý giải được. Bây giờ ở đây rồi, thì cô có thể dễ dàng lập danh sách các lý do này, giải thích và phân loại chúng nữa.

Nào là Riley - không chỉ là chuyện cả thị trấn chưa quen, rõ ràng là chưa, mà còn là phản ứng của cô đối với anh. Người ta có thể nghĩ là cả nửa cuộc đời xa cách anh sẽ làm giảm đi sự hấp dẫn của anh, nhưng người ta đã sai. Kể đến là mối quan hệ giữa cô và gia đình cô. Cô còn nhớ những lần la hét, đánh nhau với chị em của cô, và cả những lúc hòa thuận nữa, nhưng bây giờ Alexis và Vivian là những người lạ với cô nhưng họ vẫn thân mật với nhau. Cô cảm thấy như người thừa và cô không thích thế. Cuối cùng là mẹ cô. Cô cảm thấy một sự ngượng ngập, căng thẳng dưới vẻ bề ngoài, nhưng cô không thể giải thích tại sao lại thế. Phải chăng vì cô đã bỏ đi quá lâu? Hay còn có một lý do nào khác cô không biết?

Cô quay lại với cái bánh đã được để nguội và khê chun mũi. Những lúc như vậy là lúc cô ước cô có một nghề khác, một nghề mà không cho cô quá rảnh trí mà suy nghĩ nhiều. Điều cô cần bây giờ là một cái gì đó khiến cô phân tâm... thật phân tâm.

Riley ngồi trong chiếc ghế da đã được đặt làm theo ý của chú anh. Hôm sinh nhật 35 tuổi, Donovan Whitefield đã đón nhận trách nhiệm cai quản ngân hàng của dòng họ và đã không ngơi nghỉ một ngày nào cho đến lúc ông nhắm mắt vào 42 năm sau. Ông đã rất nghiêm khắc, khó khăn, một người không bao giờ lấy ngày nghỉ, không tha thứ sai sót hay nhần nại với những điểm yếu của người khác.

Anh đã được kể nghe như thế. Chứ Riley chưa bao giờ được gặp chú của anh. Gần 5 năm trời họ sống chung trong cái thị trấn nhỏ bé này, họ chưa hề có một lần chạm mặt nhau.

Riley xoay người nhìn bức chân dung thật lớn treo trên bức tường đối diện cửa ra vào. Phòng làm việc này thật lịch sự, trang nhã, xứng đáng với vị thế của một chủ tịch ngân hàng, và bức chân dung phản ánh tất cả điều đó. Donovan Whitefield đã được bất tử hóa, đứng ngay sau cái bàn anh đang ngồi cạnh, mắt dõi nhìn xa xăm như thể thấy được tương lai.

Riley đã nghĩ tất cả chỉ là một đồng rác rưởi. Nếu anh có thể, anh đã lôi bức tranh xuống mà đốt đi. Nhưng anh không thể, cho đến khi nào anh thắng được cuộc bầu cử khôn kiếp này, và mọi thứ là của anh. Từ giờ đến đó, anh sẽ chấp nhận cuộc chơi và điều đó có nghĩa là dùng chung văn phòng với một con ma già khó tính.

Có tiếng gõ cửa nhanh gọn trên cửa phòng anh, rồi cánh cửa gỗ nặng nề bật mở.

“Chào buổi sáng, ông Whitefield.” Trợ lý của anh cất tiếng.

Riley lắc đầu. “Tôi đã nói bao nhiêu lần là bà không cần phải gõ cửa. Bà sẽ không bao giờ bắt gặp thấy tôi đang làm chuyện gì bí mật hay đáng nghi đâu.”

Diane Evans - một phụ nữ khoảng sáu mươi mấy mà vẫn luôn làm việc không ngừng - không buồn chớp mắt.

“Biết rồi, thưa ông.” Bà nói với một giọng điệu mà cho anh biết là bà sẽ tiếp tục gõ cửa đến giây phút cuối cùng của ngày làm việc cuối cùng của bà ở đây.

Ở vị thế hiện giờ, Riley không thể phản nản.

Diane làm việc rất hiệu quả, tính trầm lặng và bà biết tất cả mọi thứ về việc điều hành ngân hàng. Nếu không có những lời khuyên của bà thì anh đã phạm sai lầm ít nhất là hơn một lần. Anh có thể đánh hơi được dầu trong một cơn giông bão nơi biển Đông, nhưng thế giới tài chính hoàn toàn mới đối với anh.

Diane đã giúp anh suốt 7 tháng qua mà không một lần vô đầu, bứt tóc mái tóc ngắn hoa râm của bà.

“Khu nhi của bệnh viện lại gọi đến,” bà nói với giọng đều đều. Không một cái chớp mắt để lộ là bà đã từng đề cập chuyện này ít nhất 3 lần trước đây và lần nào anh cũng không những chỉ từ chối quyền tiền mà còn ra lệnh là bà không được đề cập lại chuyện này với anh nữa.

Anh ra hiệu cho bà bước vô và ngồi xuống ở một cái ghế khá xa bàn làm việc. Bà di chuyển thật êm trong đôi giày mềm mại, rồi ngồi xuống chiếc ghế bằng da và gỗ, lưng bà thẳng đứng, vai ưỡn ra, bộ đồ com-lê của bà trông như một bộ giáp xấu xí.

“Ông đã hứa sẽ suy nghĩ chuyện đó, thưa ông,” bà nói.

“Vui thật. Tôi thì lại nhớ là tôi đã nói với bà rằng mặt trời có mọc đằng Tây thì tôi cũng vẫn không quên tiền xây dựng khu nhĩ để tưởng nhớ Donovan Whitefield”.

Một tờ giấy bỗng xuất hiện trên tay bà cùng với một cây bút. “Có lẽ nếu tôi giải thích lại với ông nhu cầu của cư dân,” bà nói.

“Có lẽ bà tha cho tôi vụ này đi,” anh nói.

Bà nhìn anh, vẻ mặt bình thản không đổi, lông mày không nhướng lên, môi không trễ ra, mà anh vẫn cảm thấy sâu sắc sự thất vọng của bà đối với anh.

“Nó giúp ích cho các cháu, thưa ông Whitefield.” Bà nói. “Các bé ở thị trấn không cần phải đi lên tận Los Angeles để được chữa trị.”

Anh thấy anh nợ bà. Mỗi khi anh yêu cầu, bà đều ở lại làm thêm, bà nhiều lần cứu nguy cho anh và không bao giờ nói đến chuyện của ông anh với anh.

“Tôi sẽ cân nhắc,” anh từ tốn nói. “Với điều kiện là bà sẽ thôi gõ cửa và gọi tôi là ông Whitefield.”

Diane đứng lên. “Được rồi...” bà ngập ngừng, rồi mím môi lại trước khi nói “... Riley, tôi sẽ cho ban Hội Đồng biết cậu có ý định quên tiền. Trong khi chờ đợi, tôi đã có những báo cáo cậu cần ở đây và ông Bridges muốn gặp cậu.”

Bất chấp thực tế là anh sẽ phải mất 15 triệu đô tiền quên, anh vẫn cảm thấy một chút thắng lợi. Ai mà ngờ anh có thể điều đình với trợ lý của anh và chiến thắng?

Ba phút sau, Zeke Bridges bước vào văn phòng. Cao lớn, ưa nhìn và vẻ đáng tin cậy từ anh khiến người ta muốn mua bảo hiểm với anh, Zeke đã là lựa chọn số một của Riley cho cuộc vận động tranh chức thị trưởng. Zeke không chỉ được ưa thích ở thị trấn này, anh còn có kinh nghiệm nữa.

“Số phiếu đang tăng,” Zeke nói và ngồi phịch xuống cái ghế Diave vừa đứng lên. “Nhiều lắm, chúng ta thắng Yardley mỗi ngày. Những mục quảng cáo trên báo thật là hiệu nghiệm. Lão già chắc đang sợ run, điều đó có nghĩa là chúng ta phải coi chừng các cú phản đòn, nhưng tôi sẽ tiếp tục các cuộc thăm dò để coi ông ta có bắt đầu tăng phiếu lại chút nào không.”

Riley mỉm cười. “Anh trưng cầu dân ý? Zeke, đây là Los Lobos và tôi tranh chức thị trưởng, không phải chức tổng thống.”

“Được, cứ việc chọc tôi đi, nhưng thực tế thì vận động tranh cử hoàn toàn là về việc có các thông tin đúng đắn, và tận dụng chúng.”

“Nếu anh nói thế. Anh giàu kinh nghiệm và đó là lý do tôi trả lương cho anh thật hậu hĩ.”

“Anh phải nhớ là, còn vài tuần nữa là đến ngày bỏ phiếu rồi. Sự kiện nào cũng đều có tính sống còn. Đúng là chúng ta đang dẫn đầu nhưng nó chẳng cần nhiều để phá hủy toàn bộ chiến dịch tranh cử. Yardley đã là một hình tượng phổ biến và mọi người thường không thích thay đổi.”

“Tôi hứa sẽ hợp tác,” Riley nói. Anh phải thắng cuộc tranh cử này, và vì 97 triệu lý do mà Zeke không hề biết đến.

Zeke giải thích cho anh kế hoạch của các tuần kế tiếp. Sẽ có vài buổi nói chuyện trước công chúng và vài bài quảng cáo trên truyền hình địa phương. Khi Riley đã đồng ý với kế hoạch, Zeke ngã người ra ghế.

“Còn một chuyện nữa.”

“Được, chuyện gì?”

“Những gì anh làm trong thời gian rảnh là chuyện của riêng anh, trừ khi nó ảnh hưởng đến chiến dịch tranh cử của tôi.”

Zeke nhú mày. “Anh đang nói đến chuyện gì thế?”

“Cuộc sống riêng tư của anh. Anh cứ biến mất mà không cho vợ anh biết anh đi đâu, đó là chuyện của anh, nhưng cô ấy đến nhà tôi tìm anh vì anh bảo anh sẽ ở đây, và nó thành chuyện của tôi.”

Zeke nuốt nước bọt thật khó khăn. “Coi nào, Riley, tôi xin lỗi nhưng tôi-”

Riley lắc đầu ngắt lời Zeke. “Tôi không cần xin lỗi, tôi chỉ lo cho chiến dịch. Tôi chỉ hỏi anh một lần thôi. Anh có đang làm gì mà có thể gây ảnh hưởng xấu đến chiến dịch của tôi không? Trước khi anh trả lời, để tôi nhắc cho anh nhớ là Los Lobos là một thị trấn nhỏ, và mọi người cho rằng người tổ chức tranh cử cho tôi đang lừa dối vợ là một chuyện xấu xa.”

Zeke đứng bật dậy. “Tôi không lừa dối Alexis. Tôi không bao giờ làm thế. Tôi yêu cô ấy.” Anh quay đi. “Chuyện không phải thế. Nó cũng không phải là chuyện có liên quan đến anh hay đến chiến dịch.”

“Vậy nó là chuyện gì?”

Zeke quay lại. “Tôi không cần phải cho anh biết.”

“Nếu như đó là một yêu cầu để anh được tiếp tục làm việc cho tôi?”

Zeke nhìn thẳng anh. “Vậy thì anh cứ việc sa thải tôi vì tôi sẽ không nói cho anh biết tôi đang làm gì. Nó không liên quan đến anh và cũng không liên quan Alexis. Tôi chỉ nói được có thế. Được chưa?”

Riley không muốn đương đầu với chuyện này lúc này, khi mà kỳ bỏ phiếu chỉ còn vài tuần nữa. Anh có thể thay thế Zeke nhưng anh không muốn.

“Nếu anh không muốn nói với tôi, ít nhất hãy nói với vợ anh.” Riley nói. “Cô ấy đang lo lắng. Khiến vợ anh nghi ngờ anh đang lảng nhãng bên ngoài không phải là cách chứng tỏ anh yêu cô ấy.”

“Đồng ý. Tôi sẽ giải thích với cô ấy.”

“Bằng cách kể cho cô ấy nghe anh đang làm gì?”

Zeke lắc đầu. “Tôi không thể. Chưa tới lúc. Chuyện không có gì xấu cả. Anh phải tin tôi.”

Từ lâu Riley đã học được là anh không thể tin ai cả. Dù thích Zeke cỡ nào, anh cũng không thể thay đổi nguyên tắc đó.

“Bất cứ chuyện gì anh làm mà ảnh hưởng đến chiến dịch, tôi không những sa thải anh, tôi còn làm mọi cách để hủy hoại anh.” Riley nói. “Anh hiểu tôi chứ?”

“Hiểu.” Zeke hất mặt về bức chân dung trên tường. “Tôi biết anh chưa từng gặp chú anh, nhưng tôi gặp rồi. Và có lẽ anh không thích nghe điều này, nhưng anh rất giống ông ta.”

Không, Riley không muốn nghe. “Cám ơn đã cho tôi biết.” Anh lạnh nhạt nói. “Tôi sẽ nói chuyện với anh sau.”

Sau khi Zeke đã thu dọn giấy tờ rồi bỏ đi, Riley đứng nhìn chăm chăm vào cửa ra vào thật lâu. Anh muốn tin rằng vấn đề đã được giải quyết, nhưng tâm trạng căng thẳng của anh lại nghĩ khác. Zeke đang có kế hoạch gì đó, và Riley muốn biết đó là gì.

Anh cầm điện thoại lên và rút một miếng giấy từ túi áo ra.

“Chào, Gracie xin nghe,” một giọng nữ cất lên sau hai hồi chuông.

Riley mỉm cười. Ai mà nghĩ có ngày anh sẽ gọi Gracie một cách có chủ ý?

“Riley đây. Tôi vừa nói chuyện với Zeke.”

“Và?”

Anh tóm lược cuộc trò chuyện của họ.

“Alexis sẽ không bằng lòng như vậy đâu.” Gracie nói.

“Tôi cũng không. Tối nay tôi sẽ theo dõi anh ta, coi anh ta đi đâu.”

“Tôi đi với anh.”

Phản ứng đầu tiên của anh là nói “không”, nhưng anh nhớ ra anh đang phải đương đầu với ai. Gracie mà anh biết sẽ chỉ bám đuôi anh, và họ sẽ trở thành một đoàn diễu hành ai cũng để ý.

“Được, tôi đón cô lúc 6:30. Cô vẫn ở ngôi nhà cũ chứ?”

“Không, tôi thuê nhà rồi.” Cô đọc cho anh địa chỉ. “Hay quá.” Cô nói sau khi anh đã viết địa chỉ xong. “Trước giờ tôi chưa có dịp theo dõi như vậy.”

“Tốt. Đây là cơ hội để cô hoàn thiện quá khứ bám đuôi của cô.”

4. Chương 4

Gracie không biết quần áo nào thì phù hợp để mặc đi theo dõi người ta. Trong phim, người ta hay mặc đồ màu tối và uống cà phê nguội lạnh. Trẻ như vậy thì cô không thể uống cà phê - nếu cô muốn ngủ và muốn tránh bị côn ruột. Cô đang có đủ lo lắng rồi. Chất ca-fe-in chỉ làm cho lượng axit tăng lên và cơn đau bao tử sẽ làm cô nằm bê bết hàng giờ liền.

“Quần áo trước, đồ uống sau,” cô tự bảo mình khi đứng trước tủ đồ.

Cô không có đem nhiều đồ theo đến Los Lobos. Gần như tất cả các chỗ trống trong chiếc xe Subaru nhỏ bé của cô được dành để nhồi nhét các dụng cụ làm bánh và trang trí, chưa kể đến cái khay làm mát tiện ích của cô nữa. Cô đem theo có mỗi 2 túi quần áo nhỏ. Đương nhiên, khi cô quyết định đem theo đồ gì, cô đâu có dự tính làm một nữ James Bond bên cạnh chàng 007 quyền rũ Riley.

“Đen,” cô lẩm bẩm khi lục đồng quần jeans và áo thun. một chiếc quần jeans đen Dockers lọt vào tầm mắt của cô, cô có một cái áo thun đen ở đâu đó. Vậy là đủ.

Cô tìm thấy cái áo trong một ngăn kéo. Không may, nó được trang trí với bóng của một cặp cô dâu và chú rể và có dòng chữ giới thiệu nó đến từ chương trình Các cô dâu trên biển 2004 mà cô đã tham dự năm ngoái.

Gracie phớt lờ mấy chữ đó và mặc nó vô. Cô ngấm mình trong gương và thấy là mái tóc vàng của cô giống như ngọn đèn hiệu trong đêm. Tìm vội trong tủ, cô lôi ra cái mũ lưỡi trai Dodgers bạc màu. Màu xanh không đi với màu đen, nhưng coi nào, đây là để đi theo dõi, đâu phải trình diễn thời trang. Với lại, Riley có lẽ sẽ chẳng thèm để ý cô đã mặc gì.

Riley. Chỉ cái tên thôi đã làm người cô căng thẳng và nhịp tim cô đập nhanh gấp 4 lần. Cô cần phải tìm cách để thay đổi những phản ứng của cô đối với anh. Họ gặp nhau chỉ để tìm hiểu xem Zeke đang làm gì thôi. Cô có cảm giác rằng, nếu được lựa chọn, Riley thà có một đêm đi chung với kẻ giết người hàng loạt hơn là với cô. Cảm tình đơn phương của cô không phải là một điều hay.

Cô xỏ đôi giày xăng-đan rồi đi ra phía trước nhà. Những ánh sáng lấp lánh trên mái nhà cho cô biết cơn mưa mà đài tin tức địa phương dự báo đã bắt đầu. Cô mặc áo gió rồi tìm chìa khóa và túi xách.

Vài giây sau, một luồng sáng quét qua cửa sổ. Anh tới rồi.

Cô không biết cô nên chạy trốn hay can đảm bước ra cửa vào màn đêm. Rồi cô quyết định chờ anh gõ cửa.

“Chào,” cô nói ngay khi vừa mở cửa, và mừng là cô đã xong phần chào hỏi trước khi nhìn thấy anh.

Trời ạ, trông anh thật hấp dẫn. Cũng như cô, anh mặc toàn màu đen, nhưng áo của anh không quảng cáo gì ngoài bộ ngực nở nang, săn chắc và cái hông gọn gàng của anh. Những giọt mưa lung linh trên mái tóc đen mượt của anh như khoe khoang sự gần gũi của chúng với anh.

“Sẵn sàng chưa?” Anh hỏi và đưa tay phủ nhẹ cánh tay trần của anh. “Cô có áo khoác rồi. Vậy là tốt. Trời đang mưa.”

Cô cảm thấy cô không chỉ bị nghen lờ, mà còn như bị hóa đá, chân cô như dính chặt vào sàn gạch bông trước sân. Có lẽ cô sẽ không bao giờ cử động lại được. Vài thế kỷ nữa, các nhà khảo cổ học sẽ tìm thấy và đào cô lên, đưa cơ thể đứng thẳng, cứng đờ của cô vào một cái bảo tàng lịch sử nào đó, trên tường, cạnh cô sẽ dán một ghi chú nhỏ nói là họ cũng không thể giải thích cô đang làm gì lúc đó.

Cô ép mình hít thở và nói. “À, ừ, đi xe của anh chứ?”

“Tôi thích vậy hơn.”

Cô thấy thế cũng được. Lúc này cô không nghĩ cô có thể lái xe. Cô nghĩ cô không thể làm gì khác hơn ngoài các hoạt động tự nhiên của cơ thể cô. Cô không chỉ bị choáng ngợp bởi sự hấp dẫn của Riley đối với cô, mà còn bởi sự bất công của hoàn cảnh. Cô đã bỏ đi rất lâu và đã cố sống bình thường. Có phải là cô đòi hỏi quá nhiều khi cô muốn mình sẽ không trở thành một kẻ ngốc nghếch trong vài tuần ở lại đây?

Không có câu trả lời nào từ trời rơi xuống, nên cô đành cầm túi xách và chìa khóa, tắt đèn phòng khách và bước vào màn đêm mát lạnh, ẩm ướt.

Riley hướng cô đến chỗ xe của anh - một chiếc Mercedes màu bạc thật đẹp, vẫn còn nguyên mùi da mới. Cô ngồi vào ghế hành khách và cố không nghĩ đến sự thật là họ sẽ ở cạnh nhau trong một khoảng thời gian không-xác-định. Trong một không gian hạn hẹp.

Vài người sẽ nghĩ đây có thể coi là một cuộc hẹn hò. Vài người khác có thể nghĩ cô là một hiểm họa xã hội và cần được tư vấn.

“Tại sao cô không ở với mẹ cô?” anh hỏi.

“Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó, nhưng tôi cần không gian để làm việc. Tôi hay thức đêm, và ít ai chịu được những tiếng ồn trong bếp vào lúc 3 giờ sáng.”

Anh lùi xe khỏi sân và liếc cô. “Hình như cô làm bánh trái gì hả?”

“Bánh cưới. Kiểu độc đáo. Tôi đôi khi cũng làm bánh hỏi. Một cái bánh cho 50 người được trang trí công phu, tôi lấy 1000 đô.”

Chiếc xe hơi lạng một chút. “Đô Mỹ?”

“Tôi thấy tính giá cả bằng đô Mỹ rất tiện, khỏi bị rắc rối.”

“Cho một cái bánh?”

“Một cái bánh ngon và đẹp.”

“Biết thế nhưng...”

Cô mỉm cười. Đã có nhiều người phản ứng giống anh. Những ai muốn một món đồ hoàn toàn đặc biệt và thủ công thì sẵn sàng trả giá đó.

“Cô làm bao nhiêu bánh trong một năm?” anh hỏi.

“Chưa tới 100 cái. Tất nhiên bánh cưới sẽ mắc hơn vì làm chúng mất thời gian hơn. Tôi làm ăn cũng được, nhưng tôi sẽ không giàu được, trừ khi tôi quyết định khuếch trương, mà điều đó thì tôi chưa chắc có muốn làm không. Tôi thích nắm quyền kiểm soát 100%.”

Trong khi cô nói chuyện thì anh đã lái xuyên Los Lobos. “Anh biết Zeke sống ở đâu?” cô hỏi.

“Tôi đã đến đó vài lần.”

Riley lái vô một con hẻm nhỏ và chạy chậm lại. Từ lúc quay lại thị trấn, Gracie mới đến nhà chị cô có một lần nên cô phải tìm coi số nhà để biết nhà nào là của chị cô.

Riley tắt đèn xe và chạy tà tà dọc con đường rồi dừng lại. Anh chỉ. “Đó là chiếc SUV của Zeke.”

Cô nhìn qua cửa kính. “Nó màu đen?”

“Màu xanh đậm, nhưng với trời này thì màu đậm nào cũng trông giống màu đen.”

“Ừ nhỉ.” Cô ngả người ra ghế. “Giờ làm gì?”

Riley liếc cô. “Thì chờ.”

Cô biết điều đó, đương nhiên rồi. Theo dõi là vậy mà. Chờ đợi. Nhưng biết vậy và làm vậy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Không chỉ vì Riley làm cô hồi hộp, mà cô cảm thấy cô khó thể ngồi yên được. Anh ngồi đó, không nhúc nhích, dõi nhìn ngôi nhà, trong khi cô loay hoay trong ghế, duỗi chân ra, loay hoay với cái áo khoác, rồi tần mẩn với cái mũ Dodger.

“Cô sẽ sớm ngồi yên chứ?” Anh hỏi, mắt không rời khỏi ngôi nhà.

“Tôi ngồi yên rồi đây, chỉ là không được thoải mái thôi.” Cô ngồi thẳng người lên. “Tôi thường bị nói là hay loay hoay, nhưng tôi không hiểu sao người ta có thể ngồi như cục bột được. Nó không bình thường. Nó -”

“Kia rồi,” Riley ngắt lời cô và chỉ.

Đúng là Zeke đang vội vã bước khỏi nhà về phía chiếc SUV. Theo bản năng, Gracie ngồi thụp xuống ghế và đưa tay che mặt.

“Tôi không nghĩ anh ta có thể thấy cô qua màn mưa,” Riley tỉnh khô nói.

“Tôi muốn chắc ăn,” Gracie nói. “Anh nói khê thôi.”

Riley tủm tỉm cười. “Cô quá nghiêm trọng sự việc rồi.” Anh đề máy, chờ đến khi Zeke chạy đi rồi mới bắt đầu vô số chạy theo.

Riley có thể nghĩ là họ đã an toàn, nhưng Gracie vẫn ngồi sụp trong ghế cho đến khi chắc chắn là Zeke đang hướng ra xa lộ và không cố rũ đuôi ai cả.

“Anh nghĩ anh ấy đi đâu?” cô hỏi khi đổi sang một tư thế thoải mái hơn. “Anh ấy đang làm gì vậy? Nếu không phải là anh ấy đi gặp người phụ nữ khác thì các khả năng khác cũng là vô tận.”

“Làm ơn đừng liệt kê chúng,” Riley nói.

Cô liếc anh. “Tôi có định làm đâu.”

“Ai mà biết được cô.”

Cô xù lông. “Xin lỗi nha.” Cô quay mặt hết về phía anh, trong giới hạn mà chiếc đai an toàn cho phép. “Anh không biết gì về tôi đâu. Những ấn tượng và kết luận anh có được là từ những hành động của tôi lúc tôi mới chỉ 14 tuổi và từ những bài báo ngớ ngẩn. Cho đến ngày hôm qua thì anh chưa bao giờ thực sự gặp tôi hay nói chuyện với tôi cả.”

“Chúng ta đã nói chuyện khi cô lặn ra trước mũi xe của tôi và năn nỉ tôi cản cô trước khi tôi làm đám cưới với Pam.”

Cô cảm thấy má nóng bừng và biết ơn bóng tối chung quanh cô. “Đó đâu phải là nói chuyện. Tôi nói, anh leo lên xe và lái đi hướng khác.”

“Có lý. Vậy ý cô muốn nói tôi nên cho cô cơ hội.”

“Tôi muốn nói là anh không nên đánh giá tôi hay kết luận bất cứ điều gì cho đến khi anh biết tôi rõ hơn.” Rồi bất thành linh nhận ra có thể anh không muốn biết cô rõ hơn, cô vội chỉ. “Anh ấy chạy ra xa lộ rồi.”

“Tôi có thể thấy mà.”

Riley nhẹ tăng tốc, giữ khoảng cách với Zeke. Khi ra tới xa lộ, anh hơi chạy chậm lại. Không may, một chiếc SUV khác chen vô ngay trước mặt, che mất xe Zeke khỏi tầm nhìn của họ.

“Nhiều xe SUV quá.” Cô nói khi nhìn qua cửa sổ.

Đúng vậy, họ mau chóng bị bao vây bởi các chiếc SUV, giống như một lực lượng nhỏ bé bị lấn át bởi một kẻ thù to lớn hơn.

“Cầm sẵn số xe của anh ta đi,” Riley nói. “Chúng ta cần nó nếu chúng ta bị bỏ lại quá lâu.”

Cô vẫy vẫy miếng giấy đang cầm. “Tôi có nó ngay đây nè.” Một chiếc SUV khác chen vô trước họ. “Lẽ ra chúng ta nên mua một cái thiết bị theo dõi, chỉ cần gắn cái màn hình nhỏ lên và lái theo cái điểm đỏ đến nơi nào xe của Zeke đang đến.”

Cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô.

“Sao chứ?” cô gắng hỏi. “Tôi coi phim thấy vậy đó. Có phải tôi có cái giống vậy và đã dùng nó với những con mồi ngây thơ đâu.”

“Khó biết với cô lắm.”

Cô ngả người ra ghế và cố tình quay lưng lại với anh. “Ý tôi nói đừng xét đoán tôi là vậy đó. Tôi chỉ nói ra một đề nghị hợp lý là anh vội kết luận rồi.”

“Cô nghĩ gắn một thiết bị theo dõi bất hợp pháp trên xe của một ai đó là hợp lý?”

“Anh nghĩ vậy là bất hợp pháp?”

“Nếu như trời không đang mưa nặng hạt và tôi không phải nhìn đường mà lái xe, tôi dám thề tôi đã đập đầu bình bịch vô tay lái xe rồi.”

Thật sự khó hiểu, cô nhìn anh. “Tại sao? Tôi đã làm gì nào?”

Anh khẽ rên lên một âm thanh mà cô chắc là cô chưa từng nghe thấy trước đó.

“Cô có chồng chưa?” anh hỏi. “Tôi có cần phải lo lắng là sẽ có một gã bặm trợn nào đó xuất hiện và dần cho tôi một trận không?”

“Tôi chưa có gia đình, nhưng tôi muốn nói rõ rằng người nào mà tôi lấy sẽ hoàn toàn hiểu rõ việc tôi cần giúp chị tôi.” Cô thích thú nghe thấy một chút bất bình trong giọng nói của cô, rồi suýt nữa té xỉu khi một ý nghĩ chợt ập đến. “Anh không có vợ chứ?”

“Không, Pam làm tôi sợ chuyện gắn bó lâu dài rồi. Sau cô ấy, tôi cố giữ các mối quan hệ của tôi thật ngắn hạn.”

Gracie muốn hỏi thêm nhưng cô chợt nhìn thấy cái gì đó. “Phải xe anh ấy không? Đó, cái xe SUV đen đang rời khỏi xa lộ đó.”

Cô liếc nhìn chung quanh tìm tên đường và thấy là họ đang lái vô địa phận Santa Barbara.

“Anh ấy làm gì ở đây vậy?” Cô lớn tiếng tự hỏi.

“Chúng ta đâu biết có phải anh ta không. Tôi không đọc được bảng số xe. Còn cô?”

Cô nheo mắt. “Không, anh phải lái gần hơn mới được.”

Riley cố thử nhưng họ bỏ lỡ không nhìn thấy tín hiệu báo trước đoạn đường rẽ sắp kết thúc nên họ phải chạy vội để đuổi theo kịp chiếc xe kia. Khi họ phóng qua được ngã tư thì chỉ kịp nhìn thấy chiếc xe kia quẹo trái đằng trước.

“Đi, đi, đi!” Gracie la lên.

“Tôi đang đi đây.”

Họ theo đuôi chiếc xe kia lái qua một khu dân cư rồi thấy nó dừng lại trước một ngôi nhà 2 tầng.

Cô không thể tin được. Zeke làm gì ở đây vậy?

Cửa trước mở ra, và một đứa bé chạy ào ra trong cơn mưa. “Ôi Trời ơi, anh ấy không chỉ ngoại tình mà anh ấy còn có cả một gia đình thứ hai. Giống như trong mấy phim tình cảm xã hội ấy.”

“Không hẳn thế.” Riley nói và đưa tay chỉ.

Người tài xế ra khỏi xe và vòng qua đầu xe. Gracie nhẹ người khi thấy một phụ nữ nhỏ bé, đầy đà cúi xuống ôm đứa bé vào lòng.

“Ồ, tôi đoán là chúng ta để mất dấu anh ấy rồi.” Cô nói, cảm thấy vừa ngỡ ngàng vừa nhẹ nhõm.

“Cô nghĩ thế?” Riley hỏi và quay đầu xe trong con hẻm nhỏ và quay lại hướng họ đã lái đi. “Lẽ ra tôi nên để cô lái. Cô là chuyên gia mà.”

Cô nhướn lông mày nhìn anh.

Anh còn có can đảm để toét miệng cười. “Sự thật là vậy mà,” anh bảo cô. “Thôi được, tôi rút lui. Gần 7:30 rồi mà tôi chưa ăn tối. Có muốn kiếm gì ăn trước khi quay về không?”

Cô không thể thấy ngạc nhiên hơn nếu anh vừa biến thành một con báo trước mặt cô. Ừ thì, như thế sẽ làm cô ngạc nhiên hơn, nhưng không nhiều lắm.

“Ý anh là ăn tối?” Cô hỏi, cố tỏ vẻ không quá sững sờ với lời mời của anh.

“Thì nó thường được gọi vậy vào thời điểm này, nhưng nếu cô muốn gì khác thì tôi coi tôi có thể làm gì.”

Bụng cô rộn lên, và lần này, nó không có liên quan gì đến axit hết. Thường cô hay ăn tuna salad cho bữa chính, khoảng 5 tối/tuần.

“Tôi, ừ, được. Vậy cũng hay.” Cô bình tĩnh nói.

Cô muốn mở cửa sổ và hét vào trong màn đêm, nhưng thay vào đó, cô thấy thỏa mãn với một chút rộn ràng trong lòng và một nụ cười thật tươi. Ăn tối với Riley. Một kết thúc tuyệt vời cho một ngày đáng yêu.

Riley chọn một nhà hàng ven biển, và dù trời mưa, Gracie vẫn cảm thấy nó thật lãng mạn. Giá mà cô mặc một bộ đồ khác. Một bộ đồ gợi cảm, quyến rũ... Tiếc thật. Khi họ được dẫn đến một bàn cạnh cửa sổ, cô phải liên tục tự nhắc nhở mình rằng đây không phải là một cuộc hẹn hò và Riley không có ý với cô theo hướng đó.

Họ là, à thì, bạn. Có thể. Những người quen cũ hợp lại với nhau vì một mục đích chung - tìm xem Zeke đang làm gì khi anh không bận làm việc.

“Anh có nghĩ chị ấy chỉ cần hỏi anh ấy.” Gracie nói khi ngồi xuống.

Riley ngồi vào ghế của anh và nhướn mắt. “Gì cơ?”

“Hả?Ồ, xin lỗi, tôi chỉ nghĩ thành lời. Chỉ là về chị tôi và vấn đề của chị với anh Zeke. Tại sao chị ấy không hỏi thẳng anh ấy? Chị nói là vì chị không muốn biết, nhưng không phải là biết thì vẫn tốt hơn không biết sao? Tôi chắc chắn muốn biết. Ít ra tôi sẽ biết chuyện để mà giải quyết nó. Không biết gì cả làm tôi cảm thấy như bị lạc trong bóng tối ấy. Anh đồng ý không?”

Anh lắc đầu. “Tôi không theo kịp cô.”

“Không sao cả.” Cô cầm tờ thực đơn lên nhưng thay vì nhìn nó, cô lại nhìn ra bầu trời giông bão.

Mưa tạt ào ào vào cửa sổ. Bên dưới, cô có thể nhìn thấy những con sóng giận dữ xô bờ. Ánh đèn yếu ớt từ nhà hàng tỏa ra nhanh chóng hòa tan vào bóng đêm.

“Quả là một đêm tuyệt vời,” cô nói.

Anh nhướn cả đôi lông mày. “Cô đang đùa hả?”

“Không, tôi thích trời bão. Coi nào, tôi sống ở Los Angeles nơi cả năm chỉ có vài cơn mưa nhỏ, nên khi nào thời tiết có sự thay đổi thú vị thì tôi rất thưởng thức nó.”

Anh liếc ra cửa sổ. “Vây đã là gì đâu. Tôi đã ở trên một dàn khoan dầu trong một cơn giông tố. Đó mới gọi là thời tiết.”

Câu nói của anh khiến cô muốn hỏi ngay cả ngàn câu hỏi. Anh đã từng ở đâu? Tại sao anh lại đến đó khi rời khỏi Los Lobos? Nhưng cô bằng lòng với câu hỏi “Tôi nghĩ họ giải tán giàn khoan lúc có bão lớn?”

“Ừ, lẽ ra thì thế, nhưng có ai bắt làm theo luật đâu? Tôi làm cho một công ty tư nhân nhỏ và mấy người trên tàu đều có một chút điên rồ.”

“Kể cả anh?”

Anh mỉm cười. “Đặc biệt là tôi.”

Người phục vụ xuất hiện và giới thiệu với họ các món đặc sản.

“Uống một chút rượu nhé?” Riley hỏi.

“Được đó. Anh gọi món đi ”

“Cô muốn dùng gì?”

Cô đọc lướt thực đơn và chọn món cá hồi cùng salad đặc biệt của nhà hàng. Riley chọn món surf and turf (Thịt bò và hải sản), và làm cô ngạc nhiên khi anh gọi một chai rượu đỏ Úc.

“Tôi đã nghĩ anh sẽ chịu chơi và gọi rượu Pháp?” cô nói.

“Tôi thích rượu của Úc. Và Tây Ban Nha.”

“Ở vùng này có vài khu sản xuất rượu địa phương. Cả thung lũng Santa Ynez toàn bộ được bao phủ bởi cây nho.” Cô định nói hôm nào đó họ có thể đi một chuyến tham quan và nếm rượu nhưng kịp dừng lại trước khi thốt thành lời.

Đây là Riley, cô tự nhắc mình. Đây không phải là một bữa tối bình thường với người đàn ông cô thích. Vụ này... nguy hiểm quá.

“Sao?” anh nói, ngả người ra ghế. “Làm thế nào cô lại có nghề làm bánh cưới?”

Cô mỉm cười. “Nhu cầu cơ bản, đó là được đi lại. Tôi được 16 tuổi và tôi muốn có một chiếc xe. Cô chú tôi bắt tôi lo phần xăng và bảo hiểm nên tôi cần có việc làm. Có một tiệm bánh cách đó vài con đường và tôi đến đó xin việc. Khi họ muốn tôi là khoảng cuối tháng 5 và mùa bánh cưới đang ở cao trào. Tôi được nhập môn nhưng hóa ra tôi thật sự có khiếu làm bánh và trang trí bánh. Thay vì học ĐH, tôi học nghề với một chuyên gia làm bánh và sau đó tự mở tiệm.”

Cô nhún vai. “Tôi cố gắng tự hoàn thiện. Tôi theo học vài lớp buổi tối về điều hành một doanh nghiệp nhỏ. Tôi đã tính toán đến chuyện hùn vốn và khuếch trương, nhưng lại bị ở trong một hoàn cảnh khó khăn là tôi không thể chu toàn hết mọi việc nên tôi đành từ chối, mà tôi cũng không chắc tôi có thể nâng đỡ một người khác mở tiệm mới hoàn toàn từ A tới Z nữa.”

“Có lẽ cô có thể làm theo kiểu hùn vốn chia đôi được.”

“Đó cũng là một ý tưởng.”

Trong nhà hàng, gần như chỉ còn hai người. Những cặp khác thì ngồi tận ở phía bên kia của khu vực ăn uống. Với cơn bão đang hoành hành bên ngoài, bầu khí bên trong nhà hàng có cảm giác riêng tư. Giữa cơn mưa rào và ánh đèn lung linh, cô cảm thấy khá lãng mạn.

Gracie cảm thấy cô muốn chống cằm lên tay và mơ màng nhìn Riley trong khi anh nói chuyện, giống như trong mấy bộ phim tuổi trăng tròn ngớ ngẩn mà cô đã yêu thích khi còn nhỏ. Ánh sáng mờ ảo phù hợp với anh, nó làm nổi bật những góc cạnh trên mặt anh, chiếc cằm cương nghị và đôi gò má mạnh mẽ. Nhưng cảm giác còn hơn thế nữa.

Thời gian trước đây, cô đã yêu thích anh từ một khoảng cách khá xa, mà không thực sự hiểu biết về anh. Họ chưa từng có một lần trò chuyện. Tình cảm của cô hoàn toàn dựa trên những cảm xúc và mơ mộng kỳ lạ của riêng cô, chứ không phải cô thích anh vì anh. Sau từng đó thời gian, cô cảm thấy vui là cô cũng thích con người của anh nữa.

Người phục vụ đem rượu và một ổ bánh mì nhỏ ra bàn.

“Sao họ lại làm vậy?” cô hỏi khi anh mở chai rượu và rót cho cô với anh một ly.

“Mở rượu?” Riley hỏi. “Phải có ai đó mở nút chai chứ. Tôi đã từng thử cách đơn giản là đập miệng chai nhưng gặp vấn đề với các miếng chai. Không hay lắm.”

Gracie đảo tròn mắt. Trong ánh sáng dịu dàng, màu mắt cô đổi từ màu xanh nhẹ sang màu nước biển trong vắt, ảm áp vào hè.

Trong khi hình ảnh đó chính xác, nó vẫn làm Riley muốn tự đập cho mình một trận rồi đi coi chương trình thể thao. Nước biển vào hè? Ý tưởng quái đó từ đâu đến vậy? Đây là Gracie, kẻ bám đuôi khủng bố, không phải là một phụ nữ hấp dẫn. Và dù cho anh có cảm thấy cô khá gợi cảm đêm nay trong chiếc áo thun ôm sát, cô không dành cho anh. Lý do thì dài vô tận, nhưng quan trọng nhất là 3 chữ L (nguyên tác: three Fs). Và Gracie không đủ tiêu chuẩn của 3 chữ đó.

“Không phải rượu.” Gracie nói, phớt lờ ly rượu của cô và nhìn ổ bánh mì một cách khao khát. “Đó. Hiểm họa.”

Riley cau mày. “Bánh mì là hiểm họa?”

“Về mặt tự nhiên thì không phải, nhưng anh có biết vài lát bánh mì sẽ gây ra họa gì cho hông và đùi của phụ nữ không? Đó là nơi nó sẽ đến. Có một con đường trực tiếp từ dạ dày đến túi chất béo nơi các tế bào đói ngấu nghiến lấy bánh mì và phát phì ra.”

“Rồi, cô làm tôi sợ rồi đó.”

Cô liếm môi. “Anh là đàn ông, anh không hiểu cảm giác khao khát cháy bỏng cho một thứ hoàn toàn không tốt cho mình là thế nào đâu. Hệ trao đổi chất của anh cho phép anh ăn uống thoải mái mà chẳng lên cân chút nào.”

Anh có thể là đàn ông, nhưng anh biết rõ về cảm giác khao khát. Nếu cô cứ liếm môi như thế, anh sẽ quên đi các quy tắc của mình chỉ để tận dụng tình thế này. 3 chữ L đẹp qua một bên.

“Ôi, thôi kệ đi.” Cô nói và đưa tay cầm lấy một miếng bánh mì.

Anh nhìn cô quét lên miếng bánh mì một lớp bơ thật mỏng, rồi cắn một miếng. Mắt cô khẽ khép hờ, người cô thả lỏng, và anh thề là cô đã rên lên. Tại anh hay tại trong đây đang nóng lên nhỉ?

Sau khi nuốt xong, cô mở mắt và mỉm cười. “Tuyệt vời.”

“Có món gì cô không ăn nữa?” anh hỏi.

“Bánh mì là món khoái khẩu. Ồ, còn sô-cô-la nữa. Tôi có thể không ăn vặt, Jill và tôi ăn trưa ở một tiệm Mễ và tôi đã ăn vài miếng khoai tây chiên, nhưng tôi có thể không thèm đến nó suốt mấy tháng liền. Nhưng bánh mì...”

Cô bắt đầu cắn thêm một miếng. Anh phải quay đi chỗ khác vì nhìn cô ăn quá ư gợi tình. Bánh mì. Có gì với phụ nữ và đồ ăn vậy?

“Còn bánh của cô thì sao?” Anh hỏi và cẩn trọng dồn sự tập trung vào cái cửa sổ.

“Không bao giờ ăn hết,” cô nói. “Trước đây tôi thường phải ném chúng, thế là thêm 5 kg xấu xí. Nhưng từ khi tôi hoàn thiện công thức bí mật của tôi thì tôi không buồn ném nó nữa. Đôi khi nhân bánh cũng làm tôi thèm nhưng tôi luôn cố hết sức cưỡng lại nó. Còn anh thì sao?”

Anh quay lại nhìn cô và mừng là cô đã ăn xong miếng bánh mì của cô. “Tôi không làm bánh.”

“Anh hài hước nhỉ? Ý tôi là cuộc sống của anh thì sao? Làm thế nào mà từ giàn khoan dầu anh lại đến đây? Và tại sao anh lại tranh chức thị trưởng?”

“Jill không kể cô nghe à?”

“Ý anh hỏi người bạn thân nhất và lâu đời nhất của tôi? Kể ra bí mật của thân chủ? Anh chắc đang đùa.”

Anh với ly rượu của mình. “Cô có hỏi không?”

Cô mỉm cười. “Tôi biết anh cặp bồ rất nhiều hồi trung học, tôi đã chứng kiến mà. Nhưng Trời ơi, Riley à, không lẽ lúc đó anh đã không học được gì về phụ nữ sao? Tất nhiên là tôi hỏi rồi.”

Tính thẳng thắn và hài hước của cô làm anh thích thú. Những năm trước đây, anh chẳng bao giờ nghĩ đến Gracie, ngoại trừ việc ước cô tránh xa thật xa anh ra. Chưa bao giờ anh nghĩ anh có thể thích cô.

“Tôi đang tranh chức thị trưởng để đáp ứng các điều khoản trong di chúc của chú tôi.”

Cô hất mái tóc dài vàng óng qua vai và với lấy ly rượu. “Chuyện gì lạ thế? Yêu cầu trước lúc qua đời của ông là anh phải dành được chức thị trưởng?”

“Đại khái là thế. Ông ấy để lại mọi thứ cho tôi, biệt thự, ngân hàng, đất đai, với điều kiện tôi phải chứng minh tôi là người đáng được kính trọng bằng cách tranh và thắng chức thị trưởng.”

“Vậy mà tôi đã nghĩ gia đình tôi kỳ lạ. Nhưng chắc là nhiều tiền lắm hả? Ý tôi là đó là lý do anh làm chuyện này.”

“Không kể ngân hàng, bất động sản trị giá khoảng 97 triệu đô.”

Cô gần nuốt xong ngụm rượu khi anh nói, dù vậy, cô vẫn thở gấp khi suýt bị sặc và ho dồn.

“Cô không sao chứ?” anh hỏi, nửa chồm lên khỏi ghế.

Cô xua tay. “Tôi không sao.” Cô nói với giọng hơi khàn. Cô lại ho thêm một lúc, rồi với lấy ly nước và nhấp một ngụm.

“Anh vừa nói 97 triệu đô?”

Anh tủm tỉm cười. “Ừ, đô Mỹ. Tôi cũng xài nó đó.”

“Thật là một số tiền kinh khủng. Tôi thương chú tôi hơn tôi có thể diễn tả thành lời nhưng tất cả những gì chú để lại chỉ là một căn nhà nhỏ 3 phòng ở Torrance.”

“Không điều kiện gì.”

“Đúng. Nhưng với số tiền đó thì kêu tôi làm gì tôi cũng làm. Ôi, chào ôi. Anh sẽ là ông thị trưởng giàu nhất lịch sử Los Lobos. Tôi đoán có lẽ anh chỉ muốn làm một nhiệm kỳ. Sau đó thì sao?”

“Tôi vẫn chưa tính.”

Thực tế thì anh đã không tính sẽ ở lại đây sau ngày bầu cử. Di chúc chỉ yêu cầu anh thắng cử chứ không nói gì về việc hoàn thành nhiệm kỳ.

Người phục vụ đem món salad đến. Sau khi anh ta bỏ đi, Gracie hỏi. “Anh cũng điều hành ngân hàng luôn, phải không? Vậy có lạ không?”

“Đó là công việc văn phòng đầu tiên của tôi. Lúc tôi bỏ đi, thời gian rảnh tôi dành cho việc học thêm. Tôi đã có bằng tài chính, nó cũng giúp ích cho tôi. Tuy vậy, tôi cũng suýt làm lỗi mấy lần. Thư ký của tôi, Diane, đã giúp tôi rất nhiều.”

Về mặt Gracie đầy hiểu biết. “Diane hử?”

“Bà ấy là một báu vật. Khoảng 60 tuổi, và vẫn mặc com-lee bằng vải thô. Ra lệnh cho tôi quay mòng mòng.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ anh thuộc dạng đàn ông thích được phụ nữ sai khiến.”

“Diane rất đặc biệt.”

Ánh nền khiến màu tóc của Gracie óng lên màu vàng kim. Anh thích cách cô dễ cười và nghiêm túc nhìn nhận mọi việc, dù là việc cón con. Cách cô cử động khiến anh dễ dàng tưởng tượng cô đang trần truồng, ẩm ướt. Chỉ mới nghĩ đến đó..

Nhưng anh không thể nghĩ hay làm gì cả, anh tự nhắc mình. Ở hoàn cảnh khác, sau khi anh đã giải thích các luật chơi rõ ràng, có thể. Nhưng không phải ở đây, ở Los Lobos, nơi mọi người biết tất cả về nhau, và anh còn cần phải thắng cử. Cô có thể gọi cảm, đáng yêu và thu hút, nhưng còn 97 triệu đô la ở đó. Với cái giá đó, anh có thể kèm chế những tư tưởng ham muốn trong anh.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Cô hỏi. “Trông anh nghiêm túc quá!”

“Nghĩ là chúng ta không thể ăn tối với nhau như vậy ở Los Lobos.”

Cô liếc xung quanh nhà hàng. “Đồng ý. Mọi người sẽ bàn tán chuyện này cả tuần, không chuyện nào khác. Cuộc sống của tôi, của chúng ta sẽ thành địa ngục trần gian.”

“Nhưng tôi là người được lời.”

“Ý anh là sao?”

Anh mỉm cười. “Tôi được ăn tối với một huyền thoại. Nàng Gracie Landon nổi tiếng, người luôn yêu bằng cả trái tim.”

Mắt cô nheo lại và tay cô phóng ra. Cô chụp một miếng bánh mì và ném vào anh. Anh bật cười khi nó trúng vào ngực anh rồi rơi xuống đất.

“Nếu bây giờ họ thấy cô,” anh trêu.

Cô cầm nĩa lên và chọc vào một miếng rau xà lách. “Anh coi chừng đó. Anh có một chiếc xe rất xịn, và tôi vẫn biết con chồn hôi đó sống ở đâu.”

Khi họ dừng trước sân nhà của Gracie, cô nghiêng người về phía cửa sổ và nhìn chằm chằm vào đêm tối.

“Tôi mừng là nó vẫn mưa.” Gracie nói. “Trời này rất thích hợp để làm bánh.”

Riley dừng xe và tắt máy. “Cô làm vào giờ này?”

“Ừ, tôi thích sự yên tĩnh, giúp tôi tập trung. Với lại, trên TV có nhiều chương trình quảng cáo hay lắm. Anh sẽ ngạc nhiên khi thấy có bao nhiêu thứ anh có thể cần mua. Không phải là tôi đã từng mua đồ kiểu vậy nhưng, tôi thích coi quảng cáo.”

“Ừ hừ, chắc rồi. Tôi dám cá cô có cả đồng Veg-O-Matics bí mật giấu trong nhà.”

Cô cười khế. Âm thanh dịu êm đó như vuốt ve da thịt anh, nhắc nhở anh là đã rất lâu rồi anh không thân mật với phụ nữ.

“Không có vegomatics, nhưng nếu anh thật, thật dễ thương, tôi có thể làm cho anh cái gì đó, để cảm ơn anh đã giúp tôi trong chuyện này.”

“Zeke là người tổ chức chiến dịch tranh cử cho tôi, bây giờ cô đã biết phần thưởng là bao nhiêu tiền, cô có thể hiểu tại sao tôi muốn đảm bảo là bất cứ việc gì anh ta làm cũng sẽ không làm hỏng kế hoạch của tôi.”

“Có lý. Sáng mai tôi sẽ gọi Alexis và nói với chị ấy là chúng ta không biết được thêm gì nữa. Tôi cũng sẽ cố khuyên chị ấy nói chuyện với Zeke. Cách đó là hay nhất.”

Anh dám cá là cô không xài nước hoa, nhưng mùi hương ngọt ngào từ cô như tỏa ra khắp xe. Sự căng thẳng như hiển hiện giữa họ. Ai mà ngờ sau từng ấy thời gian, anh lại thấy Gracie thú vị?

Anh tự nhắc mình về kế hoạch của anh, nguyên tắc của anh và anh sẽ mất gì chỉ với một đêm sung sướng. Rồi anh nghiêng người về phía cô, nhận thấy mắt cô mở lớn đầy đam mê.

“Chúc cô một buổi tối tốt đẹp,” anh nói khi cẩn thận mở cửa xe và đẩy ra. Một luồng khí mát mẻ ủa vào xe.

Cô chớp mắt. “Gì cơ? Ồ, chắc chắn rồi. Cảm ơn anh một lần nữa.” Cô cười nhẹ với anh và vội vã bước về phía cửa.

Anh chờ đến khi cô vô nhà rồi mới đề xe, nhưng phải thật lâu sau anh mới lái đi, và đêm đó, những ý nghĩ về cô khiến anh cương cứng và trần trọc mãi đến quá nửa đêm.

Âm thanh chất chứa làm Gracie muốn hét lên. Mãi đến gần 4 giờ sáng cô mới đi ngủ và lúc này còn quá sớm để cô dậy. Cô biết cô đã không để chuông báo thức, vậy thì cái gì...

Cơn buồn ngủ dần biến mất. Cô lơ ngơ liếc nhìn chung quanh cho đến khi cô nhận ra không phải là cái đồng hồ báo thức phát ra âm thanh đó. Cô chụp lấy cái di động.

“À, xin chào?”

Một tiếng nức nở vang lên.

“Xin chào? Ai đó?”

“Là chị, Alexis.” Một tiếng nức nở nữa. “Ôi Gracie, chị mới đi đến văn phòng của anh ấy và chị đã bắt gặp anh ấy. Với cô ta!”

“Cái gì? Ai? Cô nào?”

“P-Pam. Zeke ngoại tình với Pam Whitefield.”

5. Chương 5

Tay BECCA JOHNSON run rẩy khi cô ký vào tờ hợp đồng mượn tiền cuối cùng. “Tôi run quá,” cô cười nhẹ thừa nhận.

“Đến thời điểm này là không đổi ý được nữa rồi,” Riley bảo cô. “Cô có muốn suy nghĩ lại?”

Becca nhìn anh ngạc nhiên. “Anh đùa sao? Nhờ anh mà tôi có cơ hội kinh doanh tại nhà. Tôi đã luôn muốn thực hiện điều này. Từ lúc li dị, tôi đã luôn gặp khó khăn về tài chính.” Nụ cười của cô vụt tắt. “Lẽ ra tôi không nên nói anh biết điều đó phải không?”

Anh cố hết sức tỏ vẻ bình thản để trấn an cô. “Ủy ban cho vay tiền đã kiểm tra kỹ lưỡng thu nhập và tín dụng của cô. Tôi không nghĩ cô có thể giữ bất cứ bí mật tài chính gì với chúng tôi.”

“Ồ. Ý của tôi là tôi đang cần tiền.” Cô ký xong tờ cuối rồi đưa nó cho anh. “Tôi rất biết ơn anh.”

Becca Johnson là một bà mẹ hai con khoảng ba mươi mấy, li dị và mong muốn mở một trung tâm chăm sóc trẻ tại nhà. Cô đã đến ngân hàng để mượn tiền trang trí lại nhà cũng như làm vốn ban đầu. Ủy ban cho vay đã không biết quyết định thế nào nên quyết định cuối cùng là của Riley. Anh đã đồng ý cho cô vay.

“Tôi đã tưởng với phần thế chấp ít ỏi của ngôi nhà và mọi thứ...” Cô dừng lại và lắc đầu. “Có lẽ tôi nên ngậm miệng thì hơn. Tôi không muốn anh đổi ý vào phút cuối cùng.”

“Quá trễ rồi.” Anh gõ nhẹ tờ hợp đồng đã được ký nằm trên bàn. “Chúng ta đã có hợp đồng hợp pháp. Chúc cô may mắn với việc kinh doanh của cô.”

“Cảm ơn anh.”

Cô đứng dậy và bước về phía cửa. “Anh thật tốt, anh Whitefield. Tất cả các ngân hàng khác trong trấn đã từ chối tôi. Tôi không thể làm được chuyện này nếu không có anh.”

Lời ngợi khen làm Riley thấy ngượng ngập. Anh nhún vai như rũ bỏ lời khen. “Cô là người luôn trả chi phí đúng hạn, và đó là điều chúng tôi cần.”

Cô gật đầu rồi bước ra hành lang. Riley hướng sự tập trung vào máy vi tính. Cánh cửa đóng lại nhưng anh biết không chỉ có mình anh trong phòng. Không khí dường như cũng đứng yên đón Diane bước vô phòng. Anh liếc nhìn bà.

Bà vẫn mặc một bộ com-lê bằng vải thô, lần này là màu xanh với áo màu vàng. Bà đi một đôi giày đen rất lịch sự - kiểu mà có thể làm mấy đứa bé hoảng sợ.

“Đây là hợp đồng vay tiền của Becca Johnson,” anh nói, đưa cho bà xấp hồ sơ. “Vui lòng coi giúp tôi là thủ tục sẽ hoàn tất trong hôm nay và tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cô ta ngay sáng mai.”

Bà cầm xấp hồ sơ nhưng không đi ra.

“Bà có gì cần nói?” anh hỏi.

Bà đứng đó, trừng mắt nhìn anh. “Có. Phần hướng dẫn chi trả của cậu đã không được rõ ràng.”

“Có phải đó là một lời chê trách?”

“Nó là sự thật.” Bà liếc xuống tập hồ sơ trên tay. “Thật tức cười cho cô Johnson khi nghĩ là cô ta đã được cho một cơ hội để thực hiện tâm nguyện của mình. Giá mà cô ta biết cô ta đã tin lầm quỷ sứ.”

Riley ngả người ra ghế. “Vậy mà tôi tưởng chúng ta đã đồng ý là bà sẽ gọi tôi bằng tên của tôi.”

Về mặt không bằng lòng của Diane không hề đổi. “Bao lâu nữa thì cô ta sẽ phá sản? một tháng? Cậu sẽ đóng cửa ngân hàng ngay sau ngày bầu cử hay cậu sẽ chờ đến khi kết quả đã được chứng nhận?”

Vậy là bà đã đoán được mọi chuyện. Riley tự hỏi bà có cảm thấy vui khi biết là bà đã đúng không.

“Tất cả các món tiền vay sẽ bị thu hồi,” bà nói. “Tất cả. Cậu có biết đó là bao nhiêu ngôi nhà, bao nhiêu doanh nghiệp không? Cậu sẽ hủy hoại cả thị trấn này.”

Riley không trả lời. Ánh mắt bà sắc lại.

“Cậu không quan tâm sao?”

“Không hề.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Bà quay phắt người bỏ đi.

Riley nhìn chăm chăm vào cánh cửa vừa đóng lại. Anh không muốn cảm thấy xấu hổ với những việc anh đang làm. Nếu anh thắng, ngân hàng sẽ thành quá khứ. Nếu anh không thắng, cuộc sống sẽ tiếp diễn như trước. Ai đó sẽ được đưa lên điều hành ngân hàng.

Diane có thể phá vỡ cơ hội của anh nhưng bà sẽ không làm. Bà là người được dạy dỗ theo kiểu truyền thống - chuyện gì xảy ra ở chỗ làm thì sẽ được giữ ở đó.

Anh đóng chương trình anh đang coi lại và vô phần dữ liệu ngân hàng. Sau khi gõ tên Diane, anh kiểm tra xem bà có khoản vay nào không. Có một khoản vay cho căn nhà của bà. Trừ đi phần tiền gửi, bà chỉ có nợ vài ngàn. Dù ngân hàng có đóng cửa, bà cũng không bị gì. Vậy sao bà lại phải giận dữ như vậy?

Mười lăm phút sau, bản báo cáo cho vay hàng tuần mới được đọc một nửa, thì có người đập cửa. Riley nhìn lên và cau mày. Diane không bao giờ đập cửa dù bà có giận anh thế nào, mà chắc chắn là bà đang rất giận.

“Vào đi,” anh nói.

Cánh cửa mở ra và Gracie thò đầu vô. “Chào, là tôi nè.”

“Thấy mà.”

“Tôi có một tin tốt và một tin xấu. Anh muốn tin nào trước?”

“Sao cô không vô đây đi rồi cho tôi biết cả hai tin?”

“Cũng được.”

Cô bước vô phòng và đóng cửa lại sau lưng. Bước tới bàn của anh, cô đặt một cái hộp nhỏ màu hồng xuống giữa bàn và mỉm cười.

“Tôi đã làm cho anh một cái bánh.”

Cô nói với vẻ tự hào lẫn bối rối khiến đôi má cô ửng hồng. Hoặc có lẽ chúng ửng hồng vì một lý do khác - anh không chắc nữa.

Mái tóc dài vàng óng của cô để xõa thật gợi cảm. Cô mặc một chiếc đầm mùa hè ngắn làm tôn vinh các đường cong của cơ thể. Anh là đàn ông như bất kỳ đàn ông nào khác và không thấy phiền gì khi một phụ nữ quyến rũ muốn dành một ít thời gian trong ngày của cô cho anh. Dù người phụ nữ đó từng là kẻ bám đuôi điên rồ. Nhưng đó không phải là lý do khiến anh chết sững trong ghế.

Là cái bánh.

“Tối qua tôi không ngủ được và sau khi đã làm các chi tiết trang trí cho chắc phải tới 47 ngày, tôi quyết định nướng ít bánh. Chỉ là cái bánh kem với nhân sô-cô-la. Phần mặt -”

Cô tiếp tục nói về phần mặt bánh và việc cô đã không biết nên trang trí thế nào nhưng anh không để ý nghe. Không thực sự tập trung.

Tất nhiên mẹ anh đã từng làm bánh cho anh trong các dịp sinh nhật của anh, nhưng đó là hết mức rồi. Bà không thích làm bánh mà anh cũng chẳng bận tâm. Và sau đó, thì vì anh không thuộc mẫu đàn ông khiến phụ nữ muốn làm bánh cho anh.

“Anh có định mở hộp ra xem không?” cô hỏi vẻ nôn nóng.

“Chắc rồi.”

Anh mở nắp hộp và nhìn chăm chú vào cái bánh phủ kem trắng được trang trí với một chú chồn hôi đang toét miệng cười.

Anh phì cười. “Tôi bị ấn tượng rồi đó.”

“Hay quá. Đàn ông thì không thích hoa hòe mà tôi lại không biết sở thích của anh hay gì khác. Tôi đã nghĩ là con chồn hôi sẽ rất thú vị. Muốn ăn thử không?”

Trong lúc hỏi, cô ngồi xuống cái ghế da dành cho khách cạnh bàn của anh và lục tìm trong cái túi cói khổng lồ của cô. Cô rút ra một con dao nhìn rất kỳ lạ và một xấp đĩa giấy đựng trong bao ni-lông.

“Cô không đùa chứ,” anh nói. “Đi đâu cô cũng đem dao theo?”

“Tất nhiên.” Cô rút nó khỏi vỏ. “Anh không biết khi nào thì anh phải cắt bánh để ném thử đâu. Ít nhất thì tôi không biết.” Cô đưa anh con dao rồi lại lục lại thêm. “Hình như tôi hết nữa rồi.”

“Vây được rồi. Cô muốn một miếng không?”

Cô lắc đầu. “Tôi sẽ ném thử nếu anh sợ là tôi đầu độc anh hay gì gì đó, còn không thì thôi. Tối qua đã bị vụ bánh mì rồi.”

“Cô ăn có mỗi một lát.”

“Tại anh chưa thấy đuôi tôi đó thôi.”

Anh bỗng có ý nghĩ là anh muốn được thấy. Rất muốn. Và có lẽ các phần còn lại của cơ thể cô nữa.

Nguy hiểm, khu vực nguy hiểm. Tốt nhất là anh nên cắt bánh.

Anh cắt cho mình một miếng bánh và đặt lên một cái đĩa giấy. Cô hồi hộp nhìn anh cắn một miếng lớn.

Cái bánh thật mềm và mịn, với một mùi thơm nhẹ nhẹ mà anh không xác định được. Nhân sô-cô-la của bánh ăn như kem mà lại không phải là kem.

“Ngon lắm,” anh thành thật nói. “Nó là cái bánh ngon nhất tôi từng được ăn.”

Cô nhẹ người thấy rõ. “Tốt quá. Tôi đã làm việc chăm chỉ để hoàn thiện công thức bí mật của tôi, nhưng thỉnh thoảng, tôi muốn nhờ một người không thiên vị ném thử.”

“Cô nghĩ tôi sẽ nói thật nếu tôi không thích bánh cô làm?”

“Tại sao anh phải quan tâm đến việc sẽ làm tôi tổn thương chứ? Ý tôi là với những gì tôi đã gây ra trong quá khứ?”

“Có lý.” Anh ăn thêm một miếng bánh rồi để đĩa xuống bàn. “Nếu cái bánh là tin tốt thì tin xấu là gì?”

Gracie gục người trong ghế, đầu gục xuống. “Alexis. Chị gọi tôi lúc đó tôi có cảm giác như là lúc mặt trời vừa ló dạng, nhưng thực ra là khoảng 10 giờ sáng, để báo tôi biết là Zeke để quên cặp táp ở nhà, nên chị ghé vô văn phòng của anh ấy để đưa cho anh ấy. Nhờ đi làm việc tốt đó mà chị bắt gặp Zeke đang có vẻ thân mật với...” Cô ngừng lại, ngồi thẳng người lên và nhìn thẳng vào anh. “Anh chuẩn bị tinh thần đi.”

“Tôi sẵn sàng rồi.”

“Pam.”

Mất khoảng mấy giây, anh hỏi. “Pam, vợ cũ của tôi?”

“Đích thị là vậy.” Gracie chồm người tới, chống tay lên bàn. “Sao, từ lúc anh quay lại thị trấn, anh có gặp cô ta không?”

“Gặp như là nhìn thấy thoáng qua trong trấn? Có. Gặp như là hẹn hò với cô ta? Không.” Anh nín cười. “Lo hả?”

“Không hề. Tôi đã hết thương thầm anh 14 năm nay rồi. Anh muốn quen ai thì quen. Tôi không phiền lòng chút nào.” Cô làm một dấu X trên ngực cô. “Thề danh dự.”

Anh không tin cô còn quan tâm đến cuộc sống riêng tư của anh, nhưng tối qua trong xe, cả hai người đều đã quan tâm đến việc anh sẽ hôn cô.

“Nếu Zeke quan hệ với Pam thì sẽ không hay,” Riley nói. “Đặc biệt là đối với Zeke.”

“Vậy chúng ta sẽ lại đi theo dõi nữa hả?” cô vui vẻ hỏi.

“Đúng, nhưng lần này chúng ta sẽ theo dõi Pam.”

“Ít nhất thì trời không mưa.”

“Để cho chúng ta theo dõi và cũng dễ cho cô ta phát hiện chúng ta.”

“Cuộc sống thì luôn mất cái này được cái khác mà. Lại 6:30 nữa chứ?” cô hỏi.

“Vì chúng ta không biết kế hoạch của cô ta nên lúc đó là tốt nhất.”

“Tôi sẽ sẵn sàng.” Cô đứng lên. “Tôi thậm chí sẽ đem theo máy ảnh”

Anh nhăn nhó. “Không phải là ý kiến hay.”

“Chúng ta cần bằng chứng.”

“Cô có thể có cái gì nhỏ gọn và hiện đại không?”

“Tôi không để ý mấy đồ kỹ thuật cao này.”

Cô nhặt con dao lên, dùng một miếng khăn giấy cô lấy ra từ trong bóp lau sạch nó, sau khi cất con dao đi, vứt tờ giấy ăn vào sọt rác, cô tiến ra cửa.

“Gặp anh sau.”

Với một cái vẫy tay, cô đi mất, để lại Riley ngồi đó với cảm giác anh vừa có một cơn bão quét qua.

Có một tiếng gõ cửa nữa, lần này nhẹ nhàng và nghiêm trang. Anh đoán tiếng gõ cửa sẽ đầy giận dữ nếu bà biết cách thể hiện tâm trạng đó ra.

“Có gì không, Diane?”

Bà bước vô phòng. “Cuộc họp lúc một giờ của cậu đã đến.”

Anh đẩy cái hộp bánh về phía bà. “Bánh này ngon lắm. Bà ăn thử đi.”

Bà hơi ngẩng cao đầu. “Không, cảm ơn cậu.”

“Gracie làm nó cho tôi đó. Gracie thích tôi.”

Về mặt Diane thoáng bừng nét giận mà đã không được thể hiện trong tiếng gõ cửa của bà.

“Đó là vì cô ta chưa biết cậu.”

“Có quá nhiều việc,” mẹ của Gracie nói khi bà trải xấp bìa hồ sơ trên bàn cà-phê. “Vivian cũng à, chúng ta cần phải quyết định vài thứ. Cuối tuần này là chúng ta đã phải chọn xong thực đơn rồi.”

Gracie ngồi ở một góc so-fa. Cô nhặt bìa hồ sơ đánh dấu “Khách mời” lên và lật qua vài trang toàn tên. “Tiệc sẽ tổ chức ở đâu?”

“Câu lạc bộ của trấn,” Vivian mỉm cười. “Em sẽ có một đám cưới ngoài trời thật lớn với thật nhiều hoa, khách mời và khiêu vũ.”

Gracie làm nhanh một phép tính, nhân số khách với số tiền ăn từng đầu người, rồi nuốt nghẹn. “Trời, từng đây là tiêu luôn cái cửa tiệm bán hàng rồi,” cô thì thầm với mình chứ không hẳn là nói thành tiếng với ai.

Nhưng mẹ cô nghe thấy và bà nhìn cô. Gracie không hiểu cái nhìn đó nghĩa là họ không nên nói về mấy chuyện như thế hay bà cảm kích cô đã quan tâm đến chuyện đó.

“Đám cưới lúc mấy giờ?” Gracie hỏi.

“Bốn giờ,” Alexis nói khi chị bước vào phòng khách đem theo một khay toàn nước uống và bánh ngọt. Chị đặt nó xuống cái ghế nhỏ cạnh bàn và đưa cho mỗi người một lon soda không đường.

Gracie đón lon của cô và bật nắp. “Con đã phụ lo một đám cưới, thay vì họ làm tiệc ngồi thì họ làm thật nhiều món ăn chơi. Không chỉ có các người phục vụ đi vòng vòng với các khay đồ ăn mà họ còn để thêm các quây nho nhỏ thú vị như quây sô-cô-la nóng chảy hay quây bánh mì đồ nguội. Số tiền gia đình cô dâu tiết kiệm được cũng nhiều lắm.”

Mẹ cô cầm lấy một bìa hồ sơ đựng các thực đơn và mở nó ra. “Không phải các món ăn chơi khá mắc tiền sao?”

“Cũng có thể, nhưng nó rẻ hơn một phần ăn. Thêm vào đó, mọi người đi lại nhiều nên có nhiều cơ hội trò chuyện, là điều mà khách mời rất thích. Họ không phải chỉ biết có 6 người ngồi cùng bàn để trò chuyện suốt buổi tiệc. Còn về khía cạnh tiết kiệm thì Mẹ không phải lo đến chuyện trang trí bàn ăn, lên kế hoạch chỗ ngồi. Ở một buổi tiệc đứng, không ai quan tâm cái ghế có được che khăn không. Mẹ thậm chí có thể chuẩn bị những thức uống độc đáo phù hợp với màu sắc của đám cưới, kể cả bia và rượu nữa.”

Vivian nheo đôi mắt xanh của cô lại. “Cám ơn chị có ý tưởng biến đám cưới của em thành một cái chợ đại hạ giá, Gracie ạ. Chị biết không, còn một cách khác để tiết kiệm là mọi người sẽ tự mang đồ ăn theo. Hay là cách đó thì quá sốc để nói thành lời?”

Gracie sững người. “Chị xin lỗi. Chị đang cố gắng giúp em thôi.”

“À, vậy à, đừng nha. Chưa tới 5 tuần nữa là cưới rồi và em không muốn đổi gì hết. Em muốn một tiệc ngồi thật lớn. Em muốn có ban nhạc và em muốn khiêu vũ. Nhưng mà ý kiến chọn đồ uống độc đáo đó hay đó. Em sẽ nói chuyện với Tom về vụ đó.”

Alexis mỉm cười tỏ ý thông cảm với Gracie. “Không có hại gì nếu mình tiết kiệm được chút tiền mà.” Chị nói với Vivian.

“Tại sao em phải làm ư? Chị và Zeke tự sống chung. Ồ, và Gracie thì không bao giờ kết hôn, vậy tại sao tất cả tiền bạc không đổ dồn lên em chứ?”

Alexis nhún vai. “Lúc nào cũng là cục cưng của nhà. Em bị chiều hư rồi.”

“Sao cũng được.” Vivian cầm lấy một cái bánh quy. “Coi nào, em đã trả tiền cho áo cưới của em rồi. Vậy chưa đủ sao?”

“Được rồi,” mẹ cô nói. “Mẹ cảm kích con đã chịu góp phần. Bàn về chuyện áo cưới của con đi nào. Nó sẵn sàng rồi phải không?”

“Có áo rồi, tuần tới con sẽ có đợt thử áo đầu tiên.” Cô quay sang quay Gracie. “Nó đẹp lắm, không dây, có ren và ôm lưng. Áo phụ dâu cũng có kiểu tương tự nhưng rất đơn giản và trang nhã, màu đen, viền trắng. Em chỉ mong tới ngày có thể cho chị xem.”

Vivian dường như đã quên cơn bùng nổ của cô cách đây 14 giây, nhưng Gracie thì không. Những lời nói sắc nhọn đó vẫn làm cô đau. Có lẽ vấn đề là cô không biết vai trò của cô ở đây. Dù có nhiều kinh nghiệm với đám cưới, cô vẫn là người chị thừa. Nếu sự có mặt của cô chỉ đơn giản là vì lịch sự thì cô nên nhớ mà ngậm miệng lại thì hơn.

Tuy nhiên, cô vẫn muốn phản đối là Vivian thật không công bằng khi cho rằng Gracie sẽ không lập gia đình. Cô chỉ mới 28 tuổi, và lần cuối cùng cô kiểm tra thì điều đó không có nghĩa là cuộc đời cô coi như sẽ không biết tình yêu là gì nữa. Đúng là hiện giờ không có ai đặc biệt cả nhưng điều đó có thể thay đổi mà.

“Đầm của Alexis có một khăn choàng cùng màu cùng kiểu rất dễ thương.”

Nếu cơn bùng nổ của Vivian vài phút trước làm Gracie nhói tim thì tiết lộ vừa rồi khiến cô cảm thấy như bị dao xuyên ngực.

Gracie uống một ngụm soda. “Phụ dâu chính cần phải nổi bật một chút.”

“Đúng thế,” Vivian hồ hởi.

Alexis nói gì đó về hoa, mẹ cô lại lấy thêm một cái bìa hồ sơ khác ra và Gracie cố hết sức để xử sự bình thường.

Không phải là cô phiền lòng vì Vivian đã nhờ Alexis làm phụ dâu chính. Cả hai người họ đã lớn lên cùng nhau, họ rất thân thiết. Nhưng khi Vivian mới nói với cô về chuyện đám cưới, em cô đã nói rõ là em sẽ nhờ bạn của em làm phụ dâu chính, chứ không nhờ chị gái. Rõ ràng, ý của Vivian là không nhờ Gracie.

Gracie hiểu rõ là về lý thuyết thì cô là một thành viên của gia đình, nhưng thực tế thì khác. Cô đã xa nhà suốt 14 năm qua. Mọi thứ đã thay đổi, con người cũng thay đổi. Chính cô cũng thay đổi. Đây không phải là thế giới của cô. Nhưng ôi chao, cảm giác bị gạt sang bên lề thật đau đớn.

“Có vẻ mọi người đã lo xong hết mọi thứ rồi,” cô nói khi họ đã quyết định xong hoa cho cô dâu, phụ dâu và bàn tiệc. “Con phải đi rồi. Con cần phải làm mấy cái bánh.”

“Khi nào thì chị sẽ vẽ kiểu mẫu bánh cưới của em?” Vivian hỏi. “Em muốn nó thật lớn. Ý em là nó phải thật lớn và bắt mắt và được trang trí từng li từng tí.”

Đúng theo yêu cầu đó thì cái bánh không chỉ tốn vài ngàn đô mà còn mất cả mấy tuần mới xong. Mà Vivian đâu có quan tâm điều đó.

“Mấy ngày nữa chị sẽ có mẫu phác họa cho em,” Gracie hứa. Cô đứng dậy.

“Chị tiễn em,” Alexis nói và theo cô ra cửa.

“Sao?” chị hỏi khi họ còn lại một mình. “Em có định tìm hiểu xem có chuyện gì với Zeke và Pam Whitefield không?”

“Có. Riley và em sẽ theo dõi cô ta tối nay để coi có chuyện gì đang diễn ra.”

“Đừng có để mất dấu cô ta như em đã mất dấu Zeke đó,” Alexis nói.

“Cám ơn lời nhắc nhở của chị. Tự em sẽ không nghĩ được như thế.”

Cô rời khỏi nhà và đi bộ ra xe của cô. Cô cảm thấy khó chịu như đã ném phải thứ gì thật ghê. Ngôi nhà nơi cô đã sống một thời gian dài nhìn vẫn như cũ nhưng mọi thứ đều hoàn toàn khác, và những thay đổi đó làm cô buồn.

RILEY dừng xe trên sân nhà Gracie và thấy cô đang chờ anh nơi cửa trước. Cơn bão đã bỏ đi, để lại bầu trời thật thoáng đãng, điều đó có thể giúp và gây trở ngại cho kế hoạch tối nay. Trời đã vào tối nhưng đã có vài ngôi sao cùng với một mặt trăng nho nhỏ cung cấp đủ ánh sáng.

Gracie vẫy tay khi thấy anh và bước về phía xe anh. Anh ngắm cô, để ý có một cái gì đó khác lạ nơi cô, một cái gì đó anh không thể xác nhận được.

Không phải quần áo của cô. Cô mặc đồ bình thường, quần màu tối và áo thun tay dài. Mái tóc vàng đã được bím lại theo cách mà phụ nữ ưa làm. Cô thậm chí còn đem theo cái máy ảnh cổ lỗ của cô.

“Ổn chứ?” anh hỏi khi cô mở cửa và trườn vào chỗ ngồi.

“Chào,” cô nói và mỉm cười với anh một nụ cười nhiều sự gượng gạo hơn là tính chân thật.

Anh vẫn để xe chạy tại chỗ. “Tôi đang hỏi cô một câu hỏi chứ không phải tôi đang chào xã giao.”

“Gì cơ? Ồ. Ý anh là tôi ổn chứ?” Cô nhún vai. “Không gì. Tôi ổn mà.”

Người phụ nữ tươi tắn, vui vẻ, rạng rỡ đã đem bánh đến văn phòng anh sáng nay mới là ổn. Người này không phải.

“Chắc không?” anh gắng hỏi, rồi ước gì có thể tự mình đá đít mình. Anh thực sự muốn biết chuyện gì đang xảy ra trong cuộc sống của Gracie sao?

“Tôi không muốn nói chuyện đó.” Nụ cười của cô tắt dần. “Vậy có được không?”

“Tất nhiên rồi.”

Anh lùi xe ra khỏi sân.

“Chúng ta sẽ ghé nhà Pam coi cô ta có đó không. Nếu cô ta ở đó, chúng ta sẽ chờ coi cô ta có đi ra ngoài không.” Anh liếc cô. “Nghe có vẻ ra một kế hoạch chứ?”

“Nghe được đó. Khi tôi gặp Alexis, chị đã nhắc tôi là lần này đừng có để mất dấu Pam. Lời khuyên hay, phải không?”

Có cái gì đó trong giọng nói của cô - một cái gì đó gay gắt nhưng rạn vỡ. Anh nắm chặt tay lái xe và tự bảo mình hãy nghĩ đến các trận thể thao.

Mười lăm phút sau, anh chậm lại khi họ quẹo vô đường nhà Pam. Nhà cô ta nằm ở góc đường, một ngôi nhà một lầu đơn giản với một khu vườn rộng và cửa sổ lớn.

“Cô ta ở nhà,” anh nói, chỉ ánh đèn trong nhà và chiếc xe Lexus GS300 trắng đậu ở sân.

“Anh có biết tại sao cô ta ở đây không?” Gracie hỏi, lần đầu lên tiếng kể từ lúc họ rời nhà cô.

“Cô ta sống ở nhà này mà.”

“Không, ý tôi là tại sao cô ta lại ở Los Lobos? Tôi đã nghĩ cô ta đã ra sống ở thành phố lớn rồi chứ.”

“Tôi cũng không biết.” Mà anh cũng chẳng quan tâm. Pam là quá khứ và anh

thích giữ như vậy. Cô ta đã gạt anh cưới cô ta và ngay khi phát hiện sự thật, anh đã bỏ đi.

“Chỉ là tôi không biết tại sao họ muốn tôi tham dự cuộc họp,” Gracie nói khi cô nhìn ra cửa xe về phía ngôi nhà. “Rõ ràng là họ không hoan nghênh ý kiến đóng góp của tôi. Tôi không hiểu. Tôi thật không hiểu. Mẹ tôi không thể kiếm được nhiều như vậy từ cái cửa hàng đó. Tôi biết là bà đã trả xong ngôi nhà, nhưng vậy cũng vẫn không thể. (ở nước ngoài thường mua nhà trả góp, chủ thực sự của nhà thường là ngân hàng).

“Vivian xử sự như tiền không là vấn đề. Tiệc ngồi ở một câu lạc bộ địa phương? Thật là điên rồ.”

Riley không muốn hỏi. Anh kèm chế lâu hết mức có thể nhưng cuối cùng cũng phải thốt ra. “Chúng ta đang nói về chuyện gì vậy?”

Gracie thở dài. “Không có gì. Em thôi. Vài tuần nữa em lấy chồng. Đó là lý do tôi quay lại đây. Họ nói họ muốn tôi giúp nhưng không phải vậy. Ồ, nhưng Vivian muốn một cái bánh cưới. Một cái bánh lớn, trang trí toàn bộ. Được, tôi vui vẻ làm bánh cho em nhưng có vẻ em không biết em đang nói gì. Chúng ta đang nói đến hàng trăm giờ làm việc. Rồi còn chuyện tiệc cưới nữa. Tôi không phiền, nhưng tôi không hiểu sao em lại dối tôi. Tất cả những gì em cần làm là nói sự thật. Em muốn Alexis làm phụ dâu chính, không muốn tôi. Tôi đâu có thêm quan tâm?”

Nỗi đau của cô như hiển hiện trong xe. Riley ước gì anh đang đeo cà-vạt để anh có thể nói lỏng nó. Thay vào đó, anh chạm nhẹ vào cánh tay cô.

“Không sao đâu,” anh nói, cảm thấy như một thằng khờ khi nói ra mấy từ đó. Làm quái nào anh biết nó có sao hay không?

Cô quay sang anh và anh thấy mắt cô hơi long lanh. Trong ánh đèn đường, cô có vẻ mỏng manh sao đó.

“Tôi cứ tự nhủ là sẽ không sao, nhưng đến giờ tôi biết tôi đang tự dối mình. Tôi thậm chí không còn là một phần của gia đình này nữa. Vivian và Alexis rất thân thiết. Vậy cũng không sao. Tôi phải chấp nhận điều đó thôi. Chỉ là...” Cô nghẹn ngào, rồi hít một hơi thật sâu, thở ra. “Không phải là lỗi của tôi. Nếu tôi không còn là một phần của gia đình, đó là vì Mẹ đã gửi tôi đi. Tôi đã không muốn đi mà.”

Anh cảm thấy vừa khó chịu vừa ngại ngùng. Gracie buồn bã khiến anh muốn làm gì đó để thay đổi mọi thứ, điều này thật xa lạ với anh. Những cảm giác này, anh không hề thích chúng.

“Đi đâu?” anh hỏi.

“Sau mùa hè đó.” Cô nhìn anh. “Khi anh phát hiện Pam không phải có thai, anh bỏ đi. Nhưng anh không phải là người duy nhất bỏ xứ. Tôi cũng bị gửi đi luôn.”

“Phải. Tôi nhớ rồi. Đến ở với họ hàng nào đó ở Iowa, phải không?”

Khóe môi cô hơi cong lên như muốn cười. Trong một giây, anh đã muốn nghiêng qua và hôn lên khóe môi cô, quả là điên rồ. Anh ngả người dựa vào cửa xe bên anh.

“Họ hàng bên ngoại. Tôi đã được gửi đi để tôi không thể phá đám cưới của anh. Nhưng sau đó, tôi đã không quay lại.” Cô nhìn qua cửa sổ. “Mẹ tôi nói là tôi có vấn đề, có lẽ vì ba tôi mất khi tôi mới được 12 tuổi, là lứa tuổi hay bị ấn tượng, rồi anh dọn đến ở bên cạnh và tôi thần tượng anh luôn. Bà nói tôi không thể ở lại Los Lobos, ngay cả khi anh đã bỏ đi rồi. Mọi người sẽ không để tôi quên đi chuyện đã xảy ra và tôi xứng đáng được làm lại từ đầu và được giúp đỡ. Nên bà đã gửi tôi đến sống với chú dì ở Torrance.”

Cô mím môi lại và chớp mắt liên tục. “Tôi không hề muốn đi. Tôi cảm thấy như tôi bị trừng phạt vĩnh viễn vậy. Tôi biết chuyện tôi gây ra cho anh là sai và điên khùng. Tôi đã đi gặp chuyên gia tư vấn một thời gian. Cô ấy đã giúp tôi hiểu chuyện. Nhưng ngay cả sau khi làm thế, Mẹ vẫn nói tôi không thể quay lại nhà. Và từ khi đó tôi đã quyết định là hãy thôi hi vọng được quay về. Rồi bây giờ họ kêu tôi về, tôi đã tưởng là vì họ nhớ tôi, nhưng nó chỉ là vì chuyện đám cưới và tôi cảm thấy như tôi lại mất đi gia đình mình thêm một lần nữa.”

Phải mất một giây, anh mới nhận ra là cô đang khóc. Những giọt nước mắt lặng lẽ lăn trên má cô. Riley cảm thấy vừa cảm thông vừa giận dữ. Anh hiểu rõ cảm giác bị ép làm một việc mình không hề muốn làm. Lý do duy nhất anh cưới Pam cách đây 14 năm là vì mẹ anh khiến anh cảm thấy áy náy mà làm thế. Nhưng anh biết là dù anh có từ chối không cưới Pam, bà cũng sẽ không quay lưng bỏ mặc anh. Nếu có cũng sẽ không được lâu.

“Tôi rất tiếc,” anh nói, cảm thấy ngớ ngẩn khi dùng mấy lời vô nghĩa này.

Cô gạt đầu, như cô không thể nói gì lúc đó.

Riley đưa tay về phía cô rồi lại thả tay xuống thành ghế. Anh thăm chửi thề, nguyên rửa mình để bị ở trong tình thế này, rồi nghiêng người tới trước và kéo Gracie vào lòng.

Lúc đầu, cô cứng lại nhưng sau đó cô ngả vào người anh. Anh đã luôn nghĩ cô thật mạnh mẽ, nhưng khi anh ôm cô, anh mới nhận ra cô thật nhỏ bé.

Cơ thể cô thật ấm áp. Tay cô bám chặt lấy áo anh và đầu cô gục vào vai anh. Anh có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào từ cơ thể cô, cùng với một chút vị va-ni từ bánh cô làm.

“Tôi xin lỗi,” cô thì thầm trong lúc nức nở. “Thường tôi bình tĩnh hơn vậy nhiều.”

“Tôi tin cô.”

Và anh tin thật. Cô đã từ tay trắng làm nên sự nghiệp, điều đó nói lên nhiều về tài năng và sự chăm chỉ của cô.

Anh xoa xoa lưng cô và cảm thấy mái tóc dài mềm mại của cô chạm nhẹ vào tay anh. Cô hơi nhúc nhích rồi vòng tay ôm hông anh. Rồi cô ngược nhìn anh với đôi mắt rưng lệ và đôi môi mọng, niềm khao khát được hôn cô thật mạnh mẽ đến nỗi anh -

“Pam,” anh nói khi nhìn thấy cái gì đó di chuyển.

“Gì chứ?”

“Pam. Cô ta mới lên xe.”

“Ồ. À!” Gracie ngồi thẳng lại, đưa tay quệt má rồi quay ra nhìn ra cửa sổ. “Chúng ta phải theo cô ta ngay.”

“Đang theo đây.”

Anh chờ cho Pam lùi xe và lái đi một chút rồi mới lái theo cô. Anh gần đụng đuôi cô ta ở chỗ đèn đỏ nên lái chậm lại khi cô ta hướng vào thị trấn.

“Cô ta có thể đi bất cứ đâu,” Gracie nói. “Tôi hi vọng cô ta không ra xa lộ. Trời tối rồi, tôi không nghĩ tôi có thể chịu được chuyện mất dấu cô ta.”

“Chúng ta sẽ không mất dấu đâu. Pam thường không để ý gì khi lái xe cả. Tôi không nghĩ tính đó đã thay đổi. Tôi sẽ cố giữ khoảng cách đủ gần để nhìn thấy cô ta.”

Họ lái xuyên Los Lobos, rồi ra đến biển. Khi Pam dừng lại ở bãi đậu xe của một nhà trọ nhỏ, Riley cũng dừng lại trên đường ngay trước một tòa nhà một lầu sập sệ.

“Tại sao cô ta lại đến đây?” Gracie hỏi.

Riley chỉ nhìn cô. Mắt cô mở lớn và miệng cô há hốc.

“Không,” cô rên lên. “Anh không nghĩ cô ta gặp Zeke ở đây. Ở nhà trọ? Nó thật rẻ tiền. Với lại, sao Zeke không đến nhà cô ta chứ?”

“Xe anh ta sẽ bị nhận ra.”

“Ồ, đúng rồi. Và không ai để ý nó ở đây?”

Gracie có lý. Tuy nhiên, phải có lý do khiến Pam vô đó.

“Chúng ta cần tìm hiểu tại sao,” anh nói.

Gracie gật đầu. Họ ra khỏi xe và tiến về phía tòa nhà mỏng dính, dài ngoằng. Anh để ý thấy Gracie cầm theo cái máy ảnh cổ lỗ của cô nhưng anh biết tốt nhất là không nói cô nên bỏ nó lại.

Họ di chuyển thật chậm và cẩn trọng, nép trong bóng tối và dừng lại nghe ngóng trước khi đi ngang bãi đậu xe đến văn phòng. Xe của Pam đậu ở phía xa cuối bãi xe nhưng không thấy cô ta đâu.

“Cô ta đã đi vô phòng rồi,” Gracie thì thầm. “Chúng ta phải tìm coi là phòng nào.”

Riley định bàn là họ nên đến văn phòng người quản lý để hỏi thêm thông tin nhưng vì anh đang tranh chức thị trưởng, anh không chắc đó là ý kiến hay.

“Chúng ta có thể nhìn qua các cửa sổ,” Gracie nói. “Nhiều người họ mở màn cửa lẩm.”

“Tôi đoán Pam ở trong một phòng có màn cửa đóng lại.”

“Ồ. Cũng có lý.”

Trước khi họ có quyết định gì, một tiếng “bốp” vang lên rồi tất cả các bóng đèn phụt tắt. Bóng tối bao trùm lấy họ nhanh chóng đến đáng sợ.

“Đứng yên,” Riley nói, đưa tay nắm tay Gracie một cách vô thức. “Chúng ta cần quay lại xe. Đi sát vào tôi.”

Tay anh nắm chặt lấy tay cô, và anh cảm thấy bàn tay kia của cô đặt lên lưng anh.

“Dẫn đường đi,” cô lặng lẽ nói. “Tôi sẽ...” Tay cô thỉnh thoảng nắm lấy tay anh và anh nghe một tiếng “thịch”. “Tôi sẽ chỉ trượt té đằng sau anh.”

Dù rất cần rời nơi này thật nhanh, Riley vẫn muốn quay lại, ôm Gracie vào lòng và hôn cô đắm đuối. Nếu anh không có linh tính xấu về vụ mất điện bất ngờ, anh đã làm theo niềm khao khát đó. Thay vào đó, anh tiến về chỗ xe của anh đang đậu.

“Qua khúc này là tới,” anh nói khi vòng qua một góc đường.

Ngay lúc đó, một ánh sáng chói lòa xé tan màn đêm. Một cách bản năng, Riley giơ tay lên như để đón lấy sự tấn công, để rồi nhận ra người nào đó vừa ở đó đã bỏ đi. Anh nghe tiếng chân người chạy, rồi tiếng cửa xe đóng mạnh. Tất cả các ngọn đèn trong khu đó bật sáng vừa lúc một chiếc xe phóng ào ra khỏi bãi đậu xe.

“Cái gì vậy?” Gracie hỏi.

“Ai đó vừa mới chụp hình chúng ta. Điều tôi muốn biết là ai muốn làm vậy và tại sao.”

6. Chương 6

“Không phải tôi,” Gracie vội nói, vẫy vẫy cái máy ảnh của cô.

“Tôi biết,” Riley nói với vẻ thiếu kiên nhẫn khiến cô tự hỏi cô đã làm phiền anh nhiều cỡ nào. “Ánh đèn flash đến phía trước mặt chúng ta.”

Anh cau mày như đang cân nhắc các khả năng có thể, rồi tiến về phía xe của mình.

Cô tự hỏi không biết anh có nhận thấy là họ vẫn đang nắm tay nhau không. Cô thích cái cách tay anh đan với tay cô, ấm áp và mạnh mẽ. Nếu như cô thích anh, đây có thể là dấu hiệu tiến triển đáng kể và hào hứng. Nhưng cô không cảm thấy hào hứng hay thích thú, chỉ thấy hơi thích thích cách anh đối xử tử tế với cô và đôi khi thấy anh đẹp trai, chỉ vậy thôi.

Họ lái về nhà cô thuê. Riley theo cô vô nhà mà không cần cô mời, điều này cũng có thể là một dấu hiệu đáng phấn khởi nữa, nhưng tất nhiên nó không phải.

“Tôi muốn biết chuyện đó là sao,” anh nói khi họ đi vô bếp và cô đặt một ấm cà phê vào máy. “Phải chúng ta bị gài bẫy không? Có phải một tên khủng nào đó muốn nghịch ngợm bằng cách tắt hết đèn rồi chụp hình không?”

Cô lấy ra một cái bánh nhỏ giống cái cô đã tặng Riley hồi sớm, có điều nó chưa được trang trí. “Cả hai lý do đều không ổn. Làm sao chúng ta bị bẫy được?”

“Có lẽ Pam có lý do mới dẫn chúng ta đến nhà trọ đó. Phải là vì tấm hình. Phải vậy thôi. Nhưng vậy thì sao chứ?”

Anh đi tới đi lui trong bếp rồi đột ngột dừng lại trước tờ khóa biểu cô dán trên tường. “Cái gì đây?” anh hỏi rồi đọc lớn. “360 điểm - 2 chấm. 70 bông hồng, 17 nhỏ, 23 trung bình, 30 lớn.”

“Đó là những gì tôi phải làm cho cái bánh của tuần này.” Cô bước vô phòng ăn rồi trở ra với một xấp hình dày, rồi rút một mẫu phác họa của cái bánh ra. “Nó rất đơn giản, chỉ gồm 3 tầng với các chấm nhỏ rải rác cùng một lẵng hoa hồng ở chân từng tầng bánh.. Tôi luôn làm các phụ kiện trang trí bánh trước, kể cả các chấm.” Cô mỉm cười. “Thành thật mà nói, nướng bánh là phần dễ nhất, trang trí là mất nhiều thời gian nhất.”

“Nói về bánh,” anh nói với một nụ cười khi anh bước đến cái bàn bếp, nơi cô để cái bánh lúc nãy. “Cô có để dành cái đó cho dịp đặc biệt nào không?”

Cô mỉm cười. “Dao trong ngăn kéo đó.” Cô chỉ. “Cứ tự nhiên.”

Cô lấy mấy cái đĩa, 2 ly cà phê và hai cái nĩa ra.

“Cô có vẻ bình tĩnh,” anh nói khi cả hai đã ngồi xuống một cái bàn nhỏ trong góc với bánh và cà phê

“Về chuyện đã xảy ra?” cô nhún vai. “Tôi không chắc có gì để mà tôi lo lắng về nó. Nhưng vụ Pam này hơi lạ đó. Tại sao cô ta lại đến một nhà trọ ngay trong thị trấn? Tôi vẫn nghĩ cô ta có thể hẹn hò tại nhà mình chứ. Trời tối rồi. Nếu anh ta lái xe vô nhà để xe rồi đóng cửa thì ai mà biết anh ta đang ở đó?”

“Có lẽ chuyện này chẳng liên quan gì đến Zeke. Pam nói chuyện với anh ta hồi sớm có thể vì cô ta cần mua bảo hiểm.”

“Thử nói thể với Alexis xem,” Gracie thở dài.

Anh cắn một miếng bánh, nhai rồi nuốt xong. “Muốn tiết lộ bí quyết thành công của cô không?” anh hỏi. “Tôi chưa bao giờ ăn cái bánh nào ngon như vậy.”

“Rất tiếc là không. Với lại, anh không giống người thích nấu nướng.”

“Cô nói đúng.” Anh chỉ bài báo trên tờ People. “Cô không nói tôi biết là cô nổi tiếng thế.”

“Chưa đâu, nhưng tôi đang được nhiều người biết đến hơn. Như vậy thật tuyệt. Nhiều việc hơn nhưng tôi kham nổi.” Cô liếc nhìn tờ khóa biểu. “Ít nhất là trong lúc này.”

“Cô đã nghĩ thêm về chuyện khuếch trương chưa?”

“Tôi chưa có thời gian. Tôi nghĩ thật thú vị để có một công ty lớn chuyên về bánh cưới trên toàn thế giới, rồi tôi nhớ ra tôi thích nói chuyện với khách hàng nhiều thế nào để tìm ra cái bánh phù hợp nhất cho họ rồi sau đó tự tay làm cái bánh đó. Tôi có muốn mất đi niềm vui đó không? Hơn nữa, liệu các đôi sắp cưới có muốn mua bánh từ một công ty lớn?”

“Có rất nhiều lựa chọn giữa việc tự làm mọi thứ và trở thành công ty đa quốc gia.”

“Tôi vẫn chưa quyết định sẽ làm gì.”

Anh ăn xong phần bánh của mình và với lấy ly cà phê. Gracie tận dụng giây phút đó để tự nhéo mình. Riley Whitefield đang ở trong bếp nhà cô, làm khách. Trò chuyện và mỉm cười. Sau bao nhiêu năm cô tương tư anh, và thậm chí cả những năm hoàn toàn không nghĩ gì về anh, ở đây với anh vào lúc này thật là chuyện lạ. Bà cụ hàng xóm của mẹ cô sẽ nghĩ gì về chuyện này?

Cô nhăn mặt. “Lẽ ra chúng ta nên để xe anh trong nhà để xe,” cô nói.

Anh nhướng mày. “Lo cô bị mang tiếng?”

“Có đôi chút. Đây là Los Lobos và tôi là tôi, còn anh, ừ thì anh biết anh là ai.”

“Biết cũng lâu rồi.”

Cô phì cười. “Có lý. Tôi chỉ đang nói nếu mọi người biết anh ở đây...”

“Họ sẽ bàn tán.”

“Đúng thế. Và anh cũng như tôi không muốn thế. Đối với tôi, nó chỉ là chuyện mọi người nghi ngờ sự tỉnh táo của tôi, nhưng còn anh thì có cả một cuộc bầu cử cần phải thắng.”

“Cô đang đuổi tôi về đó hả?”

Anh trông thật đáng yêu ngồi trong căn bếp của cô. Đẹp trai, nam tính. Cô hơi run rẩy trong lòng mỗi khi cô nhìn anh. Điều đó có nghĩa là nếu cô thực sự thích anh, cô sẽ bị gặp rắc rối lớn, nhưng cô không thích.

Tuy vậy, khi anh đứng dậy và nói, “Sao cô không tiễn tôi ra cửa?” cô không kèm được cảm giác hồi hộp và khi cô bước theo sau anh, cô tranh thủ ngẩng nhìn đôi mắt hấp dẫn mà Jill đã nhắc đến trong bữa trưa của họ lần trước.

Anh dừng ngay cửa và quay lại nhìn cô. “Chúng ta không có lời giải thích nào cả. Về Zeke hay Pam hay về chuyện ai đã chụp hình.”

“Lúc nào cũng có mấy tin đồn người ngoài hành tinh đến trái đất. Có lẽ do họ làm.”

“Tôi chắc là thế.”

Trong khi nói, anh nhìn thật sâu vào mắt cô. Ánh mắt anh có gì đó thật da diết làm cô nuốt nghẹn. Cô không thể nhìn đi chỗ khác - như một con thú nhỏ bị bẫy bởi con thú săn. Chỉ là cô cảm thấy rằng số phận của cô sẽ đầy thú vị hơn số phận của một con chuột đồng.

“Lúc nào cô cũng đáng yêu như vậy sao?” anh hỏi và đưa tay ra ôm lấy mặt cô. “Không phải lúc trước cô gây nham và niềng răng sao?”

“Ừ, phải. Tôi đã có một giai đoạn làm ”vịt con xấu xí” kéo dài 6 năm đằng đẳng.”

Những ngón tay của anh ầm áp và dịu dàng trên da cô. Tim cô đập thành thịch.

“Cô thường hay theo dõi tôi,” anh nói, bước gần hơn một chút. “Tôi nhớ đôi mắt xanh to tròn này đã dõi theo từng cử chỉ của tôi. Lúc đó cô đã làm tôi sợ mất hồn.”

“Tôi thành thật xin lỗi về chuyện đó.”

“Tha cho cô đó,” anh thì thầm rồi cúi xuống hôn cô.

Một phần của trí não cô từ chối nhìn nhận chuyện đang xảy ra. Không đời nào Riley ở trong nhà cô và hôn cô cả. Trời đâu có định thế. Nhưng cô cảm thấy rõ môi anh dịu dàng lướt nhẹ trên môi cô cùng với phản ứng tê rần của cơ thể cô. Cô cảm thấy tay anh rời khỏi mặt cô khi anh vòng tay quanh người cô và kéo cô sát hơn.

Cô chiều anh vì cô cũng muốn thế và nhận thấy cơ thể cô đã ép sát vào cơ thể anh.

Họ đã ôm nhau rồi, trong xe, khi cô không kèm được bật khóc và anh đã rất tử tế với cô. Nhưng lần ôm này khác hẳn. Cảm giác hai cơ thể gần gũi, tay cô vòng quanh cổ anh, ngực cô, đùi cô áp sát vào người anh, và cô phải nghiêng đầu cho nụ hôn kéo dài mãi mãi.

Anh đọc được suy nghĩ của cô - hay anh cũng muốn thế - vì anh hôn cô như thể không muốn rời xa. Toàn thân cô rạo rực. Cô hít lấy mùi đàn ông quyến rũ của anh, cảm nhận làn vải áo mềm mại của anh dưới ngón tay cô cùng với các cơ bắp đang căng lên của anh.

Khi lưỡi anh nhẹ mơn man môi cô, cô bỗng có ý nghĩ đây là duyên phận. Khi cô hé môi cho anh, cô tự bảo mình chuyện này thật điên rồ, nhưng khi anh hôn sâu như chứng tỏ cô là của anh, cô không còn nghĩ gì được nữa.

Anh hôn cô với sự tự tin của người đàn ông đã quen làm phụ nữ sung sướng. Nụ hôn của anh có vị cà phê, vị đường của bánh và một cái gì đó ngon hơn cả thế. Trong khi anh hôn cô đắm đuối, tay anh xoa nhẹ lưng cô và anh siết chặt cô hơn, khiến cô muốn ép sát hơn vào anh và rên lên.

Một tay anh trượt xuống ôm lấy mông cô. Khi anh khẽ bóp nhẹ, cô bỗng không muốn chỉ hôn anh, niềm khao khát bùng lên trong cô, khiến cô rạo rực, khiến cô rên lên và cần có anh. Và ngay lúc đó, đúng là đàn ông, anh quyết định đã đến lúc ngừng hôn cô.

Anh lùi lại một chút và nhìn vào mắt cô. “Được đó chứ,” anh nói. Cô thích cái cách anh hơi hụt hơi như anh cũng đã bị bất ngờ với sự cuồng nhiệt đó.

Anh khẽ vuốt một sợi tóc lòa xòa trên trán cô rồi nhẹ hôn cô một lần nữa.

“Em không có trong kế hoạch của tôi,” anh nói.

“Anh có một kế hoạch à?”

“Luôn luôn là thế.”

“Muốn cho tôi biết kế hoạch đó là gì không?”

“Muốn cho tôi biết thành phần bí mật trong bánh của em không?”

“Ồ. Không. Vậy thì tôi gây rắc rối cho anh thế nào?”

Anh đưa hai tay ôm mặt cô và áp môi anh vào môi cô. Lập tức người cô muốn nhũn ra trong đam mê.

“Là vậy đó,” anh nói khi anh lùi lại. “Chúng ta không thể làm chuyện này, Gracie à. Tôi có nguyên tắc của tôi và một trong những nguyên tắc là người phụ nữ tôi quen phải dễ dàng bị lãng quên. Cả hai chúng ta đều biết em không như vậy.”

Cô đặt tay lên ngực anh. “Ý anh muốn nói đến quá khứ tôi theo đuổi anh lúc trước? Không phải chúng ta đã nói là anh sẽ bỏ qua chuyện đó sao?”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến quá khứ của em cả. Chúc ngủ ngon.”

Anh mở cửa rồi bỏ đi. Cô đứng đó ít nhất 3 phút để suy nghĩ về cuộc đối thoại của họ, và tưởng tượng lại nụ hôn của anh. Sau đó cô đóng cửa và quay vòng vòng trong phòng khách.

Theo như cách anh nói thì anh đã thích cô - rất thích cô.

Cổ hết sức không nghĩ đến nụ hôn đồng thời tự mắng mình vì đã nghĩ đến nó làm Gracie thao thức gần hết đêm. Tin tốt lành là cô đã làm xong các chấm và hoa hồng cô cần cho cái bánh. Tin tốt hơn nữa là nụ hôn của anh tuyệt vời hơn triệu lần những gì cô tưởng tượng nhiều năm trước đây, và đương nhiên cô đã tưởng tượng hết khả năng của mình. Tin xấu là khi bình minh lên, cô như người sắp chết không đứng nổi nữa. Rồi cô nghe thấy một tiếng “thịch” của tờ báo địa phương được ném vào sân nhà cô.

Cô siết chặt đai lưng cái áo khoác ngủ và mở cửa. Sau khi vén tóc qua một bên, cô lê bước ra sân nhặt tờ báo lên. Cô quay vào trong nhà trước khi kéo tờ báo khỏi lớp ni-lông bảo vệ và mở ra.

Tiếng thét của cô hoàn toàn mang tính bản năng, cũng như cơn giận của cô và cảm giác không thể tin nổi. Chuyện này không thể xảy ra được! Hoàn toàn không thể. Thật là bất công. Trong hai màu trắng đen, ngay trên trang đầu của tờ Los Lobos hằng ngày là một tấm hình hơi bị hạt nhưng vẫn có thể nhìn ra được Riley và cô đang đứng trong bãi đậu xe của nhà trọ, tay trong tay. Cả hai nhìn có vẻ sững sờ - đó là vì ánh đèn flash, không phải vì đã bị bắt quả tang, nhưng không ai nhìn tấm hình có thể hiểu như thế.

Và cũng tệ như tấm hình là tiêu đề “Ứng viên thị trưởng bị bắt gặp trong tổ ấm tình nhân.” Thậm chí còn tệ hơn nữa là một dòng ghi chú là “Truyện thuyết Gracie” cách đây 14 năm đã được in lại trên trang 19.

Gracie cuộn tờ báo lại và quật nó vào tường. “Tại sao? Tại sao? Tại sao? Chuyện gì đang diễn ra đây?”

Cô không có lời giải thích nào và điều đó làm cô thêm tức tối. Cô đi tới đi lui trong nhà rồi thấy là không thể ngủ lại được nên đành đi tắm và chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mới.

Liếc lẹ cái đồng hồ, cô thấy nó vẫn chưa 7 giờ nữa. Riley thường dậy vào giờ nào? Cô không biết số điện thoại của anh nên cô sẽ phải lái đến nhà anh. Cô muốn gặp anh trước khi anh đi ra ngân hàng, nhưng cô không thấy thoải mái chút nào với ý nghĩ xe của cô đậu ở sân nhà anh. Không phải lúc này. Khi mà -

Điện thoại di động của cô reo. Ngần ngại khi nghĩ ai lại gọi vào giờ này, cô để nó reo hai hồi trước khi thận trọng trả lời “Xin chào?”

“Riley đây. Tôi có đánh thức cô không?”

“Không. Tôi vẫn chưa đi ngủ được.”

“Cô đã đọc báo chưa?”

“Anh đã đọc báo chưa?”

Họ hỏi nhau cùng một lúc. Gracie ngồi thịch xuống cái ghế trong bếp.

“Tôi không thể tin được,” cô rên lên. “Thật là khủng khiếp. Chuyện gì đang diễn ra vậy, và ai là thủ phạm?”

“Chúng ta có cả một danh sách những người đáng tình nghi,” anh nói, có vẻ nghiêm trọng. “Mọi người từ ông thị trưởng đến Pam.”

Cô cân nhắc thông tin đó. “Tôi đồng ý là Pam có dính líu tới vụ này, rõ ràng là đã dụ chúng ta đến nhà trọ nhưng tại sao cô ta phải làm vậy?”

“Chẳng thể hiểu nổi. Có lẽ cô ta thậm chí ghét tôi suốt những năm qua. Yardley phải rất bức tức khi tôi được nhiều sự ủng hộ hơn. Đương nhiên, sau sáng nay, chuyện đó có thể thay đổi.”

Ông thị trưởng? Gracie chẳng biết gì về ông ta hết. “Ý anh là ông thị trưởng đã thuyết phục Pam lái đến nhà trọ đó, rồi tắt hết đèn và sắp xếp một thợ chụp hình ở đó, tất cả sẵn sàng chỉ chờ chúng ta sẽ theo dõi cô ta, ra khỏi xe, đi vòng qua đó và đứng ngay chỗ đó để bị chụp hình buộc tội”

Một thoáng im lặng rồi tiếng anh cười khẽ. “Cô nói đúng trọng tâm vấn đề rồi. Đúng là chuyện nghe không khả thi chút nào.”

“Tất nhiên như thế sẽ khiến chúng ta chẳng còn giả thuyết nào nữa.” Cô cầm tờ báo và trải nó trên bàn bếp. “Tôi không thể tin chuyện này đã xảy ra. Tôi bị dính vô một vụ lằng nhằng tình cảm. Anh có biết mẹ tôi sẽ nói gì về vụ này không?”

“Tôi lại không nghĩ đó là vấn đề cô đáng lo nhất. Cô đã đọc phần viết về tôi chưa?”

“Chưa.” Cô nhanh chóng đọc lướt bài báo ngắn. “Riley Whitefield, đàn ông mà đeo bông tai. Thật hay đùa đây trời? Chẳng có viết gì về chuyện anh điều hành ngân hàng hay gì gì tốt đẹp cả. Tôi đoán biên tập bài báo này không thích anh.”

“Rõ ràng là không rồi. Thêm vào vụ ”Truyền thuyết Gracie” trong quá khứ bị lôi ra nữa. Ai mà không biết chuyện đó giờ đã được biết rồi.”

“Chuyện này thật không hay.” Cô chống tay lên bàn và gục đầu vào cái tay không bận cầm điện thoại. “Anh có biết bao nhiêu người sẽ nghĩ gì về chuyện này không?”

“Ý cô là sao?”

“Thị trấn này.” Cô cảm thấy bụng cô bắt đầu quặn lên và nhìn quanh tìm lọ thuốc kháng axit. “Mọi người sẽ nghĩ chúng ta đã chịu hẹn hò sau từng ấy năm. Anh đừng quên là tôi là một huyền thoại.”

“Như vậy thì tôi là gì?”

“Là đối tượng tôi đeo đuổi. Ôi, Trời, thật là xấu hổ mà.”

“Còn phải nói.”

FRANKLIN YARDLEY thích thời gian buổi sáng. Sự yên tĩnh, một ly cà phê ngon và sự thật là vợ ông, Sandra ít khi nào xuống lầu trước 10 giờ.

Sáng nay thì lại đặc biệt hào hứng. Tấm hình trên trang đầu của tờ báo làm nhịp bước chân ông như đang tung tăng.

“Chào buổi sáng,” Holly nói khi ông bước vô quầy tiếp tân nằm bên ngoài phòng làm việc của ông.

Cô đứng dậy, đỡ lấy áo khoác và cặp táp cho ông rồi theo ông vô văn phòng, nơi một tách cà phê mới pha đang chờ đợi.

“Cô đã đọc báo chưa?” ông hỏi.

“Dạ rồi. Whitefield đang làm gì vậy? Tôi đã đọc toàn bộ bài viết,” cô nói. “Gracie là một con bé đáng sợ.”

“Tôi biết.” Franklin xoa tay vào nhau. “Một cô gái lạ đời, nhưng có lẽ cô ta sẽ là một công cụ hữu ích bất ngờ. ”Truyền thuyết Gracie” đã được in lại, mọi người sẽ bênh vực cô ta trong bất cứ chuyện gì xảy ra với Riley.”

Holly nhú mày. “Cô ta có vẻ như tâm thần không ổn định.”

“Không thành vấn đề. Mới quay lại trấn mà cô ta và Riley đã cặp kè rồi. Tôi sẽ phải tính xem dùng chuyện này sao cho có lợi cho tôi đây.”

Ông ngồi xuống chiếc ghế bằng da được đặt cho riêng ông. Holly ngồi lên bàn, chiếc váy của bộ vét màu xanh biển của cô tóc lên hằn trên đùi. Ông để mình chia trí một chút khi đưa tay vuốt ve làn da ấm mịn, trẻ trung của cô.

“Cùng ăn trưa nhé?” ông hỏi.

“Tôi thích lắm.”

Ông cũng thế, tất nhiên là chẳng ai trong người họ sẽ thực sự ăn gì.

Cô nhặt tờ báo lên. “Nếu cô Gracie này có gì với anh ta và cô ta là một huyền thoại, điều đó có nghĩa là mọi người sẽ không thích anh ta nếu anh ta không yêu cô ta?”

Franklin ngã người ra ghế và để cảm giác hài lòng lan ra khắp cơ thể. Đương nhiên rồi. Chuyện chỉ đơn giản thế thôi.

“Cưng đẹp mà lại rất thông minh,” ông chân thành nói. “Tôi thật là may mắn.”

“Ông có thể lợi dụng điều đó?”

“Tất nhiên. Tôi sẽ hỏi Riley Whitefield về đề tài này trong cuộc tranh luận và nhất định bàn đến vấn đề giá trị gia đình đang rất quan trọng với những người dân lương thiện trong trấn này.”

Gracie cho bánh vào lò và để đồng hồ hẹn giờ. Cô chưa kịp thu dọn đồng đồ nghề dơ thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Học-môn của cô lập tức bỏ phiếu ủng hộ cho người gõ cửa là Riley. Gần như cả cơ thể cô đồng ý, trừ phần ý thức trong não cô biết là gặp lại anh quá sớm sau tối qua là một sai lầm. Cô cần thời gian để hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cô cần bỏ nó lại sau lưng, tập trung vào tương lai chứ không phải vào anh chàng đẹp trai, bí ẩn, từng giỏi ăn chơi, đã luôn làm cô run rẩy.

May thay, khi cô mở cửa thì cô nhận thấy cô không cần phải lo nghĩ về chuyện Riley. Nhưng không may, người đến thăm là mẹ cô.

Lily Landon đã qua tuổi 50 nhưng bà có gien tốt và có một người thợ làm tóc tài năng để giữ mái tóc bà không bạc đi. Bà làm việc chăm chỉ và hay lo, đôi mắt bà thể hiện điều đó, nhưng ngoài điều đó thì tất cả khiến bà trông trẻ hơn tuổi nhiều. Gracie đã định khen bà trông thanh mảnh thế nào trong chiếc quần jean bó và chiếc áo thun màu sáng nhưng vẻ mặt hình sự của bà khuyên cô tốt nhất nên giữ lời khen đó lại.

“Grace Amelia Louise Landon, sao cô dám?” mẹ cô nói khi bà ào vào nhà. “Tôi không biết nói sao nữa. Cả buổi sáng tôi đã cố suy nghĩ xem tôi phải nói gì với cô mà tôi vẫn chưa nghĩ ra được lời nào.”

Gracie ghét sự thất vọng trong giọng nói của mẹ cô hơn là những từ bà dùng. Cô vẫn còn cảm thấy nhạy cảm sau chuyện không-được-mời-đến-dự-đám-cưới nên cô không muốn nghe chuyện này chút nào.

“Nó không giống như mẹ nghĩ đâu.” cô nói, nghe thấy giọng cô sao yếu ớt.

“Tôi hiểu rồi. Vậy là cô không có lén lút ở nhà trọ với Riley Whitefield tối qua chứ gì?”

Gracie đóng cửa và dẫn bà vô bếp. “Tụi con có ở đó nhưng nó là vì Alexis. Mẹ đã nói chuyện với chị ấy chưa? Chị ấy tin là Zeke đang ngoại tình với Pam và nhờ con giúp tìm ra sự thật.”

“Vậy thì có liên quan gì? Alexis lúc nào chẳng cuồng lên với Zeke kể từ khi tụi nó lấy nhau, nên cô không cần dùng chuyện đó làm lý do.”

“Nhưng con... chị ấy không...” Gracie cảm thấy như cá mắc cạn. “Ý mẹ là Alexis bịa ra chuyện đó?”

Mẹ cô bỏ qua câu hỏi đó với một cái nhún vai thiếu kiên nhẫn. “Tôi không biết. Nó lúc nào cũng lo lắng quá mức. Zeke yêu nó nhưng đôi khi tôi phải hỏi sao thằng bé chịu nổi nó, với những tuyên ngôn đầy kịch tính.”

Gracie ngồi thịch xuống cái ghế gần đó và cố tiếp thu mọi chuyện. Đây không phải là sự thật chứ? “Con đã chạy lung tung như con điên chỉ vì muốn giúp chị và bây giờ mẹ nói với con là chị đã bịa ra tất cả mọi chuyện?”

“Đó không phải là chuyện tôi muốn nói.”

“Mẹ thì không, nhưng con thì muốn. Tầm hình trên báo, cố gắng theo dõi Zeke...” Nếu đây là cuộc đời mới của cô thì cô muốn trao đổi nó với ai đó. Cô ôm lấy cái bụng bỗng quặn lên. “Riley sẽ giết con mất khi anh ấy phát hiện chuyện này.”

“Nó tốt nhất nên nghe chuyện này từ người khác.”

“Là sao ạ?”

Mẹ cô trừng mắt với cô. “Đã 14 năm rồi, tôi đã hi vọng với từng đó thời gian xa cách và những tư vấn cô đã có, thì cô sẽ quên nó đi. Rõ ràng chuyện đó đã không xảy ra mà.”

Lời buộc tội bất công như lưỡi dao cứa vào Gracie. "Không phải thế. Con đâu có theo đuổi Riley đâu.

Mẹ cô chỉ tờ báo trên bàn bếp. "Bằng chứng thì lại nói khác. Cô chẳng bao giờ còn lý trí khi dính tới nó. Chuyện đã tệ đến nỗi tôi phải đưa cô đi xa để nó và Pam có thể có một đám cưới bình thường không phải lo lắng là cô sẽ làm cách nào đó phá lễ cưới. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Mọi người nói về cô bao nhiêu tuần liền. Cô là một trò cười. Đó là lý do tôi đã đưa cô đi xa. Báo chí đã không giúp được gì khi in lại mấy chuyện cũ xưa này. Cô có muốn phải trải qua chuyện này lần nữa? Cô chưa học được gì hết sao?"

Gracie cảm thấy thật hèn hạ và xấu hổ. Cô muốn cuộn tròn người lại và biến mất. Thay vào đó, cô đứng lên với lấy chai thuốc kháng axit.

"Con đã thay đổi rồi," cô lặng lẽ nói. "Nếu mẹ ở cạnh con suốt 14 năm qua thì mẹ đã thấy được điều đó. Đương nhiên, nếu con đã lớn lên ở đây thì con đã biết Alexis chuyên làm um sùm mọi việc và con đã không bị chị gạt."

Mẹ cô nheo mắt lại. "Hiểu rồi. Bây giờ là lỗi của tôi. Quả không sai mà. Con hư tại mẹ. Tôi đã làm tất cả những chuyện đó là vì cô, không phải là tôi trông đợi cô biết ơn tôi. Tôi biết trông đợi như vậy là quá nhiều, nhưng có lẽ, chỉ là có lẽ thôi, cô có thể có chút thông cảm với vị trí của tôi ở cái trấn này. Cô có biết cảm giác tôi thế nào khi ra tiệm ngày này qua ngày khác phải lắng nghe khách hàng chế giễu con gái mình? Thật là nhục mà."

Lily quay lưng đi ra cửa. "Ý mẹ vậy đó Gracie à. Tránh xa Riley ra. Cho thằng bé tội nghiệp đó cơ hội sống cuộc sống của nó mà không bị con cản đường đi. Lúc 14 tuổi, chuyện đó đã đáng buồn rồi, nhưng đến lúc này thì chuyện đã thành lỗ bịch."

7. Chương 7

GRACIE đi ngủ. Nơi đó dường như là nơi an toàn nhất nên trong suốt hai ngày liền cô không tắm, không thay đồ, thậm chí không trả lời điện thoại. Ngoài việc thỉnh thoảng ăn vài miếng salad cá tuna và dùng toa-lét, lần duy nhất cô rời giường là để đóng hộp cái bánh cưới cô vừa hoàn thành để người ta đem giao tối thứ Năm.

Nhưng đến sáng thứ Sáu thì tự cô không chịu nổi cô nữa. Than thân trách phận chẳng có gì thú vị và cô đã dùng hết giới hạn cho phép của cả 10 năm rồi, nên cô tắm rửa, ăn một bữa sáng thật ngon và chạy đến văn phòng thoáng mát của Bác sĩ Rhonda Fleming, chuyên gia giải phẫu răng hàm mặt.

Bác sĩ Fleming chuyên về nha cho thiếu nhi nên phòng chờ toàn những đứa trẻ đầy vẻ lo lắng với những bà mẹ đang lo trấn an con mình. Gracie phớt lờ họ, phớt lờ bức tranh biển cả và những bản sao bản tin thể thao Sports Illustrated dành cho thiếu nhi, cô đi thẳng đến quầy tiếp tân và xin gặp chị cô.

Hai phút sau, cô được đưa vào văn phòng nhỏ bé của Alexis nơi chị đang vật lộn với các giấy tờ của các công ty bảo hiểm và các giấy chứng nhận một bé Johnny nào đó thực sự cần niềng răng.

"Có gì không?" Alexis hỏi.

Gracie chăm chú nhìn chị cô để tìm ra các điểm giống và khác nhau. Cô và Alexis đã từng có lúc rất thân nhau. Vivian lúc đó còn nhỏ và có vẻ không được thông minh nên hai cô chị luôn luôn chơi với nhau, nhưng sau khi Gracie bỏ đi, mọi chuyện đã thay đổi. Bằng cách nào đó, cô đã trở thành người thừa.

"Em nói chuyện với Mẹ cách đây mấy ngày," Gracie nói, cố hết sức để không nhớ lại cô đã cảm thấy xấu hổ và tồi tệ như thế nào sau khi bà ghé qua.

"Mẹ rất giận với tấm hình trên tờ báo," Alexis nói. "Công nhận, Gracie nè, em thật là ngốc khi để bị bắt quả tang như thế."

Gracie cố hết sức để kiềm cơn nóng giận và để không quên đi mục đích chính cô đến đây.

“Khoan nói chuyện đó đã. Điều em quan tâm bây giờ là Mẹ nói với em là chị lúc nào cũng rộn lên khi chuyện có liên quan đến Zeke, là nhiều năm rồi chị đã lo lắng rằng anh ấy ngoại tình trong khi sự thực thì anh ấy tôn thờ chị.”

Cô nhìn về mặt chị cô biến đổi liên tục, như Alexis không thể quyết định là chị nên nói gì.

“Em mệt mỏi lắm rồi,” Gracie nói. “Chuyến quay lại đây tới giờ chỉ làm em ước em là một cô nhi. Chỉ cần nói cho em sự thật thôi.”

Alexis mím môi lại. “Chị thấy có vài món đồ mua trên e-Bay và chị đã thấy anh ấy với Pam.”

“Nhưng...”

“Có thể là có người phụ nữ khác. Anh ấy luôn luôn vắng nhà và -”

Gracie chụp tay chị cô. “Khỉ thật, Alexis, hãy thành thật với em đi. Có phải chị đang bày trò giận dỗi gì không?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Gracie chờ.

Chị cô giằng tay ra và khoanh tay trước ngực. “Được rồi. Có lẽ thỉnh thoảng chị phản ứng hơi quá, nhưng không phải lần này.”

Gracie rên lên. “Tuyệt.”

“Chị nói thật đó. Chị thực sự nghĩ là anh ấy có ai khác.”

Gracie đứng dậy. “Sao cũng được. Em sẽ không giúp chị nữa đâu. Đừng nhờ em, thậm chí cũng đừng gợi ý luôn. Nếu chị có vấn đề với chồng chị thì hãy nói với anh ấy, và để em yên.”

Alexis sụt sịt. “Em là em của chị. Chị đã nghĩ em sẽ thông cảm hơn.”

“VẬY THÌ CHỊ ĐÃ LẦM RỒI.”

Một trong những cái lợi khi làm chủ là chẳng ai dám giỡn mặt với anh, Riley biết anh có thể đi khắp ngân hàng mà không nghe thấy lời thì thầm nào liên quan đến anh. Anh biết sau lưng anh, các nhân viên của anh đã xôn xao cả ngày với tám hình trên tờ báo, nhưng anh không quan tâm chuyện đó, miễn là họ đừng nói gì với anh, vậy là anh bằng lòng rồi.

Người duy nhất có thể có can đảm để chất vấn anh đã không nói với anh lời nào suốt 2 ngày qua. Nhưng khi Diane xuất hiện trong văn phòng anh sáng đó, anh tự hỏi có phải vận may của anh đã hết.

“Tin tốt hay tin xấu” anh hỏi, chỉ vô xấp hồ sơ trên tay bà.

“Tôi không có tư cách để nhận xét,” bà nói. “Zeke Bridges gửi cái này tới. Thị trưởng Yardley mời anh tham dự một buổi chất vấn.”

“Thật ư? Hay đấy.” Riley cầm lấy xấp hồ sơ và lật sơ qua nội dung bên trong. Anh đọc lướt bài viết của ông thị trưởng được đăng trên báo.

“Thị trưởng Yardley nghĩ chúng tôi cần thảo luận một số vấn đề, cùng với các quy tắc luân lý luôn được các công dân của chúng tôi quan tâm.”

Sự tôn trọng. Tại sao điều đó luôn là tâm điểm của mọi thứ?

Anh nhìn người thư ký của mình, nhìn về mặt nghiêm trang và đáng đứng cứng ngắc của bà.

“Nghĩ tôi có thể thắng không?” anh hỏi.

“Mọi người ở đây sẽ thích cậu hơn nếu cậu chịu bỏ tiền ủng hộ xây khu nhi mới cho bệnh viện.”

Anh mỉm cười. “Bà vẫn chưa bỏ cuộc à?”

“Không đời nào khi chuyện quan trọng như vậy.”

Anh giơ tay lên trước khi bà tiếp tục. “Thôi tha cho tôi bài giảng về các em bé đáng thương và việc chúng cần được cứu thế nào đi.”

Bà đáp lại bằng một cái khịt mũi không bằng lòng. Chắc chắn là anh sẽ không thể thu phục được nhân tâm hay phiếu bầu của một bà Diane đầy lòng chính nghĩa.

“Cám ơn đã đem hồ sơ cho tôi,” anh nói và để tập hồ sơ lên bàn.

Bà quay lưng định đi ra nhưng anh gọi bà lại.

“Tôi có một câu hỏi,” anh bảo bà. “Tôi muốn bà thành thật với tôi.”

Bà kiêu hãnh gật đầu. “Tôi luôn thành thật.”

“Tốt. Bà có thích làm việc cho chú của tôi không?”

“Ông ấy là một ông chủ công bằng.”

“Bà có quý ông ấy không?”

Mắt bà nheo lại. “Quý hay không không phải là bổn phận của tôi.”

“Đồng ý, nhưng bà vẫn có cảm giác và ý kiến mà. Bà nghĩ gì về ông ấy?”

“Nghĩ là cậu giống ông ấy hơn cậu tưởng.”

Đó là lần thứ hai có người nói như vậy với anh trong tuần vừa qua và Riley không thích nghe như thế cũng như lần trước vậy.

Gracie quay lại ngôi nhà thuê và thấy di động của cô ở trên bàn, cô đã để quên nó ở đó. Có một tin nhắn nên cô mở lên nghe.

“Chào Gracie. Tôi là Melissa Morgan ở Hội Di sản Los Lobos. Tôi cần nói chuyện với cô. Hãy gọi cho tôi.”

Chị ta để số điện thoại lại nên Gracie miễn cưỡng viết nó ra rồi gọi lại cho chị ta. Melissa Morgan tỏ vẻ rất hào hứng trong tin nhắn và Gracie cảm thấy không tin tưởng chút nào.

Chị bắt máy ngay hồi chuông đầu tiên và Gracie xưng tên.

“Ồ, em thật dễ thương khi gọi lại cho chị,” Melissa nói với giọng cao vút có thể làm nứt kính. “Chuyện là vậy. Tụi chị biết mẹ em và đã nghe về công việc kinh doanh bánh cưới của em và tụi chị nghĩ em thật là đáng yêu nếu em chịu làm bánh cho tụi chị. Thực tình ý tưởng này do mẹ em đề nghị. Tụi chị sắp có tiệc gây quỹ cho Hội Di Sản. Nguyên khu Strathern cũ đã được trùng tu trở lại nguyên trạng lộng lẫy xưa kia của nó. Em biết khu Stratherns, phải không? Vị chánh án và con gái ông ấy Jill, đương nhiên bây giờ là Jill Kendrick vì cô ấy đã lấy viên cảnh sát trưởng. Đám cưới của họ tuyệt lắm. Mà thôi, về chuyện cái bánh, tụi chị chỉ cần bánh đơn giản và phục vụ khoảng 300 khách. Em nghĩ coi sẽ cần bao nhiêu cái bánh chữ nhật nào?”

Gracie cảm thấy ngực cô nghẹn lại trong sự đồng cảm: chị ta đã nói không ngừng nghỉ mà, rồi thực tế những gì chị ta vừa nói bắt đầu ngấm. Không, không, không. Cô không muốn làm việc này.

“Chị muốn bánh chữ nhật?” cô hỏi, hi vọng giọng cô không có vẻ hốt hoảng như cô đang cảm thấy. “Chị biết tôi làm bánh cưới mà, phải không?”

“Ừ biết mà. Mẹ em nói vậy đó. Nhưng một cái bánh tròn nhỏ cho được mấy người ăn hả em?”

Một cái bánh tròn nhỏ? Gracie muốn đập đầu vào tường cho đến khi cô đã bị chấn thương đủ để bị mất trí. Có tuyệt không nếu cô quên hẳn sự tồn tại của cái thị trấn này? Bởi vì cô đâu thể nói không.

“Tôi có thể làm một cái gì đẹp hơn cái bánh chữ nhật mà vẫn phục vụ đủ 300 khách,” cô nói. “Sao chị không chờ tôi phác họa cho chị vài mẫu.”

“Ồ, em không cần phải làm thế,” Melissa nói. “Chỉ cần cái gì đơn giản mà ngon được rồi.” Một thoáng ngập ngừng. “Em có muốn tụi chị trả tiền cho cái bánh không? Mẹ em nói là em không cần và tụi chị không muốn bất lịch sự hay gì đó nhưng ngân sách của tụi chị khá giới hạn.”

Tất nhiên rồi, Gracie nghĩ, nhìn lên bức tường. Mẹ cô có thể thất vọng với cách xử sự của cô nhưng bà không ngại tình nguyện cống hiến thời gian và sức lực của cô. “Đừng lo. Coi như em đóng góp thôi.”

Cô sẽ cần ghi chú cẩn thận các nguyên liệu sẽ dùng, và quan trọng hơn nữa là thời gian cô sẽ dành cho việc làm mấy cái bánh đó để được giảm bớt khi khai thuế.

“Coi em dễ thương chưa kìa. Buổi tiệc sẽ diễn ra vào ngày Chủ Nhật 5 tháng Sáu.Ồ, chỉ vài ngày trước ngày bầu cử.” Melissa cười. “Chị biết chuyện này đã xảy ra lâu rồi và mẹ em không thích mọi người nói đến nhưng chị phải nói em biết là chị đã học với Riley ở trung học. Tụi chị đứa nào cũng khoái mấy trò em đã làm. Em đúng là biết cách đấu tranh dành người mình yêu mà.”

Gracie mừng là cô không phải gượng gạo mỉm cười trên điện thoại. Cô đã tính nói là thực tế cô chưa bao giờ dành được người cô yêu cả và có lẽ cô đã làm anh ấy sợ hãi chuyện tình cảm rồi.

Thay vào đó cô chỉ ậm ừ cho lịch sự rồi nhanh chóng cúp máy.

“Chắc mình phải tự tử quá,” cô thì thầm khi thả cái di động vô bộp. Nhưng thay vì với lấy một con dao sắc, cô lại kiểm tra lịch làm bánh của cô và tìm xem làm sao cô có thể chen thêm một cái bánh cho 300 người vô ngay giữa mùa cưới bận rộn này. Dù Melissa chỉ muốn một cái bánh chữ nhật, Gracie không thể làm thế. Cô sẽ nghĩ một kiểu đơn giản nhưng dễ thương mà có thể...

Ai đó vừa gõ cửa nhà cô. Gracie liếc ra và định không mở cửa, nhưng với vận may hiện giờ của cô, chắc người ngoài đó không chịu bỏ đi đâu.

Cô chuẩn bị tinh thần để đón một đợt công kích mới từ một thành viên trong nhà hoặc một đứa bé dễ thương nào đó nhờ cô làm bánh cho viện mồ côi của trấn, rồi kéo cửa ra.

Nó còn tệ hơn cô nghĩ.

14 năm trước nàng Gracie nhỏ bé, mới lớn, chỉ có một mục tiêu: đó là làm cho Riley chú ý đến cô. Cô không thích khi thấy anh hẹn hò với tùm lum người nhưng cô tự an ủi là ít nhất chẳng ai thực sự khiến anh quan tâm. Mãi đến Pam. Khi anh bắt đầu hẹn hò với cô nàng trưởng nhóm cổ động xinh đẹp tóc vàng đỏ, anh đã ngưng hẹn hò lung tung. Gracie đã đau khổ và đã hình thành ngay chiến dịch chia lìa đôi tình nhân trẻ.

Hiển nhiên, đám cưới của họ đã chứng minh chiến dịch của cô thành công thế nào. Vụ li dị của họ vài tháng sau đó đã quá trễ và không có ý nghĩa gì.

Kể từ khi đó cô đã làm mọi cách để bỏ quá khứ lại sau lưng, vì vậy bây giờ phải đối mặt với quá khứ khiến cô không vui chút nào.

“Chao ôi” Gracie. Chào!” Pam Whitefield mỉm cười niềm nở. “Trông cô tuyệt quá. Chào mừng trở lại Los Lobos. Cô thế nào rồi?”

Giọng nói hồ hởi, vui vẻ của Pam khiến Gracie muốn quay ra phía sau để xem ai đang đứng sau cô, vì không đời nào Pam có thể nhiệt tình với cô như thế.

“À, Pam. Chào.”

“Tôi vô được không?” Pam hỏi, nhẹ lướt qua cô và bước vào căn phòng khách nhỏ bé. “Cô sao rồi?Ồ, tôi đã đọc được bài viết trên báo People và tôi rất mừng cho cô. Cô nổi tiếng rồi. Tuyệt quá phải không?”

“Tôi cũng thấy vui.”

Gracie suốt ngày ở trong bếp và cô mặc đồ khá bình thường - quần kaki, áo thun, giày thoải mái. Pam hơn cô 4 tuổi nhưng trông chẳng có gì là vậy. Chiếc quần đặt may thanh lịch ôm sát lấy người cô ấy khiến Pam nhỏ bé như cây bút chì. Chiếc áo lụa ôm chặt lấy vòng eo nhỏ và bộ ngực khá đầy đặn của Pam.

Gracie phù hợp với tiêu chuẩn tóc vàng mắt xanh của Ca-li, nhưng so sánh với mái tóc óng ả của Pam với gương mặt trang điểm hoàn hảo, trông cô có vẻ quê mùa đáng chán. Mái tóc vàng ngắn của Pam đung đưa

với vẻ duyên dáng của một ngôi sao điện ảnh. Chẳng chỗ nào có nếp nhăn - trên mặt cũng như trên quần áo, và giày của Pam chắc chắn là hàng hiệu. Nếu Pam là mẫu người lý tưởng thì Gracie sẽ rơi vào hàng đáng bị báo động.

Vì 2 ngày qua cô đã dành cho việc thương thân nên cô quyết định cách tốt nhất để không bị như vậy nữa là khiến Pam rời khỏi đây ngay.

“Tại sao chị ghé qua vậy?” cô hỏi với một nụ cười, cố không nghĩ là có một khả năng rất nhỏ là người đàn bà này đang ngoại tình với anh rể của cô. Gracie vẫn không hoàn toàn tin Alexis nhưng cô không thể bỏ qua chuyện Zeke đã nói dối việc anh ta đã đi đâu và biến mất hoàn toàn mà không có lời giải thích nào cả.

“Tôi có lời đề nghị với cô. Tôi biết cô có lẽ có hàng tá bánh phải nướng. Tôi biết cô mới quay lại đây vài tuần và tôi nghĩ...” Pam siết nhẹ cái túi Coach và nhún vai. “Chuyện dài lắm.”

Nó là lời gợi ý cô nên mời Pam ngồi và lo nước uống. Gracie cưỡng lại lâu hết mức có thể rồi mời Pam ra so-fa, vô bếp lấy một miếng bánh và một vài lon so-da không đường.

“Vài tuần nữa tôi sẽ mở một nhà nghỉ,” Pam nói. “Tôi đã cho trang trí lại và sắp xong rồi. Tôi đã bắt đầu với cái bếp và bây giờ nó đã được sửa xong. Mà tôi thì chưa cần dùng nó. Vì vậy tôi đã nghĩ nếu cô muốn ra coi thử, thì hay biết mấy.”

Gracie nhìn Pam không chớp. “Sao tôi lại phải quan tâm đến chuyện cái bếp của chị?”

Pam, này giờ chỉ loay hoay nghịch với mấy miếng vụn bánh chứ không ăn miếng nào, phì cười. “Ồ, tôi thật ngớ ngẩn, chưa nói đến trọng tâm của lời đề nghị của tôi. Tôi muốn cho cô thuê cái bếp, nó có hai lò nướng lớn và bàn bếp rất rộng. Vì cô có nhiều bánh cần làm nên tôi nghĩ cô sẽ thấy thích. Tôi sẽ không mở cửa đến sau khi đám cưới của em cô diễn ra nên cô có thể dùng nó lúc nào cũng được.”

Ý nghĩ đầu tiên của Gracie là hỏi sao Pam biết về cái đám cưới lúc-hủy-lúc-không của Vivian nhưng rồi cô nhớ ra đây là Los Lobos, nơi mà ai cũng biết từng chi tiết nhỏ về người khác.

Ý nghĩ thứ hai của cô là cảm giác ghen tị ới các dụng cụ làm bánh mới và lớn trong khi cái cô đang xài thì không đủ nóng và không bao giờ nóng đến phần bên trái của bánh trừ khi cô phải canh 10 phút để xoay cái khuôn.

“Chị muốn cho thuê bao nhiêu tiền?” cô hỏi.

“Sao cô không ghé qua coi thử, nếu cô thích, thì chúng ta sẽ có thể thương lượng về hợp đồng.”

Nụ cười của Pam chứa vừa đủ lượng “tự nhiên” như muốn Gracie tin vào chị ta. Gracie không tin ai mà thậm chí một miếng bánh của cô cũng không chịu ăn. Ừ, phải, nó chứa nhiều ca-lo-ri (gây mập) nhưng ăn thử một miếng có sao đâu. Tuy nhiên, cái lò nướng mới cùng với cơ hội để ý Pam thực sự cám dỗ cô.

“Tôi sẽ đi coi thử,” cô nói. “Giờ nào thì tiện cho chị?”

“Tao tin phải có một lời giải thích nào đó,” Jill nói khi ngồi vào một bàn ở tiệm đồ Mẽ Bill’s.

“Cho hầu hết mọi việc, trừ chuyện tại sao vớ chân luôn biến mất khỏi máy sấy quần áo,” Gracie nói.

“Thật ra tao đang nói về vụ này.”

Bạn cô rút ra một tờ báo đặt lên bàn.

“Ồ, chuyện đó,” Gracie nói. “Tao đang tự hỏi sao mà chẳng nói gì từ khi nó được đăng.”

“Tao nghĩ mày có lẽ đang bận túi bụi với những người muốn chúc mừng mày.” Jill nhướn mày. “Làm ơn nói là mày đã không ở tại nhà trọ với Riley Whitefield.”

“Tụi tao thực tình chẳng ở đâu cả ngoài cái bãi đậu xe của họ. Mày có thể thấy từ tấm hình là tụi tao thực sự đang ở bên ngoài mà.”

“Mày biết tao muốn nói gì.”

“Chuyện phức tạp lắm.” Giống như cuộc đời cô vậy.

“Tao chẳng có hẹn khách nào từ giờ đến 3 giờ chiều,” Jill nói, ngả người ra ghế. “Tao đã kêu Tina hủy hẹn rồi.”

“May cho tao thật.” Gracie nhanh chóng kể cho Jill nghe chuyện họ đã cố gắng theo dõi Pam nhưng thất bại.

“Vậy mà theo dõi Pam và một tên có máy hình theo dõi mà,” Jill nói sau khi đã gọi đồ ăn xong. “Ai thuê hẳn?”

“Biết đâu. Tao muốn nói là Pam làm vì tao chưa bao giờ thích chị ta hết nhưng tại sao chị ta lại phải làm thế? Ông thị trưởng ư, có lẽ. Nếu ông ta muốn làm Riley mất uy tín trong cuộc bầu cử bằng cách khuấy động quá khứ. Nhưng sao ông thị trưởng có thể biết nơi nào tụi tao sẽ đến hoặc tụi tao đang làm gì để đáng chụp hình chứ? Thật là khó hiểu. Chuyện càng phức tạp hơn vì Pam đã đến tìm tao.”

Jill ngừng nhặt miếng khoai tây chiên lên. “Mày đùa hả?”

“Không. Chị ta muốn cho tao thuê cái bếp trong nhà nghỉ chị ta mới xây hay sửa lại gì đó. Tao chẳng nhớ rõ. Trưa nay tao sẽ đi gặp chị ta. Chị ta nói là bếp có các thiết bị chuyên dụng và tao có thể thuê nó trong khi tao còn ở đây.”

“Thế mà mày có muốn không?”

“Muốn dính líu tới chị ta? Không hề. Muốn dùng cái bếp của chị ta? Chắc rồi. Tao gần như không thể cho cái khuôn lớn nhất của tao vào cái lò nướng hiện giờ đang dùng. Nhiệt độ thì không đều, có khi nóng quá. Đương nhiên là tao bị hấp dẫn rồi, nhưng đây là Pam, tao không thích và không tin chị ta. Có phải chị ta đang gài bẫy tao không? Có phải chị ta đã gài bẫy Riley?”

“Mày biết ông bà mình có câu: giữ bạn ở gần và giữ kẻ thù gần hơn.”

“Có lý. Nhưng tao không chắc tao có thể làm việc cạnh chị ta. Chị ta làm tao thấy ghê ghê.”

“Mày có thể cho chị ta ăn thả ga để chị ta mập phì. Vậy sẽ vui lắm.”

“Ha. Chị ta ngồi trong nhà tao với miếng bánh trước mặt mà không buồn ăn một miếng. Quả là không bình thường mà.”

“Đồng ý. Mày định làm gì?”

“Coi cái bếp để xem tao có thể bị mua chuộc không. Tao nghi là có.”

Jill nhìn cô. “Có chuyện khác nữa. Chuyện gì mà mày không chịu kể tao nghe?”

“Không có gì. Tao...” Gracie lắc đầu. “Ngoại trừ chuyện được gặp mày thì tao rất tiếc đã quay lại đây. Có quá nhiều chuyện gia đình.”

“Chẳng hạn như?”

“Tao thấy kỳ cục, như là tao không hợp vậy.” Cô với lấy lon soda không đường. “Tao biết là chuyện dễ hiểu thôi, tao đã bỏ đi từ lâu và Vivian với Alexis đã lớn lên cùng nhau mà không có tao. Tụi tao có kinh nghiệm sống khác nhau, ký ức khác nhau. Đúng là tao vẫn là chị em của họ nhưng về mặt tình cảm tao không nghĩ tao là thành viên thực sự của gia đình.”

Jill có vẻ không vui. “Tao không nghĩ chuyện là vậy đâu. Họ quan tâm mày và mày quan tâm họ mà.”

“Đúng. Dù tao đang mất dần kiên nhẫn với cả hai người họ. Một lúc nào đó, trong khi tao không để ý, Alexis đã biến thành vua đòi hỏi và Vivian có vẻ đang theo gót chân chị ấy.”

Gracie kể Jill nghe về vụ hủy rồi không hủy đám cưới. “Vivian cãi nhau với Tom mỗi 15 giây một lần, rõ ràng Alexis đã cuồng lên, không phải theo nghĩa tốt, về Zeke và chuyện anh ta đang làm gì kể từ khi họ lấy nhau. Mẹ tao thì dường như còn bình thường nhưng bà đã đến gặp tao và đọc cho tao nghe bản tuyên ngôn sau khi thấy tấm hình trên tờ báo.”

Gracie không muốn kể chi tiết mẹ cô đã nói gì - tự cô vẫn còn đang đau với mấy lời đó.

“Cuộc đời của tao đã trở nên đầy phức tạp.”

“Nghe có vẻ thế.” Jill chồm người tới. “Tao có thể giúp gì không?”

“Mày đang giúp rồi đó. Có mày để tâm sự thật là đỡ. Và bây giờ tao chính thức thấy chán với vai trò làm đề tài trò chuyện rồi. Mày thì sao rồi?”

“Emily đang đếm từng ngày đến lúc được nghỉ hè. Tao nghĩ còn 34 ngày nữa nhưng tao phải coi lịch trong bếp mới chắc được. Tụi tao lên đủ mọi kế hoạch cho mùa hè, kể cả chuyến du lịch đến Florida để thăm ba tao. Ông và Em rất hợp nhau. Tao chẳng biết con bé thích cái nào hơn - chuyến thăm người ông ưa thích và duy nhất của nó hay cơ hội được đi Disney World.”

“Chà, khó chọn đó.”

Jill cầm ly trà lạnh của cô lên rồi lại để xuống. Cô vẽ nguệch ngoạc trên tấm lót ly bằng giấy có màu sắc rực rỡ.

“Gì đây?” Gracie mỉm cười hỏi. “Mày có một bí mật mà mày đang rất muốn khai ra. Tao có thể thấy rõ mà. Coi nào. Mày có thể tin tao mà.”

Jill gật đầu. “Tao biết. Không phải là, chỉ là...” Cô cắn môi rồi đỏ bừng mặt. “Mac với tao nghĩ là tụi tao nên thử để có em bé.”

Gracie phì cười. “Thật ư! Tuyệt thật. Mày có định lúc nào chưa?”

“Tụi tao tính là bắt đầu từ tháng này. Tao phấn khởi lắm nhưng cũng bị hơi hồi hộp một chút.”

“Mày sẽ là một bà mẹ tuyệt vời. Mày đã rất tốt với Emily mà.”

“Tao thương nó lắm,” Jill thú thật. “Nhưng đến thời điểm tao được gặp nó thì nó đã qua giai đoạn con nít rồi. Tao không chắc tao biết cách chăm con nít ra sao nữa?”

“Cũng như các bà mới làm mẹ thôi. Với thật nhiều yêu thương, kiên nhẫn và lo lắng.”

“Có lý. Mac đang hi vọng có con trai.”

“Đúng là điển hình.”

“Tao thì sao cũng được. Nên tao vừa phấn khởi vừa hồi hộp, quả là một cảm giác thú vị.”

Gracie nâng ly lên. “Chúc mừng mày.”

Jill mỉm cười. “Tao chưa bầu mà.”

“Tao biết, nhưng mày sẽ bầu thôi. Chà, cuối cùng tao có thể thành một bà dì rồi.”

Bữa trưa với Jill đã thực sự giúp Gracie phấn chấn tinh thần. Thậm chí cuộc viếng thăm đến nhà nghỉ của Pam và một cuộc thương lượng nhanh chóng cũng không làm cô mất vui được. Cô nghĩ đến việc quay lại ngôi nhà cô thuê nhưng cô còn một việc cần phải làm, dù sự thực thì cô thà chịu bị đau răng hơn đi làm việc đó.

Nhưng chuyện không thể trì hoãn lâu được nên cô đành lái đến trung tâm thị trấn và đậu xe ở lề đường. Sau khi khóa xe, cô đi bộ đến First Avenue, ngang qua tòa nhà ngân hàng. Cô ngắm nhìn tòa nhà được chăm sóc cẩn thận, để ý thấy lối vào nhưng thận trọng phớt lờ nó.

Trong vòng 5 phút kế tiếp, cô đi ngang qua trước ngân hàng thêm 3 lần, cố tập trung can đảm để đi vào trong. Cô đã đến đây một lần trước đây nhưng lần này thì khác. Khi cô vừa xong chuyện thuyết phục bản thân cô là cô có thể báo tin qua điện thoại thì một phụ nữ ăn mặc nghiêm trang trong một bộ com-lê vải thô bước ra khỏi ngân hàng và đi thẳng về phía cô.

“Gracie Landon?”

Gracie khựng lại. Ôi làm ơn, ôi làm ơn không phải là một người nào đó muốn nói chuyện về cô, về quá khứ của cô hay về tấm hình trên báo.

“Tôi là thư ký của ông Whitefield. Ông ấy nhờ tôi đến hộ tống cô vào văn phòng của ông ấy.”

Gracie co người lại khi nhìn lên tòa nhà 3 tầng vuông vắn. “Để tôi đoán coi: văn phòng của anh ấy đối diện hướng này và anh ấy đã thấy tôi thơ thẩn ở đây.”

“Đúng vậy.”

Cô thở dài. Đời cô là thế đấy.

Cô theo thư ký của Riley vô ngân hàng, vào thang máy đến tầng trên cùng, nơi cô được chỉ vô một văn phòng thật lớn chễm chệ một bức tranh khổng lồ của một quý ông lớn tuổi đang mặc một bộ com-lê cứng ngắc.

Gracie nghĩ nó an toàn cho cô để tập trung vào bức tranh đó hơn là vào người đàn ông đang ngồi sau cái bàn trước mặt cô. Cô chỉ.

“Chú của anh?” cô hỏi.

“Ừ. Mọi người nói là tôi trông rất giống ông ấy.”

“Vậy không hay rồi.” Cô bỏ cuộc vai trò thưởng lãm nghệ thuật của mình và nhìn Riley. “Tôi biết anh đang nghĩ gì.”

“Tôi không tin điều đó.”

“Không phải tôi đang bám đuôi anh hay gì đó giống vậy. Tôi chỉ hồi hộp về việc gặp anh nên tôi đang cố cân nhắc.”

“Cô đã quyết định sao?”

“Quyết định là tốt hơn tôi nên gọi cho anh.”

“Nhưng cô đã ở đây rồi.”

“Tôi biết.” Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế da trước bàn của anh và để bóp lên lòng cô. Cô tìm khắp trong bóp đến khi thấy lọ thuốc kháng axit nhỏ cô để trong đó, rồi mở nó ra cho 2 viên vô miệng và nhai.

Anh trông thật tuyệt, cô tiếc nuối nghĩ. Cô không biết có phải do bộ com-le thanh lịch, sự tương phản giữa mái tóc đen và chiếc áo sơ-mi trắng hay cái cà-vạt đầy quyền lực nhưng anh trông rất có uy quyền.

“Cô hay dùng mấy viên này,” anh nói, chỉ vào cái lọ nhỏ trong tay cô.

“Bao tử tôi nhạy cảm. Nó phản ứng khi tôi bị lo lắng.”

“Cô đã đi khám bác sĩ chưa?”

Cô bỏ lọ thuốc lại vô bóp. “Anh đùa hả? Bác sĩ nào cũng muốn làm mấy cái xét nghiệm kinh khủng. Với lại, nếu thật có gì không khỏe, tôi không muốn biết đâu.”

“Nhưng vậy thì cô không thể chữa được.”

“Hay là tôi lại phát hiện ra mình có mấy chứng bệnh ghê gớm, biến dạng?”

“Sao bệnh bao tử có thể bị biến dạng được?”

“Tôi biết đâu, nhưng nếu nó có thể thì nó sẽ xảy ra với tôi.” Cô để bóp xuống sàn. “Coi nào, đây không phải là lý do tôi ghé qua. Tôi có thể nói về lý do đó không?”

Anh ngả người ra ghế. “Cứ tự nhiên.”

“Được.” Dù biết là cô đã có được sự tập trung của anh, cô không chắc cô phải làm gì với sự tập trung đó. “Tôi chỉ...” Cô hít một hơi thật sâu. “Tôi đã nghĩ...”

Anh đẩy một xấp giấy về phía cô. “Viết ra có dễ hơn không?”

“Không. Thôi được. Tôi có vài điều muốn nói. Thứ nhất, về chị tôi. Tôi phát hiện ra chị có thói quen làm to chuyện, đặc biệt khi chuyện có liên quan đến Zeke. Tôi không chắc có chuyện gì đang diễn ra với anh ta.”

“Chắc chắn là có.”

Cô đã nghĩ Riley sẽ bị bức bối hay lên án cô đã bịa ra mọi chuyện chứ không nghĩ anh sẽ không đồng ý với cô. “Sao anh nghĩ thế?”

“Anh ta đã kể tôi nghe. Khi tôi chất vấn anh ta về chuyện anh ta đang làm gì, anh ta thừa nhận đang có việc riêng nhưng việc đó không liên quan gì đến cuộc hôn nhân của anh ta và nó không phi pháp. Anh ta nói không có người phụ nữ nào khác hết.”

“Ồ. Phải.” Cô đã quên vụ đó. “Nhưng chuyện không-ngoại-tình có nghĩa là chúng ta không phải theo dõi anh ta nữa phải không? Còn nếu anh muốn làm thì cũng được. Tôi thì không muốn. Tôi hi vọng anh ta không ngủ với Pam. Chuyện đó... thấy ghê. Và nói tới Pam, hôm nay chị ta đến gặp tôi và đề nghị cho tôi thuê cái bếp mới trong nhà nghỉ của chị ta và dù tôi thực không muốn liên quan đến chuyện này chút nào nữa, tôi nghĩ tôi có thể dùng cái bếp cùng lúc có thể để mắt đến chị ta. Từ xa. Đại khái thế.”

Riley đứng dậy và bước vòng qua cái bàn. Anh có thể không hiểu được phân nửa những gì Gracie đã nói nhưng anh nhận ra sự tổn thương tinh thần khi thấy nó. Ai đó, ở nơi nào đó, đã làm cô buồn.

Anh ngồi mấp mé cạnh bàn, gần với ghế của cô. “Nói cho tôi nghe về Pam.”

“Chị ta biết tôi nướng bánh nên chị ta đề nghị cho thuê lò nướng. Tôi đã đi coi. Nó rất tuyệt. Nên chúng tôi đã đồng ý vụ thuê và tôi sẽ nướng bánh ở đó. Tôi có thể canh chừng chị ta luôn.”

“Được rồi. Cũng là một kế hoạch. Ai đã làm cô mất vui?”

Cô nhìn anh. Nỗi đau làm mắt cô tối sầm, những vết hằn quanh miệng cô hiện rõ.

“Không ai hết. Tôi không sao.”

“Gracie, đừng có lấy vải thưa che mắt thánh. Có chuyện đã xảy ra.”

Cô nuốt nước bọt. “Tôi chỉ...” Cô thở dài. “Mẹ tôi đến tìm tôi cách đây mấy bữa. Bà không vui vì tấm hình trên tờ báo và bài viết khơi lại quá khứ của chúng ta. Bà nói nó sẽ khiến mọi người lại bàn tán và nói là khi còn ở tuổi mới lớn, tôi bám đuôi anh đã là quá tệ rồi, nhưng đến tuổi này thì nó quả là lố bịch.”

Cô gục đầu xuống nhìn sàn nhà. “Tôi đã nghĩ là tốt nhất chúng ta đừng đi điều tra cùng nhau nữa. Anh biết đó. Để mọi người khỏi bàn tán. Tôi có thể đương đầu với mọi việc nhưng làm người lố bịch thì không. Quay trở lại đây, lịch làm bánh của tôi, chị em tôi và nhiều chuyện khác...”

Cô xiu xuống như cái hộp nhạc cũ. Riley đã cố hết sức để tránh có cảm xúc - đặc biệt khi liên quan đến Gracie, nhưng anh không thể phớt lờ những chuyện cô đang phải trải qua lúc này, cũng như anh đã không thể cản qua người cô khi cô lần đầu ra trước xe anh 14 năm trước đây.

Anh cúi xuống nắm lấy tay cô, rồi kéo cô đứng dậy. Trước khi cô có thể nói gì, anh kéo cô lại gần và vòng tay ôm cô.

“Người thân hay làm khổ mình,” anh thì thầm vào tóc cô. “Hãy coi chuyện chú tôi đã gây cho tôi đó.”

Cô rùng mình, rồi gục đầu vào vai anh. “Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ thế và bây giờ thì tôi không muốn nghĩ về nó, nhưng có lẽ anh nói đúng.”

“Tất nhiên là tôi nói đúng.”

Cô cười khẽ.

Dù rất muốn ôm cô, anh thả cô ra và đưa tay ôm lấy mặt cô.

“Cô không có lỗi bịch,” anh nói. “Không ai nghĩ cô như vậy hết. Nếu mẹ cô nói cô thế thì bà đã sai rồi. Tôi không biết bà ấy đang lo chuyện gì nhưng đó cô không cần để ý chuyện đó. Hiểu không?”

Cô gật mà không nói gì. Anh có linh tính xấu là cô sắp bật khóc, anh đã cố mạnh mẽ, nhưng giống như bất cứ gã đàn ông nào trên địa cầu, anh sẽ làm mọi cách để người phụ nữ không rơi lệ. Nên anh làm việc duy nhất anh có thể nghĩ tới để làm cô phân tâm.

Anh hôn cô.

8. Chương 8

Chuyện này thật không hay, Gracie nghĩ, dù tay cô đang đưa ra ôm lấy Riley. Lẽ ra cô nên lùi lại, tránh xa anh ra, kiên cường và...

Kệ đi, cô nghĩ và nhắm mắt lại để có thể hết mình với nụ hôn của anh. Mùi thơm của anh thật hấp dẫn, anh thật hấp dẫn và nụ hôn của anh thật hấp dẫn. Chỉ có đứa khờ mới quay lưng lại với tất cả những điều đó!

Những ngón tay anh mơn man mặt cô khi anh nghiêng đầu và hôn cô thật sâu. Cô hé môi, muốn anh hôn sâu, chiếm hữu cô để cô có thể quên đi thế giới còn lại của cô. Lưỡi anh lướt nhẹ lưỡi cô, khiến hàng ngàn tia run rẩy lan tỏa dọc sống lưng cô.

Hơi ấm từ cơ thể anh làm cô muốn nép sát hơn vào anh để không bao giờ bị lạnh nữa. Anh thật mạnh mẽ, cô mơ màng nghĩ khi đưa tay vuốt ve lưng anh. Mạnh mẽ và vững chắc.

Ham muốn bùng lên- những tia lửa khao khát nhỏ thiêu đốt mất lý trí của cô, chỉ để cô lại với những khả năng: cái bàn khá lớn và cô dám cá cửa có khóa. Chắc chắn một hay hai giờ đồng hồ trong vòng tay Riley có thể chữa hết mọi điều không vui cho cô.

Cô ép sát hơn, tựa quây, muốn toàn bộ cơ thể họ chạm vào nhau. Ngực cô căng lên. Cô muốn anh chạm vào đó, và giữa đùi cô, nơi mà niềm khao khát đang bùng lên mãnh liệt nhất.

Anh khẽ chữ thề, rồi hạ tay xuống, đặt lên hông cô và kéo cô sát vào hông anh. Anh đang cương cứng. Nhận thức đó làm cô phấn khởi. Cô ngậm môi lại quanh lưỡi anh và khẽ mút.

Anh sưng người rồi áp chặt vào cô. Khi cô ngưng hôn anh, anh lùi lại một chút đủ để hôn lên cằm cô và dần xuống cổ cô. Người cô rợn lên, chân cô run rẩy. Nếu cô đang không vịn lấy anh, niềm ham muốn mạnh mẽ đã khiến cô ngã quỵ.

Và ngay khi đó cô cảm thấy chúng - thứ duy nhất luôn vắng mặt trong tất cả các cuộc tình mà cô có thể nhớ nổi. Những tia lửa.

Chúng nổ tung như pháo bông trong đầu cô, làm cô mù quáng, và muốn chạy tìm chỗ an toàn để ẩn thân. Tia lửa? Với Riley?

Cô không chắc cô đã lùi lại hay anh thả cô ra nhưng thình lình, giữa hai người có khoảng cách cả thước.

Đầu cô chạy rần rần theo trăm ngàn hướng khác nhau. Cô cảm thấy mất phương hướng, như cô đã bị say thuốc hoặc ngủ quá lâu suốt cả ngày và không thể tỉnh nổi.

“Gracie?”

“Tôi không sao,” cô nói. Cô quay một vòng, cuống cuồng tìm bóp của cô, và thấy nó dưới gầm ghế.

“Chuyện này thật tệ,” cô nói khi ngồi xuống với lấy cái bóp. “Rất rất tệ. Tệ hết sức. Tệ, tệ, tệ.”

“Tôi hiểu rồi,” anh nói khi cô đứng thẳng lên. “Cô có vẻ bức bối.”

Cô cười với anh một nụ cười mà cô hi vọng là sẽ trông tươi tắn, vui vẻ, tôi-không-sao-hết. “Tôi vui mà. Vui lắm. Phải đi rồi. Chúc một ngày tốt đẹp.”

Cô gần như chạy khỏi văn phòng của anh và suốt quãng thời gian đó không muốn nhìn nhận sự thật.

Những tia lửa. Sáng chói, lộng lẫy, ngồi ngồi trong bóng đêm.

Đứng với Riley, cô tự bảo mình khi chạy ra chỗ đậu xe và nhào vào trong xe. Ai cũng được ngoài Riley. Thật không công bằng. Thậm chí còn vô lý nữa, và tất nhiên là không hay rồi.

Cô cố tra chìa khóa vào máy nhưng tay cô quá run rẩy. Cô đành gục đầu vào tay lái xe để nghĩ về tình huống trở trêu của cô.

Sau bao nhiêu năm với các mối tình chẳng lãng mạn hay thú vị mấy, cuối cùng cô đã tìm thấy điều mà cô luôn tìm kiếm. Không may, nó lại là với người đàn ông độc thân duy nhất trên hành tinh mà cô hoàn toàn không thể, dù ở bất cứ hoàn cảnh nào, có thể hẹn hò được.

Sao cô lại ngạc nhiên nhỉ?

RILEY đọc bản báo cáo tuần mà đầu anh không hề tập trung được. Khi mà những ý nghĩ về Gracie tràn ngập trong đầu anh và máu sôi lên trong các phần khác của cơ thể anh. Cô đã thu phục được anh. Bằng cách nào đó, khi anh không để ý, cô đã xoay sở chen qua được tuyến phòng thủ của anh, làm anh tò mò về cô. Anh muốn biết cô đang nghĩ gì, cô thích gì. Anh cũng muốn thấy cô khóa thân và muốn được làm tình với cô, nhưng kỳ lạ một điều, ham muốn này không thú vị bằng ham muốn đầu tiên kia. Điều này làm anh thật sợ hãi.

Anh không thể quên quy tắc của anh, đó là chưa nói đến mục đích của anh. Anh chỉ tạt qua thị trấn này thôi, chỉ ở đây trong khi chờ đợi sở hữu 97 triệu đô của anh thôi. Không người phụ nữ nào đáng làm anh quên điều đó, ngay cả người thú vị như Gracie. Anh không thích quan hệ lâu dài. Không bao giờ. Mà cô thì thuộc mẫu người và-từ-đó-họ-sống-với-nhau-hạnh-phúc-mãi-mãi (theo cách kết thúc của cổ tích).

Người mà rất biết cách hôn. Và cảm giác cô trong vòng tay anh thật tuyệt. Anh mỉm cười khi nhớ lại cô đã cọ sát vào người anh thế nào. Nếu họ đang ở chỗ khác chứ không phải văn phòng của anh...

"Đủ rồi đó," anh tự nhắc mình. Anh và Gracie không thể nào. Cô là một rắc rối anh không muốn có.

Anh quay lại đọc bản báo cáo và ép mình tập trung. 30 phút sau, anh hoàn thành các ghi chú của mình. Điện thoại của anh reo.

"Có cảnh sát trưởng Kendrick ở đây muốn gặp cậu," Diane nói. "Tôi bảo cậu ta vô chứ?"

"Tất nhiên."

Riley đứng dậy đi vòng qua bàn. Anh đã không có dịp gặp Mac nhiều từ khi trở lại Los Lobos. Người đã một thời là bạn của anh đã ghé qua chỗ anh, để cảnh cáo anh đừng gây rắc rối, nhưng kể từ đó số lần họ chạm mặt nhau chưa quá 2 lần.

Mac Kendrick bước vô văn phòng. Hắn mặc đồng phục cảnh sát trưởng và đeo súng, người thẳng đứng. Riley nghe nói là hắn đã kết hôn và rất hạnh phúc. Trong suy nghĩ của anh, Mac luôn là người bạn tốt nhất, người luôn bên cạnh anh trong các vụ quậy phá hay theo đuổi con gái và đã cùng anh có nhiều thời gian vui vẻ, cho đến cái đêm Mac chồm xe hơi của Chánh án Caddy để lái đi chơi, rồi bị bắt và thả vô tù.

Mac không bao giờ kể chuyện gì đã xảy ra nhưng hắn thay đổi từ đó. Hắn bỏ quậy phá, gia nhập quân đội. Mất Mac, Riley đã không chỉ bị mất đi một người bạn tốt, anh còn mất đi nửa gia đình của mình.

"Đây là cuộc viếng thăm vì công việc hả?" Riley hỏi khi Mac đóng cửa lại.

"Không." Mac liếc nhìn xung quanh văn phòng. "Khá thật. Chưa bao giờ tôi nghĩ cậu sẽ ngồi sau bàn giấy cả."

"Tôi cũng có nghĩ đâu. Nhưng nó cũng không đến nỗi." Anh chỉ 2 cái ghế so-fa ở góc phòng. "Mời ngồi."

Riley chờ Mac ngồi xong rồi mới ngồi vào cái ghế phụ đối diện. "Ngọn gió nào đưa cậu đến đây? Cậu cần quyền tiền cho quỹ nghỉ hưu của cảnh sát trưởng hả?"

Mac toét miệng cười. "Tôi sẽ chẳng từ chối vụ đó đâu nhưng đó không phải là lý do tôi đến gặp cậu."

Ánh mắt anh nhìn Riley không chớp. "Nghe nói cuộc tranh cử đang diễn ra thuận lợi."

"Người lo việc tranh cử có nói với tôi là sự ủng hộ đang tăng lên."

"Wilma, người phụ nữ gần như là quản lý bộ của tôi nói là cậu sẽ thắng. Bà ấy biết rành mấy chuyện kiểu này mà."

"Cám ơn thông tin của cậu và tôi hi vọng Wilma không cảm thấy bức bối nếu tôi tiếp tục vận động."

Mac cười. “Tôi sẽ không kể cho bà ấy nghe đâu.”

“Tốt.”

“Tôi ngạc nhiên là cậu lại quan tâm đến chức thị trưởng.”

Riley thầm ghi chú trong đầu là anh cần cảm ơn Jill Strathern-Kendrick, luật sư của anh khi anh gặp cô lần tới. Cô không chỉ giấu kín các yêu cầu của di chúc với Gracie, bạn thân nhất của cô mà còn giấu nó cả với chồng mình - cảnh sát trưởng Mac Kendrick.

“Tôi chưa bao giờ thích Yardley cả,” Riley nói.

“Đâu phải chỉ mình cậu. Có lẽ thay đổi lại là điều hay.” Mac nhìn quanh văn phòng. “Tôi đã nghĩ cậu đi luôn rồi, nhưng cậu có vẻ đã hòa nhập với nơi đây.”

“Đang cố gắng đây.” Riley không muốn nói là ngay khi cuộc bầu cử kết thúc, anh sẽ ra đi.

Mac quay lại nhìn anh. “Đã lâu lắm rồi,” Mac nói. “Tôi luôn cảm thấy không vui với cách mọi việc kết thúc.”

Riley sờ nhẹ lên vết sẹo mờ ở môi trên của anh. Cái sẹo mà Mac đã tặng anh khi hai người đánh nhau lúc Mac thỉnh linh muốn đi con đường chân chính.

“Tôi cũng vậy.” Riley nhún vai. “Chuyện lâu rồi mà.”

“Ừ. Cậu có muốn lúc nào đi uống vài chai không?”

Câu hỏi làm Riley ngạc nhiên. Anh lưỡng lự. Mac sẽ không thích kế hoạch của anh với thị trấn này. Nhưng từ giờ đến đó... “Được thôi. Cậu biết tôi ở đâu mà.”

Mac toét miệng cười. “Tôi vẫn tuần tra chỗ đó thường xuyên để đảm bảo cậu không gây rắc rối gì.”

“Mừng được biết là tôi được bảo vệ bởi nhân vật xuất sắc nhất Los Lobos.” Riley nhìn bạn. “Tôi mừng là cậu đã ghé qua.”

“Tôi cũng thế. Hẹn gặp sớm.”

“Đi với chị đi,” Alexis nói, giọng thật khê.

“Không.” Gracie chộp cái nghe tai và cắm vào điện thoại để cô được rảnh tay tiếp tục với mấy cái lá trang trí. Cô nhanh chóng vẽ các gân và chấm trên cái lá nhỏ xíu, rồi để nó lên mặt bàn phủ bột bắp để nó khô và giữ được hình dáng.

“Làm ơn đi. Chỉ cần đi với chị thôi. Chị chỉ cần có vậy thôi. Em có cần chị cầu xin không?”

Gracie nghe giọng chị ghen ngào và cô cố cứng rắn nhưng thật là khó. Cô không quen nói không với người khác, nhất là người đó lại là người thân. Thậm chí khi quan hệ đó dường như chỉ một chiều.

“Em muốn chị để em ngoài vụ này đi,” Gracie nói, dù cô cảm thấy cô đang bắt đầu xiêu xiêu.

“Chị thê là có chuyện đang diễn ra mà. Chị biết trước đây chị khá nóng vội, lên án Zeke nhiều chuyện và chị đã không còn được em tin tưởng. Chị giống thằng bé khóc gọi sói (truyền ngụ ngôn, cậu bé vờ khóc báo sói đến để chọc mọi người, khi sói đến thật thì không ai đến giúp cậu nữa) nhưng chị thê là có sói trong nhà chị mà.”

Gracie không nén nổi nụ cười. “Nếu em nhớ không sai truyện đọc ở lớp mẫu giáo thì sói ở trong chuồng cừu mà.”

“Sao cũng được. Em biết chị muốn nói gì.”

Cô biết. Sự hóm hỉnh tan dần. “Alexis, chị khiến em ở vào tình thế rất xấu. Mẹ tin là em đã quay lại làm con nhỏ bám đuôi lúc trước. Hình của em bị lên trang trước của báo và chuyện ”Truyện thuyết Gracie” lại được khơi dậy sống động.”

“Chị biết. Chị rất rất rất xin lỗi em. Làm ơn đi với chị đi. Em không phải nói gì, chỉ ở sau lưng để hỗ trợ tinh thần cho chị. Nếu anh ấy thật không có ở đó, chị sẽ cần em hỗ trợ tâm lý.”

Gracie lắc đầu và ấn mạnh vào cái lá cô đang nắm. Cô biết cô sẽ hối tiếc chuyện này nhưng cô dường như không thể nói từ “không” lần nữa. “Được rồi. Chị muốn em đón chị lúc mấy giờ?”

“Những con số thống kê không chỉ tốt,” Zeke mỉm cười nói. “mà là tuyệt vời. Nếu cuộc bỏ phiếu diễn ra vào ngày mai, tôi không tin mẹ ruột của Yardley sẽ chịu bỏ phiếu cho ông ta đâu.”

Riley với lấy chai bia của anh. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Gần như chắc chắn... là do chuyện Gracie. Số ủng hộ anh vụt cao sau khi tấm hình của hai người lên báo. Cùng với những bài viết cũ về chuyện cô bé tương tự cậu và cô đã làm gì để có được người đàn ông của mình.”

Riley lắc đầu. Thế giới này thật kỳ quặc. “Vây bây giờ họ thích tôi vì Gracie.”

“Họ yêu anh vì Gracie yêu anh. Đúng ra là đã yêu anh. Mọi người đều thích các câu chuyện tình lãng mạn mà. Los Lobos muốn chuyện của anh và Gracie được thành.”

“Chẳng có chuyện tình lãng mạn nào hết.”

Zeke nhướn mày. “Anh có lẽ nên làm cái gì đó với chuyện này.”

Riley nhìn người lo cuộc tranh cử cho anh. “Hãy nói cho rõ chuyện này. Tôi sẽ không vờ có quan hệ với Gracie để được phiếu ủng hộ.”

“Nhưng...”

Riley giữ ánh mắt thật nghiêm. Cuối cùng Zeke phải nhìn ra chỗ khác.

“Nhưng nếu họ thấy hai người đi cùng nhau ngoài trấn, chuyện đó cũng được mà.”

Riley uống hết chai bia của anh. Nếu nói về chuyện kỳ quặc: Anh đã từng bước làm mọi cách để lấy lòng các công dân đáng yêu của Los Lobos. Anh để họ quen với việc thấy anh ở đây. Anh mua bánh kẹo cho các cầu thủ nhỏ, ủng hộ đồng phục mới, hỗ trợ đội bóng bầu dục nam và đội bóng rổ nữ của trường trung học. Anh lo cho ban hát nhà thờ đi dự buổi diễn hành kỷ niệm nào đó ở Ý, và anh đã làm tất cả những chuyện này với nụ cười trên môi. Bây giờ họ muốn anh chứng tỏ bản thân bằng cách có quan hệ tình cảm với Gracie.

Tại sao ý kiến này làm anh phiền lòng? Gặp gỡ chuyện trò với cô đâu phải là chuyện khó khăn. Anh thích cô và muốn cô trên giường của anh. Anh nên mừng là kế hoạch của anh đang ăn khớp và anh sẽ sớm làm chủ ngân hàng của chú anh cùng với 97 triệu đô chứ.

“Chúng ta sẽ sớm phải bắt đầu chuẩn bị cho các cuộc thảo luận công khai.” Zeke nói. “Tuần tới được không?”

“Được. Chúng ta đã quyết định chọn thể thức nào chưa?”

Zeke cười khẩy. “Tôi không nghĩ tối đó sẽ có thể thức gì, nhưng tôi sẽ hỏi.”

“Anh có chắc là làm việc cho tôi sẽ không cản trở cuộc sống bí mật của anh không?”

“Tôi nói với anh rồi. Tôi không có ngoại tình.”

“Nếu Alexis tin thế,” Riley nói, ngay khi chuông cửa reo.

Anh để chai bia xuống bàn và đứng dậy đi ra hành lang. Zeke theo sau anh. Khi anh mở cửa, anh nhìn chằm chằm vào hai người phụ nữ đang đứng đó. Một người khiến anh muốn mỉm cười. Người kia khiến anh muốn với lấy lọ thuốc kháng axit của Gracie.

“Dành cho anh đó,” anh nói với Zeke.

“Tôi xin lỗi,” Gracie nói có lẽ đến lần thứ 47 chỉ trong vòng 2 phút.

“Không sao mà,” Riley bảo cô và thực sự có ý này.

“Nó không thể không sao được. Thật là kinh khủng. Tôi cần để anh yên.”

Anh và Gracie đang đứng cùng nhau ở phía cuối hành lang trong khi Zeke và Alexis đang có một cuộc tranh luận nóng bỏng, dù là chỉ thì thầm.

“Tôi không muốn đi,” cô bảo anh. “Đơn giản là chị làm tôi thấy tội lỗi nên tôi đi. Tôi là một con cún nhỏ, ai cũng có thể sai bảo được.”

“Chuyện đó không làm tôi ngạc nhiên.” Anh có thể tưởng tượng ra chuyện cô làm theo yêu cầu của bạn bè và người thân ngay cả khi nó không đúng ý muốn của cô.

“Anh ấy nói anh ấy sẽ đến đây tối nay và chị ấy muốn biết chắc.”

“Tôi cũng đoán được.”

Gracie nhìn chằm chằm xuống nền gạch đen trắng. “Tôi đã nói xin lỗi chưa vậy?”

“Rồi và bây giờ cô có thể ngừng nói xin lỗi được rồi. Chuyện này không phải lỗi của cô.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn cảm thấy ngại. Tôi thực sự đã cố tránh anh. Nếu anh để ý thì thấy là anh đã không gặp tôi hai ngày rồi. Tôi nghĩ như vậy thì tốt cho chúng ta hơn.”

Anh có để ý. Điều anh sẽ không thừa nhận với bất kỳ ai và bản thân anh cũng không muốn tin đó là anh đã nhớ cô.

“Cô vẫn bị chỉ trích vì tấm hình trên bài báo?” anh hỏi khi vén mấy sợi tóc lòa xòa của cô ra sau tai.

“Gì cơ?” Cô nhìn anh rồi quay đi. “Không. Tôi đã tránh tiếp xúc với người trong gia đình. Và gần như với tất cả mọi người. Tôi nghĩ đây là lúc nên ẩn thân. Rồi Alexis đến tìm tôi.”

“Tụi tôi đi đây.”

Riley quay lại và thấy Zeke đang đứng đó, cánh tay anh ta ôm choàng lấy Alexis.

“Mai chúng ta sẽ bàn tiếp cho xong.” Zeke nói thêm.

“Được thôi.”

Alexis nhìn em. “Gracie, mai chị gọi em được chứ?”

“Được. Được mà. Chào.”

Cánh cửa trước đóng lại sau lưng họ. Gracie thở dài.

“Tôi không thể đoán được họ sẽ về nhà âu yếm làm hòa hay lại cãi nhau thêm.”

“Tôi chẳng muốn nghĩ về nó.”

Anh không quan tâm đến chuyện tình cảm của ai cả, có lẽ ngoại trừ của Gracie và của chính anh. Ký ức của nụ hôn cuối họ trao nhau vẫn đọng lại và trong khi anh biết thật là ngu ngốc hết sức để đeo đuổi ý tưởng đó, lý trí anh như không còn làm chủ nữa.

“Anh rất là dễ chịu trong chuyện này,” cô nói khi ngược nhìn anh.

Anh thích ngắm cô. Anh thích đôi mắt xanh của cô, thích cái cách môi cô cong lên hay không cong lên đều biểu hiện tâm trạng của cô. Anh thích cách cô nhìn chăm chú vào chiếc bông tai của anh, nửa như thích thú, nửa như e dè. Anh thích cô làm bánh, yêu các cơn bão và có thể bị mua chuộc với giá của một cái lò nướng chuyên dụng của nhà hàng.

“Tôi mừng là cô đã ghé thăm,” anh nói.

“Hả?” Cô chớp mắt. “À, ồ. Phải. Tôi ghé thăm. Với Alexis.”

Má cô ửng hồng và cô lại cúi nhìn sàn nhà.

“À, Alexis đi rồi và có lẽ tôi cũng nên đi về luôn.”

Anh không muốn cô bỏ đi. Dù họ sẽ không làm chuyện đó với nhau - dù anh rất muốn cô - anh vẫn chưa sẵn sàng để bị một mình.

Anh cau mày. Không, điều đó không đúng. Anh hoàn toàn bằng lòng với chuyện ở một mình. Anh chưa sẵn sàng để không có Gracie ở bên cạnh. Chưa.

“Muốn đi tham quan tòa nhà cũ kỹ này không?” anh hỏi.

Gracie đã chờ anh nói nhiều thứ, từ “ra khỏi nhà tôi đi,” đến “lên lầu với anh và cùng nhau ân ái nào.” Cô đã không nghĩ anh muốn làm hướng dẫn viên du lịch.

Trong khi vẫn biết hành động khôn ngoan nhất là nên bỏ đi, cô lại mỉm cười bằng lòng.

“Tôi thích lắm.”

Anh đặt tay lên vai cô, rồi luồn tay dưới tóc cô để ôm lấy gáy.

“Đây là hành lang,” anh nói.

“Tôi đoán được. Mấy viên gạch là dấu hiệu mà. Chúng lớn thật.” Cô liếc nhìn cái đèn chùm thủy tinh duyên dáng treo trên trần. “Sao anh quét bụi cái đó?”

“Chẳng biết nữa.”

Những ngón tay anh vuốt ve da cô làm cô cảm nhận anh rõ hơn. Những cái vuốt ve làm cô thật khó nghĩ hay nói chuyện hay làm bất kỳ gì khác ngoài việc rên lên và nép sát vào anh.

“Phòng khách,” anh nói và chỉ sang phía trái bằng tay kia.

Cô bước về phía đó, anh bước cùng cô và anh hạ tay xuống đặt ở lưng cô.

Cánh cửa đôi chạm trở mở vào một cái phòng lớn với sàn gỗ cổ kính, với những tấm thảm Ba Tư lộng lẫy. Những đồ nội thất cổ điển tràn ngập trong phòng. Những tấm màn nhung dày che kín các khung cửa sổ.

“Phòng này ban ngày tối không?” cô hỏi. “Mấy tấm màn này ngăn hết ánh sáng rồi.”

“Không biết,” anh nói. “Tôi ít vô đây lắm.”

Đằng sau phòng khách là một phòng giống như phòng giải trí, rồi một phòng ngủ với buồng tắm và bàn trang điểm.

“Cho người hầu,” Gracie nói.

“Tôi có người đến dọn dẹp 2 lần/tuần.”

Căn bếp khổng lồ chưa hề được làm lại từ những năm 1950 nhưng nó đủ lớn để có thể tổ chức các bữa đại tiệc. Những hàng tủ trải dài từ trần xuống, một vài cái có cửa kính. Có lẽ cái bàn bếp phải rộng cả hec-ta. Nó khá cũ, gạch đã nứt, mẻ nhưng nếu được thay bằng đá gra-nit, nó sẽ rất đẹp. Những cái bồn rửa chén đôi gắn hai bên tường cái bếp cùng với kho chứa đồ đủ lớn để làm nhà ở thoải mái cho một gia đình 4 người. Thật là chốn thiên đường.

“Cái bếp này cần sửa nhiều lắm,” cô nói. “Nếu anh cần người góp ý thì cho tôi biết. Tôi nổi tiếng là phí cả buổi trưa để trầm trồ mấy cuốn ca-ta-lo thiết bị trong bếp mà.”

“Tôi thích đồ ăn mua về hay hâm lại trong lò vi ba thôi.”

Cô nghĩ chuyện đó cũng dễ hiểu, vì anh là đàn ông và độc thân mà, nhưng tiềm năng của cái bếp làm cô ghen tị với anh.

“Tôi có thể phớt lờ chuyện cái nhà này có bao nhiêu phòng ngủ, phớt lờ cái thư viện và mấy cái đồ cổ, nhưng cái bếp này thật làm tôi khó lòng bỏ đi.”

“Cho tôi một giá đi,” anh nói.

Cô tựa người vào bàn bếp. “Tôi không nghĩ tôi có đủ tiền trong tài khoản.” Cô nghiêng đầu. “Anh nói nghiêm túc phải không? Anh sẽ bán chỗ này.”

“Phải. Nó không phải là nhà tôi.”

“Đâu là nhà anh?”

“Bất cứ giàn khoan dầu nào tôi đang theo lúc này.” Anh lấy một cái ghế đẩu cạnh cái bàn bếp lớn và đẩy nó về phía cô rồi lấy một cái khác cho chính anh. “Tôi quen ngủ trong chỗ chật chội với 6 gã khác luân phiên thay ca. Làm ở giàn khoan là việc 24 giờ/ngày.”

Cô không thể tưởng tượng có chỗ như thế. “Anh đã nói cái gì đó về vùng biển Nam Á. Sao từ đây anh lại ra tới tận đó vậy?”

“Khi tôi bỏ đi, tôi hướng về phía bắc và dừng ở Alaska làm việc cho một thuyền đánh cá. Tôi gặp hai người này ở một quán bar, họ đang cần thuê một đội nhân công mới cho giàn khoan vừa mua được từ một công ty dầu mỏ. Máy ông lớn nói là nơi đó hết dầu nhưng hai người này không đồng ý.”

“Chỉ vậy là anh đi với họ?”

Anh toét miệng cười. “Thích hành động mà. May cho tôi là họ đã đúng. Công việc cực lắm, nhưng đáng. Tôi học những gì tôi có thể học và đồng ý làm quản lý để có được phần chia lớn hơn trong mỏ dầu thứ 2 họ mua được. 10 năm sau tôi là cộng sự và chúng tôi giờ là một công ty khá tầm cỡ.”

“Kẻ lêu lổng đã thành người. Anh phải tự hào lắm.”

Anh nhún vai. “Đó là cách tôi kiếm sống thôi.”

“Nhưng giờ anh quản lý ngân hàng rồi.”

“À phải. Ngân hàng.”

Cô liếc nhìn xung quanh cái bếp khổng lồ. “Mấy thứ này anh đâu có quen, phải không?”

“Chỗ này còn rộng lắm. Tôi không biết. Tòa nhà cũ này khá trống trải. Còn khoảng mười mấy phòng tôi chưa hề ngó qua.” Anh đưa tay xoa xoa cái mặt bàn bếp. “Nhưng Mẹ tôi có lẽ sẽ thích nó. Bà đã lớn lên ở đây.”

“Thật ư? Tôi đâu có biết. Sao bà không...”

Gracie mím môi lại. Không phải chuyện của cô, cô tự nhắc mình.

Riley nhìn cô. “Cô có thể hỏi mà. Lý do Mẹ và tôi không đến đây sống khi chúng tôi quay lại Los Lobos là vì anh của bà, chú của tôi, không bao giờ tha thứ cho bà vì đã lấy ba tôi. Ông bà ngoại đã qua đời khi bà còn khá trẻ và anh bà, Donovan, đã nuôi lớn bà. Bà bỏ nhà đi với ba tôi khi mới 17 tuổi. Donovan bảo bà quay lại hoặc là sẽ bị cắt quyền thừa kế. Bà chọn tình thay cho tiền.”

Cô muốn nói là điều đó nghe rất lãng mạn nhưng có cái gì trong giọng nói của Riley làm cô dừng lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bà có thai và sống trong một ngôi nhà sắp sập ở thị trấn bụi mù của Arizona suốt 10 năm trời. Tình yêu của đời bà chẳng thềm cưới bà và một ngày kia khi tôi được 9 tuổi, ông ta biến mất. Chúng tôi quay lại đây. Tôi nghĩ bà đã muốn hòa giải với anh mình nhưng ông già Donovan đạo đức không hề muốn chuyện đó.”

Về mặt anh căng thẳng, môi anh mím lại.

“Anh không thể quên điều đó,” Gracie dịu dàng nói.

“Nó chỉ là một điều trong cái danh sách rất dài.”

“Tôi rất tiếc.”

“Chuyện xảy ra lâu rồi.”

“Tuy vậy.” Cô trượt xuống ghế và bước lại đủ gần để đặt tay lên cánh tay anh. “Tôi vẫn ước tôi có thể làm cho mọi chuyện tốt đẹp hơn.”

Chỉ trong vài giây, mọi thứ đã thay đổi. Người đàn ông bị tổn thương biến mất và thế vào chỗ của anh ta là một người thợ săn. Ánh mắt anh sẫm lại, cơ thể anh căng lên và cô có thể thấy nhiệt độ trong phòng đã tăng thêm cả 10 độ.

Riley bước xuống ghế và chạm vào cô, nhưng thay vì kéo cô gần hơn, anh lại luồn tay vào tóc cô.

“Không phải là ý kiến hay,” anh bảo cô.

Cô phải nuốt nước bọt trước khi có thể nói.

“Hử, cái gì không phải là ý kiến hay?”

“Làm cho tôi vui hơn. Cô không phải mẫu người của tôi.”

Anh không kéo tóc cô nhưng cũng chẳng thả cô ra. Cô cảm thấy hoàn toàn bị anh kiểm soát, điều này khá thú vị.

“Vậy mẫu người của anh là gì?”

Anh nhướn mày. “Tình nguyện hả?”

“Tò mò thôi.”

“Tất nhiên cô là thế. Được thôi - tôi thích phụ nữ dễ dãi. Mẫu người tôi gọi là 3 L (nguyên tắc 3 F's)

“3 L? Là gì? Tôi có thể đoán 1 trong 3 chữ,” cô nói, cho rằng nó phải là chữ L đó. “2 chữ kia là gì?”

Đôi mắt sẫm của anh như mời gọi cô tiến gần hơn. Cô cảm thấy như bị thôi thúc tiến lại gần anh đến lúc cả hai gần như sát vào nhau, gần như thôi, chưa hẳn. Kỳ lạ là Riley đã quá tử tế với cô đến nỗi cô quên mất anh cũng có thể rất nguy hiểm.

Anh cúi xuống đến khi anh có thể thì thầm vào tai cô. “Cô có chắc là cô muốn biết không?” anh hỏi, hơi thở phả ra nhồn nhột.

Cô gật đầu.

“Làm quen, làm tình, lãng quên.” (nguyên tắc: “Find her, [bad word] her, forget her.”)

“Ồ.” Cô không biết nói gì hay thậm chí nghĩ gì nữa.

“Cô không phải người tôi có thể lãng quên,” anh thì thầm. “Cô là mẫu phụ nữ mà đàn ông thích mua hoa, tặng nhẫn. Cô là mẫu phụ nữ mà đàn ông thích âu yếm, yêu thương. Đó không phải là cuộc chơi của tôi, Gracie à. Chưa bao giờ hết.”

Anh đứng thẳng lên và thả tóc cô ra. “Có lẽ bây giờ cô nên đi đi.”

“Hả?” Đi? Đi về? Cô lắc đầu và bước lùi lại. “Phải. Ý kiến hay. Ý kiến tuyệt vời.”

Cô cảm thấy mình như con chim nhỏ bị thôi miên bởi con rắn. Một phần bộ não cô chịu trách nhiệm bảo vệ bản thân cô bảo cô chạy đi. Nhưng tất cả phần còn lại của cơ thể cô muốn tìm hiểu xem cảm giác bị quyến rũ bởi người như Riley Whitefield là thế nào.

Cô nhìn vào mắt anh. Anh thật hấp dẫn và giỏi hôn nữa. Có lẽ anh có thể hôn cô thêm một lần. Có lẽ...

“Nếu tôi bắt đầu rồi, tôi sẽ không dừng lại đâu,” anh nói thẳng.

Cô giật bắn người với ý nghĩ anh có thể đọc được suy nghĩ của cô rồi quay lưng đi vội khỏi bếp.

Đoạn đường về nhà trôi qua trong thời gian kỷ lục. Cô thêm sự yên tĩnh và một tách trà trong khi nghĩ lại những chuyện đã xảy ra. Nhưng khi cô dừng xe ở trước sân ngôi nhà thuê, cô thấy cô không thể làm thế: Vivian đang chờ trước cửa.

9. Chương 9

“Lại cãi nhau với Tom?” Gracie hỏi khi ra khỏi xe và bước về phía cửa.

Vivian trông thật sự sốc. “Sao chị đoán được?”

“Trời, tôi đâu biết. Tôi đoán mò mà trúng thôi à.”

Cô nghĩ lời cô nói đã chứa đủ tính châm biếm dù câu cô thực sự muốn nói là “tôi biết có chuyện xảy ra vì chỉ những khi em muốn cái gì đó thì em mới nhớ đến tôi thôi.”

Gracie mở cửa và dẫn lối vào nhà. Trong khi ngôi nhà cô thuê thì sáng và nhiều đèn và hữu dụng hơn nhu cầu của cô, cô vẫn không quên được ngôi nhà tuyệt vời của Riley. À, thì, một ngày nào đó, nếu cô có thể giàu và sẵn sàng sống ở Los Lobos lần nữa. Đương nhiên cô biết khả năng điều thứ hai xảy ra còn ít hơn là trúng số.

“Sao,” cô nói khi cho nước vào ấm rồi để lên bếp. “Có chuyện gì vậy?”

Vivian ngồi xuống cạnh bàn bếp và lập tức chọc chọc vào mấy cái bông trang trí cô để phơi cho khô ở đó.

Rồi Vivian cầm lên một cái bông hồng và ngay lập tức làm vỡ nó.

“Xin lỗi,” cô nói rồi để mấy miếng vỡ lớn hơn trở lại bàn. Cô xoa tay vào quần jeans. “Là Tom đó, như chị nói, anh ấy sắp tốt nghiệp lớp MBA và chúng em định cưới.”

“Chị nghĩ chị biết chuyện đó rồi.” Gracie nói và lôi ra một hộp nhựa chứa các gói trà và để nó cạnh hai cái tách.

“Anh ấy đã được mời phỏng vấn cho vài nơi ở Los Angeles và em nghĩ anh ấy nên chọn một chỗ nhưng em vừa phát hiện ra anh ấy đang tính nhận việc làm ở ngân hàng đó.”

Có khá nhiều ngân hàng trong trấn - chi nhánh của nhiều tập đoàn đa quốc gia lớn, nhưng khi người địa phương nói đến “ngân hàng đó” thì chỉ có một cái. Ngân hàng của Riley.

“Thú vị nhỉ,” Gracie nói, tự hỏi không biết Riley có biết không. Cô nghĩ anh sẽ không bận tâm với mấy chuyện thuê nhân viên dù là ở cấp bậc quản lý, nên có lẽ anh không biết về Tom.

“Không thú vị gì hết, khủng khiếp thì có,” Vivian gào ầm lên. “Em không muốn ở đây suốt đời đâu. Em muốn ra đi để nhìn thấy các thành phố khác. Chị đã được đi rồi. Sao em không thể chứ? Em không thể tin anh ấy có thể chịu công việc đó sau những gì tụi em đã bàn với nhau.”

Vivian bắt đầu khóc. Tiếng nước nở thánh thót của cô như tranh đua với tiếng huýt gió báo động của cái ấm nước và cuối cùng chiến thắng.

Gracie không buồn chỉ ra là cô đã không thật sự muốn rời Los Lobos, mà là bị gửi đi trong nhục nhã. Nói cho cùng, Vivian đâu muốn biết ô đầu đuôi.

Gracie cho một gói trà vào mỗi cái muỗng nhỏ và cho vào trong tách. Cô đem chúng đến bàn và ngồi đối diện với em mình.

“Thì hủy đám cưới,” cô nói, không thật bận tâm với kết quả của cuộc nói chuyện này.”

Vivian xuôi tay xuống nhìn chăm chăm vào cô. “Cái gì cơ?”

“Hủy bỏ đám cưới. Nếu em thấy không hạnh phúc thì đừng lấy Tom.”

“Nhưng em phải lấy anh ấy. Tụi em đính hôn rồi. Tụi em đã cho in thiệp. Chị có biết nó tốn bao nhiêu không?”

Gracie biết rõ chứ. “Em vẫn còn trong giai đoạn đặt cọc. Gần như mọi thứ vẫn có thể được hoàn tiền.”

Vivian nhìn cô như thể cô là một con ngớ ngẩn. “Em sẽ không hủy đám cưới đâu.”

“Vậy em cần nói chuyện với Tom về kế hoạch của nó. Công việc của nó không chỉ là chuyện của nó mà còn ảnh hưởng đến chuyện hai đứa sẽ sống ở đâu nữa.”

Em cô nhún vai rồi chạm vào một cái bông hồng. “Chị sẽ làm bông giống vậy cho bánh của em chứ?”

“Nếu em muốn. Chị vẫn chưa quyết định. Chị sẽ phác thảo một mẫu trong vài ngày tới cho em.”

“Chúng rất đẹp. Chị phải rất khéo tay.”

“Chịu khó làm việc thôi.”

Vivian nhăm nháp tách trà của cô. “Tom nói em không chịu khó. Anh ấy nói cả hai đứa phải lo tiết kiệm để mua nhà nhưng lúc này em đang tiết kiệm để trả tiền áo cưới. Dạy học đâu có lương khá, đó là lý do em vẫn phải phụ bán hàng bán thời gian ngoài cửa hàng.” Cô thở dài như cuộc sống quá khó với cô.

“Nếu em dọn đến L.A, em có dạy học nữa không?” Gracie hỏi.

“Em nghĩ em phải dạy thôi. Nhưng nếu Tom kiếm được việc ngon, em có thể được ở nhà.”

“Em định có con ngay à?”

“Không. Chuyện đó liên quan gì?”

Gracie không cần phải trả lời câu hỏi đó. Trong thế giới của cô, chồng và vợ là những người đồng chí hướng, cùng nhau phấn đấu, rõ ràng đó không phải là suy nghĩ của Vivian về hạnh phúc.

Có lẽ Gracie quá cổ hủ và lạc hậu. Có lẽ vì vậy mà Vivian và Alexis có được bạn đời còn cô thì không.

“Chị không phải là người em nên tìm đến để nghe khuyên bảo,” Gracie nói.

“Vậy em nghĩ em cần nói chuyện với một trong mấy đứa bạn của em thôi,” Vivian nói. “Mẹ thì đang điên lên với cái đám cưới còn Alexis thì chỉ biết nghĩ đến bản thân mình nên chị ấy chẳng còn thấy ai ngoài bản thân mình ra.” Em cô nghiêng sát vô cô. “Chị không giống vậy, Gracie. Chị biết quan tâm đến người khác.”

Gracie chẳng biết nói sao. “Trời, cảm ơn nha. Chị mừng là em đã nghĩ thế.”

“Em nghĩ vậy đó.” Vivian vỗ vỗ lên cánh tay Gracie rồi đứng lên. “Em phải đi đây. Em vẫn chưa tìm được đôi giày phù hợp với cái váy nên em đi vô Santa Barbara để coi thử trong cái tiệm đồ cưới mới mở xem sao. Đừng quên vụ họp gia đình vào ngày mai đó. Có nhiều chuyện cần bàn lắm. Chào chị.”

Cô gần như nhảy chân sáo khỏi phòng.

Gracie gom mấy cái tách đem ra bồn rửa chén.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao Vivian có thể từ chuyện cãi nhau với Tom chuyển sang chuyện mua đồ đám cưới trong vòng 5 phút đồng hồ? Gracie có thể không biết nhiều về vấn đề này nhưng cô sẵn sàng cá là con bé chưa đủ trưởng thành để lấy ai cả.

Nhưng đó đâu phải là quyết định của cô.

Cô quay lại bàn và cẩn thận rời đám hoa rồi lôi giấy vẽ ra. Cô có lẽ nên lo cho xong bản vẽ cái bánh, chẳng hạn cái đám cưới suốt ngày hủy, không-hủy đó có chính thức hủy đi nữa thì cô vẫn có thể cho bản vẽ mẫu này vô bộ sưu tập của cô mà.

Trưa hôm sau, Gracie lái xe về nhà mẹ cô. Cô đã vẽ được khá nhiều mẫu bánh cưới, và có vài ý tưởng về các đồ trang trí tiệc cưới xinh xắn mà không mắc tiền. Khi cô dừng xe trước sân nhà, cô tự hỏi có phải cô đang cố gắng quá mức không. Cô có nên tiếp tục góp sức khi mà rõ ràng là cô chỉ làm không công? Hay cô nên phủi tay? Riley đã nói người thân hay làm khổ mình nhưng cô không muốn tin như thế. Chú và dì cô đã qua đời, mẹ và chị em cô là những người thân duy nhất còn lại. Nếu cô không có họ, cô sẽ thực sự cô độc.

Cô ôm bộ sưu tập bước ra khỏi xe. Cô chưa bước được vài bước thì nghe có người gọi tên cô.

“Gracie! Ô, Gracie!” Eunice Baxter bước vội khỏi sân nhà bà với một tốc độ mà người hơn 80 như bà không thể có được. “Tôi đã thấy tấm hình trên báo mấy hôm trước.”

Vai Gracie sụp xuống. Tất nhiên là bà đã thấy nó. “Chào bà Baxter.”

Bà cụ hồ hởi. “Cháu trông thật xinh, còn Riley, ôi trời ôi, cậu ta quả là đàn ông. Cái bông tai,” bà khúc khích, “rất quyến rũ.”

Gracie chớp mắt. Bà Baxter nghĩ Riley quyến rũ? Gracie không biết cô nên ấn tượng hay thấy ghê nữa. Cô nghĩ cô sẽ quyết định sau, và có lẽ sẽ dùng thông tin đó làm vũ khí.

“Cô có đi coi cậu ta diễn thuyết không?” Bà Baxter hỏi. “Tôi định đi. Có lẽ sẽ đi sớm để ngồi hàng đầu.” Bà nháy mắt. “Như vậy tôi có thể ngắm những gì tôi muốn.”

“Anh ấy diễn thuyết ở đâu à?”

“Trưa nay ở trường trung học. Cái gì đó về trách nhiệm công dân nhưng tôi đâu có quan tâm cậu ta nói gì. Tôi thường bỏ phiếu cho người đẹp trai nhất và tôi phải nói chứ Riley bỏ xa Franklin Yardley.”

Gracie không muốn nghĩ về chuyện bà Eunice Baxter góp sức vào hệ thống chính trị dân chủ của họ bằng cách bỏ phiếu dựa trên vẻ bề ngoài, nhưng nó là như vậy. Các vị lập quốc chắc phải tự hào lắm.

“Cô nên ghé qua,” bà cụ bảo cô, rồi nháy mắt.

Gracie cũng thấy bị lôi cuốn dù thực tế việc cô xuất hiện ở cùng một nơi với Riley không phải là việc cô muốn nghĩ tới. Sẽ có chuyện rắc rối.

“Cám ơn bà đã cho cháu biết,” cô nói và quay về phía ngôi nhà. “Cháu cần phải đưa mấy mẫu thiết kế bánh này cho em cháu.”

“Con bé đó,” bà Baxter nói với một cái phẩy tay. “Nó và thằng bỏ nó cứ như chó với mèo. Tôi cho tụi nó chưa tới một năm. Alexis cũng chẳng khá hơn. Tin tôi đi Gracie, cháu là đứa khá nhất trong ba đứa.”

Lời khen làm buổi sáng của Gracie tươi đẹp hẳn. “Cháu cảm ơn bà Baxter.” Dù cho ngay lúc này cô không cảm thấy cô được đặc biệt như thế. Cô vẫy tay và vội bước vào nhà.

15 phút sau cô thấy tiếc là sao cô lại phải bận tâm. Vivian gạt đi tất cả các ý tưởng về trang trí của cô, nói là chúng không ấn tượng, và không một cái mẫu nào trong 3 mẫu bánh được Vivian đồng ý.

“Em thích lắm,” Tom nói. “Tất cả các mẫu đều đẹp.”

Rõ ràng là cô dâu và chú rể đã làm hòa lại, Gracie nghĩ, thích Tom thêm vì hẳn thích mấy mẫu thiết kế của cô.

Vivian nhìn hẩn và đảo tròn mắt. “Cưng à, đây là chuyện phụ nữ. Em biết anh muốn phụ lo đám cưới nhưng em đã lên kế hoạch cho nó từ lúc em còn 6 tuổi kìa.”

Gracie nhìn Tom. Hẩn nhìn cô rồi nhún vai như muốn nói. “Em đã cố rồi.”

Gracie cảm thấy thêm thông cảm cho thằng bé. Nếu nó thực sự muốn cưới Vivian, nó sẽ khổ cực nhiều.

“Mấy cái bánh quá ư... em không biết. Nhỏ, em nghĩ vậy,” Vivian nói và thở dài khi chạm vào mấy trang mẫu bánh trải ra trên chiếc bàn ăn.

“Cái này không phải là kích cỡ thật,” Gracie bảo em, rằng cô nghiêng lại. “Mỗi cái phục vụ được 300 khách đó.”

Vivian chỉ vào một kiểu bánh đơn giản nhưng trang nhã, với những bông lan đổ xuống một bên bánh. “Giả sử là kiểu giống vậy nhưng trang trí hoa toàn bộ, như một bó bông khổng lồ.”

“Vậy sẽ không hợp. Em muốn khách của em biết là có cái bánh ẩn dưới mấy cái bông chứ.”

“Họ có cần biết không?”

“Chị thích mẫu nhìn giống cái gói quà,” Alexis nói, cúi nhìn mấy bản vẽ. “Giả sử em thay mấy cái nơ bằng hoa?”

“Em có thể làm thế,” Gracie nói và tìm lọ thuốc kháng axit.

Cô đi vào bếp lấy li nước. Mẹ cô theo sau.

“Mẹ chắc Vivian sẽ chọn một kiểu mà,” bà nói. “Mẹ mừng là Tom muốn phụ giúp.”

Gracie gạt đầu và mở vòi nước.

“Con thật là tốt, đã chịu làm bánh miễn phí cho em. Mẹ có đọc bài báo đăng trên báo People và biết là bánh của con rất mắc tiền.”

Gracie cảm thấy một ít nỗi buồn vơi đi. Cô mỉm cười với mẹ. “Nó là em con mà. Con thấy vui vì có thể giúp sức.”

“Vậy là cả hai mẹ con mình đều có công việc kinh doanh riêng. Ai mà ngờ được nhỉ.”

Gracie không biết mẹ cô đang hướng cuộc trò chuyện này đến mục đích gì. Cô muốn tin rằng bà muốn hòa giải dù hơi ngại ngùng, nhưng cô không chắc lắm.

“Con nghĩ việc kinh doanh của Mẹ thì phức tạp hơn của con nhiều,” Gracie nói. “Mẹ có nhân viên và kho hàng, trong khi con chỉ có lo mỗi bản thân con thôi.”

“Biết thế, nhưng con đã làm được cái gì đó cho bản thân mình. Mẹ không chắc mẹ hiểu được tại sao con có thể khôn ngoan về mọi chuyện mà lại đại khờ về Riley thế.”

Mùi tên đâm thẳng vào tim Gracie, cô gần như không thấy ngạc nhiên chút nào. “Con nghĩ tốt nhất chúng ta đừng nhắc đến anh ấy. Mình cứ để yên chuyện đó đi, không cần phải tranh luận thêm đâu.”

Mẹ cô bước lại gần hơn. “Con thậm chí còn không chịu thử mà. Đó là điều hoàn toàn vô lý. Chị con nói tôi qua con đã đến đó.”

Gracie cảm thấy miệng cô há hốc. “Thế Alexis có nói với Mẹ là chị ấy đã năn nỉ con đi với chị ấy để chị có thể kiểm tra coi Zeke đang làm gì không?”

Mẹ cô phớt lờ câu đó. “Gracie à, mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con. Đó là điều mẹ luôn luôn ao ước. Mẹ ước gì có thể làm cho con hiểu được việc con đang làm. Cả thị trấn đang cười nhạo con đó.”

“Mẹ biết không? Con nghĩ Mẹ sai rồi. Con nghĩ cả thị trấn này quá bận lo cho cuộc sống của họ nên họ đâu có thời gian bận tâm tới con. Đã 14 năm rồi, mọi người cần quên chuyện này đi.”

“Con là người không thể quên nó đi. Con chẳng bao giờ còn lý trí khi chuyện có liên quan tới thằng bé đó.”

Gracie để li nước xuống và khoanh tay trước ngực. “Thứ nhất, anh ấy không còn là một thằng bé nữa mà là một người đàn ông thành đạt, đã tạo dựng được sự nghiệp cho mình. Trước đây con không biết anh ấy, nhưng bây giờ con biết rồi. Anh ấy rất tốt. Hơn cả tốt nữa. Anh ấy tuyệt vời. Khôn ngoan, quyến rũ và rất dễ trò chuyện cùng.”

Mẹ cô rúm người lại. “Trời ôi, chuyện còn tệ hơn tôi tưởng nữa.”

“Chẳng có chuyện gì đâu,” Gracie lạnh nhạt bảo bà. “Đó là điều con muốn nói. Mẹ lo lắng chuyện không đâu rồi. Con không còn mê muội Riley nữa. Con là người hoàn toàn khác rồi. Con đã trưởng thành, có cuộc sống của con. Con đã hẹn hò, có bạn trai và người yêu và cách đây 2 năm, con suýt nữa đã đính hôn. Nếu có ai đó trong phòng này còn sống trong quá khứ, đó là Mẹ, không phải con.”

“Con không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra mà.” Mẹ cô nói, rõ ràng rất buồn bực. “Mẹ không biết làm gì để giúp con nữa. ”

“Tin mới cho Mẹ nè: con không cần Mẹ giúp gì đâu. Có lẽ con đã cần, 14 năm trước đây, nhưng Mẹ đã không bận tâm đến. Mẹ đã gửi con đi. Mẹ chưa bao giờ vì con hết, ngay cả khi con cầu xin Mẹ hãy để con quay về. Mẹ chưa bao giờ quan tâm con muốn gì, con cần gì. Con khao khát được Mẹ cho phép quay về với gia đình nhưng Mẹ đã làm ngơ. Nên con đã bỏ cuộc rồi. Con lớn lên, không phải nhờ công Mẹ. Và Mẹ biết không? Con không thật sự quan tâm Mẹ nghĩ gì về con hay Riley hay bất cứ ai khác. Mẹ với Alexis và Vivian đã kêu con quay lại chỉ vì đám cưới của Vivian. Con đã nói con sẽ giúp sức và con sẽ làm thế, nhưng khi mọi chuyện đã lo xong, con sẽ lại ra đi và con sẽ không quay lại nữa.”

Gracie bỏ ra khỏi bếp và đi vô phòng ăn.

“Em nghĩ em biết em muốn gì rồi,” Vivian nói.

“Cứ về ra đi,” Gracie nói khi chộp lấy cái bóp của cô.

“Chị đi đâu vậy? Khoan đã. Em cần nói chuyện với chị. Em sẽ nói cho chị biết em muốn gì và chị có thể về nó. Gracie! Chờ đã!”

Nhưng Gracie không hề nhìn lại. Cô đi ra xe, đề máy chạy đi. Tim cô đập mạnh đến nỗi cô lo rằng nó sẽ vỡ tan. Cô cảm thấy run rẩy, đau đớn như cô vừa bị xe cán qua.

Kể từ khi dọn đến sống với chú và dì, cô đã mơ tưởng về chuyện trở lại nhà sẽ như thế nào. Cô chờ, và chờ, cho Mẹ cô gọi và nói tất cả chỉ là hiểu lầm - đương nhiên cô luôn được đón chờ quay lại nhà. Nhưng cuộc gọi đó không bao giờ đến và cuối cùng Gracie đã thôi chờ đợi nó.

Cùng với thời gian cô đã tự bảo mình hãy thôi phiền lòng. Cô không bao giờ về nhà dù là cho một kỳ nghỉ, nhưng hẹn gặp mọi người ở L.A hay nơi nào đó, và nó đã trở thành truyền thống.

Giờ đây Gracie tự hỏi lý do thật sự cô tránh Los Lobos là gì, phải chăng là sợ bị thất vọng. Nếu cô quay lại, cô sẽ phải đối mặt với những chuyện đã xảy ra, và cô không chỗ nào để tránh né nữa.

Bây giờ khi cô đã bị ở trong tình thế rồi bởi như vậy, cô hiểu rằng tránh xa nơi đây là một ý kiến tuyệt vời.

Cô dừng lại ở đèn đỏ và cân nhắc nên làm gì tiếp theo. Có rất nhiều khả năng, bao gồm việc thu dọn mọi thứ và quay lại L.A.

“Mình sẽ không chạy trốn,” cô tự bảo mình, cố ra vẻ quyết liệt hơn là tổn thương.

Cô nghĩ đến chuyện quay lại ngôi nhà thuê nhưng cô cũng không muốn ở đó lúc này. Cuối cùng, cô thấy cô đậu xe ở trường trung học và đi vô chỗ phòng hội nghị để nghe Riley Whitefield có gì để nói về trách nhiệm công dân và có lẽ sẽ cùng bà Eunice Baxter ngắm bông tai của anh.

Thay vì đi lên hàng ghế đầu, Gracie lách qua cổng phụ và đi vào góc cuối hội trường. Tuy cô muốn thuyết phục mẹ cô là không ai trong trần thật sự quan tâm cô đang sống thế nào, hay làm gì với Riley, cô không sẵn lòng thử nghiệm lý thuyết đó.

Cô ngồi khom người trong ghế và cố hết sức để chạm mắt ai. Chiến lược này có vẻ hữu hiệu và cô không bị ai nhìn tới lần thứ 2.

30 phút sau cô thực sự thấy mình tập trung vô từng lời Riley nói. Anh nói về thị trấn và mỗi người dân ở đây có trách nhiệm thế nào với hướng đi của thị trấn. Mỗi người ở đây sẽ là tấm gương thế nào bằng cách hỗ trợ doanh nghiệp địa phương hơn là các tập đoàn lớn, và bỏ rác vô thùng thay vì xả ngoài bãi biển. Anh nói về việc khách du lịch sẽ đem đến những nguồn thu cần thiết nhưng họ không được phép định hình thị trấn sẽ phải như thế nào.

Gracie thấy cô bị lời anh lôi cuốn và thật muốn được góp sức. Cô ngồi thẳng lên và vỗ tay cùng với các hàng xóm của cô... cho đến khi cô nghe ai đó thì thầm “phải đó là Gracie Landon không? Cô gái trên báo đó?”

Cô nhìn chung quanh và thấy nhiều người đang nhìn về hướng cô. Các bà vợ huých các ông chồng. Các ông cụ bà cụ nghiêng người qua người hàng xóm rồi lại quay lại hướng cô.

Gracie cảm thấy bị mắc kẹt ngay giữa trung tâm ánh đèn. Cô có nên chạy ra khỏi hội trường? Vờ như cô không để ý? Mỉm cười và vẫy tay?

Riley kết thúc bài phát biểu trước khi cô có thể quyết định và mọi người đứng dậy vỗ tay. Khi hội nghị vừa kết thúc, Gracie cố thoát qua cửa hông nhưng đám đông dồn cô đến sân khấu và cô thấy mình đứng trong hàng những người chờ bắt tay với anh. Họ đứng đối mặt trước khi cô có thể trốn đi.

“Lê ra tôi không nên đến đây,” cô nói khi anh quay sang cô và nhướn mày. “Tôi đã nghĩ sẽ không ai để ý.”

“Cô luôn được đón chào, miễn cô hứa sẽ bỏ phiếu cho tôi.”

“Tôi không có đăng ký đi bầu ở thành phố này.”

“Điều đó có thể thay đổi được.”

Cô cảm nhận được nhiều thính giả tò mò đã áp sát lại đủ gần để nghe được từng lời. Cô biết mọi người sẽ bàn tán và báo cáo lại cho mẹ cô. Có lẽ vài người thậm chí đang cười thầm. Nhưng trong lòng cô, ngay giây phút đó, không hề bận tâm.

“Tôi thích những gì anh đã nói,” cô chân thành bảo anh. “Anh nói đúng về chuyện các cư dân nên định hình cho Los Lobos hơn là để các du khách làm điều đó.”

“Cám ơn.”

Cô cố nghĩ xem anh đang nghĩ gì nhưng không thể, khi mà có quá nhiều người đang cố thu hút sự chú ý của anh. Cô xin phép và bước đi, và đụng mặt với Zeke.

“Em làm gì ở đây thế?” anh hỏi.

“Nghe ứng cử viên của anh.”

Anh rẽ cô quả là một người đàn ông đẹp trai với nụ cười hiền lành. Anh có vẻ lành tính và vui vẻ và cô hiểu tại sao Alexis đã lấy anh.

Zeke liếc nhìn chung quanh. “Em thu hút khá nhiều sự chú ý đó. Có lẽ chúng ta nên ra khỏi đây để mọi người tập trung vào Riley và cuộc tranh cử hơn là quá khứ huyền thoại của em.”

Cô để anh dẫn cô ra ngoài qua một cửa hông đến bãi đậu xe. Gracie bảo mình đó không phải là chuyện của cô, nhưng cô không thể ngăn được mình chụp cánh tay anh trước khi anh quay trở vào trong.

“Tại sao anh không nói với Alexis anh đang làm gì? Chị ấy làm mọi người phát điên lên vì những chuyện chị ấy đang lo lắng, và em đoán là anh là người chịu khổ nhất.”

“Anh không có làm gì sai hết.”

“Nhưng anh đang làm chuyện gì đó.”

“Mà sao em lại lo chuyện này?” anh hỏi.

Gracie nhìn anh. “Anh đùa hả? Vợ anh yêu cầu em theo dõi anh khắp thị trấn, rình rập, chụp hình và xuất hiện ở những nơi em không muốn đến, chỉ để tìm hiểu xem anh đang làm gì.”

Zeke ngọ nguậy. “Phải. Cũng đúng thôi. Chuyện là—” Anh nhún vai rồi quay đi. “Anh không làm gì xấu cả. Anh không có dối chị em hay cố tình vắng mặt, tiêu tiền hay gì gì đó. Anh chỉ cần thêm ít thời gian. Anh thề anh sẽ nói với chị em sớm mà.”

Lời giải thích cũng tạm được. “Em không thể bắt anh kể cho em nghe,” cô thừa nhận. “Nhưng em ước gì em có thể.”

“Chị em hay lo lắng thôi. Anh không nói là anh đã không xử sự kỳ lạ trong mấy tuần vừa qua, nhưng trước đó nếu anh chỉ cần ở siêu thị thêm 5 phút là cô ấy đã nghĩ rằng anh sắp bỏ trốn cùng cô bé ở quầy tính tiền.”

Đó không phải là định nghĩa của Gracie về hạnh phúc hoàn hảo. “Chị ấy lo vậy là do anh hay do chị?”

“Anh chẳng hiểu nữa. Nói thật nhá, anh yêu chị em nhất trên đời. Cô ấy phiền phức nhưng cũng rất dễ thương, tử tế và lúc nào cũng sống động. Em biết mà.”

Nụ cười ảm áp của anh làm Gracie cảm thấy hoàn cảnh có vẻ tiến triển tốt hơn, dù lời anh nói có làm cô hơi bối rối. Cô không biết Alexis là người thế nào. Không hoàn toàn.

“Anh phải đi coi ứng cử viên của anh rồi,” Zeke nói. Anh cúi xuống hôn nhẹ má cô. “Cám ơn em.”

Cô không chắc anh cảm ơn cô chuyện gì. Cô nhìn theo anh trong khi nghĩ lại những gì anh nói về chị cô.

Cảm giác đánh mất người thân vẫn còn đó nhưng lần đầu tiên trong đời, cô nghĩ rằng dù cô đã bị gửi đi trái với ý muốn của cô, cô là người đã chọn để ở xa gia đình. Cô đã có thể trở về nếu cô muốn. Phải, cô đã cảm thấy bị gia đình ruồng bỏ nhưng dường như cô đã chẳng bận tâm mấy đến chuyện liên lạc với họ.

Cần nghĩ về điều này.

Sáng hôm sau Gracie gom các phụ liệu, khuôn nướng và nhiều dụng cụ khác cho lên xe và hăng hái lái đến nhà nghỉ của Pam.

Cô nhớ khu nhà cũ này từ khi cô còn con nít. Những lời đồn đại về người ngoài hành tinh đáp xuống đây vào những năm 1950 đã làm cho khu này hấp dẫn và kỳ thú. Vài tên học sinh trung học đã dùng nơi này làm chỗ hẹn hò, trong khi những đứa trẻ hơn lại thử tính can đảm bằng cách chạy đến gõ cửa tòa nhà.

Còn cô thì đã chạy hết đoạn đường dẫn đến khoảng sân, như vậy cũng khá ấn tượng rồi. Bây giờ thì cô đậu xe ở sân sau với ý nghĩ sẽ thật sự bước vô trong đó để làm việc. Người ngoài hành tinh mặc kệ, cô có bánh cần nướng.

Cô gõ cửa một lần cho lịch sự rồi dùng chìa khóa Pam đã đưa để mở cửa vô.

Cũng như lần đầu tiên cô nhìn thấy cái bếp, tim cô đập rộn với tất cả sự ngạc nhiên của kẻ mới biết yêu. Tuy nhiên lần này, không phải là một người đàn ông làm máu cô rần rần. Đó là những thiết bị nhà bếp bằng thép không rỉ bóng loáng, những dãy bàn bếp dài, những cửa sổ lớn tràn ngập ánh sáng.

Gracie trộn hỗn hợp bánh đầu tiên rồi cẩn thận đổ vô các khuôn. Cô cẩn thận để thêm dụng cụ phát tán nhiệt đều vào các khuôn lớn rồi cho chúng vào lò nướng đang chờ đợi.

Khi cô đang để đồng hồ hẹn giờ, cô nghe thấy có tiếng xe đậu lại cạnh xe cô và nhìn ra đúng lúc thấy Pam bước ra khỏi chiếc Lexus của chị ta.

Không thể trốn thoát vì đang lò nướng bánh, cô đành gượng cười hi vọng mọi chuyện sẽ ổn.

“Chào,” cô vui vẻ nói khi Pam bước vô. “Chị sao rồi?”

“Mọi chuyện đều tốt cả.” Pam thả mấy cuốn mẫu giấy dán tường lên bàn bếp. “Tôi đang lo tới mấy cái phòng, vui lắm.”

Gracie gần như đã diện đẹp cho ngày đó. Cô mặc một áo kiểu vải cô-tông với quần đen, nhưng cô vẫn cảm thấy què mùa bên cạnh quần da và áo khoác đồng bộ của Pam, với một áo thun nhỏ làm áo lót.

“Tôi lái xe ngang trường,” Pam nói. “Có một đám đông đang ở đó nghe Riley diễn thuyết.”

“VẬY À?” Gracie vỗ như cô đã không tới đó. “Cuộc vận động của anh ấy diễn ra tốt đẹp chứ?”

“Tôi hi vọng thế,” Pam bảo cô.

Gracie đã cố không phản ứng nhưng về ngạc nhiên có lẽ đã lộ ra vì Pam mỉm cười.

“Tôi nói thật mà,” chị nói. “Coi nào, đã nhiều năm rồi mà. Tôi lúc đó còn trẻ con và ngờ nghệch, và chắc chắn là không thù gì Riley đâu. Với lại Franklin Yardley làm tôi thấy ghê ghê. Ông ta được chọn làm thị trưởng khi tôi học ĐH và lúc ông ta dự lễ tốt nghiệp để trao giải, tôi thề là ông ta đã vỗ mông tôi khi trao giải cho tôi.”

Gracie chống hai tay lên bàn bếp. Cô nhớ Jill cũng có kể cô nghe chuyện giống vậy. “Chị đùa chứ! Ông ấy cũng làm vậy với bạn tôi. Nó giận ghê lắm.”

“Sao trách cô ta được? Ông ta già rồi, làm vậy thật bẩn thỉu. Tôi đã muốn nói gì đó nhưng tôi không nghĩ sẽ có người tin. Nên Riley sẽ được phiếu bầu của tôi.”

Chị ta có vẻ rất chân thành và Gracie đại khái muốn tin chị ta nhưng cô không thể. Không hoàn toàn.

“Chị đã không tái hôn.”

Pam dựa người vào bàn bếp. “Tôi biết. Tôi có nghĩ về nó nhưng tôi thực sự thích độc thân. Tôi cũng đang quen một người, anh ta sống ở Santa Barbara, như vậy cũng hay. Chúng tôi sống đủ gần để có thể qua lại thường xuyên nhưng lại không phải gặp mặt anh ta suốt. Tôi thích thế. Tôi đã một mình lâu quá rồi nên tôi không nghĩ tôi có thể quen lại với việc sống với một người đàn ông nào đó. Còn cô?”

Gracie hơn cả sẵn lòng làm quen với việc sống chung với một người đàn ông, nhưng người duy nhất làm cô thấy “tia lửa” lại không thích cô. Với lại, anh là người cuối cùng trên hành tinh này mà cô nên ở cùng.

Chuyện này thật vô lý. Và họ thực sự muốn những thứ khác nhau. Anh có thể thấy cô hấp dẫn và hôn cô như trong mơ nhưng cô biết anh không phải là người thích ổn định.

Cô lắc đầu và nhận ra Pam đang nhìn cô chăm chú. “Xin lỗi. Chị hỏi tôi câu gì vậy?”

Pam cười. “Không sao. Tôi có thể thấy cô đang lơ đãng mà. Tôi chỉ định lấy một ít sách đọc rồi đi thôi.”

Pam cầm mấy cuốn mẫu giấy dán tường lên rồi bỏ đi. Gracie nhìn theo chị ta và tự hỏi có lẽ cô đã sai khi đánh giá Pam quá khắt khe những năm trước đây.

10. Chương 10

Xế chiều hôm đó, Riley đứng bên ngoài. Anh đã hủy hai cuộc hẹn với ý định lái xe vòng vòng, nhưng thay vì lái ra biển hay Nam tiến ra L.A. anh lại lái một đoạn ngắn xuyên thị trấn và thấy mình đậu ngoài cửa ngôi nhà thuê của Gracie.

Anh biết cô có nhà - chiếc Subaru Forrester đang đậu ở sân và anh có thể nghe thấy tiếng nhạc. Đứng cạnh xe, anh nhìn chăm chú vào cánh cửa trước và tự hỏi anh đã bỏ lại thế giới bình thường sau lưng anh tự lúc nào.

Có cả ngàn chỗ anh có thể đến và vài nơi anh nên đến, và nhà Gracie không rơi vào loại nào cả. Cô không là gì ngoài rắc rối - không phải theo cái cách cô đã từng bám đuôi anh và làm cuộc sống anh như địa ngục. Không, rắc rối này còn tệ hại hơn. Anh thích cô.

Anh thích sự có mặt của cô, khiếu hài hước, tính từng từng và ngay bây giờ anh muốn được cùng cô theo đúng nghĩa của nó.

Anh bảo mình là anh chỉ đến đây để nói chuyện, là cô không phải mẫu người của anh và anh là người đàn ông luôn thận trọng với việc chọn chỗ ngã lưng. Anh luôn thận trọng với việc chọn những người phụ nữ biết bằng lòng là một phần của 3 chữ L đó. Gracie không giống vậy.

Nếu nào anh còn trong đầu, anh đã quay trở lại xe và lái đi. Thay vào đó, anh bước tới nhấn chuông.

“Chờ chút,” cô la lên từ nơi nào đó trong nhà.

Anh nghe tiếng đóng cửa cái rầm, tiếng lầm bầm rồi tiếng chân chạy và cánh cửa trước bật mở.

Cô đứng trước anh với một vết nhọ trên má, khăn bếp trên tay, tóc buộc đuôi ngựa, chiếc áo thun ôm gọn thân hình, làm nổi bật các đường cong đã ám ảnh anh, chiếc quần ka-ki hơi trễ hông, cô đi chân trần, không trang điểm chút nào, nhưng anh lại muốn cô với sự khao khát mạnh mẽ đến mức anh không thể nói được.

Cô mỉm cười. “Tạ ơn Trời anh không phải là Mẹ tôi hay chị em tôi. Tôi đang không muốn người thân lúc này. Tôi thậm chí không thể kể hết cho anh các cách họ đã làm tôi khùng lên.”

Cô bước lùi lại. “Vào đi. Tôi đang nướng bánh và cứ mỗi 10 phút phải xoay nó để nó nướng đều. Tôi biết, tôi biết, tôi có thể đi đến chỗ Pam nhưng tôi đã ở đó hồi sớm và chị ấy đã rất tử tế và điều đó đại khái làm tôi sợ.”

Cô đóng cửa lại sau lưng anh và dẫn lối vào bếp. “Sao có chuyện gì với anh à?”

Cử động nhịp nhàng của hông cô lôi cuốn anh. Anh muốn chụp lấy cô, kéo cô lại gần và làm chuyện đó với cô ngay lối vào nhà. Anh muốn kéo sợi thun buộc tóc cô xuống, cởi quần áo cô và để cô nằm lên trên anh, ẩm ướt, sẵn sàng và hỏn hển kêu tên anh khi cô đòi hỏi thêm nữa từ anh.

“Tôi không có tâm trạng làm việc,” anh đành nói. “Nghĩ là tôi có thể ghé chơi.”

Họ vô tới bếp. Cô cúi xuống cái lò nướng, mở nó ra và dùng khăn ăn bảo vệ các ngón tay cô khi xoay cái khuôn bánh lớn 1/4 vòng.

“Tôi mừng là có anh ghé chơi. Lạ lùng một chuyện là anh là người bình thường nhất tôi biết những ngày này. Ai mà ngờ hử?”

Cô đứng thẳng dậy và đi ra chỗ tủ lạnh. “Anh muốn uống gì không? Tôi có soda, sữa, và ít nước có ga.” Cô liếc anh. “Để tôi đoán - đàn ông không uống nước có ga.”

“Trừ khi tụi tôi dùng răng mở chai nước.”

“Biết mà.” Cô gơ lon soda lên. “Cái này được không?”

“Được. Cám ơn.”

Anh liếc nhìn quanh cái bếp nhỏ. Dù cô chỉ là người thuê ngắn hạn, cô vẫn bài trí nơi này như của riêng cô. Các khuôn bánh và khay đầy trong bếp. Cô đã dán các mẫu bánh, lịch và bài báo từ tạp chí People lên. Cái bàn nhỏ thì tràn ngập các dụng cụ mỏng manh mà anh không biết tên.

Căn phòng cảm thấy thoải mái, có người ở. Không có con ma nào ở đây.

Anh ngồi xuống trên cái ghế đẩu cạnh bàn bếp và cầm lấy lon soda cô đưa.

“Anh đã bỏ lỡ cuộc họp cực kỳ quan trọng nào vậy?” cô hỏi khi đặt đồng hồ hẹn giờ cho 10 phút.

“Cuộc họp về hướng đi sắp tới của cục Dự trữ liên bang. Coi lại tỉ lệ cho mượn tiền. Mấy vấn đề ngân hàng thôi.”

Cô dựa người vào bàn bếp đối diện anh. “Anh có thích làm ông chủ ngân hàng không? Chắc chắn nó phải khác với việc sống trên giàn khoan dầu.”

“Ít giờ hơn, mọi người có mùi thơm hơn.”

“Vậy là tốt rồi. Nhưng anh thấy công việc thú vị hay đáng chán?”

Anh chau mày khi bật nắp lon soda uống một ngụm. “Tôi chưa bao giờ nghĩ về công việc ở ngân hàng nhiều hơn ý nghĩ nó là cái gì đó tôi phải làm để thừa kế.” Khi anh đã làm đúng các điều kiện của di chúc hoặc không thực hiện được điều kiện đó, anh sẽ bỏ đi.

“Anh có coi nó là một nghề nghiệp?”

“Có thể. Có nhiều khía cạnh về nó mà tôi thích.” Anh nói lỏng cà-vạt rồi tháo nút áo trên cùng của chiếc sơ-mi. “Nhưng chuyện quần áo thì thật khó chịu.”

“Tôi hiểu ý anh. Tôi thích mấy ngày tôi nướng bánh vì tôi không phải diện lên để gặp khách hàng.” Cô nhìn chiếc áo thung và phỉn nhẹ vết bột dính trên áo. “Khi tôi vô bếp, tôi luôn chắc chắn mọi thứ có thể giặt được. Tôi thuộc mẫu thợ làm bánh luôn gặp tai nạn với nguyên liệu.”

Anh có thể ngửi thấy mùi của cô: một mùi nhẹ nhàng, nữ tính mà chẳng có liên quan gì đến mùi ngọt ngào của bánh nướng cả. Sự khao khát gần như thôi thúc anh đứng lên nhưng anh kềm lại và cố hết sức để phớt lờ nó. Sau bao nhiêu năm, Gracie bỗng trở thành niềm vui không ngờ trong cuộc đời anh, họ là bạn và anh sẽ không phá hoại điều đó bằng chuyện tình dục.

“Thư ký của tôi cứ làm áp lực với tôi về việc quyền tiền cho khu nhi mới của bệnh viện địa phương. Bà đề nghị quyền nó với tên của chú tôi, là điều tôi không muốn.”

Gracie vén mấy sợi tóc đã bị bung ra sau tai và liếc nhìn cái đồng hồ hẹn giờ. “Không quyền tiền hay không quyền với tên chú của anh?”

“Tôi không muốn có gì mang tên của ông ấy.”

“Vậy thì quyền tiền với tên người khác. Hoặc không tên ai cả. Tại sao mấy khu bệnh viện phải có tên nhỉ?”

“Ý hay. Tôi có thể làm điều đó chỉ để Diane tha cho tôi. Bà ta là ví dụ của sự ngoan cố.” Anh cầm lon soda lên và mỉm cười. “Có lý do để làm việc thiện rồi.”

“Tôi không tin ban giám đốc bệnh viện sẽ thực sự quan tâm lý do nào khiến anh quỵ tiền. Tôi nghĩ họ sẽ chỉ vui mừng được nhập tiền vô quỹ thôi.” Cô nghiêng đầu. “Mà chính xác thì tiền từ đâu ra. Anh chưa lĩnh thừa kế mà, phải không?”

“Tính hỏi mượn tiền tôi hả?”

“Nếu tôi nhớ không lầm thì là 97 triệu đô lận. Nếu anh có từng đó, tôi sẽ xin trợ cấp hơn là mượn tiền.”

“Cũng phải. Là tiền của ngân hàng. Vài phần trăm của lợi tức hàng năm được dành cho từ thiện.” Riley không thể quên được tính mỉa mai của việc chú anh sẵn sàng đưa tiền triệu cho từ thiện nhưng lại để mặc cho em ruột mình chết.

“Và anh được quyền quyết định sẽ giúp nơi nào? Hay đấy nhỉ.”

“Diane lo hầu hết mấy chuyện đó, tôi chỉ ký tên thôi.” Anh mỉm cười. “Phải công nhận, bà ấy là người tôi sẽ không ngại ngần đem theo với tôi khi tôi quay lại việc cũ. Bà là người làm việc rất hiệu quả.”

“Việc cũ là việc điều hành công ty dầu khí?”

Anh gật đầu. “Giờ tụi tôi có hơn 50 giàn khoan rồi.”

Cô đứng thẳng lên khi đồng hồ hẹn giờ kêu, và đi ra phía lò nướng để xoay cái khuôn. “Thú vị là anh đã rời đây tay trắng mà lại làm ăn được quá. Thật là hay đó. Mẹ anh chắc tự hào về anh lắm. Bà có biết anh đã thành công trước khi bà qua đời không?”

“Một chút. Tôi luôn gửi tiền cho bà khi nào tôi có thể.” Nhưng nó vẫn không đủ. Giá mà, anh buồn bực nghĩ. Giá mà anh đã không còn giận bà vì bắt anh cưới Pam. Giá mà bà cho anh biết sự thật. Giá mà anh đã quay lại.”

“Vậy là anh đã giàu sẵn rồi,” Gracie trêu khi cô đóng cửa lò nướng và quay lại nhìn anh. “Điều đó khiến anh rất hấp dẫn.”

Anh lắc đầu. “Cô không quan tâm đàn ông có tiền. Nếu họ có, cô sẽ không từ chối, nhưng họ không có cô cũng không quan tâm.”

Cô nhìn anh trân trối. “Sao anh biết được?”

“Tôi sai à?”

“Không, nhưng chúng ta đâu có bao giờ nói chuyện đó. Anh gần như chẳng biết tôi nữa mà.”

“Tôi biết đủ thôi. Với lại, tôi đã cưới một người muốn tiền của tôi, nên tôi học được cách nhận biết các dấu hiệu.”

“Vậy cũng có lý,” cô bảo anh. “Vậy bây giờ anh giữ bí mật chuyện anh giàu có?”

“Tôi chưa bao giờ gần gũi quá để họ được biết. Những người phụ nữ trong đời tôi chỉ biết là tôi là một người làm trên giàn khoan dầu.”

“Những người phụ nữ?” Cô nhướn mày. “Như kiểu cả một đám đông?”

“Tam cung lục viện của riêng tôi. Nhưng tôi luôn rộng cửa đón chào thành viên mới.”

“Nghe thì hấp dẫn đó, nhưng tôi không phù hợp với đám đông.”

Anh đồng ý. Cô là mẫu phụ nữ muốn có cuộc sống truyền thống. “Vậy sao cô chưa kết hôn và có 3 con vậy?”

“Tôi thật tình chỉ muốn 2 thôi. Có lẽ thêm con chó. Tôi không biết. Có thể tôi chưa gặp được đúng đối tượng.”

“Chó hay đàn ông?”

Cô phì cười. “Đàn ông. Tôi đã hẹn hò, suýt đính hôn, hầu hết mấy người đó rất tốt, thông minh, công việc ổn định, độc lập.”

“Nhưng?”

“Lý do thì ngốc nghếch và buồn cười lắm.” Cô chồng mấy cái tô dơ lên nhau và đem ra bồn rửa chén. “Tôi muốn... tia lửa. Anh biết không? Sự thu hút dữ dội đó. Tôi muốn tìm tôi nhói lên khi người đàn ông của đời tôi chạm vào tôi. Tôi muốn tôi nín thở khi nghe chuông reo vì nghĩ đó là anh ấy.”

“Sự đam mê.”

Cô lấy khăn lau tay. “Đúng vậy. Tôi không cảm thấy điều đó trước đây. Với lại, có vẻ tôi có thể có vấn đề với chuyện tin tưởng nhau, do hoàn cảnh gia đình tôi.”

“Mẹ cô đã gửi cô đi.” Anh đứng lên và bước vòng qua bàn bếp. “Ba tôi cũng đã bỏ tôi khi tôi còn là đứa trẻ con.”

“Vậy anh hiểu tôi muốn nói gì rồi.”

Anh dừng lại trước mặt cô. “Chúng ta có thể được lên show truyền hình của Oprah,” anh nói, nhìn vào đôi mắt xanh của cô và tự hỏi sao chúng có thể có màu đẹp như thế.

“Hoặc của bác sĩ tâm lý Phil. Tôi hơi nghiện ông ta.”

Họ đứng đủ gần để cô là tất cả những gì anh có thể nghĩ tới. Môi cô mời gọi, cảm dỗ, cơ thể cô như hơi nghiêng về phía anh. Cả nhà bếp như có tia lửa điện lấp lóp. Khi mắt cô mở lớn, anh biết cô cũng cảm thấy điều đó.

“Ồ,” cô thở ra. “Nhưng đây là ý kiến không hay mà.”

“Nó vẫn là ý kiến không hay.”

“Nhưng nó là lý do anh ghé đây.”

Phải không nhỉ? Anh đã không tỉnh táo nghĩ về đó, nhưng cô có thể đúng. “Nói không và tôi sẽ đi ngay.”

“Chỉ thế thôi?”

Anh gật đầu.

Cô nhìn anh thật lâu, rồi với lên vuốt nhẹ ngón tay cái lên môi dưới của anh.

“Có cái gì với phụ nữ ngoan và đàn ông hư vậy?” cô dịu dàng hỏi. “Anh là loại cảm dỗ mà trước đây tôi chưa bao giờ gặp để cưỡng lại.”

“Em có muốn cưỡng lại không?”

Cô có muốn không? Gracie không chắc cô có câu trả lời. Đương nhiên, một phần của vấn đề là cô không thể nghĩ khi mà Riley đứng sát cô, nhìn cô da diết như anh khao khát cô mãnh liệt hơn anh từng khao khát bất kỳ phụ nữ nào, cô cảm thấy mình mềm lòng.

Người cô đau đớn. Da thịt cô khao khát được anh vuốt ve. Cô muốn anh sát vào cô, ở trong cô. Cô muốn cả hai cùng đam mê, mù quáng, yếu đuối với khát khao. Rồi cô muốn được ở cùng anh sau đó, khi họ vuốt ve và hôn nhau trong niềm hạnh phúc tuyệt vời vì việc họ vừa làm.

Đương nhiên, đây là Riley với triết lý về phụ nữ không hoàn toàn hướng đến sự dịu dàng. Cô có sẵn sàng chưa nếu anh không ở lại? Cô có sẵn sàng để là một phần của 3 chữ L đó?

Anh nhẹ vuốt má cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng không có gì là quá thú vị nhưng cô cảm thấy cơ thể cô đáp ứng với một tia sáng chỉ có thể miêu tả bằng từ “tia lửa.”

Và rồi cô biết là nó không thành vấn đề chuyện về sau hay hàng xóm sẽ nói gì, hay chuyện quá khứ của cô hay của anh. Vì Riley cô muốn 14 năm trước chỉ giống như một hình mẫu bằng giấy, cô không biết đủ để làm cho anh thật, trong khi người đàn ông trước mặt cô thì đáng ngưỡng mộ.

“Em sẽ làm đau em với tất cả những suy nghĩ đó,” anh nói. “Gracie này, nếu em phải thuyết phục mình làm việc này thì anh không muốn-”

Cô nhón chân lên và áp môi vào môi anh, ngắt ngang lời anh nói. Bàn tay trên má cô rơi xuống đặt lên vai cô, nhưng tuyệt nhiên anh không có thêm cử động nào khác.

À, vậy là anh muốn cô chứng tỏ với anh là cô muốn như vậy. Được thôi - cô sẵn sàng.

Khi cô chà nhẹ môi mình vào môi anh, cô nắm chặt lấy áo anh và kéo ra khỏi quần. Khi cô đưa lưỡi liếm nhẹ môi dưới anh, cô luồn tay vào dưới áo và xoa từ bụng lên ngực anh.

Cô sẵn sàng làm thêm nữa - nhiều nữa - để thuyết phục anh, nhưng hóa ra nó không cần thiết. Môi anh hé mở và anh chiếm hữu cô bằng một nụ hôn thật sâu, khiến cô tưởng như đã lạc mất lối về vĩnh viễn, và anh đưa tay ra, vòng tay anh siết chặt lấy cô.

Tay cô kẹt giữa cơ thể của hai người nhưng chuyện đó không thành vấn đề, khi mà lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô, cuốn lấy, khiêu vũ cùng nhau và làm cho các tia lửa bùng lên như trong một buổi trình diễn pháo bông. Anh thật ấm áp và mạnh mẽ, và khi cô hơi xoay hông, cô nhận ra anh đang cương cứng.

Ngay lập tức bụng cô quặn lại, và đùi cô cũng thế. Cô cảm thấy ẩm ướt, nóng hổi giữa đùi. Muốn bùng nổ.

Cô rút tay ra và vòng tay ra sau lưng anh. Tay cô vẫn ở dưới áo anh để cô có thể cảm nhận được làn da trần của anh. Những cơ bắp cuộn lên khi cô lướt qua, cô lướt tay xuống hông anh rồi xuống mông rồi nhẹ nhàng bóp đôi mông săn chắc.

Ồ, đúng rồi, quả là tuyệt vời. Cô mơ màng nghĩ khi anh áp sát vào người cô. Cô di chuyển hông, khiến cô áp sát hơn với dương vật cương cứng của anh. Niềm đam mê dâng trào thật nóng bỏng và cuồng nhiệt.

Anh hơi lùi lại và cúi xuống để có thể hôn gáy cô. Anh dừng lại nơi điểm nhạy cảm sau tai cô, cắn nhẹ và liếm nhẹ đến khi cả người cô trở nên mê mẩn. Anh đưa tay với vạt áo của cô và kéo, cô thả anh ra đủ lâu để anh kéo áo qua đầu.

Khi anh ném cái áo qua một bên, anh nhìn sâu vào mắt cô. Cô nhìn lại anh với tất cả niềm đam mê đang dâng trào trong ánh mắt anh và cảm thấy cô như đầu hàng thêm một chút.

“Anh muốn em,” anh thì thầm khi đặt tay lên eo cô và dần di chuyển lên trên.

Sự hồi hộp dâng trào trong cô. Ngực cô căng lên, núm vú cô săn lại. Chạm vào em đi, cô thầm kêu gào, nhưng cô chỉ nói “em cũng muốn anh.”

“Thật ư?”

Khi đang hỏi, anh đưa ngón tay cái vuốt nhẹ núm vú cô. Tia lửa rồi pháo hoa giờ đã trở thành cả cơn bão điện. Cô cong người lên và thậm chí nín anh thêm nữa, không bao giờ ngừng lại, tiếp tục-

Anh cúi xuống và ngậm một núm vú. Dù qua lớp vải áo ngực, cô vẫn cảm thấy hơi nóng và sự ẩm ướt, rằng anh chà nhẹ lên nó. Cô bám chặt lấy anh, vừa để giữ thăng bằng vừa để giữ anh ở vị trí đó. Anh không thể dừng được. Dừng bao giờ. Cảm giác thật tuyệt vời.

Anh đưa tay chạm vào hai móc của chiếc áo ngực đen. Khi nó tuột xuống cánh tay cô, cô thả anh ra đủ lâu để cởi nó ra. Rồi anh lại gần sát bên cô, môi anh trên da thịt cô và tất cả những gì cô có thể làm là gắng không hét lên.

“Ôi, ôi!” cô rên lên, mắt nhắm nghiền, hơi thở dồn dập.

Anh vuốt ve núm vú và khê mút nó. Anh đưa tay mân mê bên ngực kia, cảm giác thật không tả. Không gì tuyệt hơn. Niềm đam mê, khao khát, cuồng nhiệt đan xen, dâng lên cho đến khi cô chỉ còn biết thở gấp vì khoái cảm.

Cô luồn tay vào tóc anh, rồi lần xuống vai anh. Bỗng cô muốn anh cũng trần truồng. Cô muốn vuốt ve anh.

“Riley,” cô thì thầm khi đặt tay lên cúc chiếc quần ka-ki của cô. “Cởi quần áo của anh đi.”

Cô thích là cô chẳng cần yêu cầu lần thứ hai. Anh đứng thẳng dậy và lập tức cởi áo. Sau khi cởi cúc tay, anh đơn giản kéo nó qua khỏi đầu, cả cả vạt luôn. Anh đá tung đôi giày, bỏ vớ ra, rồi cởi quần dài và quần lót chỉ trong một cử động đơn giản.

Cô xoay sở cởi bỏ hết chỗ quần áo còn lại và ngấm anh được 3 giây thì anh áp sát lại và chiếm hữu cô bằng một nụ hôn rung động cả hồn cô. Họ bám chặt lấy nhau, siết chặt, vuốt ve.

Anh hướng cô đi lùi lại. Cô không thể ngừng hôn anh để coi họ đang đi ra đâu, rồi tay anh đặt lên ngực cô và cô chẳng quan tâm chuyện đó.

Cô đưa tay vuốt ve dương vật cương cứng của anh vừa lúc cô thấy lưng cô đụng vào cái bàn.

Riley nghiêng qua cô và phúi sạch mặt bàn. Khuôn, khay bay ào xuống đất. Tiếng kim loại va chạm sàn gạch loảng xoảng trong bếp nhưng cô không quan tâm, khi mà anh nhắc cô lên đặt lên mặt bàn gỗ và đứng giữa hai chân cô.

Cô mở rộng ra đón nhận anh, nghĩ là anh sẽ làm điều đó ngay khi đó. Nhưng anh luôn một tay dưới đầu cô, tay kia vuốt ve phần ẩm ướt sưng phồng đầy khao khát của cô. Những ngón tay anh tìm thấy một điểm mà cô thích nhất và bắt đầu mân mê nó.

“Nhìn anh đi,” anh nói khi cô định nhắm mắt. “Anh muốn biết em có thích thế không.”

Cô mỉm cười. “Em thích lắm.”

“Vậy sao? Còn như vậy?”

Anh nhẹ siết ngón cái và ngón trỏ quanh phần nhạy cảm của cô và di chuyển lên xuống thật nhanh làm cô muốn hụt hơi.

Cô không thể nói gì khi hoàn toàn bị cuốn vào vòng xoáy cảm giác. Cơ thể cô căng lên khi khoái cảm dâng tràn trong cô. Cô không thể thở, không thể nghỉ, không thể làm gì ngoài việc nằm thật yên và âm thầm năn nỉ anh đừng dừng lại.

Anh không dừng mà tiếp tục vuốt ve cô đến khi cơn cực khoái như triều lên không thể tránh được. Cô từ từ nhắm mắt rồi bám chặt lấy vai anh khi cô ngày càng gần hơn, gần hơn đến khi -

Anh dừng lại. Cô há miệng định phản đối. Cô đã rất gần-

Anh hôn cô. Cùng lúc môi anh chiếm hữu môi cô, anh đẩy sau vào trong cô, những ngón tay anh được thay thế bằng một vật lớn hơn và đẩy ấn tượng hơn. Cô rên lên, chân cô siết chặt hông anh để giữ anh ở đó.

Khi lưỡi họ cuốn lấy nhau, anh di chuyển tới lui trong cô. Cô cảm thấy dương vật cương cứng của anh vuốt ve cô, đẩy cơ thể đang gần đến cực khoái của cô vượt qua bất cứ ngưỡng giới hạn nào có thể để đến một nơi chỉ có sung sướng. Cô bám chặt lấy anh, khao khát, ham muốn, căng lên cho đến khi cuối cùng cô cũng bị cuốn vào cơn cuồng phong của cực khoái. Những cơ bắp co lại, giãn ra, co lại. Cô thở hổn hển khi cơn cực khoái cứ kéo dài. Anh vẫn tiếp tục di chuyển càng cương cứng hơn và to lớn hơn cho đến cuối cùng, khi cô gần hết cực khoái thì anh run rẩy và đẩy sâu vào trong cô lần cuối cùng.

Gracie có thể thề là cô đã bất tỉnh mất vài giây (cái chết nhỏ - la petite mort). Khi nào cô hoạt động lại được thì cô thấy mình đang tựa vào anh, thở hổn hển. Vòng tay anh ôm chặt cô vào người như không muốn thả cô ra. Tim anh đập thành nhịp bên tai cô.

Cô ngẩng lên mỉm cười với anh. “Không tệ.”

Anh bật cười, rồi ôm mặt cô trong tay và nhẹ hôn cô. “Anh đang định nói vậy.”

“Vậy anh có lần tệ hơn rồi hả?”

“Ừ.”

“Tuyệt vời hơn?”

Anh lại hôn cô. “Không thể nào.”

“Vậy tốt.”

Cô cảm thấy thật thư thái và thoải mái và chỉ hơi ẩm ướt bên trong. Tại sao không bao giờ có hộp khăn giấy bên cạnh khi người ta cần nhỉ? Thường thì cô hay làm chuyện này trong phòng ngủ nơi có đủ mọi thứ cần dùng như khăn giấy, bao cao su và-

Ôi Trời ơi. Cô đẩy vội anh ra và trượt xuống đứng trên sàn nhà đối diện anh.

“Sao thế?” anh hỏi. “Em bị chuột rút à?”

“Mình không dùng biện pháp ngừa nào cả.”

Về nghịch ngợm của anh tan biến như chưa từng tồn tại. “Em không dùng thuốc ngừa à?”

“Không.” Nhiều thứ xảy ra cùng một lúc. Mùi bánh cháy bỏng ngập lên trong bếp khi cô vừa ngó thấy khói đang tràn ra khỏi lò nướng. Riley bước lùi vài bước như muốn tạo khoảng cách giữa họ với việc họ vừa làm, và ai đó đang đập cửa nhà cô rầm rầm.

Gracie ré lên và vội quần áo của cô. “Ai cũng được miễn không phải mẹ em,” cô nói khi mặc quần lót vô. “Và anh đừng có nhìn em kiểu đó. Em không có cố tình làm vậy đâu.”

“Anh biết.”

“Không phải phụ nữ nào ở Mỹ cũng uống thuốc ngừa cả.”

“Anh cũng biết chuyện đó luôn.”

“Vậy anh không có quyền bức mình với em.”

“Anh không có. Anh bức anh thôi.”

Cô không nghĩ vậy là tốt hơn chút nào. Tiếng gõ cửa tiếp tục, và cùng với nó là tiếng gọi yếu ớt “Gracie? Gracie? Cô có nhà không?”

“Em nghĩ là bà cụ ở nhà bên cạnh.” Gracie nói.

Cô gài móc áo ngực rồi mặc quần vô. Riley cũng vừa mặc quần xong.

“Anh coi cái lò được không?” cô nói. “Em không muốn máy báo cháy reo”.

Anh làm theo lời cô yêu cầu. Cô chụp cái áo rồi nhào ra khỏi bếp. Sau khi chỉnh lại cái áo, vuốt tóc, cô mở cửa ra.

“Chào bà,” cô nói, cười thật tươi với hi vọng bà cụ hàng xóm, người cô không nhớ nổi tên, sẽ không để ý thấy có vấn đề gì.

“Ôi, Gracie. Tôi mừng quá có cô ở đây. Là Muffin. Nó rơi vào hồ bơi và tôi không thể vớt nó lên. Nó không chịu bơi ra chỗ bậc thang mà cứ bơi vòng vòng đã một lúc rồi, làm ơn, làm ơn giúp tôi với!”

Người phụ nữ, khoảng gần 70 với những nếp nhăn của người đã từng phải sống khổ cực và bây giờ nghỉ hưu, đang vịn vịn đôi tay với nhau. Trời thì đã tối và gió từ biển thổi vào se se lạnh. Điều cuối cùng Gracie muốn làm lúc này là nhảy vào cái hồ bơi lạnh lẽo nhưng cô ép mình gật đầu.

“Để cháu lấy giày,” cô nói. “Cháu ra đó ngay.”

Cô quay lại thì thấy Riley đang đứng ở lối đi. Anh đã đóng thùng xong.

“Con chó của người hàng xóm rơi vào hồ,” cô nói.

“Anh nghe rồi. Để anh lo cho.”

Cô chớp mắt nhìn anh. “Anh vừa nói gì?”

“Anh sẽ lo. Ngoài đó lạnh mà. Anh cần 1, 2 cái khăn tắm.”

Anh bước ngang qua cô trước khi cô có thể nói gì. Hàng xóm của cô - Gracie vẫn không thể nhớ ra tên bà - nắm chặt lấy tay anh.

“Ồ, cảm ơn cậu nhiều. Tôi không biết tôi sẽ phải làm gì nữa. Bé Muffin dường như đang yếu đi. Với lại nước lạnh quá mà nó thì nhỏ bé.” Bà nắc lên.

Gracie đang định đi theo họ thì nhớ ra mấy cái khăn tắm. Cô ào vào phòng tắm rút 3 cái rồi vội vã ra đằng trước qua nhà bà hàng xóm.

Đến lúc cô tới nơi thì Riley đã cởi áo và giày để lộ xuống hồ. Muffin, một con chó giống Yorkie nhỏ đã sũng nước đang bơi cuống cuồng nhưng không về hướng của người đến giải cứu nó. Khi Riley đến gần, con chó gầm gừ và lại bơi về phía nước sâu hơn.

“Muffin, dừng!” bà cụ kêu lên. “Cậu tốt bụng đó đang cố cứu con. Đến với cậu đó đi cưng. Đi mà. Mẹ nói là sẽ không sao mà.”

Gracie cúi xuống cạnh hồ bơi. Riley liếc cô vẻ không vui.

“Đừng nói là lỗi tại em,” cô bảo anh. “Anh tình nguyện mà.”

“Lần tới thì cẩn anh lại.” Anh lẩm bẩm gì đó nghe có vẻ không thể lập lại được trước mặt người khác, rồi anh lại tiến đến chỗ Muffin.

Con chó có thể nhỏ nhưng nó bơi khá tốt và bơi loáng ngang hồ như tên bắn. Mỗi lần Riley gần đến nơi để có thể với nó thì nó lại nhào ra chỗ khác.

Dưới ánh đèn gần quanh hồ, Gracie thấy Riley run lên trong làn nước lạnh. Cô thò tay xuống nước rồi vội rút lại. Thôi được, có lẽ không phải là ý kiến hay để cả hai cùng bị lạnh thấu xương.

Riley cuối cùng cũng chặn con chó nhỏ ngay chỗ cầu thang phía nước sâu. Khi anh bơi đến và với lấy Muffin, con chó bơi sang trái. Riley chụp nó và kéo nó lại gần. Người và chó lập tức hết lên nhưng anh không thả nó ra.

Vẫn lẩm bẩm chữ thề, anh bơi thêm một đoạn ngắn đến bờ hồ và thấy Muffin lên chỗ an toàn, rồi bắt đầu leo lên cầu thang. Gracie vội vòng qua hồ đưa anh cái khăn. Đến lúc đó cô mới thấy con chó đã cào trầy ngực anh.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Em chắc là nó không cố tình đâu.”

“Vẫn đau như nó cố tình vậy.”

Bà hàng xóm quần một cái khăn lông trắng mượt quanh con chó và dỗ dành. “Vây mới ngoan. Vây mới dễ thương. Con phải tránh xe cái hồ bự nguy hiểm đó ra.” Bà nhìn lên. “Tôi không biết phải cảm ơn cậu thế nào.”

“Không cần đâu,” Riley nói. Anh hướng về phía cổng dẫn ra khỏi vườn nhà bà. “Chào bà.”

“Ồ, khoan đã. Tôi có thể trả cậu ít tiền.”

Riley xua tay và tiếp tục bước đi. Gracie đi vội theo anh.

“Anh cần phải lau vết thương,” cô nói. “Mấy vết cào này trông -”

Cô chưa kịp nói hết câu, khi Riley vừa bước ra sân thì một ánh sáng flash lóe lên. Ngay sau đó Gracie nghe tiếng chân chạy đi, rồi tiếng cửa xe đóng sầm, tiếng máy đề rồi tiếng xe chạy vọt đi.

11. Chương 11

“Chuyện này không thể xảy ra,” Gracie nói với một giọng gần như ré lên.

Thay vì trả lời, Riley chụp tay cô và kéo vào trong nhà. Khi cửa vừa đóng và khóa lại, anh nhìn xuống vết cào trên ngực và chữ thề.

“Con chó mất nết.”

Gracie quay lại nhìn anh. “Phải, con chó thật hư, nhưng anh có thấy cái đó không? Anh có thấy tên đó với máy ảnh không? Chuyện gì xảy ra vậy? Ai đang làm chuyện này? Và tại sao? Em thấy rất lo. Có người

rình rập ngoài nhà em. Hẳn có lẽ đã theo đuôi một trong hai chúng ta và-” Cô nhìn ngực anh và nhần mặt. “Phòng tắm. Ngay bây giờ.”

Anh theo cô đi thêm một đoạn ngắn vào một phòng tắm khá cổ điển trang trí nhiều tông màu khác nhau của màu xanh.

Gracie lục trong ngăn tủ rồi đứng thẳng lên và giơ ra một ống kem gì đó. “Em không nghĩ sẽ xót lắm đâu, nhưng mình cần phải bôi thuốc lên mấy vết cào này. Mình có cần rửa vết thương trước không?”

“Anh nghĩ cái hồ lo vụ đó rồi. Ngoài đó lạnh như quỷ nhưng anh vẫn ngửi thấy mùi clo-rin.”

Cô liếc nhìn cái quần sũng nước của anh. “Coi như hư cái quần.”

Anh nghĩ quần áo của anh là chuyện ít đáng quan tâm lúc này. Anh cũng không quan tâm mấy vết cào trên ngực anh - điều anh toàn tâm chú ý là người đã chụp hình. Cách sống của Gracie làm gì khiến cô có những kẻ thù giận dữ đến nỗi cố tình hăm hại cô, như vậy chỉ còn lại một khả năng: ai đó đã gài bẫy anh.

Nhưng vì lý do gì? Phải chăng có ai đó không vui với việc anh điều hành ngân hàng? Anh nghĩ điều đó cũng có thể, nhưng không hẳn. Vậy còn lại là Franklin Yardley, thị trưởng Los Lobos - người quyết định không bị thua cuộc bầu cử.

“Hít sâu đi,” Gracie nói khi mở ống kem.

“Anh hứa sẽ không hét lên như phụ nữ,” anh giễu.

“Biết vậy là tốt.”

Khi cô đang thoa thuốc, anh cân nhắc các khả năng. Cách duy nhất tên chụp hình khôn kiếp đó có thể ở đây đúng lúc này là hẳn đã chờ và theo dõi ngoài đó rồi theo đuôi Riley. Hoặc ai đó đã báo tin.

Anh nhìn Gracie khi cô đang thoa thuốc. Trong những người ở trần, cô biết chuyện anh đi đâu về đâu nhiều nhất. Cô đã ngập ngừng trước khi ra mở cửa. Phải chăng cô đã gọi điện?

Ngay khi vừa nghĩ câu hỏi đó, anh đã muốn xua nó đi. Không đời nào Gracie gài bẫy anh.

Việc anh từ chối xem xét kỹ coi cô là kẻ tình nghi hay không cho anh biết hai điều - thứ nhất, anh đã lún sâu với chuyện liên quan đến cô hơn anh nghĩ, thứ hai, cô cũng có khả năng có tội.

Gracie đứng giữa sân nhà và nhắc bản thân tiếp tục hít thở. Đêm qua là một trong những đêm mà bao tử cô quặn lên làm cô thao thức tới nửa đêm rồi thêm những suy nghĩ lo lắng cuộn lên trong đầu khiến cô thức hết phần còn lại của đêm. Cô cảm thấy người mệt mỏi, bực bội và hết sức giận dữ.

Trên trang nhất của tờ báo địa phương là một tấm hình thật lớn của Riley. Anh đang trùm khăn trên đầu như cố tránh ống kính nhưng cô biết rõ là lúc đó anh chỉ đang lau khô tóc anh. Tệ hơn nữa là những vết cào trên ngực anh. Trong tấm hình, chúng không mới và sâu như ngoài thực tế, thay vào đó trông chúng như được tạo ra bởi một đêm ân ái cuồng loạn.

Cái tiêu đề cũng tệ: cuộc sống bí mật của ứng viên thị trưởng.

Gracie muốn giậm chân và hét lớn lên, nhưng cô không làm gì hết, chủ yếu là vì nó còn sớm quá và cô đng đi chân trần.

Bây giờ thì sao? Cô có thể đi đâu để trách? Viết thư đến tòa soạn? Treo băng-rôn trên đường Main? Hay tìm thị trưởng Yardley và gõ vào đầu ông ta?

Cô nheo mắt ngắm lại tấm hình rồi rên lên. Cô cũng có trong đó, ở đằng sau nhưng vẫn có thể thấy rõ, nhìn cô có vẻ sững sờ và cũng khá lếch thếch.

Gracie vo tờ báo trong tay rồi chậm chậm đi vô nhà. Cô không cần mấy chuyện này trong đời. Cô còn bánh phải nướng, còn cuộc họp vào buổi trưa này ở nhà mẹ cô để bàn về cái đám cưới có thể tiến hành, có thể không... “Mình cần một kỳ nghỉ,” cô lẩm bẩm khi bước vào nhà và đóng sầm cửa lại.

Gracie chần chừ trước cửa nhà mẹ cô. Cô không muốn đến đây. Sau chuyện xảy ra mấy ngày trước, cô không bao giờ muốn vô đó lần nữa.

Thành thật mà nói, cô không chắc là cô đã đồng ý để dự thêm một cuộc họp gia đình nữa. Alexis gọi và khẳng định là cô đã nói là sẽ dự.

“Thật là ngốc nghếch mà,” cô lầu bầu rồi bước đến trước cửa và gõ.

Cánh cửa mở ngay lập tức. Alexis mỉm cười. “Hay quá, em đến rồi. Vô đi.”

Gracie theo chị vô nhà. Chị cô đi vô phòng khách nơi Vivian đang ngồi ngay cửa sổ.

“Mẹ đâu?” Gracie hỏi.

“Mẹ sẽ không dự,” Alexis nói, quay sang cô và khoanh tay trước ngực. “Mẹ không biết cuộc họp này.

Gracie thấy không hay chút nào. “Chị nói rõ thêm được không?”

Vivian đứng dậy và vuốt thẳng vạt trước của chiếc áo đầm hoa của em. “Chị đã làm Mẹ tổn thương lần trước chị tới đây. Mẹ không chịu nói hai người đã cãi nhau chuyện gì nhưng Mẹ vẫn buồn. Chị không thể làm vậy, Gracie à. Chị không thể chỉ nghĩ cho chị.”

“Em nói đúng,” Gracie nói, không thể tin nổi là họ đã gài bẫy để tấn công cô. “Đó là vai trò của em.”

Vivian há hốc miệng. “Hoàn toàn không phải thế. Alexis, chị có thể tin chị ấy đã nói vậy không? Bắt chị ấy xin lỗi đi.”

Gracie lắc đầu. “Tôi đi đây.”

“Không.” Alexis chụp tay cô. “Gracie, khoan đã. Chúng ta cần phải nói về chuyện này. Coi nào, tụi tôi cảm thấy lo cho em.”

Nghe hay đấy, Gracie buồn phiền nghĩ, nhưng cô đã học hiểu đủ về chị em cô trong mấy tuần vừa rồi để cảm thấy ngại ngùng về mọi thứ người thân cô cần phải nói.

Gracie giật tay khỏi tay Alexis và đi đến so-fa ngồi xuống. Cô có linh tính xấu về chuyện sắp xảy ra. Vivian ngồi đối diện cô còn Alexis ngồi ở đầu kia của so-fa.

“Tụi tôi lo về em và Riley,” Alexis nói.

“Biết ngay mà.” Gracie muốn đứng bật dậy và vừa la vừa chạy khỏi nhà. “Em biết ngay hai người muốn nói về chuyện đó mà.” Cô trừng mắt với họ. “Với Mẹ thì em còn chịu đựng, vì Mẹ là mẹ, nhưng không đời nào em để hai người nói em đâu. Chị có cần em nhắc chị là lý do em phải dính líu tới anh ấy từ lúc đầu không. Chị là người đã nhờ em rình quanh nhà anh ấy để chụp hình.”

“Chị biết là chị có phần nhỏ trong chuyện này,” Alexis nghiêm chỉnh nói.

“Phần nhỏ?” Gracie có cảm giác như cô đang ở một hành tinh khác nơi mà không có lô-gic nữa. Cô quay sang Vivian. “Em cũng định lên lớp chị về chuyện Riley hay em có gì khác để nói?”

“Không. Là chuyện Riley.”

“Tốt. Vậy thì để em nói rõ nha. Em không quan tâm mấy người nghĩ gì hay nói gì. Em sẽ làm chuyện em muốn làm. Và cho mọi người biết, tụi em không có cặp bồ. Hoàn toàn không có gì giữa tụi em hết. Tụi em-”

-chỉ ngủ với nhau. Ồ phải rồi. Trong cơn giận dữ, cô đã quên mất sự thật đơn giản đó.

“Vậy em giải thích chuyện này đi,” Alexis nói và rút tờ báo dưới bàn ra đập lên mặt bàn. “Chính xác thì hai người đang làm gì?”

“Con chó nhà hàng xóm rớt vô hồ bơi. Bà đến tìm em trong cơn hoảng hốt. Riley đuổi bắt con chó của bà, dù nước hồ lạnh cóng, không may Muffin không hiểu khái niệm cứu nguy và đã cào anh ấy. Em có thể đưa chị số điện thoại của bà ấy nếu chị muốn. Bà ấy sẽ khẳng định mọi chuyện.”

Alexis có vẻ không tin. “Tại sao trước đó anh ta lại có mặt ở nhà em chứ?”

Câu hỏi thú vị, Gracie nghĩ. Cô chợt nhận ra cô không biết lý do gì khiến anh đã ghé qua.

“Tại sao chuyện đó lại quan trọng? Chị không có quyền bảo em kết bạn với ai.”

“Tụi chị là bạn à?” Vivian hỏi. “Hay chỉ là ảo tưởng tình bạn?” Vivian chồm người tới và hạ giọng. “Gracie, chị yêu, tụi em lo lắm. Lúc này chị đang ở trong trạng thái hết sức yếu đuối.”

“Chị yếu đuối?”

Vivian gật. “Em cảm nhận được nỗi đau của chị. Dù sự thật là tụi mình nên bàn về em và đám cưới của em, em vẫn có đủ thông cảm để hiểu chị đang phải trải qua chuyện gì. Em rất tiếc là chị không bao giờ có thể hòa nhập.”

Gracie nheo mắt lại. “Em đang nói gì vậy?”

“Ở trung học, em biết chị không được thích và là người cô độc. Chị không bao giờ có bạn. Không ai thích chị, và bây giờ chị quay lại đây để làm sống lại tình cảm hồi trẻ của chị dành cho Riley.”

Gracie đứng dậy. “Được rồi, đủ rồi đó. Tôi mệt mỏi vì bị lợi dụng và sỉ nhục lắm rồi.”

Vivian đứng dậy. “Em chỉ cố gắng giúp thôi.”

“Tôi không nghĩ thế, nhưng nếu đây là cách em giúp tôi thì tôi không muốn và không cần nó. Em chẳng biết gì về cuộc sống của tôi hết. Cho em hay, ở trung học tôi bình thường, tôi có điểm tốt, tôi có bạn, tôi là trưởng nhóm cổ vũ và trời ạ, thậm chí còn được bầu chọn vào nhóm đại diện học sinh giỏi. Ồ, bạn trai tôi đã mong được ngủ với tôi sau buổi tiệc tốt nghiệp, chuyện đó bình thường thôi nhưng tôi không lớn lên ở đây nên tôi chẳng biết về truyền thống ở đây.”

Alexis thở dài. “Vivian, em không giúp được gì cả. Ngồi xuống và im đi.”

“Ý chị em không giúp được gì là sao? Em đang cố làm chị ấy hiểu.”

“Em muốn tôi hiểu chuyện gì?” Gracie hỏi. “Chính xác thì em muốn nói gì?”

Mắt Vivian rưng rưng lệ. “Toàn là chuyện của chị với Riley thôi. Còn em thì sao? Đám cưới của em thì sao?”

“Vây tuần này đám cưới lại lên lịch à? Chà. Ngạc nhiên quá.”

Vivian trừng mắt nhìn cô. “Chị không những kỳ cục mà còn đáng ghét.”

Gracie nhìn hai người. “Được thôi. Hai người thắng rồi. Cứ việc nghĩ những gì hai người muốn. Nếu ý nghĩ của mấy người là tôi là con đáng ghét bị ám ảnh với một tên đàn ông từ thuở nhỏ thì cứ việc, tôi chịu được mà.”

Cô quay người định bỏ đi.

Alexis đứng bật dậy. “Gracie, dừng mà. Chúng ta sẽ giải quyết được mà. Chúng ta là người nhà mà.”

Phải không? Cô nghĩ về chú và dì của cô. Cô chẳng biết nhiều về họ khi dọn đến ở với họ nhưng họ đã yêu thương cô và chăm sóc cô. Họ luôn nâng đỡ, yêu thương. Khi họ bị tai nạn giao thông qua đời, cô đã tưởng là cô không thể vượt qua nổi.

“Dừng bận tâm,” Vivian nói khi đưa tay quệt má. “Chị ấy chỉ điên lên vì em đã không mời chị ấy dự tiệc cưới. Em mừng vì điều đó, Gracie ạ. Chị nghe chưa? Em rất, rất mừng.”

Gracie đi tới cửa và khẽ quay nhìn lại. “Tôi cũng thế,” cô khẽ nói rồi bỏ đi.

Gracie leo lên xe rồi rút điện thoại ra. Cái biểu tượng bé xú của tin nhắn đang chớp chớp nhưng cô không thể nghĩ ra ai mà cô muốn nói chuyện lúc này. Cô thấy điện thoại vô ví rồi tính nơi đến kế tiếp. Cô không muốn quay lại ngôi nhà thuê. Có quá nhiều ký ức.

Cô để máy rồi vòng xe hướng về phía thị trấn. Khi cô dừng trước nhà nghỉ, cô nhìn thấy xe của Pam.

Tuy vậy, khả năng cô sẽ tìm quên được trong việc nướng bánh có vẻ hấp dẫn hơn nỗi lo là cô sẽ đụng mặt chị ta, nên cô đậu xe lại và đi vào trong.

20 phút sau, cô đã làm nóng lò, có thật nhiều tô lớn đã trộn sẵn bột bánh và việc cân đo làm tinh thần cô phần khởi. Cô vừa bắt tay đổ bột thì Pam bước vô.

Người phụ nữ tóc vàng mảnh khảnh nhìn hút hồn như thường lệ. Chị ta cười khi dựa vào bàn bếp và để xuống nhiều mẫu vải mới.

“Tôi có thể liếm cái tô khi cô xong không?” Chị ta cười hỏi.

“Trúng sống đó. Tôi không nghĩ chị muốn liều.”

“Ừ, có lý. Tuy vậy, tôi thích mùi bánh của cô. Nếu tôi có thể tìm cách đóng chai cái mùi này, tôi có thể kiếm khối tiền. Nhưng tôi đang ngập đầu với các mẫu vải đây.” Chị ta giơ lên 2 mẫu màu tối có nhiều hoa. “Cô nghĩ sao?”

“Cả hai đều đẹp.”

Pam cười. “Để tôi đoán coi. Trang trí nhà không phải là tài của cô.”

“Thực sự không phải.”

“Tôi lại thích nó. Tôi nghĩ cái nhà nghĩ này sẽ thú vị đây.” Chị ta thở dài. “Tôi sẽ vui hơn nếu thực sự đã có người ngoài hành tinh đáp xuống đây như chúng ta đã nghĩ lúc còn học trung học.”

Gracie đổ xong bột và mang các khuôn ra chỗ lò nướng. “Tôi chẳng thấy người ngoài hành tinh nào bay cả chẳng dài tới Trái Đất chỉ để đáp ở Los Lobos. Chị không nghĩ họ muốn chỗ nào có các cửa hàng tốt hơn và nhiều nhà hàng hơn à?”

“Có lý. Dù tôi có thể nghĩ tới vài người tôi muốn bị người ngoài hành tinh bắt đi.”

“Ồ, tôi cũng vậy.” Gracie nói và đứng thẳng lên. “Chúng ta có thể làm một danh sách.”

“Tôi bắt đầu nhá?” Pam mỉm cười.

Gracie mang mấy cái tô ra bồn rửa chén. “Chị có chọn ngày đại khai trương chưa?”

Tôi đang tính chọn cuối tuần của ngày 4/7. Nhiều du khách tìm chỗ ở lúc đó. Tôi đã đăng tin và đã có người đặt phòng. Đương nhiên như vậy tôi sẽ bị áp lực phải hoàn thành mọi thứ nhưng coi nào, tôi xoay được mà. Giấc ngủ hay bị quan trọng hóa.”

Gracie gật đầu khi xả nước vào tô. Chuyện này thật kỳ cục. Cô đứng đây có cuộc trò chuyện hoàn toàn bình thường với Pam Whitefield, người mà cô luôn luôn ghét. Nhưng Pam có vẻ rất tử tế trong khi chị em ruột của cô lại xử sự đủ tàn nhẫn để được đề cử làm ứng viên cho kẻ bị quỷ ám. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Cô có bị nhiều lời chỉ trích về tấm hình trên tờ báo không?” Pam hỏi. “Tôi thừa nhận là tôi đã coi nó sáng nay.”

“Không có gì ngạc nhiên cả.” Gracie bảo chị ta. “Nó nằm ngay trên trang nhất mà, khó mà bỏ sót được.”

“Tôi rất tiếc. Thực sự là gánh nặng cho cô mà. Nhưng Riley trông thật thu hút. Anh ấy luôn có một thân hình ấn tượng.”

“Anh ấy đang giúp bà hàng xóm của tôi, con chó của bà ấy rớt xuống hồ.”

“Chuyện đó lý giải mấy vết cào.”

“Đúng thế. Con Muffin không biết ơn như lẽ ra nó nên làm.” Cô rửa xong mấy cái tô, lau tay và quay lại nhìn Pam. “Có tên nào đó đã chụp hình và tự nhiên Riley bị ở giữa một vụ xì-căng-đan. Tội nghiệp anh ấy.”

Vẻ mặt tử tế của Pam không đổi, dù Gracie nghĩ cô có thể thấy ánh mắt hơi sắc lại một chút. Hay đó chỉ là cô đang kiểm chuyện?

“Vậy hai người không...” Pam yếu điệu nhún vai.

Không chắc cô có đang bị bẫy không, Gracie thở dài. “Tôi thề, sự thực là có cái hồ, con chó giống Yorkie bị kẹt và người hàng xóm hốt hoảng.” Phải, cũng có vụ đó nữa nhưng cô chẳng định khai điều đó.

“Cũng tốt thôi,” Pam nói. “Riley nhìn thật tuyệt, nhưng anh ta thật sự chưa bao giờ nắm được khái niệm chuyện ”Làm phụ nữ sung sướng”.

Gracie phải cắn môi để khỏi lên tiếng bảo vệ anh. “Tệ thật,” cô nói.

Pam nghiêng đầu. “Thật tình thì chuyện hai người có tình cảm với nhau sau từng ấy năm cũng dễ thương đó chứ.”

Câu đó làm Gracie ghen. “Chị đùa hả. Bên cạnh sự thật là chị là người cuối cùng nên muốn chuyện đó xảy ra, tôi không thể tưởng tượng chuyện đó được coi là bình thường trên bất cứ hành tinh nào.”

Pam quay đi. “Đôi khi người ta không cưỡng lại được số mệnh.”

Gracie quay lại ngôi nhà thuê trưa đó cảm thấy như cô đã thi chạy đường trường hay ít nhất là được một nửa đoạn đường. Cô mệt rũ rượi, khá tả tơi và có vẻ như một chút không bình thường.

Cô không thể hiểu được thế giới của cô, điều đó không giống cô chút nào. Trong những năm vừa qua, cô tự hào về mình đã sống cuộc sống bình thường. Trở lại Los Lobos có vài tuần đã thay đổi tất cả điều đó. Ừ thì trở lại Los Lobos và dính líu với Riley đã thay đổi tất cả điều đó.

Trong khi cô không phiền phần tham dự của Riley vào cuộc sống của cô, những chuyện khác thật không dễ dàng đâu. Cô không thích gây gổ với người thân. Cô đã mơ tưởng đến một cuộc đoàn tụ ấm áp và đầy yêu thương, nhưng thực tế thì quá ngoài khả năng tưởng tượng. Cô ghét những bài lên lớp, những quy chụp, đánh giá và phản đối. Tệ hơn nữa là, không có họ thì cô hoàn toàn một mình.

Gracie cố bảo mình là cô đã một mình từ khi chú dì qua đời. Điều khác biệt duy nhất bây giờ là cô biết điều đó trong khi trước đây cô đã hi vọng cô sẽ có thêm người thân. Chỉ có điều biết vậy không làm cô cảm thấy đỡ hơn.

Cố cưỡng lại cơn đau đầu, cô lái lên sân ngôi nhà thuê chỉ để thấy một cái xe quen thuộc đang đậu cạnh chỗ cô thường đậu. Chiếc Mercedes bóng loáng làm tim cô đập nhanh hơn, nhưng nó không là gì khi tim cô nhảy cuống lên ngay lúc Riley bước ra khỏi xe và gật đầu chào cô.

Trời ôi Trời, anh trông tuyệt quá. Cô thích cái cách ánh nắng lấp lánh trên chiếc bóng tai anh đeo. Có được bao nhiêu chủ tịch ngân hàng có được vẻ hơi quyến rũ hơi nguy hiểm như anh? Cô thích là anh mạnh mẽ, cương quyết và là người cô có thể tin cậy. Cô thích cách anh làm cô cảm thấy trong lòng. Ừ thì cô cũng thích cách anh làm cô cảm thấy bên ngoài nữa. Cô muốn-

Gracie dừng xe và tắt máy. Trong thời gian cô dành để bỏ chìa khóa vào bóp và ra khỏi xe, cô tự nhắc mình là cô không chỉ ở trần có vài tuần, cô còn không được phép nghĩ đến việc có quan hệ với Riley.

Không, không, không, không. Không phải anh. Nhớ không. Ai cũng được trừ anh. Anh là quá khứ, là nỗi ám ảnh kinh hoàng. Anh là người sẽ đi theo một hướng còn cô... cô sẽ đi hướng khác

“Chào,” cô nói khi ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại.

“Chào.”

“Anh chờ lâu chưa?”

Anh nhún vai. “Khoảng 15 phút. Anh định gọi di động của em.”

“Em đã ở chỗ Pam. Nướng bánh. Có gì không?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Cô không nén nổi nụ cười. “Riley, câu đó là câu của con gái. Em tưởng mấy ông thề là không bao giờ nói nó chứ.”

“Lần này là sự thật, chúng ta cần nói về tối qua. Chúng ta đã không dùng bao, em lại không uống thuốc, chúng ta cần bàn chuyện gì có thể xảy ra.”

12. Chương 12

Riley ngấm thật kỹ cách Gracie phản ứng với câu nói của anh. Mắt cô mở lớn, miệng cô khô cứng và vai cô xụi lơ. Rõ ràng đây không phải là đề tài cô hi vọng họ sẽ thảo luận. Như vậy có nghĩa là cô khả nghi trong nhiều chuyện hơn là chỉ chuyện gài bẫy anh?

Anh không thể quyết định, cả ngày hôm nay anh đã không thể quyết định. Anh muốn nói là anh hiểu Gracie, nhưng có phải vậy không? Cô hài hước, thông minh và sống bằng trái tim và bản lĩnh, nhưng anh đã bị phụ nữ lợi dụng trước đây. Cô có khác họ hay cô chỉ giỏi hơn họ trong chuyện lợi dụng anh?

“Vào đi,” cô nói và dẫn lối vào nhà.

Anh theo cô vô bếp và để ví xuống rồi quay sang nhìn anh. Cô khoanh tay lại trước ngực.

“Chỉ một lần thôi mà,” cô nói, có vẻ tự vệ hơn là giận dữ. “Khả năng chuyện gì xảy ra là rất rất nhỏ.”

Điều anh không hiểu là tại sao nó đã xảy ra. Kể từ lúc anh còn thanh niên và nghĩ là anh đã làm Pam có thai, anh đã luôn cẩn thận ngoài sức tưởng tượng, nhưng tối qua...

“Anh đồng ý là nó ít có khả năng,” anh nói. “Nhưng anh muốn biết.”

Cô gạt đầu và đi ra chỗ thờ lịch lớn trên tường. Những miếng dính nhỏ hình bánh được dán trên nhiều ngày khác nhau với tên và địa chỉ bằng mực đen cạnh chúng. Cô đếm ngày hai lần và thở dài.

“Kỳ kinh của em sẽ bắt đầu vào 12 ngày tới.”

Riley nghĩ anh ít nhiều biết về chu kỳ làm việc của cơ thể phụ nữ bằng các gã khác thôi. Anh tự hào là anh có tài ở trên giường nhưng vụ tạo em bé này thì gần như là chuyện kỳ bí. Những thông tin miễn cưỡng học ở trung học về giáo dục giới tính mơ màng trong đầu anh. Nếu anh nhớ đúng thì giữa chu kỳ là thời gian nguy hiểm nhất. Chà, chết tiệt.

“Bao lâu nữa thì em có thể biết em có thai hay không?” anh hỏi.

Cô nhăn mặt. “Em không biết. Vài ngày. Em chưa bao giờ dùng que thử thai nhưng nghe nói là nó nhanh lắm và em không cần phải trễ lâu.”

Cô quay sang đối diện với anh. Mắt cô mở lớn đầy lo lắng. “Anh không nghĩ là có vẻ hơi sớm để nói về chuyện này ư? Chúng ta có thể chờ coi chuyện gì xảy ra đã, được không?”

“Được.”

Anh đã có thông tin anh cần. Anh sẽ chờ đến khi cô có kinh hoặc anh có bằng chứng là cô đã có thai. Dù anh không muốn lặp lại chuyện của Pam, anh cũng không muốn quay lưng với trách nhiệm của anh. Ba anh đã bỏ anh 21 năm trước nhưng Riley vẫn nhớ mãi ngày đó. Anh sẽ không làm vậy với con của anh.

“Chỉ là mọi thứ như đang chống lại em lúc này... anh biết đó.” Cô nuốt nước bọt. “Nói thật chứ, em không thể chịu thêm một chuyện nữa đâu. Em có bánh cưới phải làm, người thân, anh, ai đó đang theo dõi chúng ta, những tấm hình trên báo. Em không thể đương đầu với chuyện gì nữa.”

Trong lúc nói, cô với lấy cái ví và lôi chai thuốc kháng axit ra. Sau khi cho hai viên vô miệng nhai, cô thở dài.

“Em thật là ngốc hả?” cô nhẹ giọng hỏi.

“Em được mà.”

“Em không chắc nữa. Em nghĩ trở lại đây là chuyện dễ dàng nhưng không phải thế. Người đàn ông tối qua là ai? Hẳn theo em hay anh? Em đoán là anh vì cuộc bầu cử. Với lại vài ngày nữa anh sẽ có cuộc tranh luận. Nhưng chuyện này thật ghê. Và em ghét mấy tờ báo. Tầm hình, em thấy không vui về nó dù nó không phải là lỗi của em. Tuy vậy...”

Cô kéo một cái ghế đầu và ngồi xuống. Cô tì khuỷu tay lên bàn và gục đầu xuống.

“Em làm chủ nhà tệ quá,” cô nói. “Có bánh trong tủ và đồ uống trong tủ lạnh. Anh tự nhiên đi.”

Cô không trông giống người đang lên kế hoạch hủy diệt anh, anh nghĩ. Nếu anh phải đặt tiền ra cá lúc này, anh sẽ cá Gracie không hề liên quan. Nhưng đó là linh tính hay là cái đó của anh đang lên tiếng? Vì ngay cả lúc này anh vẫn muốn cô. Vai xui lơ hay về mặt phụ vụ, không thành vấn đề.

“Em có đồ ăn thật không”? anh hỏi.

Cô quay đầu sang để có thể nhìn anh. “Gì cơ?”

“Em luôn luôn cho anh ăn bánh. Còn bánh mì hay giò thì sao?”

Cô ngồi thẳng lên. “Em không có bánh mì trong nhà. Ai lại điên thế?”

“Nhưng em có bánh.”

“Em làm nó mà. Sao mà không có bánh trong nhà được khi em thật sự làm ra chúng. Nhưng em không nấu ăn nên anh cũng sẽ chẳng tìm thấy giò đâu. Em nghĩ em có vài lon súp. Và phần salad cá ngừ. Vậy là đủ cho em rồi.”

“Em có ăn gì khác ngoài bánh và cá không?”

“Có chứ. Rau tươi. Trái cây. Em có vài thanh kẹo làm từ đậu nành trong tủ.”

Anh nhăn mặt và ngồi xuống cái ghế cạnh cô. “Thôi cảm ơn.”

“Nó ngon lắm.”

“Em đang nói dối.”

“Một chút thôi.” Cô quay ra đối mặt với anh. “Anh vẫn còn bực em à?”

“Anh có bực đâu.”

Cô thở dài. “Có, anh có. Khi em vừa về tới đây. Có phải anh nghĩ...” Cô nhún vai. “Em đoán em không biết anh đã nghĩ gì nhưng chắc chắn là chuyện không hay. Em không có... không phải là người làm tất cả chuyện này.”

“Anh biết,” anh nói vì anh muốn tin cô. “Anh đã thuê thám tử từ L.A., anh ta sẽ đến đây sáng mai và tìm tên chụp hình đó. Khi mình biết ai đã chụp hình thì mình sẽ tìm được người đằng sau chuyện đó.”

Anh ngẩng cô trong khi nói, tìm kiếm dấu hiệu hốt hoảng hay lo lắng. Thay vào đó, cô nhìn thẳng vào anh và khi anh vừa nói xong thì nói “Em không thể chờ tới ngày tìm cho ra chuyện này. Cả hai chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn khi có câu trả lời.”

Vậy nghĩa là sao? Là cô không phải là người đã gài bẫy anh? Anh muốn Gracie vô tội, điều đó làm anh bực mình. Anh không muốn có quan hệ tình cảm - không bao giờ. Anh chưa bao giờ có ý định cùng một phụ nữ quan hệ lâu hơn một đêm. Giữ khoảng cách không có nghĩa là anh phản bội. Nhưng tại sao anh lại ở đây?

“Chị em em hôm nay đã can thiệp vô,” cô nói. “Chuyện quả kinh khủng. Alexis nghĩ em bị anh ám ảnh. Vivian tin là em hoàn toàn có thời gian tệ hại ở trung học, em là đứa không hòa nhập được với xã hội và không có bạn và bạn trai. Ở đâu ra họ biết được như thế? Em bình thường mà. Em còn là trưởng nhóm cổ vũ nữa.”

“Ừ. Anh có thể thấy tính tự đắc nông cạn nơi em.”

Ánh mắt cô nheo lại. “Em không có nông cạn và cũng không hẳn là tự đắc.”

“Em hơi dị thường.”

“Chuyện đó em chấp nhận. Cách nhìn sự việc của em hơi khác người nhưng em thích em như thế.” Vai cô lại xụi lơ. “Pam thật là khó hiểu.”

“Pam? Vợ cũ của anh?”

“Là chị ta đó. Em đã dùng bếp của chị ta ở nhà nghỉ đó, nghĩa là hay đụng mặt chị ta. Chị ta rất tử tế.”

Anh đã chờ đợi nhiều điều nhưng không phải là điều này. “Có phải chúng ta đang nói về cùng một người tên Pam?”

“Chắc rồi. Cao, gầy, tóc vàng, quần áo đẹp.” Gracie ngả người ra. “Nó làm em khó chịu, anh biết không. Vấn đề là chị ta rất dễ thương. Còn nói tốt về anh nữa.”

“Quả là nhân đạo.”

“Em thấy đáng nghi. Em muốn thích chị ta nhưng không thể. Tuy vậy, em không biết tại sao chị ta lại xử sự như vậy. Jill nói em là chị ta rất đáng ghét nhưng chị ta không xử với em như vậy. Anh có nghĩ chị ta đang có kế hoạch gì không?”

“Em không muốn đánh giá chị ta bằng bề ngoài?”

“Em nên vậy hả? Ý em là em thật không tốt để đánh giá chị ta nhưng em không dừng được. Em muốn thích chị ta nhưng mỗi lần em thử thì có một giọng nói nhỏ trong đầu em bắt đầu hét lên. Như vậy nghĩa là chị ta đang đối gạt em hoặc em là người rất xấu.”

“Em không phải là người xấu.”

“Anh có biết rõ em đâu mà nhận xét.”

“Chắc chắn là biết.”

Anh đứng lên và với lấy tay cô rồi kéo cô đứng lên và ôm cô vào lòng.

“Không thích Pam cũng không sao,” anh nói, môi anh áp nhẹ vào trán cô. “Anh sẽ không kể ai nghe đâu.”

“Cám ơn.” Cô áp sát vào anh hơn, cơ thể cô sát cơ thể anh.

Cảm giác thật tuyệt, anh nghĩ. Ấm áp, mềm mại.

“Lẽ ra anh không nên làm như vậy,” cô bảo anh. “Còn 3 chữ L thì sao?”

Anh nhìn vào đôi mắt xanh của cô. Vào giây phút đó, anh thề là anh có thể nhìn thấu linh hồn cô. Không một bí mật, không một bóng tối. Điều đó có một trong hai nghĩa này: anh là thẳng khờ và cô là một diễn viên giỏi, hoặc là anh đang vướng vào chuyện anh không nên vướng vào.

“Anh đã nói với em rồi, anh không thể quên được em.” Anh nói.

Cô nhìn thẳng vào anh. “Mình cũng không làm chữ L kia luôn. Anh hiểu mà, phải không? Chúng mình đã ân ái.”

(giải thích: văn hóa phương Tây phân biệt have sex/[bad word] như chuyện tình dục bình thường, còn make love là có love-tình yêu trong khi làm chuyện đó, trong 3 chữ F thì Gracie và Riley đã không [bad word] nhưng họ make love)

Anh không thích nghĩ về chuyện đó nhưng anh vẫn gật đầu đồng ý. “Phải, Gracie ạ, chúng ta đã ân ái.”

Những lời đó xuất phát từ nơi sâu thẳm trong lòng. Anh không chắc anh đã từng nói vậy trước đây chưa và anh biết anh chưa bao giờ thật sự có ý khi nói như thế. Chỉ với Gracie.

Anh đang làm cái quái gì vậy?

Anh thả cô ra và bước lùi lại. “Anh phải đi thôi,” anh nói.

“Phải rồi. Cám ơn anh đã ghé qua.”

Anh vẫy tay rồi quay lưng đi nhanh ra khỏi nhà.

Trình tự ưu tiên, anh nghĩ. Anh đã lập ra trình tự rồi thì không thể quên chúng được. Anh không cặp bồ, không quan tâm, không ở gần bên. Không gì thay đổi điều đó. Không phải thị trấn này và chắc chắn không phải Gracie.

Riley dùng buổi sáng của ngày tranh luận cho việc ở ngân hàng. Ban cho vay mới gửi lên bản báo cáo tuần và Diane vừa đem cho anh.

“Việc kinh doanh đang tiến triển,” bà nói trong lúc anh đang lật coi tập hồ sơ. “Có nhiều đơn đăng ký xin tái cấp vốn.”

“Tôi có thể thấy mà,” anh nói, hiểu là bà đang cố chỉ ra điều mà anh đang quyết tâm phớt lờ.

“Những người này - những khách hàng này - tưởng là họ sẽ có 30 năm để hoàn nợ. Chuyện gì sẽ xảy ra với họ?”

Riley không trả lời. Cả hai đều biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu anh đóng cửa ngân hàng, các món nợ sẽ bị thu hồi. Mỗi khách hàng sẽ có ít hơn 3 tháng để đi vay bảo đảm ở nơi khác. Nếu họ không thể, họ sẽ mất nhà.

“Tôi biết cậu nghĩ chú của cậu là kẻ khốn kiếp, Riley à, nhưng cậu có chắc là cậu đang đòi món nợ đó đúng người không?”

Lời nói dịu dàng của bà không thể gây chấn động với anh hơn nếu bà đã viết nó bằng máu. Anh nhìn chăm chăm vào người thư ký của anh, tự hỏi điều gì là đáng ngạc nhiên hơn: bà đã gọi anh bằng tên hay bà dùng ngôn ngữ nặng nề.

“Bà đang sắp đi quá giới hạn rồi đó,” anh bảo bà.

Bà mỉm cười. “Thế cậu định đuổi tôi à?”

“Không.”

“Vậy thì tôi chẳng thấy có gì đáng sợ.” Nụ cười bà phai dần. “Cậu có thể làm được điều tốt đẹp ở đây,” bà bảo anh. “Cậu thích thú với công việc. Cậu vui với công việc. Điều này quan trọng hơn chuyện ông nội cậu. Nó liên quan tới cả cộng đồng.”

“Bà có biết là tôi không mấy may quan tâm không?”

Bà nhìn anh hồi lâu. “Vậy thì sai lầm của tôi là đã mong đợi quá nhiều từ cậu.”

Rồi không nói gì thêm, bà bỏ đi. Khi còn lại một mình, Riley quay người nhìn bức chân dung chú anh.

“Xin lỗi nha đại ca,” anh nói. “Tôi không quan tâm đến chuyện cứu thị trấn của ông đâu. Ông nghĩ ông sẽ thắng cuộc này - là tôi sẽ làm theo điều ông muốn để lấy được số tiền đó, nhưng chuyện sẽ không như ông mong đợi đâu. Tôi sẽ thắng. Điều đáng tiếc duy nhất là ông không còn sống để coi tôi hủy diệt ông.”

Gracie đến tòa nhà trung tâm cộng đồng trước 3 giờ chiều. Cô có rất nhiều ký ức về tòa nhà cổ kính này: nhiều sự kiện của trường đã diễn ra ở đây, cùng với các buổi họp của nhóm Girl Scout. Những căn phòng cỡ phòng học ở tầng hai và một phòng hội trường lớn ở tầng 1. Cô biết cuộc tranh luận sẽ diễn ra ở phòng lớn nhất nhưng cô không đi về phía đó. Thay vào đó, cô vòng ra đằng sau và đi vô qua cổng phụ để không gây chú ý. Cô thấy Jill đang đứng cạnh một cánh cửa trông nặng nề. Bạn cô vẫy cô vô.

“Tao dành được hai chỗ,” Jill thì thào. “Nhanh đi. Họ sắp bắt đầu rồi.”

Gracie theo bạn vô trong. Ánh đèn trong khán phòng đã được làm lu đi, để hai ứng cử viên đứng trên sân khấu với ánh sáng thật rực rỡ. Mọi người vẫn đang bắt đầu ngồi xuống và vẫn đang nói chuyện.

Jill dẫn cô đến hai ghế trống ở phía xa bên tay phải, 3 hàng ghế đếm từ cuối lên. Gracie để Jill vô trước để cô có thể ngồi ngay ngoài cùng, khi cần cô có thể trốn ra nhanh chóng.

“Đồng thật,” Jill thì thào khi liếc nhìn chung quanh. “Tao nghĩ chẳng ai để ý mày ở đây đâu.”

“Dự tính của tao là vậy.” Gracie nói. “Tao không nghĩ có nhiều người thế.”

“Tao cũng không ngờ. Họ sẽ phát trực tiếp buổi tranh luận trên ra-đi-ô.”

Gracie ngồi sụp xuống ghế và cố không nhìn vào ai. “Lẽ ra tao nên ở nhà nghe máy.”

Đó có lẽ là một quyết định hợp lý, nhưng sự thật thì cô muốn được thấy Riley. Ở gần anh như giúp thế giới của cô trở lại quỹ đạo bình thường. Cô nghĩ cô nên lo lắng vì họ đã ân ái với nhau, nhưng cô không thấy thế. Việc cô ở trong vòng tay anh chưa bao giờ chính đáng hơn. Và tối qua... khi anh ôm cô... cô không thể ngăn mình ước anh đừng bao giờ thả cô ra.

Cô đã cố hết sức để phớt lờ bằng báo hiệu Nguy hiểm đang nhấp nháy trong đầu cô. Phải, phải, cô biết nguyên tắc cuộc chơi mà. Có quan hệ với Riley là một sai lầm về mọi mặt. Dù cô có sẵn lòng phớt lờ cảm giác xấu hổ vì đã yêu người cô đã từng đeo đuổi trước đây, vẫn còn lối sống khác biệt giữa hai người. Quan niệm của anh về các mối quan hệ lâu dài là chúng chỉ nên kéo dài 2 đêm. Cô lại muốn mãi mãi. Mãi đến gần đây, anh đã sống trên giàn khoan dầu, còn cô thì hiếm khi ra khỏi khu vực cô ở. Họ không có gì chung cả và...

Cô cau mày. Ngoại trừ chuyện anh có vẻ không thể quen với một người phụ nữ lâu hơn 24 giờ thì vấn đề là gì? Anh là người đàn ông tốt, cô thích anh, họ đã có những thời gian vui vẻ cùng nhau. Phải chăng cô đang quá kỹ tính? Phải chăng-

“Mày sao rồi?” Jill hỏi, giữ giọng cô thật nhỏ. “Công việc làm bánh của mày sao?”

“Tốt. Bận rộn. Thời điểm của năm mà. Vụ Pam thì hơi khó.”

Jill toét miệng cười. “Mấy cái bánh nhìn thấy chị ta là xẹp luôn hả?”

Gracie khúc khích. “Không phải vậy. Nó sao đó. Chị ta rất... tử tế.”

Jill nhướn mày. “Không thể nào.”

“Tao biết. Đó cũng là suy nghĩ của tao. Nhưng nó là sự thật, chị ta rất vui vẻ, thân thiện và dễ chịu. Chị ta còn nói tốt về Riley. Tao không biết tao nên đánh giá chị ta qua cách cư xử hay cứ tiếp tục dè chừng nữa.”

“Mày biết tao sẽ bỏ phiếu cho cái nào rồi.”

“Biết. Giữ khoảng cách và luôn mang thánh giá theo.”

“Đúng vậy. Mọi thứ khác cũng ổn?”

Gracie gật đầu. Dù cô rất muốn nói về gia đình cô, đây không phải là chỗ thích hợp. Và cô cũng không thể kể với Jill chuyện đã xảy ra với Riley. Cuối cùng thì cô sẽ khai hết, nhưng không phải ở giữa đám đông.

Có lẽ cô nên ân hận về việc đã xảy ra, cô nghĩ. Nhưng cô không thể làm thế. Chuyện mang thai có hơi gây rắc rối một chút. Cô đặt tay lên bụng, tự bảo mình là chuyện đó không thể xảy ra. Về mặt lý thuyết, khả năng là rất ít. Nhưng cô phải tính tới khía cạnh mỉa mai của tình huống cô có thai, vì Pam đã giả có thai nhiều năm trước đây để bắt Riley cưới chị ta.

Gracie có cảm giác là dù thậm chí cô có thai thật, anh cũng sẽ không cưới cô. Cô không chắc cô sẽ cảm thấy sao về chuyện đó. Trong khi cô chưa bao giờ tính chuyện trở thành bà mẹ đơn thân, cô không thể bỏ con cô được. Nếu Riley không muốn dự phần trách nhiệm, cũng được thôi. Nhưng cô thấy buồn khi nghĩ anh sẽ quay lưng bỏ rơi con của chính mình. Tuy vậy, lấy nhau chỉ vì cô có thai là nền tảng của đổ vỡ. Cô không muốn một mối quan hệ được xây dựng trên chữ “bắt buộc”. Cô muốn mối quan hệ vĩnh viễn, tìm ngừng đập, người bủn rủn và chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa.

“Mày đang nghĩ gì thế?” Jill hỏi. “Về mặt mày lạ lắm.”

“Sao mày biết Mac là người dành cho mày?”

Jill thở dài. “Tự biết thôi. Lúc đầu tụi tao chỉ là bạn.” Cô mỉm cười. “Ừ thì, anh chỉ coi tao như bạn còn tao thì thích anh lắm. Anh rất quyến rũ. Sao cũng được, tụi tao có thời gian bên nhau và lúc nào cũng thấy hợp. Tao càng biết nhiều về anh thì tao lại muốn hiểu anh. Chuyện này dẫn đến chuyện kia rồi tao yêu anh. Sao mày hỏi?” Cô nheo mắt lại. “Phải mày-”

“Xin chào,” người điều khiển chương trình nói. “Hân hạnh được đón chào quý vị đến dự buổi tranh luận đầu tiên và đặc biệt của thị trưởng đương nhiệm Franklin Yardley, với đối thủ của ông, ông Riley Whitefield.”

“Đừng tưởng tao sẽ quên chuyện tại mình đang nói đó,” Jill thì thào vào tai Gracie trước khi quay ra tập trung vào phía khán đài.

Gracie nghĩ cô cần tận dụng sự gián đoạn này và sẽ đối phó với bạn cô sau. Cô nghe hai ứng cử viên được giới thiệu sơ. Franklin nhìn bánh bao và bóng mượt như mọi khi nhưng trông già hơn đối thủ của ông rất nhiều. Riley có lợi thế của tuổi trẻ, chiều cao và sự bí ẩn. Có cái gì đó hay hay về người đàn ông tóc đen lả lẫm đang ngồi bên trái ngài thị trưởng. Gracie có cảm giác cô không phải là người phụ nữ du nhât trong đám đông khán giả cảm thấy sự hấp dẫn của anh.

Người điều khiển giải thích quy định của buổi tranh luận: mỗi ứng viên sẽ phát biểu một bài khai mạc rồi sẽ lần lượt trả lời câu hỏi của các phóng viên và các giáo sư từ ĐH Santa Barbara, cuối cùng là 4 phút diễn văn bế mạc. Trước buổi tranh luận, cả hai đã rút thăm và Riley sẽ là người có bài diễn văn mở màn và bế mạc đầu tiên.

Anh đứng dậy khi được giới thiệu. Gracie thấy mình hơi chồm tới như ngóng chờ lời anh sắp nói. Anh trông thật tuyệt, cô nghĩ. Bộ vét sẫm màu làm nổi bật cơ thể khỏe mạnh săn chắc của anh. Anh để tóc khá ngắn và chải gọn về phía sau. Chiếc bông tai kim cương lấp lánh dưới ánh đèn sáng chói từ trên rơi xuống.

Liệu các công dân lương thiện sẽ chịu bầu chọn cho một người đàn ông đeo bông tai không? Gracie tự hỏi.

“Thị trưởng Yardley đã phục vụ cộng đồng chúng ta 16 năm qua,” Riley bắt đầu bài diễn thuyết với một nụ cười. “Đó là hết nửa cuộc đời tôi rồi. Ông đã cùng Los Lobos chứng kiến những lúc thăng trầm, những mùa đông du khách cũng như những lúc vắng vẻ. Ông đã học hỏi được nhiều kinh nghiệm về vai trò này. Tôi nghĩ là sau từng đó năm, chẳng có gì làm ông ngạc nhiên nữa. Ông là một người giàu kinh nghiệm và có nhiều tài năng.”

Anh nhìn khắp khán phòng. Trong một thoáng, Gracie có thể thề là ánh mắt họ đã gặp nhau nhưng cô khá chắc chắn là cô ngồi đủ xa tận cuối khán phòng để anh không thể thấy cô.

“Mười bốn năm qua tôi đã đi đến nhiều nơi trên thế giới,” anh nói tiếp, “nhưng cuối cùng, chỉ có một nơi tôi có thể gọi là nhà. Trong khi về khía cạnh tình cảm, tôi mừng vì Los Lobos gần như không thay đổi gì trong suốt những năm qua, thì bộ óc doanh nhân trong tôi lại tự hỏi như vậy có thực sự là điều tốt nhất. Nếu chúng ta muốn con cháu chúng ta có một nền giáo dục thượng đẳng để giúp các em, các cháu có cuộc sống tốt đẹp hơn, chúng ta cần có tiền để đầu tư cho trường học. Nếu chúng ta muốn cộng đồng này có thể đứng độc lập, không luôn bị phụ thuộc vào sự rộng rãi của túi tiền du khách, chúng ta phải có một kế hoạch năng động, kỹ lưỡng để đưa chúng ta phát triển mà không khiến chúng ta đánh mất những giá trị luân lý đã làm nên chính chúng ta.”

“Anh ta giỏi đó,” Jill thì thầm. “Tao bị ấn tượng rồi.”

“Tao cũng vậy.”

Riley có thể tham gia tranh cử chức thị trưởng vì yêu cầu của di chúc của chú anh, nhưng rõ ràng anh đã thích ý tưởng này và thực hiện nó theo ý anh.

Riley hoàn tất phần diễn văn mở màn với một màn vỗ tay hoan hô nhiệt liệt của khán giả. Thị trưởng Yardley phát biểu, khái quát về những thành tựu của ông trong công việc. Bên cạnh Riley, trông ông có vẻ không thoải mái và lạc lõng - như ông đã ở lâu quá phép lịch sự trong một bữa tiệc.

Và khuynh hướng đó tiếp tục xuyên suốt buổi phỏng vấn. Riley dường như có cái nhìn mới mẻ về mọi khía cạnh trong khi Yardley chỉ lặp lại những gì ông đã làm trước đây. Thậm chí từ phía cuối khán phòng, Gracie vẫn có thể thấy ông ta vuốt mồ hôi.

“Riley sẽ thắng buổi này,” Jill thì thầm. “Anh ta thực sự đã làm được.”

Gracie cảm thấy một niềm tự hào mãnh liệt như cô có gì đó trong sự thành công của Riley. Khi anh kết thúc bài diễn văn bế mạc của mình, mọi người trong khán phòng đều đứng hết dậy hoan hô nhiệt liệt. Phải mất mấy phút thì đám đông mới chịu ổn định lại để Franklin Yardley phát biểu.

“Mọi người có vẻ đã bị dối thủ của tôi thu phục,” ông thị trưởng chậm rãi nói. “Tôi có thể hiểu vì sao. Anh ta mới mẽ và hào nhoáng. Với nhiều ý tưởng lớn. Nhưng để điều hành thành phố này một cách suôn sẻ, thì ý tưởng thôi không đủ, còn cần kinh nghiệm thực tiễn nữa. Và cần nhân cách. Mọi người đều đã biết tôi. Các bạn là hàng xóm của tôi, là bạn tôi. Các bạn đã phục vụ cộng đồng này cùng vợ tôi, đi học cùng con tôi, chơi golf với tôi.”

Yardley nhìn đám đông và mỉm cười. “Các bạn biết mọi bí mật của tôi - cả tốt lẫn xấu.”

Vài người bật cười. Ai đó la lên ” Ông chơi bài poker dở òm, Franklin à.”

Ông thị trưởng gật đầu. “Đúng thế. Tôi chưa bao giờ giấu được vẻ mặt của mình (chơi poker phải giữ mặt luôn bình thường để đối phương không biết bài mình tốt hay xấu để họ theo hay bỏ bài). Tôi không thể nói dối dù là để cứu rỗi linh hồn của chính tôi. Mọi người quan trọng với tôi. Gia đình tôi. Thị trấn này. Tôi đã ở đây suốt đời tôi. 4 thế hệ Yardley đã phục vụ Los Lobos này.”

Ông ngưng lại và hít một hơi thật sâu. “Có lẽ đã đến lúc cần thay đổi. Có lẽ tôi đã làm hết khả năng của tôi. Nhưng Riley Whitefield có thực sự là người các bạn muốn? Anh ta còn trẻ, thiếu kinh nghiệm. Anh ta đã lang bạt tứ phương trong khi có việc cần anh ta ở đây, ngay trong thị trấn này. Gần như mọi người đã biết anh ta đã bỏ đi để xây dựng cơ nghiệp trong khi mẹ ruột anh ta nằm chờ chết vì ung thư. Anh ta thậm chí không bao giờ quay lại chỉ để thăm bà. Đó không phải là mẫu gương tôi muốn con tôi noi theo.”

Gracie sững người. “Chuyện đâu phải vậy,” cô thì thầm với Jill khi mọi người bắt đầu nhốn nháo trên ghế. “Anh ấy đâu có biết.”

“Mày nghĩ lão Yardley quan tâm chuyện đó sao”? Jill hỏi.

Gracie nhìn lên khán đài, tìm kiếm phản ứng của Riley. Anh vẫn ngồi yên, vẻ mặt bình thản.

Nhưng ông thị trưởng chưa nói xong. Ông chồm người tới trên bục diễn thuyết. “Khi đó Riley chỉ là một đứa bé. Chưa đầy 18 tuổi. Anh ta đã gặp phải nhiều khó khăn, làm cho một cô bé trong trấn có thai, cưới cô ta rồi lại li dị cô ta. Nhưng mọi người đều lớn lên. Các cậu trai trở thành đàn ông. Họ thay đổi. Ừ thì, vài người là thế. Còn Riley thì tôi không chắc.”

Gracie cảm thấy bụng cô bắt đầu quặn lên. Cô có linh tính chuyện này sẽ rất, rất tồi tệ.

Thị trưởng Yardley liếc Riley rồi nhìn đám đông. “Các bạn muốn ai lãnh đạo cộng đồng của các bạn? Một người các bạn biết và tin tưởng? Một người chưa bao giờ nói dối hay lừa gạt các bạn? Hay Riley Whitefield, một người hoàn toàn xa lạ với chúng ta? Anh ta không chỉ bỏ rơi bà mẹ ruột đang hấp hối, anh ta còn quay lại để lợi dụng Gracie Landon của chúng ta. Cô ấy đã chân thành yêu anh ta nhiều năm rồi, và anh ta đã đáp đền lại tình cảm đó bằng sự khinh rẻ và phản bội. Ngay giây phút này, cô ấy không chỉ đang mang thai mà còn bị Riley từ chối không chịu lấy cô ấy.”

13. Chương 13

Gracie cảm thấy khán phòng chao nghiêng. Trong một thoáng, cô đã nghĩ là cô sắp xỉu lần đầu trong đời. Tai cô bỗng ù đi, cơ thể cô như nặng như nhẹ và cô không thể nhìn thấy gì. Rồi mọi thứ bỗng sáng tỏ và cô thấy Riley đứng phắt dậy, nhìn chăm chú vào cô với vẻ sốc và giận dữ.

“Gracie?” Jill hỏi. “Mày có-”

Gracie không chờ Jill nói hết câu. Cô có thể cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô, chỉ chỗ, bàn tán, dòm ngó. Nhưng tất cả không thành vấn đề. Cô không quan tâm đến gì hết, ngoài Riley và những gì anh đang nghĩ.

“Tao phải đi đây,” cô nói khi đứng lên và bỏ chạy ra cửa. Cô nghe ai đó gọi tên mình nhưng không dừng lại hay quay nhìn lại.

“Phải không vậy?” ai đó la lên. “Phải Riley đã làm cô có bầu?”

Gracie cảm thấy bụng cô nhói lên, nhưng cơn đau này không liên quan gì đến vấn đề dư axit mọi khi. Cơn đau này xuất phát từ nhận thức là cô đã sắp sửa với tới một điều gì đó rất đặc biệt và nó vừa bị giật lấy khỏi cô.

Riley tính đến chuyện quay lại ngân hàng. Chỉ mới sau 5 giờ, anh có thể dễ dàng về nhà nhưng vì một lý do nào đó, anh không muốn một mình.

Cuộc tranh luận thật là một thảm họa. Yardley đã phần khởi kỳ lạ ngay từ lúc chưa bắt đầu cuộc tranh luận và điều đó đã khiến anh nghi ngờ ông ta có kế hoạch gì đó. Nhưng anh chưa bao giờ có thể ngờ đó là chuyện gì. Yardley đã tấn công quyết liệt và vào đúng chỗ hiểm. Những người dân Los Lobos lương thiện có thể sẵn lòng bỏ qua những khuyết điểm nhưng không ai có thể tha thứ cho anh tội đụng chạm đến huyền thoại của thị trấn.

Nhưng sao Yardley lại biết? Phải chăng ông ta tìm hiểu được vài điều rồi thuê dợt chúng? Hay ai đó đã kể cho ông ta chuyện đã xảy ra? Anh đã không nói lời nào với bất kỳ ai. Vậy thông tin đó chỉ đến từ cô.

Anh đậu xe vào khu dành riêng cho anh đằng sau ngân hàng, rồi ra khỏi xe. Vẫn còn vài người đi vào ngân hàng để lo vài vụ làm ăn của họ trước giờ đóng cửa. Anh thấy một phụ nữ đang đẩy nôi trên lối đi bộ. Không khí thật ẩm áp, bầu trời thật trong trẻo. Mọi thứ trông hoàn toàn bình thường. Vậy tại sao anh lại cảm thấy như anh vừa bị đánh đập nặng nề rồi bỏ rơi nơi lề đường.

Sao cô có thể làm vậy với anh? Tại sao? Anh có thể cá một phần khá lớn số thừa kế sắp-mất-đi của anh là Gracie không thích thị trưởng Yardley. Vậy tại sao cô lại giúp ông ta? Cay đắng về chuyện trong quá khứ? Tất cả mọi chuyện chỉ là một kế hoạch trả thù tinh vi?

Trong lúc đi vào ngân hàng, anh tự bảo mình đó có thể không phải là cô, là ai đó đã theo dõi họ và chụp hình, người đó có thể thấy đủ để biết chuyện gì đã xảy ra. Cho đến khi anh có được báo cáo từ thám tử tư, anh không thể chắc chắn chuyện gì cả.

Ngoại trừ một chuyện: anh không muốn thủ phạm là Gracie. Mười bốn năm trước, anh có thể đã chấp nhận bán linh hồn, thậm chí cả cái xe của anh nữa, để cô biến mất khỏi đời anh. Bây giờ... bây giờ thì anh chẳng biết anh muốn gì.

Anh vòng qua một khúc quanh và tiến về thang máy. Vài người nhân viên đang đứng tùm lại, thì thầm với nhau. Khi anh tiến đến, người này huých người kia. Tất cả quay lại nhìn anh.

“Chào ông Whitefield,” một cô nói. Cô ta không dám nhìn thẳng vào anh.

Anh gật đầu rồi bước vào thang máy. Họ lại bắt đầu nói khi cửa thang máy đóng lại và tất cả những gì anh nghe được là “Cô có nghĩ ông ấy thật đã-”

Tin lan nhanh thật, anh nghĩ khi bước ra ở tầng hai. Anh đoán buổi phát thanh trực tiếp là nguyên nhân. Zeke có lẽ sẽ la lối tối nay. Họ sẽ cần phải lên kế hoạch hồi phục lại thật tốt nhưng anh không nghĩ nổi là kế hoạch gì. Đập cho Yardley một trận sẽ có thể khiến anh thấy dễ chịu hơn nhưng nó không giúp gì được cho cuộc bầu cử. Kiện lão già khốn kiếp đó cũng thế.

Riley đi vô văn phòng rồi đóng cửa lại. Anh nhìn chăm chú vào bức tranh của chú anh.

“Ông sẽ không thắng đâu,” anh nói với tấm hình người chết từ lâu. “Lúc này cũng không mà sau này cũng không. Tôi sẽ có cách.”

Anh sẽ làm theo cách anh hay làm khi mọi việc như chống lại anh. Anh sẽ cúi xuống chăm chỉ làm việc hơn tất cả mọi người chung quanh anh. Anh sẽ không để ai cản trở anh. Kể cả thị trấn này, quá khứ, ông thị trưởng khốn kiếp, và thậm chí cả Gracie.

Anh nghe tiếng gõ cửa.

“Đi đi,” anh nói vọng ra.

“Ông Whitefield, có người ở đây cần gặp ông.”

“Không quan tâm.”

“Chuyện quan trọng.”

Riley biết anh đã hủy bỏ lịch làm việc của ngày hôm nay vì cuộc tranh luận, nên chuyện bà đang nói đến không phải chuyện họp hành của ngân hàng. Phải chăng Yardley ghé qua để huênh hoang?

Anh nghĩ đó không phải là cách của ông thị trưởng. Tò mò, và cần một việc gì để khiến anh phân tâm, anh đi ra mở cửa.

“Ai thế?” anh hỏi, thậm chí dù lòng đang hi vọng Gracie đã ghé qua để giải thích.

Thay vì trả lời, Diane bước lùi lại. Riley nhìn sau lưng bà, mong chờ được thấy cô gái tóc vàng với thân hình đầy đặn cùng nụ cười luôn sẵn trên môi và tính hóm hỉnh quen thuộc, nhưng thay vào đó, anh thấy một người đàn ông khoảng giữa đến cuối 50 tuổi, mặc một bộ vét bạc màu và một áo sơ mi đã ố. Mái tóc đã bạc nhiều, gương mặt hằn nhiều nếp. Và không hiểu sao đó, trông ông ta nhỏ bé hơn Riley còn nhớ.

Có thể đã hơn 20 năm trôi qua, nhưng Riley vẫn nhớ mọi thứ về người đàn ông đã bỏ rơi mẹ con anh.

Ông ta gượng gạo mỉm cười với anh. “Chào con trai. Con khỏe không?”

Gracie lái hết nửa đường tới L.A rồi mới ra khỏi xa lộ ở Ventura quay đầu lại Los Lobos. Cô đã tự giảng cho mình bài “mày đã lớn rồi” và nhắc nhở mình là cô không thể chạy trốn không đương đầu với vấn đề như thế, dù lúc đó, có vẻ ý kiến này là tốt nhất.

Cô thậm chí đã tin vào lời cô nói - đại khái là thế. Nhưng nếu ai đó cho cô vé một chiều đi thẳng lên một trong những mặt trăng trên hành tinh Jupiter để lập thuộc địa ở đó, có lẽ cô sẽ ký tên thỏa thuận ngay.

Có quá nhiều cảm xúc rộn lên trong cô nên cô không biết cô đang cảm thấy gì. Bình, gần như là cảm xúc chủ yếu. Bình, buồn và giận dữ với ai đó đã phản bội cô. Nhưng cô đã không kể với ai chuyện đã xảy ra, vậy ông thị trưởng lấy tin đó từ đâu?

Di động của cô lại reo lên. Cô chớp lấy nó và liếc nhìn màn hình rồi lại thấy nó xuống ghế. Tới giờ, cô có 3 cuộc gọi từ Jill, 2 từ chị và 2 từ em gái cô, khoảng 6 cuộc từ mẹ cô. Cô không có tâm trạng nói chuyện với ai trong tất cả những người này, và cô vẫn chưa nghe nói gì từ người duy nhất cô muốn gọi cô: Riley.

Anh đang nghĩ gì? Anh có biết cô không phải là người kể ra các bí mật của anh không hay ngay giây phút này anh đang làm một con búp bê hình nộm của cô tính là sẽ đâm kim vô nó? Tệ hơn nữa, hay là anh đã căm ghét cô? Vì cô có thể chịu được cơn giận của anh nhưng không chịu nổi chuyện anh quay lưng với cô mà không cho cô một cơ hội chứng tỏ cô vô tội. Mà cô cũng chưa biết được sẽ chứng tỏ bằng cách nào nữa.

Điều mà cô không hiểu trước tiên là sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Ai đã gài bẫy họ? Và bằng cách nào? Cô khó tin được hàng xóm của cô đã theo dõi cô cho đến khi Riley ghé qua rồi chờ đến khi bà chắc chắn họ đã ân ái với nhau để ném con chó quý giá của bà vào cái hồ lạnh lẽo chỉ để đập cửa nhà Gracie nhờ giúp đỡ.

Vậy là phải là người khác. Như vậy thì cô lại phải bắt đầu lại từ đầu: tự hỏi ai, tại sao và bằng cách nào và còn nhiều câu hỏi khác nữa.

Một giờ sau cô thấy băng báo Los Lobos và rời khỏi xa lộ. Tới cuối đoạn đường, cô lưỡng lự rồi quyết phải thay vì quẹo trái, chạy về phía khu nhà thượng lưu của thị trấn. Cô lái ngang qua nhà Riley rồi cẩn thận đậu sau khúc quanh, để không thêm dầu vô ngọn lửa tin đồn, rồi cô đi bộ vòng lại, đến trước cửa nhà anh và chuẩn bị tinh thần. Cô có thể đứng đó gõ cửa thật lâu trước khi cô có thể thuyết phục anh là cô sẽ không bỏ đi nếu anh không nói chuyện với cô.

“Mình sẽ làm cho anh ấy phải nghe,” cô tự bảo mình khi đưa tay lên gõ cửa.

Cánh cửa mở tung.

Điều đó quá bất ngờ ngoài mong đợi nên cô gần như là đổ nhào về phía trước và suýt nữa thì vấp phải ngạch cửa. Riley nhướn mày.

“Em say hả?” anh hỏi.

“Gì cơ? Không có. Em không nghĩ anh sẽ mở cửa cho em. Em đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đập cửa cho đến khi anh chịu mở.”

“Vậy em thất vọng à?”

“Không có.”

Trông anh thật hay. Không, trông anh thật tuyệt. Quần jeans, áo sơ-mi trắng và giày Nikes.

Cô muốn bước vào vòng tay anh và được anh ôm chặt. Cô muốn nói với anh là đó không phải do cô làm, là anh có thể tin cô, là cô quan tâm đến anh và sẽ không bao giờ phản bội anh. Cô muốn đưa ra bằng chứng hoặc ít nhất có kế hoạch tìm ra bằng chứng. Cô muốn anh nói là mọi việc sẽ ổn thôi.

Thay vào đó, cô mở miệng ra rồi lại ngậm miệng lại, rồi túm lấy áo anh với cả hai tay và cố hết sức để lắc anh.

“Không phải là em,” cô nói khi anh đứng đó bất động như một tảng đá. “Em không kể với ai về chuyện mình đã làm và em chắc chắn không nói là em nghĩ em đã mang thai. Em không biết ông ấy lấy đâu ra ý tưởng đó. Không phải là em.”

Cô vẫn túm lấy áo anh. Anh đưa tay đặt lên tay cô. Ánh mắt sẫm nhìn cô chăm chú.

“Anh biết,” anh nói ngắn gọn.

Cô chớp mắt. “Thật ư? Anh tin em?”

Anh gật đầu.

“Tại sao?”

Khóe miệng anh hơi cong lên. “Em không thể chấp nhận vậy thôi sao?”

“Không. Không hẳn. Nếu em là anh, em không chắc em tin em nữa kia. Tại sao anh lại tin em?”

Anh nhún vai, đó không phải là câu trả lời để cô thỏa mãn nhưng dường như cô sẽ không có thể có thêm câu trả lời nào khác.

Anh nắm lỏng tay cô trên áo anh và bước lùi lại. “Anh định đi ra biển dạo. Đi chung không?”

“Được thôi.”

Khi họ tới biển, trời đã gần hoàng hôn. Riley đậu chiếc Mercedes ở một bãi đậu công cộng rồi nắm tay Gracie đi bộ đến bãi cát. Cô đã cởi bỏ giày. Không có giày, cô chỉ đứng vừa tới vai anh. Tóc cô xoa tự nhiên, áo cô không đóng thùng. Cô có thể trông lười thôi nhưng anh lại thấy cô thật quyến rũ.

Có phải đó là lý do anh nói với cô là anh tin cô? Vì anh muốn ngủ với cô? Anh cho rằng đó cũng có thể là lý do hợp lý như bất kỳ lý do nào khác, vì trong toàn bộ tình huống hiện nay thì chẳng có gì là hợp lý cả.

Anh không muốn cô cảm thấy áy náy. Đơn giản vậy thôi. Nếu cuối cùng hóa ra anh là thằng khờ vì đã tin cô, thì anh sẽ mất đi số tiền 97 triệu đô và kế hoạch trả thù mà anh đang đeo đuổi.

Anh sẽ lắng nghe lý trí mình lúc khác, anh tự bảo mình. Anh sẽ tìm kế hoạch để khôi phục lại sau chuyện xảy ra ở cuộc tranh cử vào lúc khác. Anh sẽ nói Gracie biến đi và quên cô - lúc khác. Không phải là lúc này.

“Hồi còn nhỏ anh hay ra đây lắm,” Riley nói. “Ngay sau khi có bằng lái, chỗ này đã trở thành điểm ưa thích của anh. Anh thường đi bộ dọc theo biển và cố suy nghĩ về cuộc đời mình.”

“Em không nghĩ tuổi thiếu niên lại có thể nghĩ được thế.”

Anh nhìn cô mỉm cười. “Đúng là không thể.”

“Ít ra thì anh đã thử. Cách cố hiểu cuộc sống của em là viết những bài thơ thật dở. Ý em là dở tệ luôn đó. Mấy cái cây chắc có lẽ nên theo đòi báo thù em vì chúng đã phải hi sinh để làm giấy cho em viết mấy bài thơ con cóc.”

“Cây cối đâu có như thế.”

“VẬY em cũng mừng.”

Cô liếc anh khi nói thế. Nét cười thấp thoáng trong đôi mắt xanh của cô khiến đuôi mắt cô nheo lại. Suýt nữa là anh đã kéo cô vào lòng và hôn cô, nhưng nụ cười tan dần và cô thở dài.

“Sao ông ấy biết?”

“Ông thị trưởng?”

Cô gật đầu.

“Ông ta theo dõi mình, hoặc theo dõi chỉ mình anh.”

“Phải thám tử tư của anh nói với anh vậy?” cô hỏi.

“Ông ta mới nhận việc có một ngày. Anh không nghĩ ông ta đã tìm ra được gì.”

“Ồ. Cũng có lý.” Cô vén một sợi tóc rối ra sau tai. “Người mà ông thị trưởng hay ai đó thuê theo dõi chúng ta giỏi hơn chúng ta theo dõi Zeke. Lẽ ra chúng ta nên thuê người đó.”

Bất chấp mọi việc đã xảy ra, anh phì cười. “Anh thích lý luận của em.”

“VẬY người đó chỉ ở đó để chụp hình, nhưng bằng cách nào đó anh ta đoán ra việc chúng ta đã làm và kể cho ông thị trưởng?”

“Hoặc Yardley đã đoán bậy bạ và may mắn đoán trúng.”

Cô bóp nhẹ tay anh rồi đứng lại trước mặt anh.

“Em không có làm chuyện đó, Riley. Em thề.”

“Gracie, em không cần phải nói hoài chuyện đó. Anh tin em.”

“Em hi vọng vậy. Chỉ là mọi việc có vẻ tệ quá. Em là người duy nhất biết chúng ta đã ân ái với nhau, em là người duy nhất biết chúng ta đã không dùng biện pháp ngừa gì, và có một khả năng bé xíu là em đã có thai.”

“Em đâu phải là người duy nhất,” anh nhắc cô. “Anh cũng biết.”

“Ồ, phải rồi. Vì anh là người đã nói với ông thị trưởng.” Cô bóp tay anh mạnh hơn. “Em thật lòng đó. Em cần anh tin em. Nó cực kỳ quan trọng. Em không nói dối. Em có thể hơi điên về chuyện làm bánh sao cho thật ngon và em không mấy kiên nhẫn với gia đình em như lẽ ra em nên làm, em không bao giờ có thể kiểm soát tiền bạc của em đến từng xu một. Ý em là, nếu nó sai khoảng 5 đô đổ lại, thì ok. Nhưng em không nói dối và em sẽ không bao giờ gài bẫy anh. Em không sợ sự thật mà, nhớ không. Em là người đã bỏ con chồn hôi vào xe anh. Em hay làm chuyện một cách công khai để cả thế giới có thể thấy.”

Mặt trời đang lặn dần nơi chân trời. Khi ánh sáng nhạt dần, da cô như lấp lánh, như cô đang tỏa sáng từ bên trong. Ngay lúc đó, nhìn gương mặt tuyệt đẹp của cô, anh có thể tin bất cứ chuyện gì. Không hẳn là vì anh muốn cô - dù thực sự là có - nhưng lý do chính là vì cô đã ở bên cạnh anh.

Lần đầu tiên trong tất cả ký ức của anh, có người đã đứng bên cạnh anh. Có người quan tâm đến anh, ý kiến của anh, tâm trạng của anh, công việc ngày thường của anh. Bạn anh chưa bao giờ quan tâm đến thế, còn bạn gái thì anh không để cho họ gần gũi đến thế.

Anh tin Gracie vì anh không có sự lựa chọn nào khác.

Anh nắm lấy bàn tay còn lại của cô và đan tay với tay cô, rồi kéo cô lại gần để cả hai đứng sát từ vai đến đùi.

“Sao chúng ta đến được điểm này?” anh hỏi. (Ý Riley là sao hai người lại có thể tiến tới mối quan hệ thân mật như vậy.)

“Chạy xa lộ rồi đường Beach Drive.”

Anh mỉm cười, rồi phì cười, rồi phá ra cười. Cô nhúc nhích vai.

“Em luôn có khiếu hài hước tuyệt vời,” cô nói.

“Đúng thế.”

Anh cúi xuống và hôn lên mũi cô. Môi cô mím lại, nhưng dù anh rất muốn lên giường với cô, anh vẫn chưa muốn ngừng cuộc đi dạo. Chưa phải lúc.

Anh thả tay trái cô ra và kéo cô theo, cả hai lại cùng dạo bước.

“Anh còn câu hỏi đường nào cần em trả lời không?” cô hỏi.

“Lúc này thì không.”

“Anh có thể xài hệ thống GPS.”

“Đúng vậy.”

Cô hít một hơi thật sâu. “Em thích mùi của biển. Cô chú em sống ở Torrance, cách biển khoảng 8 cây số, nên cả nhà thường hay ra biển chơi. Em luôn sống gần biển. Em không chắc em có thể sống nơi nào khác. Sao người ta có thể sống trên núi hay trong sa mạc nhỉ?”

“Đó là nơi họ đã quen. Anh đâu thấy biển mãi đến khi anh dọn đến đây lúc sắp 16 tuổi.” Cô liếc anh. “Anh lớn lên ở đâu?”

“Tempe, và cuối cùng là ở đây.” Anh nhớ lại cái nhà xe mẹ anh và anh đã sống trong đó. “Anh chưa bao giờ hỏi mẹ tại sao mình ở lại đó thật lâu sau khi ba anh đã bỏ đi. Có lẽ mẹ đã chờ ông ta quay lại.” Mẹ anh đã luôn là người mộng mơ.

“6 năm là một khoảng thời gian dài.”

“Quá dài. Rồi mẹ con anh dọn đến đây. Mẹ bảo anh mọi việc sẽ tốt đẹp hơn vì anh của bà ở đây. Cho đến lúc đó anh đâu biết anh còn có một người chú.”

“Chuyện gì xảy ra sau khi anh gặp ông?” Gracie hỏi.

“Anh đâu có gặp. Mẹ để anh ở lại nhà trọ và đi gặp ông ta một mình. Khi bà quay lại, anh biết bà đã khóc nhưng bà không chịu nhận. Mẹ anh không chịu nói gì ngoài việc hứa sẽ tìm một ngôi nhà nhỏ để thương để mẹ con anh có thể sống hạnh phúc.”

Anh dẫn Gracie đến một cụm đá và ngồi xuống cạnh chúng. Cô ngồi cạnh anh. Anh lại đưa tay tìm tay cô.

“Cùng với thời gian, anh xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau,” anh nói, không muốn nhớ nhưng lại hồi tưởng lại quá khứ. “Ông ta đã nói với mẹ là bà đã bỏ gia đình khi bỏ đi với ba anh, trong suy nghĩ của ông, bà không tồn tại. Cả anh cũng thế.”

Gracie ngồi sát lại để cô có thể nép vào lòng anh. “Em rất tiếc chú anh là một ông già óc bả đậu.”

Bất chấp bóng ma và nỗi đau quá khứ, Riley mỉm cười. “Anh vẫn gọi ông ta là tên khốn vô lương tâm suốt mấy năm qua, nhưng anh thấy thích cách gọi óc bả đậu đó.”

“Là sự thật mà. Sao ông ấy có thể phớt lờ gia đình của ông được chứ?”

Riley ngả người dựa vào tảng đá và vòng tay quanh người cô. “Dễ mà. Anh chưa bao giờ gặp ông ta hết. Khi anh gây rối trong trấn, ông ta gửi cho anh một lá thư, nhiec móc anh vì việc anh đã làm.”

“Anh đâu có tệ thế.”

Anh liếc cô. “Anh đã rất hoang đường.”

Cô mỉm cười. “Em biết. Nó là một trong những phẩm chất tốt nhất của anh. Cái phong cách hoang đường đó luôn làm cho trái tim thiếu nữ của em đập thành thịch. Anh vừa nguy hiểm vừa quyến rũ.” Cô mỉm cười trêu anh. “Anh có biết là em đã thâm thương anh không?”

Anh phì cười. “Trời, phải vậy không? Em quá ư là kín đáo với chuyện đó.”

“Em biết.” Cô thở dài. “Là em đó. Một cô bé kín đáo. Ông ta có dự đám cưới của anh không?”

“Không. Mẹ có lẽ đã gửi thiệp mời cho ông ta, nhưng anh không quan tâm ông ta có đến dự hay không. Anh nghĩ Pam đã hi vọng có được một món quà cưới lớn, nhưng ông ta cũng chẳng thêm gửi quà nữa.”

“Em biết Pam đang rất tức tởm,” Gracie nói. “Nhưng em thật khó cảm thấy tội nghiệp chị ta.”

“Anh cũng vậy. Anh đâu có muốn lấy cô ấy. Em biết vậy không?”

Cô nhìn anh chăm chú, mắt cô mở lớn. “Anh đùa hả. Em tưởng anh đã yêu chị ta điên cuồng.”

“Mê muội,” anh khăng định. “Có sự khác biệt lớn đó em. Ở tuổi 18, anh thích có cô ấy như một người bạn gái ổn định, chinh phục cô ấy khá dễ. Khi cô ấy nói là đã có thai, anh rất giận dữ. Cô ấy đã thề là có dùng thuốc ngừa và anh đã tin cô ấy.”

Gracie rục rịch trên cát. “Em không có nói em dùng thuốc.”

Anh hôn nhẹ lên tóc cô. “Hai chuyện không giống nhau. Anh nói với em rồi, anh đâu có trách em chuyện đó.”

“Nhưng em-”

Anh đưa tay đặt lên môi cô. “Không.”

“Nhưng-” Anh hơi ấn mạnh tay. “Em còn gì chưa hiểu?”

“Được rồi.”

Anh cảm kích sự lo lắng của cô, nhưng theo anh hiểu, lỗi là do anh. Anh là người đã quá khao khát được có cô, anh quên mất phải đảm bảo là cả hai cần được bảo vệ. Anh đâu có được sự thành công ngày hôm nay nhờ ngu ngốc.

“Chúng ta đang nói chuyện gì nhỉ?” anh hỏi.

“Anh không muốn cưới Pam vì anh đã thâm yêu em.”

“Không hẳn thế.”

“Nhưng cũng gần gần như thế.”

“Anh chỉ không muốn cưới Pam.”

“Thì vậy cũng được,” cô nói. “Và để em nhắc anh - một lần nữa - là em đã cảnh cáo anh về chị ta.”

“Phải, em có nhắc anh, nhưng anh không nghe. Mà có nghe cũng chẳng thành vấn đề. Mẹ anh đã nhất định thế. Bà nói anh phải có trách nhiệm.” Anh nhắm mắt nhớ lại các cuộc tranh cãi với bà. “Bà muốn anh là người đáng được tôn trọng và luôn làm theo lẽ phải.”

“Còn anh chỉ muốn tự do.”

“Ừ. Anh không có ý nói mẹ anh đã sai. Nhưng ở tuổi 18, anh không nhận thức được như vậy. Anh lấy Pam, ở lại đủ lâu để phát hiện là cô ấy không có thai, rồi anh bỏ đi. Nhưng trước khi đi, anh đã nói với mẹ anh là bà đã hủy hoại cuộc đời anh và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bà.”

Anh nhìn xa xôi nơi đại dương thăm thẳm. Ánh trăng chưa tỏ và anh chỉ nhìn thấy lờ mờ những ngọn sóng bạc đầu.

“Đó là lần cuối cùng mẹ con anh nói chuyện với nhau,” anh chậm rãi nói.

“Sao?” Gracie lùi lại nhìn anh. “Ý anh là vì anh bỏ đi?”

Anh gật đầu. “Anh đã rất giận dữ. Anh bỏ đi xuôi theo miền Bắc và cuối cùng dừng lại ở mấy giàn khoan ngoài biển Nam Trung Quốc. Anh trưởng thành hơn một chút và hiểu đời hơn, nên anh viết cho mẹ một lá thư cùng một tờ séc gửi tiền. Bà viết lại cho anh, nói là anh được thì ghé thăm bà. Anh nói anh sẽ làm, nhưng anh đã không bao giờ chịu thu xếp thời gian làm vậy.”

Anh đã không coi trọng chuyện đó, và lúc đó anh vẫn còn giận mẹ.

“Cuối cùng bà viết cho anh nói là bà đang bệnh. Ung thư. Nên anh thu xếp mọi việc rồi quay về. Nhưng bà đã không nói là tình hình cấp bách, và anh đã không bỏ ngay mọi việc. Một tuần trước khi anh về thì anh nhận được một cuộc gọi từ y tá ở bệnh viện địa phương nói là mẹ anh còn 48 tiếng nữa để sống. Anh mất 50 tiếng để về tới nơi. Và bà đã đi rồi.”

Gracie ôm siết lấy anh. “Em rất tiếc.”

“Đừng. Chuyện đã qua lâu rồi. Hôm nay Yardley đã nói đúng. Anh đã không bao giờ quay lại thăm mẹ trong khi bà đang hấp hối.”

“Anh đã không biết mà.”

“Đó có phải là một lời bào chữa hợp lý?” anh hỏi, vẫn nhìn xa xôi ra biển. “Anh không nghĩ vậy. Bà chỉ có một mình, đó là điều buồn nhất. Bà chết trong bệnh viện tỉnh chỉ có một mình, và anh ruột của bà, người sống ngay trong trần, cũng không buồn ghé thăm bà.”

Grace quỳ lên và nhìn anh trân trối. “Anh đang nói gì vậy?”

“Donovan Whitefield đã giữ lời hứa. Ông không bao giờ tha thứ cho em mình.” Riley nhìn Gracie. Anh tìm thấy mấy lá thư của bà lúc sau này. Mấy lá thư mà ông ta đã gửi trả lại mà không thèm mở ra coi. Bà năn nỉ ông ta giúp đỡ để trả viện phí. Tiền anh gửi bà không đủ và bà biết là lúc đó anh không thể lo nổi tiền điều trị thuốc men, nên bà đã hỏi ông ta và ông ta đã không thèm đọc thư.”

Cô khẽ kêu lên và nhào lên ôm lấy anh.

“Em rất tiếc,” cô thì thầm, ôm chặt lấy anh, người run rẩy.

Anh sưng người, không biết phải làm gì với sự đồng cảm của cô, rồi anh vòng tay ôm lấy cô.

“Mọi chuyện ổn mà,” anh nói.

“Không đâu.” Cô ngẩng lên nhìn anh. Anh nghĩ anh đã thấy nước mắt trên mặt cô nhưng anh không chắc. “Không có chuyện nào là ổn hết. Anh đã đeo mang mặc cảm tội lỗi bao nhiêu lâu nay, nhưng nó không phải là lỗi của anh. Anh không làm mẹ anh bệnh, và anh đã không biết là anh cần phải quay về.”

Vậy là Gracie muốn làm mọi việc trở nên đúng đắn cho anh. Cô có biết là chuyện đó không thể được?

“Anh biết sau khi mẹ báo cho anh,” giọng anh đều đều.

“Nhưng bà có thể viết rõ hơn. Anh đâu có biết bói. Phải, đúng, anh có lỗi vì anh đã không mau quay về, nhưng chỉ vậy thôi. Toàn bộ phần còn lại của câu chuyện... Sao chú anh lại có thể làm thế? Sao ông có thể quay lưng bỏ mặc bà? Em có thể không thích Alexis và Vivian lắm ngay lúc này, nhưng em sẽ không bao giờ xua đuổi họ. Đặc biệt là với chuyện giống chuyện của mẹ anh.”

Riley không tin Gracie có thể xua đuổi một con chó bệnh truyền nhiễm nếu nó cần cô giúp đỡ.

“Em cần hiểu là anh đã hết thuốc chữa rồi,” anh nói. “Anh đã bằng lòng với quá khứ.” Dù “bằng lòng” có thể là một từ sai. Anh đã chấp nhận chuyện đã xảy ra và quyết định là anh cần sửa sai thế nào.

Cô ôm lấy mặt anh. “Anh vẫn chưa tìm được sự bình an. Anh vẫn còn giận dữ.”

Anh thích cái cách cô có thể hiểu rõ anh. “Rồi anh sẽ quên thôi.”

Gracie không chắc là anh có thể. Làm cách nào để Riley có thể chấp nhận tất cả mọi chuyện đã xảy ra và tiếp tục tiến tới? Cô có thể cảm thấy nỗi đau trong anh, nó phát ra từ anh và làm cô cũng đau đớn âm thầm. Cô muốn được bao bọc anh, giữ anh đến khi anh được lành lại.

Cô muốn quay lại quá khứ và ngăn ngừa tất cả những chuyện đó khỏi xảy ra.

Anh là người tốt, vững vàng và có tư cách. Anh không đáng bị như vậy.

“Em rất tiếc,” cô thì thầm, vẫn ôm lấy mặt anh. “Em ghét ông thị trưởng Yardley đã lấy một mảnh quá khứ đau đớn, riêng tư của anh ra để dùng nó làm lợi thế cho ông ta. Như vậy thật kinh khủng và đáng chê.”

“Ông ta cũng óc bả đậu luôn chứ?”

“Ông ta là vua óc bả đậu.” Cô quệt nước mắt. “Sao ông ta có thể làm vậy? Thật là quá kinh khủng. Và bây giờ ai nấy cũng nghĩ xấu về anh. Thật không phải mà.”

“Anh sẽ vượt qua được,” anh nói.

“Điều anh cần là thắng cuộc bầu cử. Em có thể giúp được gì không?”

“Anh sẽ cho em biết nếu tụi anh có kế hoạch gì có phần cho em.”

“Em không ngại đi gõ cửa từng nhà và nói với mọi người là em không có thai.”

Khóe môi anh hơi cong lên. “Như vậy sẽ gây được sự chú ý nơi họ đó. Sao mình không chờ tới khi mình có thể chắc là em không có thai trước khi làm theo hướng đó.”

“Ồ, phải, có lý.” Cô ngồi sụp xuống cạnh anh. Cô không muốn nghĩ về em bé vào lúc này. “Em không nghĩ em có thể chịu đựng thêm một chuyện nữa.”

“Ý em là giữa một cô em đang sắp lấy chồng, một bà chị cuồng lên vì chồng, mấy cái bánh em cần làm, Pam, ông thị trưởng đang kể cho mọi người nghe mình đã ân ái và sự thật em có lẽ đã mang thai?” anh hỏi.

Cô rên rỉ. “Trời, anh làm một danh sách như thế thì coi như em còn gì để lo nữa. Danh sách của anh tốt hơn hay tệ hơn?”

“Nó khác chứ. Hôm nay ba anh đã xuất hiện.”

Cô đã không nghĩ còn chuyện gì có thể làm cô sốc nhưng cô đã sai.

“Ba anh? Ở đây?”

“Ở ngân hàng,” anh nói khi luồn tay vào tóc cô và chải xuống tận chân tóc. “Đã 22 năm rồi mà anh vẫn nhận ra ông ta. Anh đoán như vậy phải có ý nghĩa gì đó.”

Cô không biết nên nghĩ gì. “Ông ta muốn gặp anh?”

Riley cười khan. “Không. Ông ta muốn tiền. Chẳng có lời hỏi thăm ‘Con trai, con sao rồi’, ông ta chỉ kêu anh viết cho ông ta một tờ séc chuyển tiền vì tháng này ông ta đang túng.”

Cô cảm thấy như ai đó vừa đá vào tim cô. Riley nói như chuyện đó chẳng có ảnh hưởng gì tới anh nhưng cô hiểu rõ niềm đau bị ba mẹ bỏ rơi. Có lẽ hoàn cảnh cô hơi khác một chút nhưng cảm giác mất mát thì rất giống.

“Em rất tiếc,” cô thì thầm.

“Chuyện xảy ra thôi mà. Anh đuổi ông ta đi nhưng ông ta sẽ quay lại. Chết tiệt, có lẽ anh sẽ đưa tiền cho ông ta chỉ để khỏi phải bị phiền toái nữa.”

“Em rất tiếc,” cô lặp lại và vòng tay ôm anh. “Em không biết làm sao để khiến mọi chuyện tốt đẹp hơn.”

“Đâu phải trách nhiệm của em.”

“Em biết, nhưng em vẫn muốn thay đổi nó, làm cho nó tốt đẹp hơn.” Cô đưa tay chạm vào mặt anh. “Về nhà với em đi.”

Về mặt anh không thay đổi. “Đó chỉ là biện pháp giải quyết tạm thời.”

“Hiện giờ em chỉ biết mỗi cách này.”

“Anh đâu có than phiền gì.”

14. Chương 14

Gracie tự hỏi không biết cô có phải đấu tranh tư tưởng với việc cô thay đổi ý định trên đường lái về nhà anh không. Đêm đã buông, trong xe thật yên tĩnh. Sự giao tiếp duy nhất giữa họ là tay anh đang nắm tay cô, ngón tay cái của anh khẽ vuốt ve lưng bàn tay cô.

Người cô vừa căng thẳng lại vừa thư giãn, một sự kết hợp lạ kỳ. Trong khi ý nghĩ họ sẽ lại cùng nhau ân ái làm người cô run lên từ trong ra ngoài, thì cô cũng cảm thấy một sự bình tĩnh tuyệt đối, như quyết định này đã được định từ nhiều nghìn năm trước và bây giờ, cô đơn giản là thực thi số mệnh của cô.

“Muốn ở lại nhà anh không?” anh lặng lẽ hỏi khi họ gần đến tòa biệt thự hùng vĩ. “Em có thể đậu xe trong nhà xe.”

“Vây cũng được,” cô nói.

Anh lái vô sân, nhấn nút điều khiển từ xa, khi cánh cửa đôi của nhà xe mở ra, cô leo ra, đi bộ đến góc đường nơi cô để xe.

Năm phút sau, cô đậu cạnh xe anh và theo anh đi vào gian bếp khổng lồ. Cũng như lần trước, hình ảnh không gian bếp rộng mênh mang, thoáng đãng làm trái tim thợ-nướng-bánh của cô đập rộn.

“Niềm ghen tị về cái bếp,” cô thở dài nói. “Em cần một chương trình cai nghiện.”

“Chúng ta lo chuyện đó sau được không?”

“Được chứ.”

Anh đi ra chỗ tủ lạnh. “Em đói không?”

Cô đi theo anh và cố nhìn qua vai anh. “Anh có đồ ăn không?”

“Anh có một ít đồ ăn mua về còn dư.” Anh cầm lấy một chai sâm-banh để lạnh, rồi lùi lại. “Coi có gì em thích không?”

Cô không thể rời mắt khỏi chai sâm-banh để lựa chọn đồ ăn.

“Anh chỉ tình cờ có chai sâm-banh để lạnh đó vì mong đợi người phụ nữ 3 chữ L hay là...”

Anh đưa bàn tay còn rảnh luồn vào tóc cô và khẽ kéo cô lại gần rồi áp môi vào môi cô. Nụ hôn thật nóng bỏng, nhanh lẹ và đầy hứa hẹn.

“Anh mua nó hôm qua.”

Niềm khao khát dâng trào trong đầu làm cô khó tập trung. “Ý anh là sau khi chúng ta...”

Ánh mắt anh nhìn cô đắm đuối. “Sau khi chúng ta ân ái. Đúng thế, đây không phải là sâm-banh thường, tôi-hi-vọng-sẽ-được-may-mắn-làm-tình. Anh mua nó vì em, Gracie à.”

Đầu ngón chân cô cong lại (người phương Tây khi thích điều gì thật nhiều thì cảm thấy đầu ngón chân cong lại). Cô không nhớ có người đàn ông nào trước đây đã mua sâm-banh cho cô. Chắc chắn không phải - cô liếc nhãn chai - một chai Dom Perignon rồi (khoảng \$150).

Cô đưa hông đẩy cửa tủ lạnh đóng lại. “Em không đói lắm. Không cần thức ăn.”

Anh mỉm cười. “Tốt”

Anh đi đến tủ và lấy ra 2 ly sâm-banh, rồi hất đầu về phía lối đi.

“Đi chứ?”

“Tất nhiên.”

Cô theo anh đi lên một cầu thang cuốn thật lớn. Lần trước cô tham quan nhà anh, cô đã không đi đến tận đây. Cô để ý thấy mấy bức chân dung treo trên tường, nhiều thế hệ trước đây của họ Whitefield, cô tự hỏi, nhưng cô không muốn làm mất đi tâm trạng vui vẻ của cả hai khi hỏi chuyện này.

Thang lầu dẫn lên tận tầng 3 nhưng Riley dừng lại ở tầng hai và quẹo trái. Cả hai đi ngang qua 4,5 phòng trước khi anh dừng lại trước một căn phòng, mở cửa bước vào.

Gracie không chắc cô sẽ nghĩ gì. Cô không biết Riley có muốn ngủ trong giường của ông nội anh để chứng tỏ bản thân hay anh sẽ chọn một phòng khác. Khi cô liếc nhìn xung quanh, cô nhận ra rằng anh đã chọn một phòng khác có tính trung dung - nó giống như một phòng ngủ của khách được bài trí đơn giản với một cái giường lớn, hai tủ để đèn ở đầu giường với một tủ quần áo. Ánh đèn từ trần nhà tỏa xuống lớp thảm nhạt màu trên sàn. Tường màu xanh lá hay màu xanh dương, cô không chắc nữa.

Riley để chai sâm-banh lên tủ và mở lớp giấy bọc. Vài giây sau, anh mở nút chai và rót cho mỗi người một ly.

“Em chưa bao giờ uống sâm-banh mắc tiền như vậy,” cô nói khi cầm lấy cái ly thanh mảnh anh đưa và uống một ngụm.

Những bong bóng trong rượu tan ra trên lưỡi cô - hương vị thật nhẹ, thật ngon, ngọt ngào và đam mê.

“Em thích không?” anh hỏi sau khi cô đã nuốt ngụm rượu.

“Thích lắm. Không may là nó không phù hợp với kế hoạch chi tiêu của em.”

“Để dành nó cho những dịp đặc biệt vậy,” anh nói và nhấp một ngụm rượu, rồi để ly của anh trên tủ đèn và bước lại gần cô.

Cô định nói là không cần thiết, suốt quãng đời còn lại của cô, bất cứ khi nào cô nhìn thấy bóng dáng đặc biệt của chai Dom Perignon, cô sẽ luôn nghĩ đến anh. Thay vào đó, cô cũng bước tới để ly của cô lên tủ đèn rồi ngắm anh bước lại gần cô và ôm cô vào lòng.

Lần đầu tiên cả hai ân ái, đã có sự vội vàng trong hành động hòa tan vào nhau của hai người. Cô đã khao khát anh đến cùng cực khiến cô không thể chờ đợi để được cảm thấy anh. Lần này, cô có thể nghĩ, cũng như có thể trải nghiệm và cô muốn cố gắng tập trung vào từng cử chỉ, cảm giác để cô có thể hồi tưởng lại sau này.

Cô để ý thấy ngay khi anh hôn cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, như trêu đùa nhưng lại đầy hứa hẹn, thì anh đặt một tay lên eo cô, còn tay kia thì đặt lên gáy cô. Anh giữ tay đặt ở eo yên đó trong khi tay kia anh luồn vào tóc cô. Trước đó anh cũng từng làm vậy, cô mơ màng nghĩ khi anh cắn nhẹ lên môi dưới của cô và làm cô muốn cọ sát vào người anh. Anh có vẻ thích chạm vào tóc cô. Anh thường -

Lưỡi anh chạm nhẹ vào nơi anh vừa cắn, và cô vội hé môi. Khi lưỡi anh lướt vào trong, bụng cô quặn lại, ngực cô căng lên. Cô đặt tay lên vai anh, tận hưởng sức nóng và sức mạnh từ anh.

Anh hôn cô thật sâu, mơn man, vuốt ve. Khi anh rời môi khỏi môi cô, cô không ngừng lại, vì cô muốn cảm nhận anh trong từng chi tiết. Anh có vị sâm-banh, có mùi của biển, của đêm và của ham muốn.

Khi anh lướt môi xuống cảm cô, cô nghiêng đầu sang hướng khác để anh dễ dàng làm thế. Anh cắn nhẹ và lần xuống cổ cô. Da cô thật nhạy cảm, ngực cô căng lên và cô cảm thấy núm vú cũng căng lên, nhạy cảm. Cô muốn cởi bỏ quần áo để anh hòa tan vào cô ngay đó. Cô cũng lại muốn anh thật chậm rãi, để giây phút này không bao giờ kết thúc.

Cô bám chặt lấy anh, không biết nên làm gì. Anh mút nhẹ tai cô, hôn lên cổ cô rồi chậm rãi nhưng cương quyết tiến về phía ngực cô.

Không nghĩ ngợi, cô rời tay khỏi vai anh để cởi áo và tụt nó xuống khỏi vai. Anh cúi xuống, gần hơn, gần hơn, làm cô cuống lên để cởi bỏ áo ngực. Cái móc cuối cùng bị kẹt và cô gần như muốn phá hư nó trong sự vội vàng chuẩn bị đón anh.

Cuối cùng thì cái móc cũng bung ra, cô giật cái áo ngực thả xuống sàn. Nhưng thay vì vuốt ve ngực cô, anh lại đứng thẳng lên.

“Em thật đẹp,” anh nói và nhìn sâu vào mắt cô. “Em làm anh khao khát mọi thứ.”

“Tốt.”

Dù vậy, cô không thực sự muốn nói về chúng vào lúc này. Nếu mọi thứ đó là về khóa thân, thì hành động tốt hơn lời nói.

Không may, anh dường như không hiểu ý cô. Thay vì chạm vào cô, anh cầm ly sâm-banh lên và uống một ngụm lớn. Rồi anh để ly xuống tủ, cúi xuống và ngậm một núm vú của cô vào miệng.

Sự kết hợp giữa hơi nóng trong miệng anh, nước sâm-banh mát lạnh và các bong bóng của nó tạo một cảm giác cô chưa bao giờ có được trước đây. Cô bám chặt vai anh để khỏi ngã ra. Khi lưỡi anh quấn lấy núm vú cô, những bong bóng di chuyển trên làn da nhạy cảm của cô, và cô rên lên đầy khoái cảm.

Anh nuốt ngụm rượu, đứng thẳng lên và với lấy ly rượu. “Anh cần chăm sóc ngực bên kia nữa,” anh mỉm cười. “Công bằng rất là quan trọng.”

“Chắc rồi,” cô bảo anh, người muốn lả đi vì hồi hộp.

Anh lại ngậm đầy sâm-banh trong miệng rồi vuốt ve cô với những bong bóng thú vị, kích thích đó. Cô vòng tay ôm lấy đầu anh trong lời năn nỉ thầm lặng là anh đừng bao giờ ngừng lại.

Khi đã nuốt xong ngụm rượu, anh liếm nhẹ núm vú rồi mút nó đến khi cô cảm thấy người cô như nhũn ra, tan thành nước.

Anh lại đứng thẳng lên, ôm sát cô vô lồng và hôn lên môi cô. Cô có cảm giác như chưa gần anh đủ, chưa chạm vào anh đủ, chưa cảm anh đủ, chưa có anh đủ, có quá nhiều cảm xúc, quá nhiều hứa hẹn giữa họ. Cô muốn có cơ hội được thực hiện tất cả những khả năng đó.

Khi anh đưa tay chạm vào cúc quần jeans của cô, cô đưa tay chạm vào áo anh. Họ xoay sở giúp nhau cởi được cúc, rồi anh rũ bỏ cái áo còn cô thì cởi bỏ quần jeans. Cô cởi bỏ luôn quần lót trong khi anh cũng cởi hết phần quần áo còn lại của mình. Rồi cả hai cùng tiến về phía cái giường, trần truồng.

Anh hôn khắp người cô. Khi cô nằm ngửa ra, anh hôn, và liếm, và cắn nhẹ từ tai xuống đầu ngón chân cô. Thỉnh thoảng anh ngậm sâm-banh trước và cô lại được tận hưởng cảm giác kích thích của những nụ hôn vừa nóng, vừa lạnh, vừa mượt mà, vừa bập bồng.

Trên đường quay lại, anh cắn nhẹ gót chân cô rồi hôn dần lên đầu gối cô. Anh cắn nhẹ làm cô khúc khích cười, anh mút nhẹ làm cô ngọ nguậy không yên. Rồi anh tiến dần lên, đến đùi cô.

Bàn tay to lớn của anh xoa bóp các cơ bắp của cô, ngón tay cái của anh tiến dần hơn đến nơi sức nóng đang tỏa ra giữa chân cô. Anh ngấm cô khi anh chạm vào đó, đôi mắt sẫm màu của anh long lanh niềm ham muốn, môi anh như lấp lánh nụ cười.

Cô nhìn lướt khắp người anh, ngắm đôi bờ vai rộng, khuôn ngực nở nang, những sợi lông xoắn chạy từ ngực xuống vùng bụng phẳng lì. Anh đang cương lên, sẵn sàng và cô khao khát được có anh trong cô... cho đến khi anh cúi xuống và cô cảm thấy hơi thở anh nóng bỏng. Cô mở rộng chân ra và nhắm mắt lại chờ đợi. Rồi cô cảm thấy nó: môi anh lướt nhẹ và lưỡi anh chậm rãi lướt qua.

Khi lưỡi anh di chuyển, anh đẩy một ngón tay vào trong cô, đẩy nhẹ rồi lại rút ra.

Hai cảm giác kết hợp lại làm cô hỗn hển thở. Cô đã chuẩn bị tâm lý để thích thú những gì anh sẽ làm, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh và mạnh mẽ như thế. Cô gần như không thở nổi. Cơ bắp cô căng lên và cô ấn mạnh gót chân vào nệm. Đúng ra cô phải chờ thêm vài phút trước khi lạc vào cơn khoái cảm nhưng cô không nghĩ cô có thể chờ lâu thế.

Anh thật tuyệt. Khi anh vuốt ve cô, dường như anh biết chính xác nên nhanh hay chậm. Ngón tay anh không ngơi nghỉ, ra vô, ra vô, trên chọc, thôi thúc, hứa hẹn một cái gì đó to lớn hơn, tuyệt vời hơn sẽ tới.

Anh vuốt ve điểm nhạy cảm nhất của cô, rồi lưỡi anh chà sát nó. Anh thổi hơi vào nó và người cô run lên. Anh ngậm lấy nó và mút nhẹ đến khi cô cảm thấy cơn cực khoái như cơn thủy triều họ đã ngắm hồi sớm đang ào đến không dừng lại được.

Anh di chuyển nhanh hơn một chút. Ngón tay, lưỡi. Cảm giác dâng lên, dâng lên cao và cô không còn cách nào khác đành phải chịu thua. Cô bám chặt lấy tấm trải giường, ngửa cô ra thở hổn hển cùng với cơn khoái cảm ủa đến.

Những cơn sóng ập lên không ngừng. Anh vẫn tiếp tục vuốt ve, di chuyển ra vô và cô cảm thấy cơn sóng khoái cảm như kéo dài vô tận.

Cuối cùng khi khao khát dần vơi đi. Anh lùi lại, hôn nhẹ đùi cô rồi quỳ lên. Cô mở mắt nhìn anh và mỉm cười với anh.

“Em có một chữ L khác,” cô lười biếng nói. “Lạc thú.” (nguyên bản: another F: fabulous - tuyệt vời, rất tiếc mình không tìm được chữ L nào cùng nghĩa.)

“Anh thích chữ L này.”

“Em cũng vậy.”

Cô vỗ nhẹ mặt nệm và chờ khi anh nằm xuống cạnh cô trước khi cô đứng lên bước đến chỗ tủ đèn để chai sâm-banh.

Riley cho phép mình tận hưởng bức tranh này. Từ phía sau, hông cô khẽ gợi, mông cô nảy nở. Từ phía trước - anh thăm chửi thề - cô là một nữ thần.

Mái tóc vàng của cô đủ dài để che đi phần ngực làm anh muốn được nhìn thấy rõ hơn. Cái eo nhỏ càng làm nổi bật phần hông nở nang. Anh thích đùi cô tròn lẳn, chân cô thon dài và phần bí ẩn giữa đùi cô, nơi chứa đựng biết bao quyền lực.

Khi cô quay trở lại giường, cô vung vẩy chai rượu. “Anh không ngại nếu em không dùng ly chứ?”

“Cứ tự nhiên.”

Cô quỳ bên cạnh anh và nhấp một ngụm sâm-banh. Anh phải thừa nhận là hình ảnh một phụ nữ xinh đẹp khóa thân quỳ bên cạnh anh, tu chai sâm-banh trước khi họ cùng ân ái thêm lần nữa sẽ nằm trong danh sách 10 khoảnh khắc gợi tình nhất của anh.

Sau khi để chai rượu lên tủ đèn, cô cúi xuống và áp môi vào bụng anh. Anh rên lên khi cảm thấy hơi ẩm từ môi cô được tiếp nối bằng cảm giác mát lạnh, bập bồng của sâm-banh. Lưỡi cô nhẹ mơn man da anh.

“Em thích cảm giác này,” cô thì thầm.

“Anh cũng vậy.”

Cô cầm chai rượu lên và uống thêm một ngụm nhỏ. Lần này cô lùi xuống thấp một chút và anh chuẩn bị tinh thần đón chờ điều sắp xảy đến.

Nhưng tất cả sự chuẩn bị không thể giúp cơ thể anh kèm được phản ứng khi cô quỳ giữa hai chân anh, cúi xuống giữ lấy dương vật anh và ngậm nó vào miệng.

Anh quên mất việc phải hít thở khi cảm giác tuyệt vời của môi và lưỡi cô mơn trớn anh trong lúc hơi sâm-banh mát lạnh kích thích, khẽ gợi anh và mái tóc dài của cô mơn man trên bụng và đùi anh. Cô quấn lưỡi vòng quanh rồi liếm nhẹ đầu dương vật.

Anh nuốt miệng chửi thề, cố giữ tự chủ và cảm giác rằng nó có thể tan biến bất cứ giây phút nào.

“Gracie, em không thể làm vậy.”

Cô ngẩng lên, nuốt ngụm sâm-banh rồi nghiêng đầu nhìn anh. “Thực tế thì em có thể làm vậy.”

“Phải, phải. Nhưng anh năn nỉ em đừng làm vậy.”

Cô thở dài. “Ồ, được thôi. Vậy anh thích gì hơn?”

“Anh ở trong em.”

Đôi mắt xanh cô khẽ mở lớn khi cô mỉm cười. “Em nghĩ: Nếu anh nhất định thế.”

“Nhất định.”

Anh với tay lên đầu tủ đèn, kéo ngăn kéo trên cùng ra. “Muốn nắm quyền kiểm soát hay muốn anh chiếm hữu em?”

Cô phá ra cười. “Em nghĩ em thích được chiếm hữu.”

“Coi như thỏa thuận xong.”

Anh chụp một cái bao cao su rồi nhanh chóng đeo vô. Khi cô nằm duỗi ra cạnh anh, anh xoay người sang phía cô và ôm cô vào lòng.

Họ hôn nhau. Môi cô thoảng vị sâm-banh, nhưng chủ yếu là vị riêng của cô. Anh hôn cô và đưa tay vuốt ve khắp người cô.

Cô đang rất nhạy cảm, ngộ nguậy khi anh đưa tay mơn man núm vú săn chắc của cô. Cô đang rất ẩm ướt, rên rỉ khi anh đẩy ngón tay vào trong. Cô lập tức mở rộng chân và dù anh muốn kéo dài giây phút này, anh không thể kềm lại, mà xoay người để anh quỳ giữa chân cô và tìm lối về nhà.

Khi anh đẩy vào trong, cơ bắp cô co lại siết chặt lấy anh. Vòng tay cô kéo anh gần hơn. Anh đẩy sâu hết mức có thể, lạc mất đường về trong hơi ẩm ướt mà. Anh rút ra rồi lại đẩy vô. Lần này anh cảm thấy rõ cơ bắp cô như căng lên, co lại nhanh hơn.

Anh chống tay lên rồi cúi xuống hôn môi cô khi anh bắt đầu nhịp điệu đều đặn đã được định sẵn từ muôn đời để đưa cả hai lên đỉnh. Cô vòng chân quanh hông anh để giữ anh cố định. Tay cô bấu vào hông anh và kéo anh vào sâu hơn trong cô.

Nhanh hơn, nhanh hơn, đẩy sâu, đẩy mạnh, đầy khao khát cho đến khi anh cảm thấy cô rã rời dưới anh. Cô ngừng hôn anh và hôn hển thở, rồi hét tên anh. Khi nhịp điệu co bóp lan đều trong cô, anh thả lỏng, rùng mình khi cơn cực khoái của anh chiếm hữu anh và cơ thể cô vắt kiệt những giọt sung sướng từ anh.

Thật lâu sau đó, khi cả hai đều nằm cuộn lấy nhau dưới tấm chăn mỏng, anh luồn tay vào tóc cô và hôn trán cô.

“Khuya rồi,” anh nói. “Em muốn ngủ lại đây không?”

Cô trở mình, nhấc đầu lên, chớp mắt mơ màng. “Anh đâu giống người thích ngủ qua đêm.”

“Anh đang tạo một ngoại lệ.”

Cô lại gục đầu xuống vai anh và nhắm mắt lại. “Vậy thật tuyệt. Nhưng đánh thức em sớm để em về trước khi hàng xóm của anh thức dậy.”

“Anh tưởng em ghét buổi sáng.”

“Đúng thế, nhưng em không muốn việc càng thêm tệ đối với anh.”

Anh xoa tay dọc theo tấm lưng trần của cô. “Không sao đâu,” anh nói. “Em không phải dậy sớm vì anh đâu.”

“Được thôi.”

Cô chậm rãi nói, như không thể tỉnh thức thêm chút nào nữa. Anh siết cô.

“Ngủ đi em.”

“Mmm.”

Hơi thở cô chậm lại.

Riley với tay tắt đèn, rồi kéo chăn che cả hai người. Anh nhìn lên trần nhà tối om.

Cô nói đúng. Anh không phải người thích ngủ lại đêm. Nếu nghĩ về tất cả những chuyện hiện đang xảy ra, kể cả chuyện Gracie có thể đã mang thai, anh lẽ ra nên cong đuôi chạy mất. Kỳ lạ là anh không muốn làm vậy.

Anh muốn ở ngay đây - với cô.

Anh tiếp tục xoa lưng cô, rồi đưa tay cao lên để nghịch đuôi tóc cô. Anh có từng qua đêm với người phụ nữ nào trước đó chưa? Anh có từng để ai ở lại qua đêm với anh chưa? Anh cau mày cố nhớ rồi quyết định là chưa bao giờ xảy ra chuyện đó từ sau cuộc hôn nhân ngắn ngủi của anh với Pam.

Vậy tại sao anh làm vậy lúc này? Tại sao với Gracie? Anh không có câu trả lời. Hoặc có lẽ anh không muốn tìm câu trả lời.

Gracie tỉnh dậy như mọi khi, chậm chạp và hi vọng đã được một giấc ngon. Cô duỗi người, lặn qua và thấy mình nằm trong một cái giường lạ.

“Không hay rồi,” cô nói khi ngồi dậy và vuốt tóc khỏi mặt. Cô nhìn thấy một mảnh giấy để trên gối bên cạnh gối của cô, và khi cô đưa tay nhặt nó lên, ký ức bỗng ùa về.

“Mình sai rồi. Phải là trên cả tuyệt vời,” cô mỉm cười nói. “Thật kỳ diệu.”

Riley chắc chắn biết cách làm cho phụ nữ sung sướng, cô nghĩ khi nằm ịch ra giường và đọc mảnh giấy.

“Anh có cuộc họp sớm và không muốn đánh thức em dậy. Có cà phê dưới nhà. Cứ tự nhiên. Tối qua thật tuyệt vời. Cảm ơn em.”

Cô đưa tay mân mê tờ giấy trắng như chạm vào nó là cô đang chạm vào anh.

Nhưng không có làn da ấm áp, không có mùi hương quyến rũ, không gì cả ngoài ký ức những gì họ đã làm cho nhau và ngay cả ký ức cũng không thể thay thế cảm giác thật.

Cô nằm nghiêng qua và nhìn nơi anh đã ngủ. “Bây giờ thì sao?” cô lớn tiếng hỏi khi đưa tay vuốt ve mặt nệm nhàu nát. Từ đây họ sẽ đi tới đâu và khi tới đó thì họ nên làm gì? Người đàn ông này là ai mà lại biết cách chạm vào tâm tư, chạm vào hồn cô như vậy?

Bụng cô quặn lại. Lần này không phải vì axit hay vì ý nghĩ cô đã có thai. Nó là vì tình cảm của cô dành cho Riley đang ngày mạnh mẽ thêm.

“Mình không thể,” cô thì thầm. “Mình không thể yêu anh ấy.”

Anh là quá khứ của cô. Là căn nguyên của những xấu hổ cô phải chịu đựng trong những năm qua. Có tình cảm với anh lúc này sẽ...

Cô nhắm mắt lại và nghe giọng mẹ cô văng vẳng nói là mọi người đã cười nhạo cô thế nào. Cô là đề tài của sự châm chọc. Gracie nhắm mắt khi nghĩ tới điều đó. Cô không muốn phải trải qua những chuyện như vậy nữa, khi mà-

“Khoan đã nào.” Cô ngồi dậy, nhìn chăm chú vào bức tường đối diện. “Đây là cuộc đời của mình. Không phải của mẹ mình. Cũng không phải của ai khác. Của mình. Do mình quyết định.”

Được rồi. Nghe vậy có vẻ đã tự nhận thức được rồi. Bây giờ thì sao? Nếu cô không sống để làm vui lòng người lạ mặt vô danh nào đó hay mẹ cô thì cô nên làm gì?

“Theo tới cùng,” cô cương quyết. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với Riley, cô cảm thấy gì với anh và anh cảm thấy gì với cô, nhưng cô sẽ theo tới cùng. Nếu cuối cùng có cái gì đó, cô muốn được biết. Nếu nó chỉ là một chuyến hồi tưởng lại quá khứ kỳ cục thì cô cũng muốn được biết. Cách này hay cách khác, cô sẽ tìm hiểu rõ mọi việc. Dù cuối cùng cô sẽ bị tan nát con tim, nó vẫn hơn là sống phần đời còn lại tự hỏi chuyện gì có thể đã xảy ra nếu...

55 phút sau, sau khi đã tắm rửa và mặc đồ vô, Gracie ra khỏi nhà với ý định ghé qua văn phòng của Jill. Lần cuối cô đếm, đã có 8 tin nhắn từ bạn cô. Cô muốn trấn an Jill là cô bình thường và có thể kể cho bạn nghe sơ chuyện gì đã xảy ra. Ông thị trưởng đã thông báo chi tiết cuộc sống riêng tư của cô cho cả thị trấn biết, giữ bí mật với bạn thân nhất của cô có vẻ như hơi ngớ ngẩn.

Khi cô dừng lại ở đèn đỏ, cô để ý cô rất gần tới nhà mẹ cô. Có lẽ cô nên ghé qua để nhận lãnh phần bài học nghiêm khắc mỗi ngày của cô. Sau đó, cô sẽ nói với mẹ cô là, dù cô yêu mẹ và cảm kích lời khuyên của bà,

cô phải tự quyết định cho chính cô. Ngay lúc này cô muốn theo đuổi tới cùng chuyện với Riley. Có lẽ nó là một sai lầm, nhưng nó là sai lầm do cô lựa chọn. Nếu gia đình cô không ủng hộ thì cô cũng cố hiểu cho họ.

“Nghe có vẻ mạnh mẽ đấy,” cô tự bảo mình khi dừng lại trước ngôi nhà hai tầng quen thuộc. Cô có cảm giác sự phản đối thật sự từ người thân của cô sẽ rất đau đớn. Có vẻ như dù họ đối xử với cô tệ thế nào thì cô vẫn muốn quay trở lại để hi vọng được hơn.

Khi cô đi tới cửa thì cô thấy xe của Vivian đậu ở sân. Trời, may thật, Gracie nghĩ. Mua một tặng một.

Cô gõ tay định gõ cửa thì thấy cửa hơi hé mở. Cô đẩy ra và gọi lớn. “Xin chào. Là con nè.”

Im lặng.

“Mẹ? Vivian?”

Cô nghe có tiếng động từ phía sau nhà nên đi về hướng đó. Khi vô tới phần lối đi thật dài, cô nghe thấy có giọng nói.

“Tôi không ngờ cô lại làm thế,” mẹ cô nói có vẻ khá giận. “Cô có bị gì không vậy?”

“Không có gì mà. Không hiểu sao mẹ lại phải giận vậy.” Vivian cầu nhàu.

“Tôi giận vì cái đám cưới đang tiêu tốn cả bao nhiêu nghìn đô.”

Gracie dừng ngay giữa lối đi. Cô không biết cô nên thông báo sự có mặt của cô thêm một lần nữa hay đơn giản là quay người bỏ đi.

“Con phụ lo áo cưới của con rồi,” Vivian nói.

“Nó tốn hơn 3000, tới giờ cô mới phụ được 200. Con gái à, mẹ muốn con vui và có được cái đám cưới trong mơ, nhưng con không thể suốt ngày đòi hủy nó.”

“Con biết. Chỉ là Tom tối qua rất ác. Con không nghĩ con có thể sống với anh ấy.”

“Được thôi. Nếu hôm nay con muốn hủy đám cưới, thì mình hủy. Nhưng con phải biết rằng vậy là xong luôn, mẹ sẽ không lo nữa đâu. Như lúc này, mẹ đã tốn gần 5000 rồi, mà đó chỉ mới là tiền đặt cọc. Mẹ không có nhiều tiền như vậy. Mẹ đã phải thế chấp căn nhà này để có tiền trả cho đám cưới. Mẹ có thể hoàn trả phần tiền còn lại nhưng ở đâu ra mẹ tìm được 5000 mẹ mới xài mất? Mẹ không ngại xài nó cho đám cưới của con nhưng mẹ không thể phí tiền vì con không thể tự quyết định cho mình.”

Gracie bước lùi lại. Cô không muốn nghe chuyện này.

Tại sao mẹ cô có thể thế chấp căn nhà để lấy tiền lo đám cưới? Chuyện nghe thật khó tin, nhất là khi Vivian chẳng biết chắc là nó muốn gì nữa. Cái áo cưới mắc tiền, địa điểm tiệc ở câu lạc bộ của trấn với bữa tiệc long trọng, Gracie đoán tất cả phải ngốn hơn 20 nghìn đô. Số tiền đó đủ để trả chi phí học ĐH cho một thiếu niên.

“Mẹ, đừng!” Vivian bắt đầu khóc. “Con xin lỗi. Con biết con đang làm mọi chuyện khó khăn thêm. Con không muốn mẹ mất tiền và con biết cái đám cưới rất tốn tiền. Con sẽ làm việc chăm chỉ hơn. Con sẽ làm mà. Và con sẽ nói chuyện với Tom. Tụi con sẽ cố giải quyết vấn đề. Đừng hủy đám cưới. Nha mẹ?”

Mẹ cô thở dài. “Được rồi. Nhưng đừng có bày trò gì nữa đó. Có nhiều thứ để mất lắm đó.”

Gracie quay lưng và lặng lẽ bỏ ra khỏi nhà. Cô không muốn xen vào giây phút riêng tư giữa hai mẹ con và cô không đồng ý với những gì họ đang làm.

Cô hiểu sự miễn cưỡng của mẹ cô không muốn mất đi số tiền đặt cọc cho cái đám cưới mà có khả năng bị hủy bỏ nhưng cô không đồng ý với ý nghĩ kết hôn chỉ vì muốn có một đám cưới. Vivian và Tom có vẻ như 15 phút là cãi nhau một lần, như vậy đâu có tốt cho tương lai của cả hai.

“Không phải chuyện của mình,” Gracie lẩm bẩm khi leo vô xe và lái đến chỗ Jill. Nhưng dù cô muốn quên đi cuộc trò chuyện vừa nghe được, cô vẫn cảm thấy nỗi buồn của người bị ở ngoài cuộc. Sự gần gũi cô từng có với mẹ và chị em cô đã biến mất hoàn toàn, điều đó có nghĩa là cô thực sự và hoàn toàn chỉ có một mình.

Riley cảm thấy anh thích thú với ngày làm việc hôm nay ở ngân hàng. Sau đêm qua được ở cùng Gracie, anh có thể dễ dàng phớt lờ những ánh mắt dò xét, những lời thì thầm của các nhân viên. Cứ để họ bàn - anh biết sự thật và cuối cùng, anh sẽ thắng trận chiến này.

Nhưng Zeke không đồng ý.

“Chúng ta có rắc rối lớn rồi,” Zeke nói khi đi tới đi lui trong văn phòng của Riley. “Trưa nay tôi sẽ có số liệu mới nhưng nó chắc sẽ không khả quan đâu.” Zeke dừng lại ngay trước bàn và nhìn anh chăm chú. “Ai cũng thích anh có quan hệ tình cảm với Gracie và giờ họ ghét anh cũng nhiều như thế vì đã đối xử tệ với cô ấy.”

“Tôi không có.”

“Nhưng chuyện nghe có vẻ như thế.”

Nhờ Yardley đó. Riley ngả người ra ghế. “Cuộc sống riêng của tôi...”

“Chết tiệt.” Zeke trừng mắt với anh. “Khỉ thật, Riley, nếu anh cần giải quyết nhu cầu, sao anh không thể chọn ai khác-”

Riley bật khỏi ghế trước khi Zeke nói hết câu. Anh vội qua bàn, chụp cà-vạt của Zeke và xoắn nó thật chặt quanh cổ anh ta.

“Đừng nói về cô ấy theo kiểu đó,” Riley trầm giọng nói.

Zeke gạt đầu rồi bước lùi lại. Riley thả anh ta ra. Zeke nuốt nước bọt rồi chỉnh cà-vạt lại cho ngay ngắn.

“Được. Được rồi. Vậy chúng ta cần số liệu mới.” Anh ta liếc Riley, vẻ mặt lo âu. “Anh sẽ tiếp tục hẹn hò với cô ấy?”

“Đúng vậy.”

“Gracie là người tốt. Cô em vợ tôi đó, tôi thích cô ấy, nhưng anh phải biết là lời tuyên bố của Yardley sẽ làm anh mất người ủng hộ, có thể ít thôi, nhưng cũng có thể rất nhiều.”

“Chúng ta sẽ lo chuyện đó.”

“Phải. Chắc rồi. Tôi sẽ tìm chiến lược khác. Để tôi tìm cách trong 1,2 ngày tới.” Anh ta đứng dậy và bước lùi lại.

Ngay lúc đó Diane gõ và đẩy cửa ra.

“Xin lỗi tôi đã làm gián đoạn cuộc họp nhưng cậu yêu cầu tôi cho cậu biết ngay khi nào ba cậu tới. Ông ấy đang ở đây.”

Riley chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. Anh gạt đầu. “Để tôi lo xong ở đây đã.”

Đôi mắt Zeke mở lớn. “Ba của anh. Tuyệt. Có lẽ chúng ta có thể dùng ông ấy cho chiến dịch.”

“Không.”

“Ý tôi là nó sẽ giúp anh trở nên thân thiện hơn.”

“Không.”

Zeke há miệng định nói rồi thôi. “Được. Cuối giờ ngày mai tôi sẽ liên lạc với anh. Tới lúc đó tôi đã có số liệu và chiến lược mới rồi.”

“Được.”

Zeke thu dọn tài liệu rồi bỏ ra khỏi phòng. Vài giây sau, ba anh bước vô.

“Chào con trai,” ông vui vẻ nói. “Con khỏe không?”

“Tốt.”

Riley chăm chú nhìn ông ta. Cũng bộ vét hôm trước, anh nghĩ, áo sơ-mi khác, cái này bạc màu còn hơn cái hôm trước ông mặc. Riley không biết ba anh đã ở đâu hay cần tiền làm gì. Thành thật mà nói, anh chẳng quan tâm.

“Bao nhiêu,” anh hỏi trước khi ông có thể nói thêm. “Ông muốn bao nhiêu.”

Ông già mỉm cười. “Ba đang tính làm mấy cái chi nhánh của các hãng lớn. Thấy làm ăn chiều đó có vẻ được. Có nhiều tiệm ăn nhanh thực sự gom được rất nhiều tiền.”

Ông ta tiếp tục nói nhưng Riley không thèm nghe. Thay vào đó, anh ngắm người đàn ông đã là ba của anh và tìm kiếm những điểm giống nhau.

Đôi mắt, anh nghĩ. Có lẽ là mái tóc đen. Họ có khiếu hài hước giống nhau không? Thích rượu Scotch? Rõ ràng cả hai người không có vấn đề với việc bỏ rơi phụ nữ.

Lúc 10 tuổi, Riley đã tôn thờ ba anh. Việc ông bỏ đi đã làm tan vỡ trái tim anh và phải rất lâu anh mới có thể hồi phục. Nhưng mẹ anh thì không. Ồ, bà đã tỏ vẻ can đảm, tận hưởng cuộc sống, vui cười nhưng lúc nào nỗi buồn cũng lẫn khuất, như bà đã đánh đổi mọi thứ bà có vì ông và cuối cùng đã mất tất cả.

“Bao nhiêu?” Riley lại hỏi, ngắt lời ông ta.

Ông già ngừng nói và chớp mắt. “Hai trăm ngàn?”

Riley mở ngăn kéo trên cùng ra, lấy cuốn séc của riêng anh mà anh đã đem theo sáng nay. Anh viết con số ra mà không nói một lời.

“Ba rất cảm kích chuyện này, con trai ạ. Sự rộng rãi của con rất có ý nghĩa.”

Riley đưa ông ta tờ séc. “Lần tới, đừng mất công tới, gửi cho tôi lá thư là được rồi.”

Họ nhìn nhau, rồi ba anh gật đầu. “Nếu con muốn như vậy.”

“Tôi muốn vậy.”

“Con không muốn biết sao ba tìm được con à?”

“Không.”

“Được rồi.” Ông già nhìn tờ séc. “Ồ. Mẹ con sao rồi? Vui vẻ chứ?”

Lúc đó Riley thật muốn đâm ông ta. Cơn giận bùng lên trong anh khiến anh muốn nổ tung.

“Bà khỏe. Cám ơn ông đã hỏi thăm.” Anh cố tình nhìn ra cửa. “Tôi sắp có cuộc họp.”

“Đương nhiên. Cám ơn vì số tiền này.”

Người đàn ông đã là ba của anh trong 10 năm đầu đời bỏ đi. Riley khá tự tin là anh sẽ không bao giờ phải nhìn thấy ông ta nữa, dù sẽ thường xuyên có những lá thư gửi đến đòi thêm tiền cho thêm nhiều giấc mơ tan vỡ.

Khi anh còn một mình, anh nhấn nút gọi Diane.

“Vâng?”

“Tôi muốn quyên tiền cho khu nhi của bệnh viện,” anh nói. “Dưới tên của mẹ tôi.”

Một thoáng im lặng. Riley tưởng tượng bà thư ký không-gì-có-thể-làm-xao-động của anh đang há miệng sững sờ.

“Tôi sẽ gọi điện cho họ ngay.”

“Tốt.”

Anh cúp máy rồi chậm chạp xoay người trên ghế. Anh vẫn ghét chú anh, anh nghĩ khi nhìn chân dung của ông. Anh sẽ không bao giờ nguôi đi niềm khao khát trả thù, nhưng lần đầu tiên trong đời Riley hiểu được cảm giác là người duy nhất có tiền để giải quyết vấn đề của tất cả mọi người.

Gracie gõ nhẹ cái khuôn bánh đã nguội hai lần để lấy hên rồi lật nhanh và kéo khuôn lên trong một cử động gọn gàng. Cái bánh rớt ra một cách hoàn hảo.

“Thật ấn tượng,” Pam thở dài. “Tôi không thể làm cho bánh muffin rời khỏi khuôn nên thường phải dùng dao và chúng luôn bị nát hoặc bị lồi lõm ở cạnh bánh.”

“Do luyện tập thôi,” Gracie tự hào nói khi cô nhìn lớp bánh cuối của cái bánh hình oval. “Luyện tập và một chút cầu nguyện.”

“Cái này sẽ có mấy tầng?” Pam hỏi.

“Năm, nghĩa là nó sẽ khổng lồ và rất nặng.” Cô với lấy khuôn kế tiếp và gõ.

“Sao cô có thể giữ cho mấy tầng không sệ xuống được?”

“Chân bánh. Tôi gắn chúng vào dưới cái bánh để đỡ nó.” Cô nhắc cái khuôn lên dễ dàng. Cô thở dài. “Tôi thích thấy mọi việc theo đúng kế hoạch.”

Pam nghiêng người qua cái bánh và hít một hơi. “Tôi không biết cô cho gì vô bánh của cô nhưng chúng thật thơm ngon.”

“Cám ơn.” Gracie biết Pam không nói đến vị bánh, vì chị ta chưa bao giờ ăn thử lấy một miếng. Gracie không nghĩ chị ta từng bao giờ ăn bánh ngọt. Chị ta gây một cách bất thường, điều này thật khó chịu.

“Có cả hàng trăm bông hoa,” Pam nói, chỉ đồng khay hoa đã được chồng lên nhau thật cẩn thận. “Nhưng chúng là cho cái bánh làm hôm qua phải không?”

“Ồ, phải. Đó là việc kế tiếp. Gắn hoa.” Cô liếc đồng hồ. Cha của chú rể sẽ đến lấy bánh trong 6 tiếng nữa. Ui trời! “Tôi phải để cái bánh nguội hẳn không thì hơi nóng sẽ làm lớp kem phủ tan ra. Phần đó mới là khó. Ai cũng làm đám cưới vào cuối tuần, nên công việc rất khó sắp xếp. Tôi có thể làm tất cả các món phụ kiện trang trí trước. Nếu bánh không có mấy đường cắt kiểu cách như cái tôi sẽ làm hôm nay thì tôi chỉ cần đặt mấy món phụ kiện đã làm sẵn lên thôi. Mai tôi sẽ trang trí cái này.”

Cô mang mấy khay làm nguội bánh ra phía cuối bàn bếp và nhắc mấy hộp bảo vệ khỏi cái bánh 3 tầng cô đã phủ mặt hôm trước.

“Trông nó thật hoàn hảo,” Pam có vẻ bị ấn tượng. “Thật mịn.”

“Cám ơn, tôi-”

Di động của cô reo. Ngay lập tức, cơ thể cô căng lên hồi hộp. Cô không may đang ở trong giai đoạn mà mỗi cú điện thoại có thể là từ Riley hay ai khác. Liếc vội màn hình cô thấy số máy không quen.

“Xin chào?”

“Gracie Landon phải không?”

“Phải.”

“Xin chào, tên tôi là Neda Jackson. Tôi là cộng tác viên của các tạp chí cưới và tôi vừa được giao nhiệm vụ viết một bài về cô. Họ muốn tôi đến chụp ảnh cô đang làm bánh và chụp ảnh các kiểu bánh khác nhau của cô. Chúng tôi sẽ có một cuộc phỏng vấn, tôi sẽ nói chuyện với các khách hàng trước đây của cô, đại loại là thế. Họ đang tính viết khoảng 6-8 trang.”

“Tôi... Họ...” Gracie nhắc mình hít thở. 6-8 trang trên tạp chí cưới? “Tôi thật phấn khởi.” Hơn cả phấn khởi nữa. Ngây ngất. Sung sướng. Sẵn sàng nhảy múa vui vẻ trước đám đông.

“Tôi cũng vậy,” Neda nói. “Thời gian không nhiều. Đầu tuần tới có được không?”

“Được. Tôi đang làm 2 cái bánh. Cô ở L.A chứ?”

“Phải.”

“Tốt rồi. Để tôi liên hệ với mấy cô dâu xem coi cô có thể chụp hình vào cuối tuần này không.”

“Tuyệt quá.”

Neda cho Gracie số điện thoại rồi lập lại thời gian hẹn gặp. Khi họ cúp máy, Gracie hét lên và xoay vòng vòng trong bếp.

Pam cười. “Tôi đoán là tin tốt lành.”

“Hơn cả tốt nữa. Nói đến chuyện tỏa sáng trong nghề, thì đây là cơ hội để tôi lấp lánh.”

15. Chương 15

Đến trưa hôm đó khi quay về ngôi nhà thuê Gracie vẫn cảm thấy bông bênh hạnh phúc. Cô còn nhiều phụ kiện trang trí cần làm và có vẻ cô làm việc tốt hơn ở nơi yên tĩnh khi không có Pam theo cạnh.

Cô để mấy dụng cụ trong phòng ăn rồi lôi ra bản vẽ của ba cái bánh cô sắp phải làm kế tiếp. Năm phút sau cô đã làm xong danh sách các phụ kiện trang trí cần làm với những món làm thêm giữa bể vỡ. Danh sách khá đáng sợ nhưng cô tin cô làm được. Cô sẽ phải làm được khi mà cô sắp được trúng lớn.

“Bài viết dài 6 trang,” cô nói lớn, chỉ muốn nghe những từ tuyệt vời đó. Cuộc sống thật tươi đẹp mà.

Bài viết của tạp chí People đã giúp cô nổi tiếng, nhưng một bài viết trong tạp chí chuyên đề đám cưới lớn sẽ giúp cô quảng cáo với đúng khách hàng. Và cái quảng cáo miễn phí này đến với cô như giúp cô có hẳn quyết định chuyện khuếch trương.

Cô bắt đầu làm những chiếc lá trước. Sau khi cán mỏng lớp bột cho thật đều, cô dùng một mẫu cánh hoa tulip để cắt từng cánh hoa, rồi dùng một dụng cụ sắc để vẽ các đường gân và điểm trên lá, sau đó cẩn thận đặt chúng trên một mẫu hoa đã được phủ sơ bột bắp để chúng khô lại đúng theo hình dạng cô muốn. Theo tính toán của cô, cô cần khoảng 360 lá, sau khi cô làm xong lá, cô sẽ làm hoa. May là cô thích làm việc khuya.

Cô vừa bắt đầu có được nhịp làm lá đều đặn thì nghe có tiếng xe ngoài sân. Cô đứng dậy đi ra cửa vừa lúc ai đó bấm chuông.

Nhưng không phải là bất cứ ai, cô nghĩ khi mở cửa, mà là Riley.

“Chào,” anh nói, “anh lái xe ngang qua và thấy xe em.”

Cô cảm thấy thật vui, hồi hộp và hơi chút cảm động trong lòng. “Em mừng là anh đã ghé qua.” Cô bước lùi lại để anh vô. “Việc gì khiến anh phải lái đến khu bình dân này?”

“Có vài việc.”

Anh đẩy cửa đóng lại, rồi kéo cô vô lòng và hôn cô. Cảm giác xúc động lan ra toàn cơ thể cô. Cô nhắm mắt lại và tận hưởng nụ hôn. Hôm nay thật là một ngày rất tốt.

“Cứ tự nhiên ghé em cho chuyện này lúc nào cũng được,” cô nói khi anh đứng thẳng lên.

Anh mỉm cười. “Anh sẽ làm vậy. Nhưng đó không phải là lý do chính. Anh muốn mời em ăn tối.”

Tim cô nhảy thót. “Thật ư?”

“Thật. Mac gọi anh lúc sớm và đề nghị là bốn người chúng ta ra ngoài ăn tối. Anh nghĩ vậy cũng vui.”

Ý nghĩ đầu tiên là cô đã không kịp ghé qua Jill như đã định để họ có thể ăn tối với nhau. Ý nghĩ thứ hai là...

“Vui? Vui?” Cô nhìn anh trân trối. “Anh đã bị mấy người ngoài hành tinh ở chỗ Pam nhập rồi hả? Vui? Chuyện này không thể vui được. Bốn người chúng ta đi ăn cùng nhau? Chúng ta hẹn hò? Nơi công cộng? Anh quên ”truyện thuyết Gracie” rồi sao? Anh có nghĩ là mọi người sẽ nói gì không? Chuyện tai tiếng? Anh đang tranh chức thị trưởng và em thì đang cố gắng có cuộc sống bình thường. Chuyện đó sẽ không thể nào được nếu bốn chúng ta ăn tối cùng nhau.”

Anh nhìn cô. “Vậy câu trả lời là không?”

“Gì chứ? Đương nhiên là không phải rồi. Em chỉ nói lung tung thôi. Bây giờ thì em phải sẵn sàng?”

Anh nheo mắt lại. “Em cố tình làm vậy, đúng không? Em cố làm anh sợ.”

“Đâu có.” Cô mỉm cười. “Ừ thì có một chút. Nhưng mọi người sẽ bàn tán đó. Vô đây đi. Em đang làm việc. Em đang bị trễ và như vậy thật không tốt”.

Cô dẫn lối đi vào phòng ăn và chỉ mấy cái ghế quanh bàn. “Anh ngồi đi, em đang làm lá.”

Anh ngồi đối diện cô. “Làm bánh phức tạp ghê.”

“Còn phải nói. Ồ, đoán xem chuyện gì đã xảy ra. Chắc anh không đoán được đâu, để em nói cho anh biết vậy. Em nhận được một cuộc gọi hôm nay.” Cô kể anh nghe về cuộc phỏng vấn sắp tới với Neda Jackson. “Em không thể tin được. Anh có biết nó sẽ có ảnh hưởng gì đến công việc kinh doanh của em không?”

“Làm nó phát đạt.”

“Đúng thế.”

“Anh đã thấy lịch làm bánh của em rồi Gracie à. Em đang làm quá sức rồi. Chuyện này có nghĩa là em đã sẵn sàng để khuếch trương chứ?”

“Em không biết. Nếu em có thêm đơn đặt hàng, em sẽ cần thuê người giúp. Nên em đoán là, phải em sẵn sàng. Chỉ là em phải giảm bớt quyền kiểm soát. Em thích làm bánh một mình.”

“Một ngày thì em chỉ làm được từng đó giờ thôi. Có vẻ như em sắp có quyết định nghề nghiệp quan trọng.”

“Em có cần làm vậy không?” cô hỏi.

“Không cần nếu em không muốn.”

Cô thở dài. Cô biết anh nói đúng. 5 năm qua cô đã tạo dựng công việc kinh doanh của mình dựa trên lời truyền miệng. Mọi việc sắp sửa phức tạp hơn rồi. Cô không thể nào nhận thêm đơn đặt hàng - nhất là trong mùa cưới từ cuối xuân đến hết hè. Như vậy nghĩa là cô cần phải từ chối hoặc là thuê nhân viên.

“Em nghĩ em sẽ khuếch trương,” cô từ tốn nói.

“Tốt. Em sẽ mở tiệm ở đâu? Ở đây?”

Một âm thanh kỳ lạ phát ra từ cổ họng cô. “Cho tiền cũng không làm. Los Lobos không phải là nơi vui vẻ gì. Em sẽ quay lại L.A.”

“Anh đồng ý,” anh nói. “Ít nhất là chuyện rời khỏi Los Lobos.”

“Nhưng anh đâu có đi. Khi anh thắng cử anh sẽ trở thành thị trưởng. Không phải nhiệm kỳ là 4 năm sao?”

“Di chúc nói anh phải thắng chứ đâu có nói anh phải thực hiện trách nhiệm đó.”

Cô thả cái dụng cụ vẽ lá xuống bàn. “Anh sẽ bỏ mọi thứ mà đi? Còn ngân hàng thì sao? Anh sẽ bán nó?”

Như vậy đâu có sao, cô tự bảo mình. Tiền mẹ cô vay đơn giản sẽ được chuyển sang một chủ nợ khác. Chắc chắn ngân hàng sẽ được một công ty đa quốc gia lớn nào đó mua lại.

“Anh sẽ đóng cửa ngân hàng,” anh nói.

“Em không hiểu.”

Anh nhún vai. “Khi anh đã làm chủ ngân hàng, anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn. Anh sẽ đóng cửa nó. Nó là thứ duy nhất ông chú anh quan tâm mà. Anh muốn nó biến mất như chưa bao giờ tồn tại.”

Trả thù. Đương nhiên rồi. Cô đã quên mất là tất cả những chuyện này đối với anh chỉ vì mục đích đó. Trả thù chú anh.

“Nhưng nếu ngân hàng đóng cửa, chuyện gì sẽ xảy ra với người gửi tiền ở đó?”

“Họ sẽ được rút lại hết, tất cả các tài khoản sẽ đóng lại, các khoản vay sẽ bị đòi, nợ sẽ phải trả. Rồi không còn gì hết.”

Vay sẽ bị đòi? “Họ sẽ làm gì? Những người mà nợ tiền đó?”

“Tìm vay chỗ khác.”

“Nếu họ không thể thì sao?”

“Đâu phải chuyện của anh.”

Nhưng nó có thể là chuyện của cô. Dù cô khá chắc là mẹ cô có thể mượn một chỗ khác, cái nhà đã được trả xong, bà chỉ thể chấp đủ để lo cho đám cưới của Vivian. Ít nhất thì Gracie đã hi vọng bà chỉ thể chấp từng ấy thôi.

Anh mỉm cười. “Khoản vay của Pam cho cái nhà nghỉ cũng do ngân hàng lo. Tin này nhất định sẽ làm em vui.”

“Có thể, nhưng em lo cho những người khác. Riley à, em biết anh muốn trả thù chú anh và em hoàn toàn hiểu ý muốn đó của anh, nhưng còn thị trấn thì sao? Anh sẽ hủy diệt nó.”

“Thì nó cũng đâu phải chuyện của anh.”

Cô quá đắm đuối trong cảm giác anh tạo ra nơi cô, anh đã tuyệt vời với cô thể nào nên quên mất là trong anh có ẩn chứa một con người đang rất giận dữ. Anh đã gánh nỗi đau quá lâu, nó đã hủy hoại linh hồn anh.”

“Em không tin anh có thể hại người vô tội chỉ để trả thù một người,” cô nói. “Như vậy anh sẽ phải gánh nhiều tội lỗi một cách vô lý.”

“Anh không nghĩ anh sẽ cảm thấy tội lỗi. Với lại, tại sao em phải quan tâm? Không phải em cũng muốn nhanh chóng thoát khỏi đây?”

“Em biết, nhưng em cảm thấy tội cho những người sẽ bị ảnh hưởng bởi chuyện này.”

“Họ sẽ vượt qua thôi.”

Cô cảm thấy tội cho anh nữa. Anh nghĩ anh có thể làm như vậy rồi bỏ đi không chút áy náy, nhưng cô không tin vậy. Sự trả thù của anh có đáng để anh bị ân hận dày vò sau này không?

“Chúng ta vẫn đi ăn tối chứ?” anh hỏi.

“Tất nhiên. Sao vậy?”

“Em đang suy nghĩ quá nhiều. Em không bằng lòng.”

“Chẳng phải chỗ của em để bằng lòng hay không bằng lòng. Em chỉ hi vọng anh đã nghĩ kỹ và những gì anh sắp làm là xứng đáng”

“Đừng lo. Với cách mọi chuyện đang diễn ra, anh sẽ không thắng cử và thừa kế ngân hàng đầu. Như vậy thị trấn sẽ an toàn.”

“Anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Em vẫn nói là anh vẫn còn cơ hội tốt.”

“Em nói đúng.” Anh đứng lên. “Em có thể sẵn sàng lúc 7:15 không? Chúng ta hẹn Jill và Mac lúc 7:30 ở quán nướng Mexican của Bill.”

“Được.” Cô liếc đồng hồ. Nó mới qua 4 giờ một chút. Cô còn nhiều thời gian để làm lá rồi diện lên để gây choáng ngợp. Nếu cô sẽ là trung tâm của sự chú ý tối nay, cô muốn cho mọi người có cái gì đặc biệt để mà bàn tán.

“Anh sẽ tự mở cửa ra ngoài,” anh nói và đi ra cửa. “Gặp em sau.”

“Chào anh.”

Cô nghe cửa trước đóng lại rồi thở dài.

Dù cô hiểu tại sao anh cảm thấy anh cần phải đóng cửa ngân hàng để trả thù chú anh, trong lòng cô cảm thấy như vậy là sai. Nhưng sao cô có thể thuyết phục được anh bây giờ?

Lại thêm một chuyện nữa để cô phải lo. Ồ, và chuyện mẹ cô sẽ có thể bị đòi nợ nữa. Đương nhiên Gracie có thể giúp nếu cần thiết, ít ra thì cô cũng không phải lo chuyện đó.

Còn lại những chuyện cô phải đương đầu là khả năng cô đã mang thai, Pam quá tử tế, ai đó đang theo dõi cô và/hoặc là Riley để chụp hình, cuộc bầu cử, đám cưới lúc hủy lúc không của em cô, quan hệ chị em của cô và quan hệ mẹ con của cô, và loại bánh nào cô cần làm cho hội Di sản. Ồ, và thêm một chuyện là cô và Riley sẽ hẹn hò. Nơi công cộng.

Holly trượt xuống bàn và chỉnh sửa váy lại. Cô cúi xuống hôn Franklin Yardley trước khi đứng thẳng dậy và đi ra khỏi văn phòng.

Franklin ngả người ra ghế. Chết tiệt, ông sẽ nhớ mấy cuộc mây mưa với con nhỏ. Cứ nghĩ đến chuyện cô nâng đi vòng vòng trong văn phòng của ông với váy ngắn và không mặc quần lót cũng đủ làm ông cương lên.

Ông luôn luôn có các nữ thư ký dễ dãi, kể từ năm đầu ông lãnh nhiệm vụ. Họ luôn như nhau: trẻ, thông minh, gợi tình. Ông dạy họ mọi điều ông biết và cuối cùng họ ra đi mà không có gì oán trách ông cả.

Ông sẽ nhớ những cô nàng khác nhau, trẻ trung, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, ở bất cứ đâu. Nhưng ông đã hứa là ông sẽ thôi không làm thế nữa. Ý nghĩ sẽ chỉ có duy nhất một người đàn bà để mây mưa trong suốt quãng đời còn lại của ông hơi đáng sợ, nhưng nó cũng đáng mà.

Ông cũng sẽ nhớ cái văn phòng này và những quyền lực đi cùng với nó. Sau khi ông thắng cử, ông sẽ xóa hết tài khoản, sẽ đóng cái tài khoản riêng ông đã dùng để tĩa tiền của thị trấn suốt 15 năm qua và đảm bảo là mọi giấy tờ liên quan sẽ thành tro.

Ông sẽ li dị Sandra, tất nhiên rồi, rời khỏi Mỹ và sống sung sướng ở nơi nào đó. Đường dây riêng của ông reo và ông bắt máy, nghĩ rằng ông thích mọi kế hoạch được khớp với nhau.

“Yardley,” ông nói ngắn gọn.

“Chào anh yêu. Sao rồi?”

Franklin liếc nhìn cánh cửa đóng kín và biết Holly đang ngồi bên ngoài. Cách đây chưa đầy 10 phút, ông đã làm tình với cô như điên trên bàn làm việc của ông.

“Tốt lắm. Em?”

“Tốt. Vui vẻ. Anh thật tuyệt trong cuộc tranh luận.”

“Cám ơn em. Anh phải thừa nhận là anh đã lo rằng Riley sẽ thắng. Anh đã nghĩ chúng ta có thể phải thuê người bạn chụp hình của em lần nữa, nhưng không cần nữa rồi. Riley sẽ thua cuộc bầu cử này mà anh chẳng cần phải cố gắng gì.”

“Em biết. Em không thể tin là anh ta ngu đến nỗi quan hệ với Gracie Landon.” Cô nghiêng rằng. “Con quỷ đó. Nhưng nhờ vậy chúng ta có lợi. Vài tuần nữa anh sẽ đắc cử lại và Riley Whitefield sẽ mất tất cả.”

“Kể cả 97 triệu đô của chú anh ta.” Franklin thở dài thỏa mãn. “Em biết là chúng ta sẽ không có được tất cả.”

“Vậy cũng được,” cô dễ dãi. “Em chỉ cần 40 triệu làm giá an ủi thôi. Donovan Whitefield thật đáng yêu khi để lại phần lớn bất động sản của ông ta cho hiệp hội Grand Cayman dành cho trẻ mồ côi.”

Franklin gật đầu. “Ông ta luôn thích giúp người bất hạnh hơn mình, nhất là bạn của ông ta. Ông ta là người đề nghị đảo Grand Cayman đó chứ. Phần còn lại của bất động sản sẽ vào tay các hội từ thiện thật khác để mọi việc có vẻ minh bạch.” Ông bật cười. “Anh tự hỏi Riley sẽ nói gì nếu hắn biết chú hắn đã gài bẫy để hắn phải thua?”

“Anh ta sẽ chẳng bao giờ biết,” cô nói. “Nhưng anh ta sẽ thua cuộc bầu cử và phải cúp đuôi rồi khỏi đây.”

“Rồi anh và em sẽ thu dọn và biến luôn.”

“Em không thể chờ được.” cô thì thầm. “Em muốn được ở với anh.”

“Anh cũng vậy.”

“Em yêu anh, Franklin.”

“Anh cũng yêu em chừng à.”

Tiệm đồ nướng Mễ của Bill có đồ ăn ngon nhưng nó không nổi tiếng vì không gian sang trọng của nó. Nhà hàng có vẻ bình dân, gần như quá bình thường, khiến Gracie khó chọn đồ mặc.

Cô muốn trông thật hấp dẫn. Nói cho cùng, cô và Riley sẽ là trung tâm của sự chú ý nguyên buổi tối nay. Mọi người thấy họ đi cùng nhau sẽ bàn tán với bạn họ và cô muốn chắc chắn là khi họ bàn tán, họ sẽ nói cô trông tuyệt thế nào.

Vậy mới công bằng. Lần cuối cô tạo ra sự xôn xao với tình cảm thầm trộm của cô dành cho Riley là khi cô 14 tuổi, và như hàng xóm của mẹ cô, bà Baxter đã nói, cô xấu thấy ớn. Chân tay khằng khiu và ngực lép kẹp, tóc thì chẳng bao giờ nhìn ra hồn dù cô cố làm gì với nó, rồi răng niềng, mặt mụn. Eo ôi.

Thời gian và sự dậy thì đã làm thay đổi tất cả. Cô có thể không là hoa hậu nhưng cô đã bỏ xa quãng thời gian “xấu thấy ớn” sau lưng. Cô muốn khoe những đường cong của cô, mái tóc bóng mượt và làn da hoàn hảo không chút mụn.

Cô nhìn chăm chú và gương, phớt lờ máy cuốn tóc điện đang cuốn trên đầu và cân nhắc cái áo đầm xanh không tay cô đang giơ trước ngực. Nó trông đẹp và cổ hơi trễ, cô nghĩ nó hơi bị lộ liễu quá. Theo kiểu “coi nè, tôi đang hẹn hò.” Nhưng cô muốn mặc đầm, hoặc ít nhất là váy vì quần có vẻ như - sao đó. Không hợp, có lẽ vậy. Với lại cô mới wax lông chân, đi làm nâu da và làn da cô bây giờ trông nâu bóng, mịn màng.

“Váy ka-ki?” cô ngẫm nghĩ. “Váy ka-ki với áo đính cườm xanh?”

Cái áo đó cô đã mua giảm giá ở Palos Verdes mùa thu năm ngoái khi mấy quý bà dọn dẹp tủ quần áo mùa hè của họ.

Cô lục tìm trong tủ, tìm cái váy rồi dừng lại khi nghe ai đó gõ cửa rầm rầm. Liếc nhanh đồng hồ cô biết đó không phải là Riley. Vừa qua 6 giờ chưa được lâu mà.

Gracie chụp cái váy thả lên giường rồi đi ra cửa. Cô mở cửa ra và phải nén tiếng rên khi thấy Vivian đứng ngay đó.

Nước mắt dàn dụa trên mặt em cô. Vivian đứng khòm lưng như đã bị bầm dập quá nhiều lần.

Phản xạ đầu tiên của Gracie là biểu lộ sự thông cảm, rồi cô nhớ đây là cô em gái muốn có một đám cưới cực kỳ mắc tiền nhưng lại không thực sự muốn kết hôn.

“Có chuyện gì?” Gracie hỏi.

Vivian bước vô nhà và nghẹn ngào. “Kết thúc rồi. Chuyện em và Tom đó.”

“Lại nữa?” Gracie hỏi, rồi nhăn mặt khi thấy câu hỏi có vẻ vô tâm.

“Chị không hiểu đâu,” Vivian nói qua làn nước mắt. “Trước đây, mấy cuộc tranh cãi là do em gây ra. Em cứ dọa anh ấy là sẽ hủy đám cưới rồi bỏ đi. Em chỉ muốn được anh ấy quan tâm. Gần đây anh ấy có vẻ im im và nghiêm trọng lắm. Nhưng sau tối qua, khi em bỏ đi lần nữa, anh ấy đến tìm em sáng nay. Anh ấy nói mọi chuyện đã xong rồi. Xong thật rồi. Là em chưa sẵn sàng để lấy anh ấy hay ai hết.”

Vivian đưa tay ôm mặt và tiếp tục nức nở. Gracie bước lại gần vỗ vỗ vai em. Cô biết có lẽ cô nên ôm em mình nhưng hành động đó có vẻ không hợp. Họ đâu còn gần gũi như trước nữa.

Vivian thò tay vô túi quần jeans rút ra một miếng khăn giấy. “Anh ấy nói em chưa trưởng thành, anh ấy yêu em nhưng sẽ không gặp em nữa cho đến khi em thật sự lớn.”

“Chị rất tiếc,” Gracie dịu dàng.

Vivian lắc đầu. “Em không biết phải làm sao. Anh ấy không chịu nói chuyện với em. Anh ấy thực sự có ý định đó. Anh ấy nói mỗi lần em hủy đám cưới là em làm anh ấy rất tổn thương, nhưng dường như em không quan tâm. Anh ấy nói trong mọi chuyện, em chỉ biết nghĩ cho em, là em đã sai khi bắt Mẹ vay tiền lo cho đám cưới của tụi em. Anh ấy nói em là một con nhỏ được chiều chuộng hư hỏng và em nên xấu hổ về mình.”

Nước mắt lại tuôn. Gracie lóng ngóng cạnh em mà chẳng biết cô nên nói gì.

“Em nói chuyện với Mẹ chưa?” cô hỏi trong lo lắng.

“Ch-chưa.” Vivian sụt sịt rồi lau mặt. “Mẹ sẽ đi lên cho coi. Mẹ đã khoe với tất cả bạn bè của mẹ về cái đám cưới, nó sẽ tuyệt vời thế nào. Nếu mẹ phải quay lại nói là nó đã bị hủy, mẹ sẽ tức chết.”

Gracie có linh tính mạnh mẽ là mẹ cô sẽ bực bội nhiều hơn vì món tiền đặt cọc không thể lấy lại được. “Chị tin bạn của mẹ sẽ thông cảm mà.”

Vivian nhìn cô. “Chị đùa à? Họ sẽ chế nhạo. Họ là vậy đó. Đám cưới con gái họ đâu có bị hủy. Mẹ sẽ giết em mất.”

“Chị biết mọi chuyện lúc này có vẻ rất tệ,” Gracie nói khi xoa lưng em cô. “Em thấy đau lòng và dường như chẳng có cách giải quyết nào hết, nhưng nó sẽ tốt đẹp hơn thôi. Giờ thì em đã có thời gian để nghĩ xem em thực sự muốn gì. Phải Tom là người em muốn cùng sống trọn đời không?”

“Tất nhiên phải rồi. Đó là lý do em muốn lấy anh ấy. Em chỉ nói hủy đám cưới để khiến anh ấy quan tâm em thôi.”

“Sao em không nói thẳng với nó là em muốn nó quan tâm em?”

Vivian đảo tròn mắt. “Trời thôi đi chị. Ai lại làm vậy. Chị có từng cặp bồ chưa vậy?”

“Nhiều lần rồi. Và chị học được kinh nghiệm từ lâu rồi là rào đón, bày trò chẳng được gì. Vivian, em không hiểu những gì Tom nói với em sao? Nó muốn em thành thật với nó.”

“Chẳng gã đàn ông nào muốn thế.” Vivian đứng thẳng người lên và ưỡn ngực ra. “Được rồi, em có thể giải quyết chuyện này. Em sẽ đến nhà anh ấy mà không mặc gì. Lúc đó anh ấy sẽ phải cho em vô. Khi em lòi được anh ấy vô giường rồi thì em có thể thuyết phục anh ấy mọi thứ. Phải rồi. Đúng vậy. Kế hoạch hay đó. Sẽ ổn mà.” Em cô nhìn cô với nụ cười méo xệch. “Em phải đi chuẩn bị đây. Cảm ơn chị đã nghe em nói. Em sẽ cho chị biết khi Tom đồng ý làm đám cưới lại.”

Vivian chào rồi vội vã bỏ đi. Gracie đóng cửa lại rồi dựa lưng vào cửa. Cô cảm thấy như cô vừa có cuộc chạm trán với người ngoài hành tinh. Vivian thực sự nghĩ nó có thể quyến rũ vị hôn phu của nó đồng ý đám cưới lại? Gracie chỉ mới gặp Tom vài lần nhưng từ những gì cô thấy, nó có vẻ là người đàn ông hiểu biết, tỉnh táo. Những nhận xét của nó về em cô đều đúng. Cô hi vọng nó đủ bản lĩnh để ép Vivian trưởng thành hơn một chút, nhưng ai mà biết. Có thể nó sẽ yếu đuối để bị một người phụ nữ trần truồng nơi hành lang quyến rũ, vậy thì nó đáng phải lãnh hậu quả thôi.

“Không phải chuyện của mình,” cô nói và quay lưng vô phòng ngủ. Cô nhìn đồng hồ trên tường và ré lên. Gần 6:30 rồi và muốn đẹp thì phải cần hơn 30 phút.

Riley dừng lại bên ngoài nhà hàng và siết nhẹ tay Gracie. “Nếu em cứ thở gấp như thế, em sẽ bị kích động đó. Chúng ta không cần phải làm như vậy. Mình có thể bỏ đi lúc này, anh sẽ gọi Mac nói là mình về nhà anh và sẽ gọi đồ ăn nhanh vậy.”

Gracie lắc đầu. Mái tóc vàng thường khi duỗi thẳng giờ bỗng bồng bềnh trong những lọn cong mượt mà làm anh khao khát được vuốt ve. Cô trang điểm làm đôi mắt to tròn và đôi môi đầy đặn thêm nổi bật. Cô thật quyến rũ.

Trang phục của cô cũng thật đẹp. Cái váy ngắn làm nổi bật đôi chân dài, nâu khỏe của cô. Chiếc áo kiểu áo thun ôm sát đôi hông đảo anh biết là rất mềm mại, khéo gợi và tròn trịa. Cô là người mẫu quảng cáo cho những đam mê và anh muốn đăng ký để được độc quyền.

“Em có thể làm được,” cô nói, giọng thật khê nhưng cương quyết.

Anh quá bận nghĩ ngợi về chuyện anh khao khát cô nhiều thế nào nên phải mất mấy giây anh mới hiểu ý cô. “Ăn tối đó hả?”

“Ừ ha. Em sẽ ổn mà. Em hoàn toàn ổn mà. Em có thần kinh thép. Em không thể bị đánh bại.” Cô liếc anh. “Trông em ổn chứ?”

Anh mỉm cười rồi hôn nhẹ lên má cô. “Em đẹp lắm. Anh đã bị ấn tượng lâu rồi, nhưng bây giờ thì anh cảm thấy thật ngỡ ngàng.”

“Chà, ngỡ ngàng là được đó.” Cô ngả người sát vào anh. “Bất cứ chuyện gì xảy ra, anh phải hứa là không rời em đó?”

“Hứa danh dự. Sẵn sàng chưa?”

Cô gạt đầu và đẩy cửa bước vô nhà hàng.

Tiếng nhạc và tiếng trò chuyện bên trong ập tới. Anh biết nhà hàng sẽ yên tĩnh hơn ở phía sau nơi mà Mac đã đặt chỗ cho họ. Riley nói tên với người tiếp tân đứng ngay cửa.

“Những người kia đã tới rồi,” cô bé mỉm cười nói. “Mời theo tôi.”

Cô bé dẫn họ lướt qua mười mấy cái bàn. Gracie nắm chặt tay anh muốn gãy cả xương.

“Mọi người đang nhìn,” cô thì thầm. “Em có thể cảm thấy ánh mắt họ. Ôi Trời, đây quả là ý kiến không hay mà. Vì chúng ta xuất hiện cùng nhau. Sao mình lại làm vậy nhỉ?”

Anh rút tay lại và vòng qua ôm eo cô. “Em không sao đâu. Nếu mọi người nhìn là vì em nhìn như nữ thần đó thôi. Mấy gã ở đây ai cũng muốn em hết.”

Câu đó làm cô phì cười. “Ôi, thôi đi. Ở hành tinh nào vậy anh?”

“Anh nghiêm túc đó. Nếu anh đã biết em lớn lên sẽ đáng yêu như vậy, thì mấy năm trước có lẽ anh đã để ý em rồi.”

Cô cười khẩy. “Em mới 14 tuổi. Em có thể đã là nữ thần nhưng anh vẫn sẽ phớt lờ em thôi.”

“Lúc đó công nhận sự cách biệt tuổi tác có vẻ quá lớn,” anh thừa nhận,. “Với lại thêm vụ bị đi tù vì quen trẻ dưới vị thành niên nữa. Em là con mỗi nguy hiểm mà.”

“Giờ đâu vậy nữa.”

Anh siết chặt lấy cô. “Có phải đó là một lời mời?” anh hạ giọng thì thầm.

“Chắc rồi.”

Anh đang định nói chuyện ăn tối không còn làm anh thấy hứng thú nữa thì nhìn thấy Mac và Jill đang ngồi ở cái bàn trong góc. Cả hai đứng dậy vẫy họ.

“Chào,” Jill hồ hởi nói khi ngồi lại vô ghế. “Tụi mình thấy cái bàn ở góc này còn trống và nghĩ mình nên tận dụng ngay, nó cũng đỡ bị để ý nữa.”

Gracie nhăn mặt. “Vì người ta sẽ bàn tán, đúng không? Ý mày là vậy chứ gì. Tao biết mà. Chắc tao sẽ bệnh quá.”

Mac có vẻ lo lắng. “Thật hay chỉ là làm bộ thôi?”

Gracie đặt tay lên bụng cô. “Tôi không biết nữa.”

“Làm bộ thôi mà,” Riley nói và kéo ghế ra. “Vài miếng khoai chiên chấm sốt cà sẽ làm em thấy đỡ hơn.”

Gracie phấn khởi. “Em thích khoai chiên lắm. Nó không nguy hiểm.”

“Như bánh mì?” anh hỏi.

“Chính xác.” Cô vui vẻ nhìn anh. “Anh vẫn còn nhớ.”

Cô ngồi vô ghế. Anh và Mac nhìn nhau trao đổi ánh mắt “phụ-nữ-đành-bó-tay-thôi” rồi họ cũng ngồi xuống.

“Cậu sao rồi?” Mac hỏi Riley.

“Bình thường. Sự ủng hộ đã giảm từ hôm tranh luận. Cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả. Zeke, người lo vận động tranh cử cho mình đang tìm chiến lược mới.”

“Tôi chưa bao giờ thích ông thị trưởng hết.” Jill nói và khịt mũi. “Ông ta xun xoe sao đó.” Cô rùng mình. “Tôi muốn anh đá đít ông ta. Trong cuộc bầu cử.” cô nói thêm khi thấy Mac nhướn mày. “Không phải đá thật, nhưng tôi cũng không ngại gì nếu anh làm thật.”

“Vây mà anh tưởng em đã thề sẽ tôn trọng pháp luật,” chồng cô nói và vòng tay ôm cô.

“Không, cưng à, là anh thề đó chứ.”

Rồi họ mỉm cười với nhau. Riley chú ý sự trao đổi thân mật giữa họ. Khi anh mới nghe tin thằng bạn cũ đã nhận vai trò cảnh sát trưởng và tái hôn, anh thật sự cảm thấy tiếc cho nó. Ai lại muốn sống cuộc sống như thế? Nhưng lúc này, nhìn họ bên nhau, anh thấy họ có sự khắng khít. Anh không chắc là anh tin vào tình yêu nhưng nếu nó thật tồn tại thì Mac và Jill đang cùng chia sẻ tình yêu.

“Có cái gì khác ở mày đó nha,” Gracie nói và chồm về phía bạn cô. “Là gì vậy?”

Jill nhún vai. “Tao đâu biết.”

“Không, phải có cái gì đó. Mày... khác lắm.” Gracie nghiêng đầu. “Không phải tóc của mày, đâu có nhuộm hi-light. Cho tao coi răng coi. Mày đi tẩy trắng hả?”

Jill cười phá lên. “Không.”

Riley nheo mắt. Gracie nói đúng. Có cái gì đó đã thay đổi. Trông Jill rạng ngời.

Thình lình Gracie ré lên đủ lớn để mấy bàn chung quanh quay sang phía họ.

“Mày có rồi?” cô hỏi và chụp tay bạn. “Mày có rồi. Tao có thể khẳng định.”

Jill đỏ mặt rồi gật. “Tao mới biết sáng nay. Tao đâu ngờ lại nhanh thế. Tụi tao mới bắt đầu thử thôi mà, nhưng đúng vậy, tao có thai rồi.”

“Tuyệt quá!”

Gracie nhào ra khỏi ghế vòng qua bàn, Jill đứng dậy và cả hai ôm lấy nhau. Riley chồm qua Mac và giơ tay ra.

“Chúc mừng hai người,” anh nói.

“Cám ơn. Tụi mình vui lắm.” Mac có vẻ ngượng nghịu. “Nó đến hơi nhanh. Mình nghĩ tụi mình phải thử mất vài tháng, nhưng có lẽ tụi mình đã làm đúng ngay lần đầu tiên.”

Gracie và Jill quay lại ghế ngồi. “mày có sốc không?” Gracie hỏi.

“Có chứ,” Jill nói. “Tao chưa kịp mua sách em bé gì hết.”

Riley ngấm hai cô. Phải chăng Gracie cũng đã có thai? Họ vẫn còn vài ngày nữa trước khi biết chắc. Anh sẽ cảm thấy sao nếu cô có thai? Từ cách nhìn của anh, anh không nghĩ anh có thể nói anh và Gracie đã “làm đúng ngay lần đầu tiên.”

“Chà, chà, coi kìa.”

Riley quay sang và thấy hai bà cụ đang đứng cạnh bàn họ. Anh định đứng dậy nhưng bà cụ với những lọn tóc xoắn tít đặt tay lên vai anh vẻ cương quyết đáng ngạc nhiên.

“Không cần đứng đâu. Dù tôi cảm kích thái độ lịch sự của cậu lắm.”

Mac rục rịch không yên. “Riley, tôi không nghĩ cậu đã gặp Wilma. Bà là người điều hành văn phòng cảnh sát trưởng đó.”

“Chào bà.”

Bà cụ thấp hơn nhìn anh chăm chú. “Đây là bạn tôi Eunice Baxter.”

“Hàng xóm của em,” Gracie thì thầm. “Chào bà Baxter.”

“Chào cô Gracie. Coi nào, tụi trẻ mấy người trông thật xứng đôi.” Eunice siết vai anh. “Tôi mừng là cậu đã khôn ra, Riley à. Gracie luôn biết cách yêu mà. Khi tôi nhớ lại những gì con bé đã làm để thu hút sự chú ý của cậu, tôi lại thấy tim tôi vui rộn lên khi thấy bây giờ hai người cặp với nhau.”

Anh không biết nên nói gì. “À, phải, thưa bà.”

Bà Eunice khúc khích. “Thật là lịch sự mà. Tôi thích mẹ cậu lắm. Tôi tiếc là bà không còn sống để thấy cảnh này. Cậu đã làm bà tự hào lắm.”

“Mình nên đi thôi,” Wilma nói. “Chúc cô cậu ngon miệng.”

Hai bà bỏ đi, Gracie day day trán.

“Em đã cảnh cáo anh rồi,” cô nói. “Em đã nói đi như vậy là rất không hay mà, mọi người sẽ thấy và bàn tán về chúng ta.”

Jill vỗ vỗ tay cô. “Mày là huyền thoại mà, mày phải chấp nhận vậy thôi.”

“Tao là cái gì khác được không, như là cây cột nhà ấy? Tao sẽ làm cây cột nhà giỏi lắm.”

Mac mỉm cười. “Có lẽ Riley sẽ đắc cử khi hẹn hò với cô đó.”

“Ôi tôi không tin đâu,” Gracie nói. “Nếu có thì tôi còn làm anh ấy mất thêm người ủng hộ đó chứ.”

“Anh không sao mà,” Riley bảo cô. “Anh đã đi tới đây rồi đâu có thể để thua cuộc bầu cử được. Đừng lo mà.”

“Em không nhịn được. Lo lắng như là thói quen của em rồi.”

“Vậy mai hãy lo, còn tối nay chúng ta cần vui vẻ với nhau. Được không?”

Cô gật đầu.

Người phục vụ đến hỏi họ uống gì. Anh và Mac mỗi người kêu bia, trong khi Gracie và Jill chọn trà lạnh.

Anh chợt nhận ra: cô không uống rượu. Sự thật thì cái đêm họ ân ái và nghịch với sâm-banh, cô gần như không uống chút nào. Anh đã để ý thấy ly của cô vẫn còn gần đầy vào sáng hôm sau. Anh biết bình thường Gracie cũng thích uống rượu, như vậy sự thay đổi này có thể là do cô đã có thai.

Lý trí anh đã biết là chuyện đó có thể xảy ra nhưng mãi đến giây phút này, ý nghĩ đó chưa hề thấm trong anh.

Nếu cô có thai thì sao? Anh sẽ làm gì? Cưới cô?

Anh chờ cái cảm giác hoảng hốt và bức bối anh đã từng cảm thấy khi phải cưới Pam ủa đến, nhưng chẳng thấy gì. Thậm chí anh chẳng thấy giận dữ. Vậy nghĩa là cái quái gì?

16. Chương 16

NEDA JACKSON hóa ra là một thiếu nữ hấp dẫn, vui vẻ khoảng hai mươi mấy tuổi với mái tóc bím dài xuống nửa lưng. Gracie liếc cái bím và ước gì cô cũng có thể hợp với kiểu tóc đó.

“Rất vui được gặp chị,” Neda nói khi bước vào ngôi nhà thuê của Gracie. “Tôi đã tìm hiểu và tôi phải nói là tất cả các cô dâu rất thích bánh của chị. Một người trong số họ đã mời tôi ghé qua sau đám cưới. Mẹ cô ta đã để dành cho tôi một miếng bánh.” Đôi mắt nâu của Neda mở lớn đầy sung sướng. “Ngon tuyệt. Tôi thích vị của cái bánh, mà tôi là người không thích ăn ngọt lắm. Chị đã cho gì vào đó?”

Gracie cười. “Rất tiếc. Bí mật nghề nghiệp. Tôi đã thử nhiều công thức khác nhau cả năm trời mới hoàn hảo được cái công thức tôi hiện đang dùng. Nó là công thức cho bánh trứng, tôi sửa đổi một chút để làm thêm bánh sô-cô-la và bánh bơ.”

“Hiện giờ chị đang làm gì?” Neda hỏi.

“Cố giữ bình tĩnh, vì đây là mùa bận rộn nhất. Tôi có ít nhất 3 bánh cần làm mỗi tuần cho cả 11 tuần sắp tới. Rồi sẽ còn 2 bánh một tuần. Vài mẫu thì khá đơn giản chỉ cần 20 đến 30 giờ là xong. Vài mẫu thì phải gấp đôi thời gian đó.”

“Nhưng chị làm một mình, phải không? Một ngày đâu có nhiều giờ thế.”

Gracie gật. “Không phải nói. Tôi tiết kiệm được thời gian nhờ làm các phụ kiện trang trí hàng loạt. Và nhiều cái có thể làm sẵn trước.”

“Và chị tự làm hết. Thật tuyệt. Phải nói thật với chị, tôi từng gặp nhiều người làm bánh cưới mà làm ẩu rồi. Với giá tiền của mấy cái bánh này, tôi thấy thật bức bối khi họ làm thế.”

Gracie dẫn đường vào phòng ăn nơi hàng trăm cái lá và hoa nằm trên các khay chồng lên nhau.

Neda bước lại gần. “Mấy cái này là gì? Hoa nhựa chị mua từ cửa hàng đồ chơi?”

“Không, tôi làm chúng đó. Ăn được mà.”

“Thật chứ.” Neda tiến lại gần hơn và nhìn chăm chú. “Chúng làm bằng kem lạnh. Kể cả mấy cái lá nữa. Chị làm mấy cái lá phải không? Không phải mua chứ?”

“Tôi làm tay từng cái một đó.” Gracie dẫn Neda trở lại bếp nơi cô có cái bánh đính hôn hai tầng để trên bàn bếp.

“Sao chị có thể phủ mặt bánh mịn như vậy?” Neda hỏi. “Đẹp quá.”

“Mặt bánh được phủ bằng kem bơ lạnh. Rồi tôi phủ thêm một lớp kem mềm. Nó giúp cho mặt bánh mịn. Cạnh bánh thì được điểm các chấm nhỏ với 2 kích cỡ. Gracie chỉ cho Neda thấy cách cô làm nó. “Những bông hồng sẽ phủ chân bánh.”

Cô cầm một cái bông hồng lên và nhẹ nhàng đặt vào vị trí của nó. “Làm thì không khó, nhưng tốn thời gian lắm.”

Neda cười. “Chưa kể chị phải thiết kế kiểu bánh trước tiên rồi làm sẵn các phụ kiện trang trí.”

“Làm vậy có ích lắm.”

“Tôi chẳng bao giờ làm được vậy.” Neda để cuốn sổ tay lên ghế rồi lôi trong túi ra cái máy ảnh. “Được rồi, để tôi chụp vài tấm hình chung chung, sau đó tôi sẽ chụp lúc chị đang trang trí cái bánh này.”

“Được thôi.”

Gracie trang trí cái bánh trong khi Neda đi vòng vòng chụp hình. Có thêm một cái bánh cưới đang để trên bàn nên Gracie trang trí cái đó luôn. Trong khi chụp hình thì Neda đặt câu hỏi với cô.

“Tại sao lại là bánh cưới?”

“Tôi thích làm bánh cưới. Tôi thích sự thử thách khi phải nghĩ ra kiểu mới. Tôi thích được góp phần vào ngày đặc biệt của đôi bạn.”

“Có tại nạn gì chưa?”

Gracie thở dài. “Có người đã làm rớt tầng trên cùng của bánh. Anh của cô dâu đến lấy bánh, có 6 hộp khác nhau, tôi sẽ đến sau để xếp chúng với nhau, rồi tôi nhận được một cú điện thoại đầy hoảng hốt là tầng trên cùng với phụ kiện trang trí bằng thủy tinh thổi đã bị bể.”

Neda nhìn cô chăm chú. “Rồi chị làm gì?”

Gracie cho thêm 3 bông vào vị trí. “Tôi đang làm một cái bánh khác cho hôm sau và nó cũng gần kích cỡ. Tôi làm một tầng trên mới và cho vô lò nướng cho cô dâu thứ hai rồi nhanh chóng đổi lớp phủ bánh trên tầng bánh tôi có sẵn, vì không có đồ phụ kiện như cũ nên tôi phải gọi một tiệm hoa. Đến lúc tôi tới điểm tổ chức tiệc cưới thì cô chủ tiệm hoa đã giao tới 5 chục bông hồng tiểu muội cùng tông màu với cô dâu.”

Gracie rung mình nhớ lại. “Nó là một cái bánh 3 tầng với trụ đỡ bánh ở chính giữa nên mọi thứ đều dễ bị để ý thấy. Tôi chỉ có chưa đầy một tiếng để sửa lại. Tôi gần như phải lôi hết đồ trang trí ra, để làm cho 2 tầng kia đơn giản hơn rồi cắt thân hồng tiểu muội đi, lấy nụ trang trí 2 tầng, tôi dùng các cánh hoa rút ra rải trên bàn rồi trang trí thêm tầng trên cùng. Không ai biết hết trừ người trong gia đình.”

“Thật là đáng lo.” Neda nói.

“Tìm tôi đập thành thịch.”

Neda chụp thêm nhiều hình, hỏi thêm vài câu hỏi rồi nói là cuộc phỏng vấn đã xong.

“Tôi bị ấn tượng rồi,” cô phóng viên nói. “Tôi thích tác phẩm của chị và tôi sẽ nói vậy trong bài viết.” Neda thu dọn đồ nghề. “Tôi đã đính hôn. Tụi tôi đang tính làm đám cưới vào Giáng Sinh. Chị còn lịch trống để làm bánh cho tôi không?”

Gracie mỉm cười. “Tất nhiên. Để tôi đưa cho cô danh thiếp. Cô có thể gọi tôi vào tháng tới và chúng ta có thể bàn xem cô thích bánh thế nào. Bánh cưới vào mùa lễ rất đẹp, với những thiết kế có châu báu.”

“Hay quá. Cám ơn chị. Chị rất đáng mến.”

“Cám ơn cô.”

Gracie dẫn cô phóng viên ra cửa rồi đưa ra xe. Khi họ đi gần đến chiếc Mustang của Neda, Gracie nhìn thấy có vài cái hộp nằm trên sân nhà cạnh xe của cô.

“Gì vậy nhỉ?” cô nói khi bước lại gần.

Khi cô nhìn thấy cái lô-gô quen thuộc của bột bánh làm sẵn, cô sững sờ.

“Cái gì vậy?” Neda hỏi.

Gracie không thể cử động, không thể thở. Cô chỉ có thể đứng nhìn trân trối hai cái hộp rõ ràng đã rơi ra từ chiếc Subaru của cô. Không có gì ngạc nhiên cả, khi mà phần sau xe nhồi nhét hàng trăm hộp bột bánh làm sẵn.

“Chị giỡn mặt hả?” cô phóng viên hỏi với vẻ ghê tởm. “Chị dùng bột bánh làm sẵn? Đó là nguyên liệu bí mật của chị?”

“Không! Mấy cái này không phải của tôi. Cô đâu có thấy chúng lúc cô tới. Tôi đã không dùng bột bánh làm sẵn từ lúc tôi 12 tuổi. Ai đó đã làm chuyện này.”

Neda lắc đầu. “Phải rồi. Ai đó biết tôi sẽ đến và đoán là họ có thể gài chị như vậy. Quên vụ tôi nói chị làm bánh cưới cho tôi đi.”

Gracie cầm hộp bánh lên. Nó vẫn còn nguyên. “Cô phải tin tôi.”

“Tôi không nghĩ vậy. Thì ra chị chẳng có gì độc đáo hết. Lẽ ra tôi phải biết từ đầu.”

Neda mở cửa xe, thấy cái túi vô, khi cô ấy quay ra, Gracie thấy máy ảnh trong tay cô ấy. Trước khi Gracie kịp cản, Neda đã chụp hàng loạt hình.

“Ồ, và đừng lo về bài báo. Chúng tôi là một tờ báo có tiếng,” Neda nói khi leo vô xe. “Tôi không thể tin chị lại làm thế. Chị có biết là chị đã hủy hoại bao nhiêu đám cưới không? Thật là hèn. Chị đã có vẻ rất tử tế

nhưng tôi đoán nó cũng giả dối như bánh của chị thôi. Chị có lẽ cũng chẳng tự làm mấy phụ kiện trang trí nữa. Đó là lý do tại sao chị chất đống trong đó. Chị đã mua chúng ở đâu đó.”

Nói rồi Neda đóng sập cửa và lái đi. Gracie đứng nhìn theo. Chuyện này không thể xảy ra, cô tự nói với mình. Không thể.

Nhưng nó đã xảy ra, cô nghĩ khi nhìn cái hộp trong tay. Ai đó đã bắt cô. Và chỉ có một tên cô có thể nghĩ tới:

Pam.

Nhưng ngay khi cô nói với mình là chẳng ai khác mất công làm thế, cô không thể nghĩ ra nổi một lý do nào Pam lại muốn gây ra chuyện này với cô. Chị ta đã hoàn toàn thân thiện và dễ chịu từ lúc Gracie quay lại thị trấn. Chị ta thậm chí còn cho cô thuê bếp.

Gracie cố kìm nước mắt khi thấy mấy cái hộp vô thùng rác. Rồi cô vô nhà, lấy túi xách, chắc chắn là các lò nướng đã được tắt rồi vội vã ra xe.

Riley kết thúc cuộc họp và đi về văn phòng của anh. Khi anh đi ngang cửa thang máy thì nó mở ra và Gracie bước ra. Anh nhìn nhanh gương mặt cô và biết điều tệ nhất - dù đó là gì - đã xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi khi vòng tay ôm cô và dẫn vô văn phòng. “Ai đó bị đau hả?”

Cô lắc đầu rồi hít thở một cách khó khăn. “Mấy cái bánh. Em không biết tại sao chuyện lại vậy. Em chỉ kể vài người nghe thôi, đâu ai biết chính xác khi nào. Em nghĩ là Pam, nhưng tại sao? Chị ấy đã rất tử tế mà. Không thể là Jill, và em muốn nghi ngờ chị em em nhưng em đâu có nói họ biết. Đâu ai được nói gì khác ngoài chuyện của họ thôi.”

Anh đẩy cô vô phòng rồi đóng cửa lại. Khi chỉ còn hai người và riêng tư, anh ôm cô vào lòng.

“Kể từ đầu đi em,” anh dịu dàng. “Nói anh nghe chuyện gì đã xảy ra.”

Nhưng cô bật khóc. Dấu hiệu đầu tiên cho anh biết là một sự im lặng kéo dài, rồi cơ thể cô run lên và cuối cùng là anh nghe những tiếng nấc nghẹn ngào.

“Em tiêu rồi,” vài phút sau cô mới nói được. “Tiêu thật rồi.”

“Không thể nào,” anh nói và hôn lên tóc cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Câu trả lời của cô là những tiếng khóc thảm thiết hơn. Riley chưa bao giờ thích phụ nữ khóc - nước mắt của họ dường như để điều khiển đàn ông. Nhưng với Gracie, anh thấy hoàn toàn khác biệt. Cô chẳng muốn gì từ anh cả - ngoại trừ cô có thể cần anh để xoa dịu nỗi đau của cô.

Cô sụt sịt. “Em cần khăn giấy.”

Anh rút khăn tay ra đưa cho cô.

Cô chặm mắt rồi quay đi và xì mũi.

“Nhìn em khóc ghê lắm. Anh nên nhìn chỗ khác đi.”

Anh lại ôm cô vào lòng. “Phải rồi, vì anh cặp với em chỉ do vẻ bề ngoài của em. Nói anh nghe chuyện gì đã xảy ra nào.”

“Hôm nay em có cuộc phỏng vấn với tạp chí cưới.”

“Ừ, rồi sao?” Anh đưa cô ra bộ so-fa ở góc phòng và kéo cô ngồi xuống cạnh anh. Rồi anh quay sang, đưa tay ôm mặt cô. “Em biết em sẽ rất đáng yêu, dí dỏm và lại có thêm một người hâm mộ em.”

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt xanh. “Anh nghĩ vậy hả? Cô ấy thậm chí còn nhờ em làm bánh cưới cho cô ấy. Cô ấy sẽ cưới vào tháng 12. Nhưng giờ thì...”

Giọng cô run lên và vai cô xụi xuống.

“Giờ thì sao?” anh dịu dàng hỏi khi đưa tay lau nước mắt trên má cô.

“Cô ấy đi về và em tiễn cô ấy. Cô ấy đã hỏi em về nguyên liệu bí mật, em không nói ai biết em đã cho gì vô bánh. Em đã tìm công thức đó rất lâu và nó rất ngon.”

“Anh biết. Anh đã ăn bánh của em rồi.”

Cô lại sụt sịt. “Rồi khắp nơi toàn hộp bánh. Ai đó đã để các hộp bột bánh làm sẵn trong xe em. Chúng còn rớt ra sân. Cô ấy nổi giận, chụp hình, gọi em là kẻ dối trá và giờ thì em tiêu rồi.”

Cô gục mặt nức nở. Anh ôm cô sát vào người.

Người đàn ông trong anh muốn hứa là mọi thứ rồi sẽ ổn, nhưng anh thật không chắc điều đó và anh không muốn vỡ vụn với Gracie. Việc kinh doanh của cô tồn tại là nhờ tiếng tăm và lời truyền miệng. Anh biết bài viết trên báo People đã giúp nghề nghiệp của cô thế nào, nếu tin đồn ra cô là kẻ lừa gạt, các khách hàng sẽ biến mất chỉ trong một đêm.

Sự bực bội dâng lên trong anh. Anh không biết làm sao để giải quyết vấn đề này và nhu cầu làm thế bừa bừa, mạnh mẽ trong anh.

“Ai đã làm chuyện này?” anh hỏi. “Ai muốn gài bẫy em? Có người làm bánh nào khác đã ganh tị vì em quá thành công không?”

Cô gục đầu trên vai anh và dùng khăn tay lau mặt. “Em không biết. Tụi em thật ra không có gần gũi lắm, không họp hàng tháng hay gì gì đó. Em cũng gặp vài người ở mấy hội chợ triển lãm đồ cưới. Họ khá đáng mến. Sao họ biết được em đang làm gì hay đang ở đâu chứ?”

“Những ai biết về cuộc phỏng vấn?”

“Anh, em, Jill. Em tin là nó sẽ kể Mac nghe nhưng anh ấy sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy. Và Pam.”

“Pam, vợ trước của anh?”

“Ừ ha. Chị ấy ở đó lúc em bắt điện thoại. Chị ấy đã rất mừng cho em.”

“Phải rồi. Suốt đời Pam, cô ta chưa bao giờ mừng cho ai cả ngoài cô ta ra. Rồi, cô ta là kẻ tình nghi chính.”

Gracie ngồi thẳng lên và nhìn anh. “Em đồng ý là trong tất cả những người biết chuyện, Pam là người duy nhất em không tin tưởng. Nhưng tại sao chị ta lại làm thế? Chị ta cần gì phải quan tâm là em sẽ được đăng báo trên tạp chí cưới? Nó quan trọng với em thôi, ngoài ra đâu có ai khác. Mà chị ta cũng đâu có tiệm bánh nào kinh địch với em. Em thành công hay không thành công chẳng ảnh hưởng gì đến chị ta hết.”

“Câu hỏi hợp lý. Nhưng đâu còn ai khác.”

“Em biết.” Gracie thở dài. “Em chỉ không hiểu. Tại sao chứ? Và giờ em phải làm gì?”

“Em có muốn chất vấn Pam?”

“Không hẳn. Em muốn bỏ về nhà và ước chuyện này chưa hề xảy ra. Được không?”

Anh vuốt tóc cô. “Gracie này, anh biết chuyện thật tồi tệ nhưng trường hợp tệ nhất sẽ là gì? Em sẽ không có một bài viết có lợi trên tạp chí cưới. Trước đây em đã làm tốt - không có bài báo này cũng đâu phải là tệ lắm?”

Cô ngồi lên và nhìn anh. “Không, vậy không hẳn là quá tệ. Nhưng em e rằng đó chưa phải là trường hợp xấu nhất. Em hay làm bánh cho người nổi tiếng - chuyện này sẽ làm em mất họ. Và không có gì người ta thích bằng chuyện tai tiếng liên quan đến các ngôi sao điện ảnh hay truyền hình. Nếu Neda nói không hay về em trong tạp chí, em sẽ không sao, nhưng nếu cô ấy bán bài viết và hình ảnh cho các báo lá cải thì em sẽ hoàn toàn tiêu tùng.”

Nỗi đau làm mắt cô như sẫm lại. Nỗi đau và cảm giác tuyệt vọng làm anh muốn trút giận lên ai đó - bất kỳ ai, miễn là cô sẽ cảm thấy đỡ hơn.

“Anh có thể làm gì không?” anh hỏi.

“Không gì cả. Nhưng cảm ơn anh đã quan tâm.” Cô đứng dậy.

“Anh tốt lắm, nhưng em phải đi thôi. Còn nhiều bánh phải làm cho xong trước khi việc kinh doanh của em trôi theo dòng nước.”

Anh đứng dậy theo. “Em không biết nó sẽ như vậy mà.”

Cô gật đầu. “Nếu em may mắn, nhưng em không tin vậy.”

Trong khi nhìn cô bỏ về, bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm. Phải có gì đó để anh làm, cách nào đó để anh giải quyết chuyện này. Nếu không chuyện này thì là một chuyện nào khác, vì anh phải làm gì đó, anh không thể để Gracie đau đớn như thế.

Gracie chìm đắm trong công việc. Ngôi nhà dường như là nơi an toàn nhất và với nỗi lo là cô sẽ bị bêu xấu trên báo lá cải bất cứ lúc nào, cô thật cần được làm việc trong lúc còn có thể.

Cô tránh tất cả mọi người, kể cả Riley. Cô nói chuyện với Jill qua điện thoại nhưng không kể về cuộc phỏng vấn thất bại và cô tránh xa Pam với cái nhà nghỉ của chị ta. Thà cô phải xoay xoay cứ 10 phút một lần hơn là gặp phải chị ta, cô nghĩ, vẫn không chắc Pam đã làm chuyện đó.

Ba ngày sau, thế giới tìm tới cô khi ai đó gõ cửa trước nhà cô. Cô đi ra hành lang và nhìn qua cửa sổ.

“Đúng cái mình cần,” cô lẩm bẩm khi thấy mẹ cô đứng ngoài cửa. “Lại thêm một trận đòn tâm lý.”

Nhưng không có cách để trốn khi mà xe cô đậu ngay trước sân nên cô chuẩn bị tinh thần đón chờ bài giảng sắp tới rồi mở cửa.

“Chào Mẹ,” cô nói với sự hồ hởi cô không thật cảm nhận. “Mẹ khỏe không?”

“Bình thường.” Mẹ cô bước vô nhà. “Không tốt lắm.”

Gracie hít một hơi thật sâu. “Con rất tiếc khi nghe vậy. Thành thật thì con không quay lại đây để gây rắc rối nhưng dường như đó là những gì đã xảy ra. Rõ ràng, có cái gì đó mà con không làm chủ được. Con nói thật, con cảm kích sự quan tâm của Mẹ nhưng lúc này con không thể nghe được thêm lời dạy dỗ nào nữa. Con không muốn nói về quan hệ của con với Riley, quá khứ của con, vấn đề của con hay đại loại như thế.”

“Đó không phải lý do mẹ tới.”

“Tốt.” Tốt. Lại bàn thêm chuyện đám cưới. Phải chăng kế hoạch phẫu thuật của Vivian đã hiệu quả?

Gracie dẫn lối đi vô phòng khách và chỉ bộ so-fa. “Mẹ uống gì không?”

“Không. Không cần.”

Mẹ cô ngồi xuống bộ so-fa và chờ đến khi Gracie ngồi rồi mới nói.

“Mẹ xin lỗi,” bà nói. “Mẹ ân hận hơn mẹ có thể nói với con. Mẹ là người mẹ tệ hại và là người không tốt. Mẹ ghét chính bản thân mẹ.” Nước mắt dâng đầy trong mắt bà.

Gracie nghĩ vậy là cả bốn phụ nữ họ Landon đã phải rơi lệ trong mấy tuần vừa qua. Thật là một kỷ lục.

“Mẹ, con không biết mẹ đang nói gì.”

“Mẹ hiểu.” Chuẩn bị kỷ lưỡng hơn Gracie lúc cô khóc, mẹ cô lôi từ trong bóp ra một gói khăn giấy nhỏ. “Mẹ cố phớt lờ tất cả nhưng mẹ không thể. Cứ y như mấy năm về trước. Mẹ biết mẹ đã làm gì và mẹ không muốn làm vậy lần nữa. Mấy con mụ quỷ đó đi chết đi.”

Gracie chớp mắt. Cô chắc là cô chưa từng nghe thấy mẹ cô chửi thề trước đây. Chắc chắn. Nhưng họ đang nói về ai và mấy người đó đã làm gì?

“Không phải là họ mà là mẹ.” Mẹ cô hít một hơi thật sâu. “Ôi Gracie, con luôn là một đứa bé vui vẻ, sáng dạ. Rồi ba con mất và thế giới của con sụp đổ. Con là con gái rượu của ông mà.” Bà cười gượng. “Là cha mẹ không nên thiên vị, mà nếu có thì cũng không nên nói ra nhưng ai cũng biết ba con thương con nhất. Và khi ông qua đời, con đã rất lạc lõng.”

Gracie nuốt nghẹn. Cô nhớ ba cô. Ông luôn luôn dành thời gian cho cô, cô nhớ cách họ luôn cùng nhau làm gì đó. “Con nhớ ba rất nhiều.”

“Mẹ biết. Mẹ đã lo lắng nhưng nghĩ con sẽ ổn thôi. Rồi thằng bé Riley dọn đến bên cạnh và con đeo dính nó. Mẹ biết lý do là con vừa mất ba và cần một người đàn ông trong đời, mẹ nghĩ nó sẽ qua thôi, nhưng nó không qua đi.”

Cảm giác ấm áp trong lòng Gracie tan biến. “Minh đã nói chuyện này rồi mà mẹ.”

“Mẹ biết. Ý mẹ là vậy. Chuyện vượt ngoài khả năng kiểm soát quá nhanh và tất cả đều biết con thích nó. Mọi người bàn tán, rồi những bài báo. Con trở thành huyền thoại. Nhiều người nghĩ vậy thật đáng yêu nhưng vài phụ nữ trong trấn không tốt như thế. Con thì quá sáng tạo và họ thì quá tàn nhẫn. Họ cười con và cả mẹ nữa. Mẹ thấy bị xấu hổ, như là mẹ không thể kiểm soát con gái mẹ. Mỗi tuần đều có một câu chuyện mới về Gracie.”

Gracie cảm thấy mặt nóng bừng. Cô chưa bao giờ nhìn nhận hành động của mình từ vị trí của mẹ cô. “Con xin lỗi,” cô thì thầm.

“Đừng. Con còn trẻ con và đó là mối tình đầu của con. Mẹ lẽ ra nên biết cách lo liệu. Mẹ lẽ ra nên nói với họ là con là con mẹ và mẹ ủng hộ con. Nhưng mẹ lại cố bắt con thôi đi và nó không hiệu nghiệm, rồi Pam có thai và đám cưới vội vàng. Mẹ biết mẹ phải đưa con ra khỏi trấn để khỏi có chuyện xảy ra.”

Gracie gật đầu khi nhớ lại nỗi đau bị gửi đi.

“Nhưng cũng vô ích,” mẹ cô nói tiếp. “Ở đám cưới của Pam và Riley, mọi người chỉ nói về con. Họ cá nhau là con có xuất hiện không, rồi họ kể lại các câu chuyện về con mà họ thích nhất và bàn tán về chuyện con đã yêu thằng bé với cả trái tim thế nào. Vài người thì ngưỡng mộ nhưng vài người khác thì không tử tế thế.”

Gracie nhăn mặt. “Con đâu biết chuyện đó.”

“Mẹ không kể để làm con đau nhưng để giải thích. Lỗi là của mẹ. Mẹ không nghĩ mẹ có thể đương đầu với những lời chế nhạo nữa, khi cô con đề nghị nuôi con, mẹ đã đưa con đi vì mẹ ích kỷ và nhu nhược. Và mẹ rất tiếc.”

Mẹ cô lại bắt đầu khóc. “Mẹ đã nhớ con rất nhiều. Mỗi ngày mẹ đều định gọi điện để kêu con về, nhưng rồi ai đó lại nói gì đó và mẹ lại nhớ lại mọi chuyện. Cùng với thời gian mọi chuyện cũng lắng dần và mẹ thấy nhẹ cả người. Nhưng trong lòng mẹ thấy quá xấu hổ vì đã quá nhu nhược. Mẹ để những người mẹ gọi là bạn tác động đến mẹ và vì thế mẹ mất đi đứa con gái.”

Gracie không biết nghĩ sao. Cô như ngây ra. “Mẹ đâu có mất con.”

“Có, mẹ đã mất con. Con và mẹ không gần gũi lắm, rồi con giận mẹ vì chuyện mẹ đã làm và mẹ đáng bị vậy, mẹ không có lời bào chữa nào hết. Mẹ quá nhu nhược và đại dốt. Mẹ xin lỗi, Gracie. Mẹ rất ân hận.” bà áp tay lên miệng. “Và mẹ là người mẹ tệ hại vì cuối cùng trong ba đứa con gái thì con lại là đứa ra hôn nhất. Vivian thì quá được nuông chiều thành ích kỷ, Alexis thì chỉ giỏi làm âm ỉ. Mẹ nghĩ là do mẹ, lỗi của mẹ.”

Gracie ra cạnh mẹ cô và ôm lấy bà.

“Không sao rồi mẹ.” Cô nói.

“Không, nó không phải. Mẹ đã mất con và hoàn toàn là lỗi của mẹ. Mẹ rất ân hận.”

Gracie ôm chặt lấy bà. “Con cũng ân hận. Con chưa bao giờ có ý định làm mẹ xấu hổ hết.”

“Là mẹ, không phải là con. Con chỉ là một đứa bé đang đau khổ. Lẽ ra mẹ phải thấy điều đó.”

Gracie cho là điều đó có thể đúng nhưng cô vẫn cảm thấy hơi áy náy. “Mẹ nhớ nhắc con đừng bao giờ thích ai nữa,” cô nói.

Mẹ cô cười gượng. “Mẹ nghĩ con đã qua giai đoạn đó rồi.”

Gracie lùi lại và nhìn bà nghi ngờ. “Mấy tuần trước mẹ đâu có nghĩ thế.”

“Đúng nhưng bây giờ thì mẹ hiểu ra rồi. Nếu Riley Whitefield làm cho con vui vẻ thì con cứ tiếp tục quen nó đi.” Gracie nửa mong trái đất nứt đôi và những chú lùn với mũ chóp nhọn nhảy ra. “Thật ư?”

Mẹ cô gật đầu. “Mẹ không muốn mất con lần nữa, Gracie ạ. Mẹ biết chúng ta không thể lấy lại những gì đã mất nhưng mẹ muốn chúng ta cố thử gần gũi nhau lại. Mẹ sẵn sàng để kiên nhẫn và cố lấy lại niềm tin nơi con.”

Gracie cảm thấy tim cô như phồng lên. “Ôi Mẹ ơi. Được mà.”

“Không cần phải là bây giờ, nhưng mẹ muốn vậy.” Họ lại ôm nhau.

“Điều gì khiến mẹ thay đổi suy nghĩ?” Gracie hỏi.

“Alexis và Vivian ghé qua hôm trước và mẹ nhận ra rằng một phần của gia đình không có mặt. Mẹ cảm thấy buồn lắm và không kiềm được nước mắt. Mẹ muốn chúng ta lại gần gũi như trước. Mẹ hi vọng con cũng muốn vậy.”

Gracie gật, nó có thể mất một thời gian cho cô thay đổi cách suy nghĩ nhưng cô sẵn sàng cố gắng.

Mẹ cô siết lấy cô rồi thả cô ra. “Được rồi, bây giờ mẹ đã trút hết vấn đề với con rồi, còn con thì sao? Việc làm bánh thế nào?”

“Có vài rắc rối mẹ à.”

“Ví dụ như?”

Cô lưỡng lự vài giây, không chắc cô muốn kể ra nhưng rồi hít một hơi thật sâu.

“Con có một cuộc phỏng vấn với phóng viên tạp chí cưới cách đây mấy ngày.”

“Tốt quá.”

“Không hẳn đâu mẹ.”

Gracie kể cho bà nghe mọi chuyện đã xảy ra.

Khi cô kể xong, mẹ cô có vẻ sững sờ. “Ai lại có thể để mấy hộp bánh ở đó?”

“Con không biết nữa. Không ai biết về cuộc phỏng vấn trừ con, Riley, Jill và Pam.”

Môi mẹ cô cong lên. “Pam là một mụ phù thủy. Sao con lại dây với nó?”

Gracie không nhịn được cười. “Đúng là mẹ nhạy bén.”

Mẹ cô xua đi lời khen với cái vẫy tay. “Mẹ chưa bao giờ thích Pam. Chẳng ai thích. Nó chỉ biết có nó. Nhưng sao nó lại muốn hại con?”

“Đó là câu hỏi ăn tiền.”

“Mẹ sẽ hỏi xung quanh,” mẹ cô nói. “Có lẽ ai đó đã nghe được gì đó. Không may là Vivian đã không lên kế hoạch đãi tiệc ở chỗ nhà nghỉ của Pam. Mẹ sẽ vui vì được liên tục hủy đám cưới để làm nó rối lên.”

Gracie nhăn nhó. “Chuyện đám cưới...”

“Không phải chuyện của con mà,” mẹ cô nói. “Trừ việc phải gọi vài cú điện thoại thì nó cũng chẳng là chuyện của mẹ nữa. Mẹ đã mệt mỏi phải đứng ra can thiệp cho Viv rồi. Nó cần phải trưởng thành hơn và gánh lấy hậu quả việc nó làm.”

“Thật ư?”

“Mẹ thề.” Bà lại ôm lấy cô. “Còn bánh không?”

“Tất nhiên rồi. Đi mẹ.”

Riley đọc kỹ bản báo cáo của thám tử tư lần nữa. Không có gì. Không có dấu hiệu của tên nhà báo bí ẩn, hay ông thị trưởng đang có kế hoạch gì. Riley thậm chí kêu tay thám tử tư theo dõi Pam mấy ngày và tới giờ cô ta luôn là một công dân mẫu mực.

Thật là bực mình, anh nghĩ khi lái xuyên Los Lobos. Anh chẳng biết thêm chuyện gì đã xảy ra so với trước lúc thuê tay thám tử. Tệ hơn nữa là anh không biết ai có động cơ để hại Gracie.

Và anh không thể giải quyết vấn đề đó, nên anh cần phải giải quyết chuyện khác. Đó là lý do anh đậu xe trước cửa văn phòng bảo hiểm của Zeke trước giờ đóng cửa và đi vô trong.

“Cậu ta có ở đây không?” Riley hỏi người phụ nữ ngồi ở bàn tiếp tân.

“Có. Tôi sẽ báo ai... Ồ, ông Whitefield. Tôi sẽ báo ông tới.”

Riley mỉm cười với chị ta. “Không cần đâu. Tôi tự vào được.”

Anh đi một đoạn ngắn tới phòng Zeke rồi đẩy cửa bước vào mà không gõ trước.

Zeke nhìn lên. “Chào sếp. Anh làm gì ở đây?” Zeke liếc tờ lịch. “Tôi bỏ lỡ cuộc hẹn nào sao?”

“Không.” Riley đi thẳng ra bàn Zeke và ngồi lên mép bàn. “Anh có biết là tôi đã xuôi theo miền Bắc khi rời khỏi Los Lobos không?”

Zeke cau mày. “Không. Tôi cần biết không?”

Riley nhún vai. “Không hẳn. Tôi theo tàu đánh cá ở Alaska, công việc rất cực, nhiều giờ. Tôi chỉ là một thằng bé đến từ một thị trấn nhỏ. Tôi chẳng biết cái quái gì về thế giới bên ngoài. Nhưng tôi học rất lẹ. Sau khi đánh nhau với nhiều gã to lớn hơn, lão luyện hơn, sau khi bị dằn cho như tử nhiều lần, tôi đã học được cách tự bảo vệ mình.”

Zeke rục rịch trên ghế. “Có lẽ đây không phải là thông tin có lợi cho cuộc tranh cãi.”

“Nhưng nó thú vị. Ở giàn khoan còn tệ hơn. Chỗ ở hạn hẹp, toàn người quen thích gì làm nấy, khi đã có đánh nhau thì phải kéo dài vài giờ.”

“Anh muốn đập ông thị trưởng?”

“Không. Tôi đang nghĩ đánh với anh.”

Mắt Zeke mở lớn. Anh ta vội vàng đứng dậy. “Tôi? Tôi đã làm gì?”

“Anh đã giữ bí mật và tôi nói cho anh biết - tôi không thích thế. Nó làm vợ anh không vui, điều đó không ảnh hưởng gì tới tôi nhưng chị ta nói với Gracie và làm Gracie không vui. Gracie có ảnh hưởng với tôi. Toàn bộ chuyện rắc rối với mấy tấm hình bắt nguồn từ anh. Tôi không thể giải quyết những rắc rối khác trong cuộc sống của Gracie nhưng cái này thì được. Anh hay đi đâu vào buổi tối và khi ở đó thì anh đã làm cái quái gì?”

17. Chương 17

Gracie đứng nhìn lịch làm bánh của cô và tự hỏi bao lâu nữa thì tiếng xấu sẽ đồn xa. Dù cô muốn tin là Neda Jackson sẽ chỉ giữ chuyện đó cho mình, cô biết vận may của cô không được tốt lắm. Nếu Neda không thể viết bài báo đó cho tạp chí cưới, cô ấy sẽ cần tiền, nghĩa là cô ấy cần tìm thu nhập ở nơi nào khác, và báo lá cải có tiếng là trả nhiều tiền cho mấy vụ tai tiếng, Gracie có linh cảm là Neda sẽ làm thế.

Nhưng phải mất bao lâu? Gracie không biết gì về giới xuất bản hết. Vài ngày? Vài tuần? Khi nào thì nó sẽ bắt đầu?

Mà cũng chẳng thành vấn đề. Cô vẫn còn bánh để nướng và trang trí. Từ lúc rắc rối với mấy hộp bột bánh làm sẵn, cô đã không quay lại chỗ của Pam nữa. Làm sao đó, cô không thể rũ bỏ linh cảm người phụ nữ đó có liên quan và đến lúc Gracie biết làm cách nào để chứng minh chuyện đó thì cô không muốn đối mặt Pam.

Một chiếc xe dừng lại ở sân nhà cô. Từ lúc làm hòa lại với mẹ, Gracie cảm thấy cô bớt lo về chuyện ai sẽ ghé qua. Nếu may mắn, cô sẽ rất thích vị khách này.

Cô vội đi ra cửa và mỉm cười khi thấy chiếc Mercedes quen thuộc đậu cạnh xe cô và một người đàn ông đẹp trai đang bước về phía cô.

“Không phải anh còn có ngân hàng để lo điều hành sao?” cô hỏi, cổ phớt lờ cảm giác sung sướng trong lòng. Thích Riley là một chuyện, rất rất thích Riley lại là sai lầm lớn.

“Anh có nhân viên mà,” anh nói khi bước lại gần, rồi cúi xuống hôn nhẹ môi cô. “Làm sếp nhờ được có chuyện đó.”

“Nhận viên hả? Có lẽ em cần tìm một người cho em.” Cô bước lùi lại để anh vô nhà rồi dẫn lối đi vô bếp. “Có gì không anh?”

Anh bước lại gần và để tay lên vai cô. “Anh có tin tốt lành về Zeke. Anh ta không có ngoại tình. Dù là một chút.”

Cô đã chờ anh nói cả ngàn điều khác cơ. “Gì chứ? Anh đã nói chuyện với Zeke?”

“Anh không thể giải quyết chuyện lớn cho em nhưng anh biết anh có thể lo chuyện này.”

Thật là đáng yêu, cô mơ màng nghĩ. “Được rồi, anh ấy làm gì vào mấy đêm anh ấy vắng nhà.”

“Sẵn sàng chưa.”

Riley đang chạm vào cô. Điều duy nhất cô muốn làm là bước lại sát gần anh và cảm giác khoan khoái như con mèo được ăn no.

“Em sẵn sàng rồi.”

“Anh ta đi diễn hài.”

Gracie nhìn anh trân trối. “Anh nói sao?”

“Anh cũng phản ứng vậy đó. Rõ ràng Zeke luôn thích được diễn hài, rồi anh ta gặp Alexis, yêu cô ấy nên gạt ý tưởng đó qua một bên, nhưng gần đây nó lại thôi thúc anh ta. Anh ta không muốn sống trong nuối tiếc nên muốn thử làm thế lúc này.”

Diễn hài? “Em chưa bao giờ nghĩ Zeke hài hước như thế. Sao anh ấy không nói Alexis biết?”

“Anh cũng thua luôn. Có lẽ một phần do họ đang tính có con và anh ta nghĩ bỏ việc lúc này sẽ làm chị em không an tâm. Anh ta đã đi đến mấy câu lạc bộ ở Santa Barbara và L.A để diễn. Vài tuần trước, diễn viên hài nổi tiếng Leno đã đến tìm anh ta, hiện giờ anh ta đang chờ được liên hệ lại.”

Gracie không thể tin được. Không chỉ là cuộc đời bí mật của anh rẻ cô chẳng như cô nghĩ nhưng còn là chuyện anh ấy và Alexis tính có em bé. Gần đây có vẻ như có nhiều chuyện liên quan đến bầu bí ghê.

“Anh ấy sẽ nói cho Alexis biết chứ?” cô hỏi.

“Anh đã thuyết phục anh ta cách đó là hay nhất.”

“Em có cần biết anh đã thuyết phục bằng cách nào không?”

Riley có vẻ tự hào. “Anh dọa anh ta.”

“Với việc dùng vũ lực?”

“Đúng vậy.”

Cô phì cười. “Anh giỏi vụ đó lắm sao?”

“Giỏi nhất. Anh đã không đánh nhau lâu rồi nhưng anh sẵn sàng đấu với anh ta. Zeke không phải là người thích vũ lực nên anh ta nhường bước ngay.”

“Em thấy rất tự hào về hai người.” Cô bước lại gần Riley và anh vòng tay ôm cô. “một chuyện lo xong, 50 triệu chuyện còn tiếp để lo.”

“Em cảm thấy vậy hả?” anh hỏi và xoa lưng cô.

“Từ giờ giây từng phút.”

“Vậy chúng ta sẽ lo chuyện kế tiếp. Pam và mấy cái hộp bánh.”

Cô không muốn nghĩ đến chuyện đó. “Sao Pam lại liên quan chứ?”

“Anh không biết nhưng cô ta là kẻ tình nghi có vẻ hợp lý. Chúng ta chỉ cần tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra với cô ta thôi.”

Gracie nhăn mặt và ao ước một viên kháng axit. “Hãy nói là mình sẽ không đi theo dõi nhà chị ta.”

Riley bước lùi lại và mỉm cười. “Anh sẽ tới lúc 8 giờ. Mặc đồ đen. Ồ, và nhớ đem theo máy ảnh.”

Khi Riley đi rồi, Gracie lại tiếp tục làm bánh. Khi cô phải xoay khuôn mỗi 10 phút một lần thì công việc trở nên cực hơn lúc bình thường. Cô vừa lấy một lớp bánh khỏi lò thì điện thoại reo. Cô chụp máy và nhấn nút nói chuyện.

“Gracie nghe.”

“Sao cô dám?” Sự giận dữ chất đầy trong giọng nữ xa lạ. “Tôi không thể nói cho cô biết tôi nghĩ cô xấu xa thế nào. Phù thủy cũng không xấu bằng.”

“Sao chứ?” Gracie chớp mắt. “Ai vậy? Tôi nghĩ chị đã lộn số rồi.”

“Ồ đừng có mơ. Tôi ghét cô. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Và mẹ kiếp, tôi muốn lấy tiền đặt cọc lại. Sao cô dám giả danh chuyên nghiệp chứ? Cô là kẻ cướp, là kẻ nói dối. Cha tôi là luật sư và tôi sẽ nói ông kiện cô cho... cho cái gì tôi không biết nhưng phải có cái gì đó. Cô thật đáng khinh.”

Bụng Gracie nhộn nhạo và căn phòng bỗng trở nên thật lạnh lẽo.

“Tôi đang nói chuyện với ai đây?” cô hỏi với hết khả năng bình tĩnh.

“Sheila Morgan. Lẽ ra cô sẽ làm bánh cưới cho tôi vào tuần tới. Cô đã gạt tôi, Gracie. Cô nói dối về mọi thứ. Bây giờ tôi phải tìm người khác. Tôi mong cô sẽ xuống địa ngục. Ồi tôi điên qua, tôi không thể nghĩ thứ gì tệ hơn để nói với cô.”

Cuộc điện thoại cắt đột ngột, Gracie cúp máy và nhìn chằm chằm vô điện thoại rồi cô tắt máy.

20 phút sau cô đứng ở quầy tính tiền của một siêu thị địa phương. Những tờ lá cải hàng tuần được chất đống, vẫn còn buộc dây. Cô đọc lướt nhan đề hai tờ đầu rồi nhìn thấy đầu đề trên tờ thứ ba.

Người làm bánh cưới cho các ngôi sao quấy tung mọi chuyện bằng tay nghề dỏm.

Dưới cái tiêu đề là hình một hộp bột bánh làm sẵn méo mó.

Cô rút tờ báo ra, lật qua đến khi tìm được bài viết. Nó không nhiều, chỉ khoảng nửa trang nhưng có một tấm hình của xe cô chở đầy hộp bột bánh và một tấm khác trông cô thật lo lắng.

Bài viết đầy ẩn ý, không ai nói thẳng cô đã dùng bột bánh làm sẵn nhưng cách bài báo được viết thì chẳng cần ai phải nói.

Tới 6 giờ thì 80% số bánh đặt của cô đã bị hủy. Cô lên mạng trên trang dành cho cô dâu và thấy có mấy tin nhắn giận dữ ở đó. Thậm chí biên tập của tờ tạp chí cưới lúc đầu định viết bài về cô còn gọi đến để la lối với cô.

Gracie cuộn tròn người trong giường, nhìn chằm chằm vào cái di động. Mỗi khi cô mở máy là cô lại có thêm tin nhắn từ các cô dâu để hủy đơn đặt hàng. Tất cả họ đều giận dữ và cô không biết làm sao để nói với họ cô mới là người bị phản bội, không phải họ.

Chuyện này không thể xảy ra, cô tự bảo mình. Nó thực sự chỉ là một cơn ác mộng tồi tệ. Cô đã làm việc hết sức mình lâu lắm mới xây dựng được tiếng tăm của cô và bây giờ tất cả đã tan tành mây khói. Thật đơn giản. Không ai quan tâm cô đã phải thức bao nhiêu đêm cố làm cho mỗi cái bánh đều thật hoàn hảo. Chẳng ai muốn nghe sự thật.

Căn phòng tối dần và cô nhắc mình phải tỉnh dậy làm gì đó nhưng cô không có sức. Nên cô trùm gối lên đầu và mong là thế giới biến mất.

Một lúc sau cô nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Cô phớt lờ nó, ngay khi cô nhớ ra là cô và Riley lẽ ra phải đi canh chừng nhà Pam. Có ích gì chứ nếu Pam đã gây ra cho cô chuyện này? Tổng thất không thay thế được rồi. Nghề nghiệp của Graice coi như đã tiêu rồi.

Sau vài phút, tiếng gõ cửa mất đi. Gracie thả gối xuống giường và nhìn lên trần nhà. Bóng tối tràn vào phòng. Xa xa, cô nghe tiếng cửa mở rồi tiếng chân. Bình thường, cô có thể đã lo nghĩ chuyện xấu nhất xảy ra - trộm hay người ngoài hành tinh hay gì đó- nhưng ngay lúc này cô chẳng quan tâm.

“Gracie?”

Tiếng của Riley. Anh chẳng chịu bỏ cuộc.

“Trong này,” cô nói, giọng cô trầm và chan chứa nỗi đau. Toàn thân cô đau như.

Ánh đèn ngoài hành lang bật sáng. Vài giây sau, anh xuất hiện trong phòng cô.

“Sao rồi? Em bệnh hả?”

“Em cũng mong vậy. Ít nhất thì em có thể khỏi lại. Hoặc chết. Cách nào thì vấn đề cũng được giải quyết.”

Anh ngồi nơi mép giường và đưa tay vén tóc khỏi mặt cô. “Nói anh nghe chuyện gì xảy ra vậy?”

Cô cầm di động lên, nhấn nút cho các tin nhắn phát lại rồi đưa cho anh. Anh nghe vài phút. Sau khi anh tắt máy, cô thấy mình cổ kềm nước mắt.

“Em đâu có làm gì sai,” cô nói. “Nếu em có, em chịu bị như vậy. Nhưng em không có làm mà đâu ai chịu lắng nghe. Việc kinh doanh của em hoàn toàn nhờ tiếng tăm. Bây giờ mất rồi, em còn được hai đơn đặt hàng vì hai cô dâu này quá cận ngày để tìm người thay thế. Gần như tất cả mọi người đều đã hủy đơn đặt hàng, chỉ trừ mỗi cái đặt hàng làm bánh chữ nhật ngớ ngẩn cho hội Di sản và em đảm bảo là lý do họ không hủy hẹn là vì em làm miễn phí cho họ.”

Cô thấy vẻ mặt anh căng lên giận dữ. Anh cúi xuống hôn cô.

“Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này,” anh hứa.

“Không phải em cố làm rắc rối thêm, nhưng bằng cách nào?”

“Chúng ta sẽ tìm cách nào đó. Chúng ta là một đôi hợp tác ăn ý mà. Coi nào, chúng ta sẽ đi theo dõi Pam. Anh đã kêu tay thám tử tư tìm hiểu tất cả mọi thứ cần biết về cô ta. Phải có bí mật nào đó trong quá khứ của cô nàng và chúng ta sẽ tìm ra nó. Trong lúc chờ đợi, chúng ta sẽ đi chụp vài tấm hình làm bằng chứng kết án.”

Gracie lắc đầu. “Anh đi đi.”

“Em không đi thì anh cũng không đi.”

Anh nắm tay cô kéo ngồi dậy rồi anh cúi xuống trước mặt cô.

“Coi nào, Gracie. Cùng đi tiêu diệt Pam nào. Sẽ vui lắm đó.”

Niềm khao khát được cuộn người lại trên giường gần như tràn ngập trong cô. Cô có thể đã làm theo ý nguyện đó trừ việc cô biết là nếu làm như vậy, cô sẽ không bao giờ đứng dậy nữa, và như vậy sẽ không tốt.

“Được thôi. Cho em mấy giây thay đồ đi.”

Cô đứng dậy bước ra tủ đồ. Ngay cả việc chọn quần áo cũng dường như quá sức. Riley đến cạnh cô và đưa tay lấy một cái quần jeans đen với một áo thun tím sẫm.

“Rất hợp thời trang,” anh nói, rồi để quần áo lên tay cô và đẩy cô vào phòng tắm. “Em có 3 phút để thay đồ.”

“Anh học ở đâu từ ‘rất hợp thời trang’ vậy?”

Anh mỉm cười. “Em đùa hả? Ở giàn khoan rất thích bàn chuyện thời trang. Máy người mẫu bán khóa thân thu hút tụi anh, và mấy cái tin về sàn diễn làm tụi anh mê mẩn.”

Cô mỉm cười, cảm thấy hơi gượng gạo nhưng cũng đỡ hơn nhiều. “Em sẽ ra ngay.”

10 phút sau họ đã ở trong xe của anh và lái xuyên thị trấn trong ánh chiều tà nhập nhoạng.

Cô nhìn ra ngoài xe và cố hết sức kèm tiếng thở dài.

“Anh đâu có thời gian làm việc này,” cô bảo anh. “Vài tuần nữa là tới ngày bỏ phiếu rồi.”

“Anh lo chuyện đó rồi. Vài ngày nữa anh sẽ đi gõ cửa từng nhà.”

“Số ủng hộ của anh thấp lắm sao?”

“Cũng tạm được.”

Cô nhìn anh. “Nói thật cho em biết đi.”

“Anh-”

“Riley, em đâu phải đứa con nít. Em chịu được mà. Số liệu như thế nào rồi?”

“Vẫn tiếp tục giảm.”

Bao nhiêu phần trong đó là do lỗi của cô? Nếu cô không quay lại Los Lobos, chẳng có chuyện như vậy xảy ra.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Về mọi chuyện.”

“Anh thấy tiếc về chuyện không may với việc làm bánh của em, nhưng các chuyện khác thì không.”

“Gì cơ? Anh điên sao? Anh có thể bị thua. Anh có nghĩ tới điều đó chưa? 97 triệu đô đó.”

“Anh sẽ không thua.”

“Nhưng nếu anh thua, và nếu em có thai?”

Câu đó có vẻ khiến anh chú ý. “Em có thai?”

Cô sụp người trên ghế. “Em không biết. Em không nghĩ vậy. Em có thể thử thai trong 3 ngày nữa. Nhưng nếu em có thì sao?”

“Chúng ta sẽ lo chuyện đó.”

Anh nói thật bình thản, cô không mong đợi điều đó. Cô mà ở vị trí của anh, cô đã hét ầm lên giận dữ rồi, nhưng sau một ngày như hôm nay, cô mừng là anh đã không làm quá lên.

“Em sẽ cố không có thai,” cô nói.

“Anh không nghĩ em có thể làm thế.”

Anh lái dọc một con đường mà cô thấy quen, rồi đậu sau một chiếc xe tải nhỏ.

“Nhà Pam đằng đó”, anh nói, chỉ về phía ngôi nhà ở góc đường. “Chúng ta đi bộ ra đó.”

“Một người trong chúng ta nên ngâm nga bài hát chính phim Nhiệm vụ bất khả thi chứ (Mission Impossible)?” cô hỏi khi ra khỏi xe.

“Nếu em thấy cần.”

“Chắc là không.”

Cô đi bộ dọc con đường, nhiều nơi đèn đường đã sáng nhưng cũng có những khoảng tối để cô ẩn mình.

Khi Riley nép vào một khoảng sân bên đường, cô đi theo. Họ đi luôn qua sân sau và núp sau mấy bụi cây.

“Cô ta không đóng màn cửa,” anh thì thầm.

“Có lẽ chị ta không nghĩ sẽ bị ai theo dõi. Em cũng chẳng nghĩ đến chuyện đó bao giờ. Dù vậy, với những việc đang xảy ra thì em nên lo điều đó.”

“Đằng đó,” anh chỉ.

Gracie cố nhìn qua cửa sổ. Pam đang đứng trong bếp, đổ cái gì từ một cái tô lớn vào-

“Mụ phù thủy đó có mấy cái khay nướng của em!”

Giọng cô vang vang trong đêm yên tĩnh. Khi Riley chụp cô và kéo sụp xuống cạnh anh, cô đưa hai tay lên che miệng.

“Xin lỗi” cô thì thầm. “Em không cố ý đâu.”

“Anh biết”. Anh thì thầm vào tai cô.

Giọng anh dịu dàng đã đủ làm cô phân tâm, lại còn kết hợp với hơi thở ấm áp của anh và vòng tay mạnh mẽ anh đang đỡ cô, cô cảm thấy tim cô như tan chảy.

Đây không phải là lúc, cô nhắc mình khi cô khụy xuống và thọc tay vào túi quần.

“Chị ta có mấy khuôn bánh của em.”

“Anh cũng đoán được.”

“Tại sao chị ta lại lấy khuôn bánh của em?”

“Anh cũng không hiểu.”

Gracie cân nhắc các khả năng. “Để tự làm bánh cho mình? Nhưng tại sao chứ?” Cô hơi đứng lên để có thể nhìn qua cửa sổ lần nữa. Pam đang cúi người trên lò nướng, để bánh vào.

“Cái khay trong lò để quá cao,” cô thì thầm. “Cạnh bánh sẽ bị cháy mất. Nếu chị ta định chôm nghè của em thì chị ta nên học hỏi nhiều hơn.”

Cô quay sang anh. “Phải vậy không? Phải Pam tính chôm nghè của em không?”

“Sao cô ta lại muốn vậy? Có vẻ cô ta đã khá giả lắm rồi mà.”

“Anh nói đúng. Ai đó đã trả tiền cho mấy bộ trang phục mắc tiền đó của chị ta.” Gracie nói. “Và cái nhà nghỉ nữa. Nó đâu có rẻ. Giờ thì em hoàn toàn rối tinh lên rồi. Chị ta đang làm gì vậy?”

Họ chờ trong bụi gần 2 tiếng đồng hồ để cố tìm hiểu. Điều duy nhất họ phát hiện là Pam là một bà nội trợ dở ờm. Gracie cảm thấy khá sung sướng khi cái bánh vừa bị cháy cạnh vừa bị xẹp một bên. Cô càng khoái chí hơn khi Pam thử lấy bánh ra khỏi khuôn và chỉ khoảng 60% cái bánh rơi ra trên khay làm nguội.

“Thật là thảm họa mà,” Gracie vui vẻ nói khi họ quay lại xe. “Cái bánh đầu tiên em làm còn đẹp hơn thế, em nghĩ lúc đó em mới được 10 tuổi. Vậy em không phải lo chị ta sẽ cướp mất khách hàng của em...”

Giọng cô nhẹ dần khi cô nhận ra cô đâu còn khách hàng để bị cướp.

“Mình sẽ tìm ra cách,” Riley nói và đưa tay vòng qua người cô, kéo cô lại gần. “Mình sẽ theo dõi cô ta cho đến khi hiểu ra chuyện, bao lâu cũng được.”

“May là giờ trên tv không có gì để coi.”

Anh nhìn cô và nhướn mày. “Em thà coi phim hơn đi theo dõi Pam với anh?”

Cô mỉm cười. “Không bao giờ! Em đã nói vậy sao. Không đời nào đâu. Anh biết cách làm cho một cô nàng sung sướng mà.”

Hai đêm theo dõi kế tiếp cũng có kết quả tương tự. Pam nướng bánh. Rất xấu, Gracie hài lòng nghĩ. Mà chị ta cũng chẳng cẩn thận với mấy cái khuôn, chúng cháy nham nhở và bị trầy trụa, nhưng đó chẳng phải chuyện Gracie quan tâm nhất.

Nhưng vào đêm thứ ba, không thấy khay làm nguội đâu. Pam cũng chẳng vô bếp, trừ mỗi lúc chị ta vào đó để thấy cái món bánh khai vị mua từ siêu thị vào lò và lấy một chai vang trắng khỏi tủ lạnh.

“Có khách,” Riley nói với vẻ đắc ý. “Coi Pam làm bạn với ai thời gian này nào. Có lẽ chúng ta sẽ có được câu trả lời từ đó.”

“Người thú vị duy nhất có thể là ông thị trưởng.” Gracie thì thầm. “Nhưng không thể là ông ta. Chị ta cũng nghĩ ông ta đáng ngờ giống như mọi người khác đã nghĩ.”

“Em chắc không?”

Gracie nhận ra cô không chắc chuyện gì ngoài chuyện cô đang bị chuột rút ở chân.

“Chúng ta đi qua bên hông,” Riley nói, “Ồ đó có thể nhìn thấy ai lái tới.”

Gracie đi theo anh, cố giữ người lom khom. Khi họ vô tới sân bên hông nhà, cô loay hoay với cái máy ảnh. Có thể chụp hình khách của Pam luôn thể.

Một chiếc xe lái dọc con đường. Gracie đứng lên để cô có thể dựa vào một thân cây nhỏ. Cô đưa máy lên, ngắm qua cái ống kính nhỏ. Cái xe tới gần hơn.

“Coi nào, bự con,” cô thì thầm.

Riley bật cười. “Bự con?”

“Chỉ là một cách nói thôi.”

“Ừ. Xe đang dừng lại.”

Cô không chắc chuyện gì xảy ra kể đó. Có lẽ do lá cỏ ướt. Có lẽ do cô hậu đậu. Có lẽ do số mạng. Vì lý do gì cũng thế, ngay khi cô chuẩn bị chụp hình khách của Pam thì chân cô trượt, cô tụt xuống, tụt xuống. Theo bản năng, cô ráng chụp cái gì đó thì tay cô lại nhấn nút máy ảnh. Ánh đèn flash chói lòa trong bóng đêm. Tiếng máy ạch nhả hình và ai đó trong xe lùi xe lại chạy đi mất.

“Coi nào.”

Riley chụp lấy tay còn rảnh của cô, kéo cô ra khỏi sân chạy về xe của họ. Đèn bật sáng trong nhà Pam. Cửa trước bật mở.

“Ai ngoài đó?” Pam la lên. “Có chuyện gì vậy?”

Gracie lao vào xe của Riley và cúi xuống núp dưới ghế.

“Đi, đi!” cô giục.

“Anh đang đi đây.”

Anh đề máy, đảo đầu xe, phải chạy thêm 2 dãy nhà anh mới mở đèn xe lên. Gracie từ từ ngồi thẳng dậy.

“Em xin lỗi,” cô nói, ái ngại không dám nhìn anh coi anh giận cỡ nào. “Em không cố tình đâu.”

Một âm thanh phát ra làm cô sững người. Anh đang... cười?

Cô quay đầu nhìn anh. “Có gì vui chứ?”

“Em đó,” anh phì cười. “Anh biết em không cố tình. Anh thấy em bắt đầu trượt nhưng anh ở quá xa để đỡ em. Em giống như nhân vật phim hoạt hình hay gì đó, ban đầu thì chậm, rồi trượt xuống nhanh dần, nhanh dần.” Anh liếc cô. “Phải nói chứ Gracie, em chẳng bao giờ đáng chán cả.”

“Hay quá. Anh có thể viết vậy trên bia mộ của em. Nhưng trong lúc này thì mình vẫn không biết Pam đang tính gì hay quen với ai. Anh có thấy cái xe không?”

“Tối quá anh không nhìn ra là xe gì?”

Gracie gỡ bỏ lớp bảo vệ của tấm hình và nhìn thấy trên ảnh một phần nóc nhà của Pam, cùng một khoảng tối cô đoán là bầu trời.

“Nếu em không khôi phục lại được nghề làm bánh thì em sẽ không bao giờ làm thợ chụp ảnh được.”

“Em sẽ làm lại được.”

“Sao anh biết?”

“Vì chúng ta sẽ giải quyết bí ẩn này, và ai đó đã làm chuyện này sẽ phải sửa sai. Kể cả việc anh phải dùng vũ lực ép họ.”

Cô thích nghe anh nói thế. “Anh thật đáng yêu.”

“Vì anh sẵn sàng đánh người khác vì em?”

“Phải. Rất đáng yêu.”

Anh với qua chạm tay vào má cô. “Em cần coi lại tiêu chuẩn của em mới được.”

“Không đời nào.” Cô nói và quay đầu để áp môi vào lòng bàn tay anh. “Muốn ở lại đêm nay không?”

“Chắc rồi.”

Cô thích là anh không hề phải cân nhắc điều đó.

“Anh là một người đàn ông tốt, Riley Whitefield.”

“Anh là một tên khốn, em chưa thấy đó thôi.”

“Em không nghĩ vậy đâu.”

Đúng, anh có khuyết điểm, nhưng ai mà không có? Điều quan trọng là anh luôn ở bên cạnh cô, ngay từ lúc đầu, bất chấp quá khứ kỳ cục, đáng sợ giữa họ. Anh rõ ràng đã quên đi cô là con nhỏ bám đuôi. Anh bảo vệ, quan tâm cô, thông minh, hài hước và khi họ ân ái, cô như khám phá cả một thế giới mới vì có anh. Anh làm cô cảm thấy an toàn, anh làm cô cảm thấy “tia lửa”

Cô ngắm anh suốt đoạn đường lái về nhà cô. Sau khi anh đậu cạnh xe cô, anh nghiêng qua hôn cô. Khi cô vòng tay ôm chặt lấy anh, cô tự hỏi có lẽ nào cô đã khéo chọn hoàng tử của lòng cô ngay khi còn ở tuổi ngây thơ 14.

18. Chương 18

Riley thức dậy trong căn phòng tràn ngập ánh nắng, trên chiếc giường trống trơn. Anh đưa tay vuốt mặt nệm nhàu nát và nghĩ Gracie chắc phải ở đâu đó trong nhà và rồi cô cũng sẽ quay lại đây. Và anh sẽ túm lấy cô, kéo cô xuống nằm cạnh anh để làm chuyện anh muốn với cô. Lần nữa.

Anh nhắm mắt lại và mỉm cười với ý nghĩ đó. Anh thích có cô trong giường của anh. Anh thích cử chỉ, điệu bộ của cô, mùi hương của cô, và cách cô giúp anh cảm nhận cuộc sống. Cô tốt cho anh, và anh không thể nói vậ về nhiều người anh đã quen.

“Anh đang cười gì vậy?”

Anh mở mắt và thấy cô bước lại gần. Cô mặc một chiếc áo thun dài, và từ cách bầu ngực cô nhấp nhô với từng bước đi, chẳng mặc thêm gì nhiều.

“Em.”

“Vậy hả?” cô ngồi xuống cạnh anh và vén tóc khỏi trán anh. “Anh đang nghĩ về tối qua hả? Anh như một con thú vậy.”

“Em cũng đâu có vừa.” Anh quay đầu liếc bả vai trái. “Anh nghĩ em đã cắn anh.”

Cô mỉm cười. “Em biết em đã cắn anh.”

“Em để lại dấu nè.”

“Than vãn hả?”

“Ừ, nếu em không làm vậy nữa.”

Cô khúc khích rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh.

“Anh đã vi phạm luật 3 L rồi, sớm muộn cảnh sát 3 L sẽ đến bắt anh đó. Tin may là anh không cần phải lo là anh bị làm ba trong lúc ở tù.” Cô giơ một que nhựa trắng lên. “Em không có thai.”

Anh đã quên mất đã đến lúc cô phải thử thai.

Anh với cái que thử nhưng cô đưa ra khỏi tầm với của anh. “Em đã tiểu lên nó. Anh không muốn đụng nó đâu.”

“Có lý.” Anh nhìn cô chăm chú. “Em chắc không?”

“Chắc. Không phải chỉ vì que thử này.” Cô quơ quơ cái que. “Nhưng em bắt đầu có dấu hiệu, em sẽ có kinh trong vài ngày nữa thôi. Em đoán em bị trễ vì quá lo lắng gần đây. Chuyện vậy thường xảy ra.”

“Em không sao chứ?”

Mắt cô mở lớn. “Em ổn. Vui lên nào. Đây là điều mình muốn mà, phải không?”

“Tất nhiên.” Một em bé ngoài dự tính không nằm trong kế hoạch 5 năm của anh.

“Sau lần đó mình đã luôn dùng biện pháp ngừa, nên không cần lo đâu.” Cô đứng lên thấy cái que nhựa vào thùng rác. “Em đã pha cà phê. Em có trứng trong tủ lạnh nếu anh muốn thì em đánh lên rồi chiên cho anh.”

Anh ngồi dậy rồi chụp tay cô bóp nhẹ. “Anh chỉ ăn bánh thôi.”

Cô cười phá lên. “Đúng là mẫu người lý tưởng của em. Muốn tắm trước không?”

“Cảm ơn em.”

Riley rời nhà Gracie 30 phút sau đó và lái về nhà thay quần áo trước khi ghé ngân hàng. Anh đã hứa sẽ gọi cô sau để cả hai suy tính kế hoạch về Pam. Anh cũng cần họp với Zeke về cuộc vận động tranh cử và chủ trì nhiều việc khác nữa.

Nhưng tất cả những gì anh nghĩ tới là Gracie và sự thật là cô không có thai. Là điều tốt mà, anh bảo mình. Vậy tại sao anh không thấy vui mừng? Phải chăng anh đã muốn cô có thai?

Không đời nào, anh tự nói với mình. Lúc đó thì sao? Anh sẽ phải cưới cô và làm chồng, làm cha. Đâu có cái nào nằm trong kế hoạch của anh. Anh không phải là người thích ở một chỗ và Gracie...

Ừ, thì phải, có lẽ Gracie là mẫu phụ nữ mà nếu anh có muốn ổn định cuộc sống thì cô sẽ giúp anh làm được điều đó. Nhưng anh đâu có muốn quan hệ dài lâu. Không phải sở thích của anh. Anh không quan tâm.

Nhưng anh quan tâm đến cô. Anh không muốn chuyện xấu xảy ra với cô, và anh nhất quyết phải làm cho cuộc sống cô tốt đẹp. Anh thích được ở bên cô.

Thú vị đấy, nhưng không quan trọng, anh tự nhắc mình. Khi cuộc bầu cử qua đi, thắng hay thua, anh cũng sẽ bỏ đi. Không gì thay đổi hết.

“Tụi mình sẽ có một buổi trò chuyện thân mật,” Alexis nói. “Hãy hứa là em sẽ tới đi.”

Gracie không chắc cô muốn có buổi đoàn tụ gia đình, nhưng cô muốn gặp mẹ cô. Từ hôm nói rõ về chuyện trong quá khứ, mẹ con cô đã chẳng có dịp ở cùng nhau.

“Được thôi,” cô nói. “Mấy giờ?”

“Vivian hôm nay nghỉ nửa ngày, Mẹ với chị sẽ ăn trưa lâu hơn thường lệ, vậy buổi trưa được không? Mỗi người mang một món. Em có bánh không?”

“Tất nhiên rồi. Em sẽ mang bánh qua. Em cũng có salad cá ngừ nữa.”

“Thôi cảm ơn.”

Gracie phì cười rồi thở dài. “Đám cưới của Vivian lại tiếp tục chứ?”

Alexis lưỡng lự. “Nói thật thì chị cũng không biết và chị không chắc là chị muốn biết. Nếu mình phải tới rồi lại lui thêm lần nữa, chắc chị sẽ giết nó quá.”

Gracie có thể hiểu được. “Tom thì sao? Nó nói chuyện với Tom chưa?”

“Chị cũng không biết vụ đó luôn. Chị nghĩ mình sẽ sớm biết thôi. Hẹn gặp em mấy tiếng nữa.”

“Em sẽ tới.”

Gracie cúp máy rồi lang thang vô bếp. Nói một cách ích kỷ thì cô không ngại đám cưới của em cô lại tiếp tục chỉ vì cô muốn có bánh để làm. Lúc này cái duy nhất cô có trên lịch làm bánh là cái bánh cô hứa làm miễn phí cho hội Di sản. Dù cô đã hứa sẽ làm cái gì đó hơn là một cái bánh chữ nhật bình thường họ đã yêu cầu, thì sự kiện hôm đó của hội chẳng phải là nơi hợp lý để làm một cái bánh thật hoành tráng.

Mà cô cũng chẳng có bản thiết kế của cô nữa. Cô để nó ở chỗ Pam với mấy cái khay bánh thật tốt. Lúc nào đó cô sẽ phải quay lại lấy chúng, nhưng không phải hôm nay. Lúc này cô muốn sáng tạo lại mẫu bánh đó và lên kế hoạch làm việc. Ít ra giờ cô không phải lo là phải chen nó với lịch làm các bánh khác.

Khoảng gần 12 giờ, Gracie lái tới nhà mẹ cô. Về một mặt nào đó thì cô cảm thấy đỡ hơn trong nhiều chuyện. Từng bước một các vấn đề của cô đã dần được giải quyết. Cô không có thai và cô không còn trọc trặc với mẹ cô. Bây giờ cô chỉ cần có lại việc kinh doanh bánh cưới của cô thì coi như mọi việc gần hoàn hảo rồi.

Cô đậu sau xe của Alexis. Chị cô chờ cô lấy hộp bánh hồng từ ghế hành khách ra rồi bước ra khỏi xe.

“Sao rồi?” Alexis hỏi, trông vui vẻ và hạnh phúc.

“Tốt thôi. Còn chị?”

“Tuyệt vời. Zeke với chị mấy đêm liền đã nói chuyện với nhau.” Chị mỉm cười. “Và làm mấy chuyện khác nữa. Riley có nói cho em biết chuyện Zeke đi diễn hài không?”

Gracie gật. “Chị nghĩ sao về chuyện đó?”

“Nói thật, lúc đầu chị sốc và khá giận dữ, rồi chị nghĩ lại và thấy là Zeke xứng đáng có cơ hội theo đuổi giấc mơ của anh ấy. Với lại chị khoái cái ý nghĩ được kết hôn với người nổi tiếng.”

Gracie gật, như cô hoàn toàn hiểu chuyện đó, dù cô nhận ra rằng cô có muốn gần gũi với chị em cô cỡ nào thì chuyện đó có lẽ khó xảy ra. Và lý do không phải vì cô đã được cô chú nuôi lớn, mà là vì họ là những người hoàn toàn khác nhau.

“Sau cuộc bầu cử, anh ấy sẽ thôi việc,” Alexis nói khi gõ cửa một lần rồi mở nó ra. “Chị sẽ phải nuôi cả hai vợ chồng.”

“Chị đùa hả.” Gracie không thể tưởng tượng Alexis gánh trách nhiệm đó.

“Làm hết sức mình để là người vợ hậu phương vững chắc. Anh ấy có thể trả ơn chị sau với thật nhiều nữ trang mắc tiền.”

“Nghe thú vị đó,” Gracie nói và cố giữ tinh thần cởi mở. Dù cô cảm kích Alexis muốn giúp đỡ Zeke, cô không thấy thoải mái với ý tưởng trả ơn đó. Nhưng cô chưa từng kết hôn mà, rõ ràng cách đó hiệu quả với hai người họ.

“Hai người tới rồi,” Vivian nói khi bước ra khỏi bếp. “Gracie, chị có nhiều bánh không, vì lúc này em đang thích đồ ngọt lắm.”

“Một cái bánh 3 lớp bột 25cm với nhân sô-cô-la.”

Vivian thở dài. “Hoàn hảo.”

Gracie ngẩng em cô cầm lấy hộp bánh, hé nhìn vào trong. Trông Vivian có vẻ già hơn lần gặp trước, và gầy hơn. Có quầng thâm dưới mắt em và vết hằn nơi miệng.

“Có chuyện gì?” Gracie hỏi.

“Vụ khóa thân không hiệu quả?” Alexis cười hỏi. “Đã nói rồi mà.”

Gracie nhăn mặt. “Em ổn chứ, Vivian?”

“Không, nhưng em sẽ ổn. Chuyện sẽ đỡ hơn, phải không? Đau tim đó mà.”

“Tom rồi sẽ hiểu thôi,” Alexis nói. “Vài tuần không có được gì thì nó lại là nô lệ của em thôi.”

Vivian nhún vai. “Em không nghĩ vậy. Anh ấy khá rõ ràng về chuyện đó rồi. Thôi nào. Mẹ trong đây.”

Em dẫn lối vô bếp nơi mẹ cô đang dọn bốn chỗ ăn ở cái bàn tròn lớn.

“Tất cả con gái của mẹ ở cùng nhau,” bà nói. “Thật hay.”

Bà lần lượt ôm từng người. Khi bà ôm Gracie, bà thì thầm. “Mẹ vui được gặp con.”

“Con cũng vậy,” Gracie thì thầm đáp lại và thấy vui vì cô thực sự cảm thấy thế.

Họ ngồi xuống, Vivian truyền bánh mì kẹp và salad sang rồi cắt cho mình một miếng bánh, nhưng thay vì ngồi ăn, em cứ ngồi nghịch vụn bánh trên đĩa.

“Chuyện gì với Tom vậy?” Alexis hỏi khi cầm lên một miếng bánh mì gà và cắn một miếng.

“Không nhiều. Tụi em nói chuyện vài lần. Anh ấy vẫn cương quyết. Em chỉ...” Vivian nuốt nước bọt và nhìn Gracie. “Em nghĩ chị đã đúng. Lẽ ra em nên thành thật. Nhưng em chưa bao giờ làm thế với đàn ông. Em nghĩ làm ra vẻ bí ẩn và khó lường sẽ khiến họ thích thú. Với lại Mẹ nữa, mẹ nhớ là mẹ không bao giờ cho ba biết chuyện không, mẹ mua tụi con giấy mới rồi kêu tụi con hứa không nói gì.”

Mẹ cô nhìn Vivian. “Mẹ không muốn ba giận vì mẹ xài quá nhiều tiền, nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì đến chuyện thành thật. Con đã nhớ như vậy sao?”

“Con lúc đó mới 9 tuổi, con không nhớ nhiều lắm.” Vivian quay sang Alexis. “Chị có kể hết mọi thứ cho anh Zeke không?”

“Tất nhiên là không, nhưng đó là chuyện khác, tụi chị lấy nhau rồi.”

Gracie cố hết sức để không phản đối Alexis. “Chị tự hỏi việc em dọa hủy đám cưới lần này tới lần khác có làm Tom cảm thấy là em không yêu nó lắm hay không.”

Vivian ngồi thẳng lên. “Đúng. Đó là những gì anh ấy đã nói. Anh ấy không chắc về tình cảm của em. Anh ấy sợ rằng khi tụi em đụng chuyện thì em sẽ bỏ đi. Em sẽ không làm vậy đâu, khi lấy nhau rồi, em sẽ chung thủy mà.”

“Có lẽ nó cần bằng chứng sự chung thủy đó trước đám cưới,” Gracie dịu dàng.

“Có lẽ vậy.”

“Chuyện sẽ tốt hơn thôi,” mẹ cô nói. “Nếu tụi con có duyên với nhau thì tụi con sẽ tìm lại được đường về với nhau thôi.”

“Con hi vọng vậy,” lệ rưng rưng trong mắt Vivian. “Chỉ là con nhớ anh ấy lắm. Với lại con cảm thấy ngại quá vì mọi thứ đã được trả tiền xong. Con đã tính thứ 6 sẽ lấy áo cưới. Giờ con làm gì với nó đây?”

“Giữ nó,” Alexis vui vẻ nói. “Chị nói với em rồi, nó sẽ quay lại thôi.”

“Em không nghĩ thế. Và nếu anh ấy có quay lại, em không nghĩ tụi em sẽ có đám cưới kiểu đó nữa.” Vivian nhìn cái bánh. “Anh ấy đã rất bực vì mọi thứ quá mắc tiền. Anh ấy đã nói sẽ gọi cho mẹ để bàn về chuyện trả lại cho mẹ số tiền đặt cọc.”

“Nó làm rồi,” mẹ cô nói.

“Thật không. Mẹ đã nói gì?”

“Mẹ nói mẹ lo được, nhưng mẹ cảm kích tấm lòng của nó.”

Gracie thấy tiếc cho cái đám cưới bị hủy. Tom có vẻ là người đàn ông tốt và là người sẽ tử tế với em cô.

“Giữ cái áo,” Gracie nói. “Nếu tụi em không hàn gắn lại thì em có thể bán nó trên e-Bay.”

Vivian gật. “Đúng, chị nói đúng. Em chỉ phải...” Vivian ngồi thẳng lên, ưỡn ngực ra. “Mẹ, mẹ đã hủy hết mọi thứ chứ? Ý con là con có thể gọi điện và làm việc này việc kia.”

“Xong hết rồi, nhưng cảm ơn con đã đề nghị.”

Vivian lắc đầu. “Không đâu. Con cần phải làm cái gì đó. Thật không phải khi mẹ làm hết mọi thứ và lo mọi chi tiêu. Con biết con đã nói là sẽ làm việc để phụ trả tiền váy cưới nhưng con không thực sự cố gắng. Con muốn làm việc thật sự ở cửa hàng. Mình sẽ lên kế hoạch đăng hoàng nha mẹ? Con hứa sẽ làm 15 giờ/tuần đến khi con trả hết nợ cho mẹ.”

“Cưng à, con không phải làm thế.”

Vivian cười gượng. “Con nghĩ mẹ nên để con làm. Đó có lẽ là cách duy nhất con có thể trưởng thành.”

“Cũng đúng,” mẹ cô nói.

Alexis đảo tròn mắt nhưng Gracie cảm thấy tim cô xao động. Có lẽ nói cho cùng, Vivian vẫn còn hi vọng. Nếu nó trưởng thành hơn, nó chắc chắn sẽ có cơ hội có lại Tom.

Vivian quay sang Gracie. “Có lẽ chị có thể cho em vài bí quyết để quên đi người mình từng yêu. Chị làm cách nào quên được Riley vậy?”

Gracie há miệng rồi lại ngậm miệng lại. Cách đây một tháng, cô sẽ nói là thời gian và khoảng cách. Hôm nay, cô không chắc cô đã quên Riley, và không chắc là cô muốn quên anh. Anh là tất cả những gì cô muốn nơi một người đàn ông cộng thêm nhiều ưu điểm khuyến mãi khác nữa.

Cô chớp mắt. “Em hỏi sai người rồi,” cô chậm rãi nói. “Chị đâu có quên anh ấy. Sự thật thì chị yêu anh ấy.” Cô nhìn mẹ. “Con xin lỗi mẹ, con biết mẹ không muốn như vậy.”

“Xời. Mẹ hết lo mấy bà xấu mồm mẹ gọi là bạn sẽ nghĩ gì rồi. Nếu con thương nó thì mẹ muốn hai đứa hạnh phúc với nhau. Con có hạnh phúc không?”

“Con không biết nữa. Lúc này con cảm thấy bất ngờ lắm.”

“Tất cả là nhờ chị,” Alexis tự đắc. “Chị là nguyên nhân hai người họ quay lại với nhau.”

“Như vậy là tốt hay sao?” Vivian hỏi. “Chị muốn yêu anh ấy lần nữa? Anh ấy có yêu chị không?”

“Chị không biết,” Gracie nói, cảm thấy vừa bất ngờ vừa xao xuyến. “Chị nghĩ anh ấy có quan tâm một chút, nhưng... chị không biết nữa.”

“Con sẽ nói với nó chứ?” mẹ cô hỏi.

“Chắc mà. Đương nhiên. Sau cuộc bầu cử.”

“Gì cơ?”

Ba người phụ nữ họ Landon kia cùng hỏi một lượt.

“Con phải chờ,” Gracie nói. “Anh ấy đang bị mất sự ủng hộ. Con không thể làm anh ấy phân tâm.”

Dù nếu cô làm thế, anh bị thua rồi thì anh sẽ không thể đóng cửa ngân hàng và các khoản vay sẽ không bị đòi lại.

Không! Cô không muốn làm vậy, lén lút sau lưng anh. Vậy là sai.

“Con bối rối lắm,” cô thừa nhận. “Con sẽ nói anh ấy biết nhưng không phải lúc này.”

Vivian nhìn cô. “Chị size mấy? Muốn mua một cái áo cưới thật đẹp mà chưa bao giờ bị mặc qua không?”

Gracie cười khỏ. “Để từ từ chị trả lời em.”

“Vào đi,” Riley gọi mà không ngược lên khỏi màn hình máy vi tính. Tiếng gõ cửa khác người của Diane cho anh biết đó là bà.

“Tổ chức bán vé của hội Di sản mới tìm đến,” bà nói khi bước vào văn phòng của anh.

“Họ có cả tổ chức để bán vé?”

“Thực sự thì chỉ có 2 người nhưng họ thích nghe có vẻ hoành tráng hơn thế.”

Anh nhấn nút “save” rồi quay ra nhìn bà. “Cũng phải. Họ muốn tôi mua bao nhiêu vé?”

Diane mím môi lại. “Rõ ràng là mua bao nhiêu tùy cậu muốn, nhưng tôi báo họ là cậu không thích ủng hộ mấy hoạt động từ thiện của trấn nên có thể.”

“Tôi lấy 50 vé.”

Anh thích thú ngắm Diane há hốc miệng.

“Cậu nói gì?”

“50 vé,” anh nói thật chậm như không chắc về khả năng hiểu biết của bà. “Tôi muốn mua chúng và phát cho các nhân viên. Tôi cũng muốn một vé cho tôi. Để vé dư trên bàn cho ai thích lấy cho người nhà của họ.”

Bà ngậm miệng lại rồi nheo mắt. “Tại sao cậu lại quan tâm tới hội Di sản?”

“Tôi đâu có.”

“Nhưng cậu mua vé. 10 đồng một vé đó.” Anh ngả người ra ghế và mỉm cười. Làm cho Diane xù lông nhím hóa ra lại vui thế. “Có lẽ do bà đã nhiều lần cố làm tôi áy náy mà phải làm chuyện tôi không muốn làm,” anh nói.

“Tôi không tin”

“Vậy có lẽ tôi muốn duy trì quá khứ lịch sử của chúng ta.”

“Cho tiền cậu cũng không làm.”

Anh phì cười. Nếu anh ở lại đây, anh sẽ tăng lương cho bà. “Gracie sẽ làm bánh cho hội nghị. Ai dự hội nghị cũng sẽ ăn bánh và sẽ đồn là cô ấy làm bánh giỏi tuyệt vời.”

“Hiểu rồi.”

Lời bà rõ ràng đầy ẩn ý nhưng anh không đoán được là gì. “Bà muốn nói rõ hơn không?” anh hỏi.

Bà lắc đầu. “Tôi sẽ đi gọi tổ chức bán vé?”

“Nửa nào?” (Vì cả tổ chức chỉ có 2 người, nên Riley trêu vậy.)

Môi bà hơi cong lên gần như muốn cười, rồi bà xin phép và đi ra khỏi phòng.

Riley nhìn cánh cửa vừa đóng lại. Anh thích Diane. Lúc đầu, bà đơn giản là người làm việc có hiệu quả, nhưng giờ thì bà là người anh thấy kính trọng và thích làm việc cùng. Anh sẽ nhớ bà khi rời nơi đây. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề.

Anh quay lại máy vi tính, nhưng chỉ sau vài phút, anh tắt máy và chộp lấy áo khoác. Tự nhiên văn phòng chủ tịch ngân hàng bỗng trở nên chật chội.

Anh báo Diane là anh ra ngoài và hướng về bãi đậu xe phía sau ngân hàng. Khi anh vừa đi tới cánh cửa kính thì thấy có một phụ nữ cũng vội vã bước về hướng cái cửa. Mỗi tay chị ta dẫn một đứa bé và chị ta có vẻ quen quen.

Anh giữ cửa mở cho chị ta và mỉm cười. “Chào chị.”

“Ồ, ông Whitefield. Thật vui được gặp ông,” Chị ta gật đầu. “Tôi là Becca Jackson. Tôi đã vay tiền mở trung tâm trông trẻ tại nhà đó.”

“Ồ phải rồi. Chị sao rồi?”

“Tốt lắm. Bận rộn và cực, nhưng việc kinh doanh rất tốt và tôi thích việc tôi đang làm. Một lần nữa cảm ơn ông đã đồng ý cho tôi mượn tiền. Ông quả là vị cứu tinh.”

“Không có chi.”

Chị ta đi vô ngân hàng còn anh đi ra phía đậu xe của anh. Khi anh đang đi bộ, anh tự hỏi chị ta sẽ gặp khó khăn thế nào để mượn tiền chỗ khác khi ngân hàng của anh đóng cửa. Có lẽ chị ta sẽ không gặp rắc rối gì đâu. Tất nhiên ngân hàng mới sẽ muốn coi báo cáo thu chi của chị và vì là doanh nghiệp mới, chị ấy sẽ không có nhiều lợi tức.

Không phải chuyện của anh, anh nhắc mình và leo lên xe.

Khi anh lái xe xuyên thị trấn, anh thấy mình để ý những doanh nghiệp khác nhau đã vay tiền của ngân hàng. Vài doanh nghiệp sẽ không sao, nhưng vài cái khác sẽ không thể tìm vay nơi khác. Rồi mấy ngôi nhà nữa. Bao nhiêu người đã vay tiền mua nhà của anh? 10 nghìn? 20 nghìn?

Anh nhắc mình là anh không quan tâm. Mấy người này chẳng là gì với anh. Anh đã có sẵn kế hoạch và nó không liên quan đến chuyện ở Los Lobos. Anh muốn hủy diệt mọi thứ chú anh đã quan tâm. Có lẽ khi đó, lúc đêm về anh sẽ ngủ được.

Anh quẹo vô một khu dân cư và dừng lại bên đường. Những ngôi nhà nhỏ một tầng nằm dọc hai bên. Những khu vườn được cắt tỉa gọn gàng, những cây lớn vươn mình ra gần tới giữa đường. Các gia đình đã sống ở đây. Trẻ em được sinh ra và lớn lên. Người cha cắt cỏ vào mỗi sáng thứ 7.

Anh đã từng muốn thế. Nhiều năm trước đây, sau khi ba anh bỏ đi, Riley đã mơ về một cuộc sống đơn giản với các hoạt động hằng ngày. Anh muốn một ngôi nhà thay vì một cái nhà xe di động, cả ba lần mẹ thay vì chỉ một người. Anh muốn mẹ anh vui vẻ thay vì khóc thầm khi tưởng anh đã ngủ, chỉ vì bà không thể lo đủ tiền cho anh mua dụng cụ học tập hay có tv. Nhiều lần bà nấu bữa tối cho anh trong khi bà nhịn đói.

Anh căm thù chuyện đó hơn bất cứ điều gì. Và chú anh, người có thể thay đổi tất cả, đã quay lưng bỏ mặc người em duy nhất của mình. Lão già khốn kiếp đó thậm chí còn để mặc bà chết.

Riley không thể quên chuyện đó - không bao giờ.

Anh đậu xe lại và tắt máy. Mặc áo vét vô, anh đi bộ đến ngôi nhà gần nhất và gõ cửa. Một người phụ nữ khoảng 40 mở cửa.

“Xin chào,” anh vui vẻ nói. “Tên tôi là Riley Whitefield và tôi đang tranh chức thị trưởng.”

Người phụ nữ trừng mắt với anh. “Tôi biết cậu mà. Tôi nhận ra hình của cậu. Nếu cậu đến đây vì chuyện bỏ phiếu thì cậu cứ quên đi. Tôi trước đây có lẽ sẽ bầu cho cậu, tôi đâu có thích lão Yardley trơn tuột đó, nhưng so với cậu thì ông ta là một vị thánh.”

“Chị nói gì?” Riley không biết anh đã làm gì để chọc giận một người anh chưa từng gặp mặt bao giờ. “Điều gì khiến chị đổi ý?”

“Gracie Landon. Tôi không biết cô ta nhưng tôi đã nghe hết chuyện về cô ta rồi. Cô ta yêu cậu lắm, yêu với hết con tim mà cậu không bao giờ cảm kích chuyện đó. Tối giờ vẫn không.”

Không. Chuyện này không thể xảy ra.

“Tôi có thể đảm bảo với chị là Gracie và tôi chưa bao giờ...” Chưa bao giờ làm sao? Ngủ với nhau? “Cô ấy không có thai, và nếu cô ấy có, tôi sẽ lấy cô ấy ngay.”

“Ồ, phải rồi. Lãng mạn quá ha. Cậu lấy cô ấy chỉ vì hành động bất cẩn của cậu làm hại đời cô ấy. Chà. Thật là cao thượng mà.” Chị ta lắc đầu. “Cậu không hiểu, phải không? Gracie là một huyền thoại. Cô ấy yêu với sự can đảm mà tất cả tụi tôi đều ngưỡng mộ. Nhưng cậu không bao giờ hiểu món quà cô ấy đang trao tặng. Cậu chỉ thấy cô ấy như một cái mụn nhọt phiền phức. Chà, cậu đã sai rồi. Tình yêu của cô ấy là một món quà quý giá và nếu cậu quá khờ dại để nhận ra điều đó thì cậu quá khờ dại để làm thị trưởng.”

19. Chương 19

“Sao rồi?” Zeke hỏi khi họ gặp nhau tối hôm đó ở nhà Riley để quyết định kế hoạch vận động tranh cử.

“Rất thú vị.”

Riley đã đang uống li Scotch thứ hai. Anh nghĩ sau đó anh sẽ cần ly thứ ba. Chuyện này dễ dàng hơn nhiều khi anh đã say. Không phải ba ly có thể làm anh say nhưng coi như là sự khởi đầu vậy.

“Thú vị là sao,” Zeke nói. “Thú vị có lợi?”

Riley nhắm mắt lại khi kể lại buổi trưa anh dùng để đi từng nhà ở Los Lobos.

“Tôi ghé khoảng 30 nhà có người ở nhà. Khoảng 85% nói thẳng là họ sẽ không bỏ phiếu cho tôi trừ khi trời sập.”

Zeke cười thề. “Là chuyện Gracie, phải không?”

Riley gật. Ai mà ngờ một chuyện từ quá khứ lại sống lại và gây rắc rối cho anh thế này? “Là mấy bài báo quái quỷ đó,” anh bực bội nói. “Ai chưa nghe chuyện về Gracie và tôi giờ thấy như họ đã cùng chia sẻ cuộc đời với chúng tôi. Lúc này họ đang đứng về phía cô ấy và cho là tôi là kẻ khốn nạn trong tất cả chuyện này.”

Cứ nghĩ là anh đã tiến thật xa chỉ để thua cuộc vì một chuyện như vậy.

“Anh chắc muốn giết cô ấy hả?” Zeke hỏi.

“Không hẳn.”

Riley biết đó có lẽ là phản ứng hợp lý, nhưng anh không thể trách Gracie. Cô chẳng làm gì sai. Ồ phải, anh đã rất giận. 97 triệu đô mà, và quan trọng hơn là cơ hội trả thù chú anh, nhưng chuyện này không phải lỗi của Gracie.

Điều này khiến anh tự hỏi một câu thật thú vị. Tại sao anh không trách cô? Nếu cô không quay lại Los Lobos, tất cả chuyện này đã không xảy ra. Và đó mới là chuyện khó khăn, anh nghĩ khi nhìn chằm chằm vào các kệ sách đối diện và uống cạn ly rượu. Anh không muốn thay đổi những gì đã xảy ra, đặc biệt là phần có cô liên quan.

“Vậy họ nói gì?” Zeke nói. “Là anh nên tử tế hơn với cô ấy?”

“Nói tôi nên cưới cô ấy.”

“Sao anh không làm thế?”

Riley quay nhìn Zeke và tròng mắt. “Cưới cô ấy?”

“Vì cuộc bầu cử mà. Nghe này, đó đâu phải không tốt. Anh có thể thương lượng sao đó với Gracie. Một đám cưới tạm để thắng cuộc bầu cử. Anh thậm chí không cần phải cưới cô ấy, chỉ cần đính hôn thôi. Gracie dễ thương lắm, nó sẽ đồng ý mà.”

Có lẽ cô sẽ đồng ý, anh nghĩ. Hiểu Gracie, cô sẽ cảm thấy áy náy với chuyện đã xảy ra và sẽ làm mọi cách trong khả năng của cô để sửa sai.

“Không.”

Zeke trân trối nhìn anh. “Sao? Không? Chỉ ngăn gọn vậy thôi? Anh còn chưa hỏi nó mà?”

“Không.”

“Tại sao không? Đó là biện pháp hoàn hảo. Có vấn đề gì chứ?”

Câu hỏi thú vị, và Riley không thể trả lời. Anh có lẽ đã cưới Gracie nếu cô có thai nhưng anh sẽ không làm theo cách này. Ngay cả đính hôn giả cũng không. Với lại, với vận may hiện giờ của anh, đính hôn cũng sẽ không đủ, anh sẽ phải đi tới cùng.

“Tôi sẽ không hại đời cô ấy như thế,” Riley nói. “Bỏ qua chuyện đó đi, mình tìm cách khác.”

“Tôi không có cách khác.”

“Vậy anh phải lo tìm ra đi. Đó là lý do tôi trả anh hậu hĩnh.”

Zeke có vẻ bị dồn vào chân tường. “Riley, chỉ còn chưa đầy một tuần là đã tới ngày bỏ phiếu. Tôi không thể làm thay đổi chuyện này chỉ trong một tuần mà không dùng Gracie, anh phải biết điều đó.”

“Tìm cách khác.”

“Nhưng...” Zeke ngậm miệng lại và gật đầu. “Tôi coi tôi có thể làm gì.”

Đã 48 tiếng mà Gracie vẫn chưa thật sự hiểu được hoàn cảnh hiện giờ.

Cô yêu Riley. Yêu anh ấy. Điên cũng được, anh đã làm tim cô đập nhanh hơn, cơ thể cô rung động và khi họ hôn nhau, cô thấy “tia lửa”. Tốt hơn nữa, anh là người đàn ông tốt. Cô có thể tưởng tượng chuyện được luôn ở cùng anh, răng long đầu bạc với anh, có con với anh. Điều duy nhất cô không thể hình dung là cô sẽ làm sao để nói với anh.

“Sau cuộc bỏ phiếu,” cô nhắc mình khi trải phần kem mềm lên cái bánh cuối cùng. “Lúc đó anh ấy có thể lo tới chuyện đối xử với mình.”

Từ giờ cho đến khi đó, cô chỉ cần tận hưởng tình cảm mới phát hiện của cô và làm bánh cho hội Di sản.

Lịch làm việc của cô và các khay bánh tốt vẫn ở chỗ Pam nhưng Gracie nhớ phần thiết kế căn bản. Cô định làm một cái bánh hình vuông 3 lớp, với nhiều bánh nhỏ xếp vòng quanh. Như các ngôi nhà trong thị trấn. Cô đã chọn kem phủ trắng và trang trí móc lưới đan nhau ở cạnh bánh. Mặt bánh sẽ được trang trí bằng những bông hoa đơn giản.

Cô đã vẽ lại bản thiết kế tương tự theo trí nhớ và bây giờ tham khảo nó trong khi trang trí cái bánh. Đầu cô hơi quay cuồng như cô đã không ngủ đủ giấc. Điều đó cũng đúng phần nào nhưng không hẳn vì thế mà cô thấy kỳ lạ trong người.

Có lẽ do thiếu thuốc ma túy tên Riley, cô mỉm cười nghĩ. Họ đã nói chuyện qua điện thoại nhiều lần trong ngày nhưng anh quá bận rộn với chuyện bầu cử nên không thể ghé qua. Tệ thật - cô cần phải có thuốc sớm.

Những móc lưới đan làm khá dễ. Gracie đã làm bánh kiểu này nhiều lần trước đây. Các bông hồng đã được làm sẵn. Khi cô làm xong các móc lưới, cô sẽ cho các bông hồng lên.

Sau nhiều giờ kể tiếp, cái bánh đã hoàn thành, nhưng người cô như rã rời. Đầu cô đau, người cô nặng chịch. Cô phải dùng hết sức tập trung mới để xong cái bông hồng cuối cùng lên bánh.

Cuối cùng, cô cho các bánh riêng lẻ vào các hộp màu hồng, sẵn sàng để giao. Cô cẩn thận cho các hộp vào tủ lạnh để sáng mai đem ra hội nghị. Cô đóng cửa tủ lạnh và thấy căn phòng chao nghiêng. Không hay rồi.

Gracie kiểm tra để đảm bảo lò nướng đã tắt rồi mò vô phòng ngủ rồi gục xuống trên giường. Trong đầu cô, có một giọng nói nhắc nhở cô cởi giày rồi nằm dưới chăn nhưng cô quá buồn ngủ, quá yếu sức và thế giới như đang dần trôi xa.

Gracie không biết cô dậy lúc mấy giờ. Căn phòng đã thôi quay mòng mòng và cô không thể tin là cô đang vừa sốt vừa lạnh run. Miệng cô khô khốc, người cô đau nhừ và cô muốn ai đó cho cô phát súng để giải thoát cô khỏi đau khổ.

Nhưng cô cố hết sức nhìn đồng hồ coi xem nó đã phải là ngày hôm sau chưa? Mặt trời đã lên. Phải chăng nắng đã lên khi cô lên giường?

Khi những con số lộn xộn không thể tập trung được, cô cố đứng dậy đi quanh nhà tìm cái di động và gọi cái số cô mới cho vô danh bạ gần đây.

“Xin chào?”

“Riley?” Nói cũng đau, Cổ họng cô như đang bị thiêu đốt.

“Gracie? Là em hả? Bị gì vậy?”

“Em chỉ...” Cô lê tới một cái ghế và ngồi phịch xuống. “Em không thấy khỏe. Em bị trúng thực hay gì đó. Em không thể...” Cô chợt quên mất cô muốn nói gì. Ồ phải. “Cái bánh. Hôm nay thứ 7 phải không?”

“Gần hết ngày.”

“Được. Tốt. Em chưa bỏ lỡ nó.”

Tôi chưa bỏ lỡ nó. Sao câu này nghe quen quen? Nó trong một bộ phim, cô lơ mờ nhớ. Phải. Một bộ phim cô thích. Cô nhắm mắt và cố nhớ.

“A Christmas Carol,” cô vui vẻ nói. “Tôi đã không bỏ lỡ nó. Các hồn ma đã làm mọi việc chỉ trong một đêm.” (một tác phẩm nổi tiếng của Charles Dickens)

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu.

“Em bệnh thế nào?” Riley hỏi.

“Không biết nữa. Nhưng cái bánh cần được giao cho hội Di sản. Em không thể đi được. Anh giúp em được không? Anh đem bánh đến và bày ra cho họ? Và đảm bảo là nó không sao?”

“Được. Đừng cố nói chuyện. Em có đồ ăn không? Ăn gì chưa?”

“Salad cá ngừ của em, nhưng hôm qua em có ăn một cái bánh mì ngọt và em không muốn ăn gì nữa.”

“Em muốn uống gì không?”

“Em không nghĩ rượu sẽ giúp ích cho em.”

“Tất nhiên là không rồi. Anh sẽ ghé qua đem đồ ăn cho em. Cho anh một tiếng.”

“Em chỉ ở đây thôi.” Cô nhắm mắt. “Có lẽ em quay lại giường.” Cô sờ gương mặt nóng bừng của mình. “Em nghĩ em trông tệ lắm. Em có lẽ đã ói.”

“Anh chịu được. Cố nghỉ ngơi đi.”

“Chắc rồi.”

Cái di động tuột khỏi tay cô, Gracie nghĩ tới chuyện nhặt nó lên nhưng sao mặt đất xa quá. Nó xa như vậy từ lúc nào thế?

“Tuần trước,” cô nói và gương đứng lên. Cô lảo đảo một lúc rồi lần trở lại phòng ngủ nơi cô cố gắng cởi quần áo. Cái áo thì dễ, cái áo ngực cũng dễ nhưng cái quần sao khó quá, nên cô để mặc nó, cả vớ cũng thế. Cô cởi bỏ giày đầu đó rồi.

Cô lôi một cái áo ngủ khỏi ngăn kéo, dù cử động gấp người xuống khiến cô muốn bất tỉnh, cô xoay sở mặc được áo rồi lăn đùng ra giường và ngủ.

Cô giật mình dậy khi có tiếng ai đó gõ cửa. Tiếng gióng cửa ầm ầm cũng tốc độ nhanh khá hốt hoảng của nó cho cô biết ai đó đã gõ cửa khá lâu.

“Em ổn mà,” cô nói, giọng cô nghe khàn khàn, yếu ớt. Cô gương ngồi dậy rồi gương đứng lên. Đã có lúc đi bộ đâu có khó khăn thế, và cô va chạm lưng tung trên tường trên đường ra mở cửa.

“Giống như chơi đập bóng vậy,” cô khúc khích khi mở cửa. “Em muốn có thêm điểm.”

Cô nói khi Riley đẩy cửa vô. “Điểm cho việc gì?” anh hỏi và nhìn cô từ đầu tới chân rồi đưa tay chạm vào mặt cô. “Em bị sốt.”

“Hả.” Cô chỉ cái túi trong tay anh. “Anh có gì đó? Cho em hả?”

Cô bước tới một bước định nhìn vào trong túi nhưng chân cô bị vướng sao đó hay không nhắc chân nổi hay gì gì đó vì cô nhào tới và không gương lại được.

Rồi một vòng tay khỏe mạnh nhắc bổng cô lên và cô như bay dọc theo hành lang vào phòng ngủ.

“Tylenol để hạ sốt,” Riley nói khi đặt cô lên nệm. “Anh đã gọi Diane và hỏi bà. Rồi anh mua một ít thuốc, súp, nhưng anh không nghĩ anh nên để em một mình.”

Cô ngã ra giường và thở dài. “VẬY anh nên ở lại. Không sao hết.” Mắt cô từ từ khép lại rồi cô cố gượng mở ra. “Cái bánh. Anh phải giao cái bánh. Vẫn là thứ bảy phải không?”

“Vẫn thứ bảy. Phải.” Anh ngồi xuống cạnh cô và vén tóc lòa xòa trên trán cô. “Anh sẽ gọi chị em em. Cho anh số đi.”

“Số nào?”

“Chị em em có hơn một số điện thoại?”

“Hả? Không. Số của chị hay của em em. Alexis. Gọi Alexis. Nhưng thôi đừng phiền chị ấy. Em ổn mà.”

Cô đọc số. Riley bấm máy di động của anh và nói chuyện. Gracie cố lắng nghe, cô muốn nói anh đừng phiền chị, cô có thể xoay sở được. Anh đã mang súp đến phải không? Có súp không?

“Chị ấy sẽ tới trong vài tiếng nữa,” anh nói. “Anh sẽ chờ.”

Nghe có vẻ được, ngoại trừ... “Cái bánh. Làm ơn đi giao cái bánh ngay bây giờ. Họ phải đang rất lo lắng. Nó trong mấy cái hộp đó.”

“Có nhiều hơn một hộp?”

Cô gạt đầu rồi ước gì cô đã không làm thế khi đầu cô nhức lên. “5 hộp. Em định xếp nó như một con đường. Anh biết đó, bản đồ hay gì đó, chỉ cần bài trí mấy cái bánh sao cho thật dễ nhìn. Có 5 hộp tất cả. Em đã nói rồi phải không?”

“Rồi. Tại sao em lại mặc quần jeans dưới áo ngủ vậy?”

“Khó cởi nó quá.”

“Anh có thể giúp mà.”

Anh cúi xuống nhanh chóng giúp cô cởi quần jeans rồi kéo áo ngủ lại ngay ngắn cho cô.

“Nằm xuống dưới chăn đi,” anh nói. “Anh tấn chăn cho em.”

Cô thích thế. Cô thích có anh ở cạnh. Trong đầu cô như có một ý nghĩ nào đó thôi thúc, nhưng cô không thể nhớ là gì. Cô phải nói với anh cái gì sao? Hay cô cần phải giữ bí mật?

“Chiến dịch vận động sao rồi?” cô hỏi.

“Tốt.”

Anh không nhìn cô khi trả lời, làm cô tự hỏi anh có đang nói thật không. Có-

Ồ! Cô yêu anh! Phải rồi. Bí mật. Cô thấy mình muốn buột miệng nói ra ngay lúc này, nói ra để coi anh phản ứng sao. Nếu anh quan tâm đến cô, có lẽ sẽ là điều tốt, có lẽ-

“Gracie?”

Cô nghe anh gọi tên cô nhưng thanh âm nghe như từ thật xa vọng lại. Mắt cô nặng trĩu không mở nổi. Mọi thứ đều nặng trĩu và nóng. Và quá...

Gracie lặn qua và thấy người cô đầm ướt. Người cô thấy lạnh, áo ngủ của cô sưng nước. Cô mở bừng mắt và nhìn xung quanh, tưởng như sẽ thấy biển đã tràn vào phòng ngủ của cô.

Nhưng Alexis đang ngồi ở cái ghế trong góc. Chị nhìn lên và mỉm cười. “ Tỉnh lại chưa?”

Gracie chớp mắt. “Có lúc em không tỉnh sao?”

“Em đã mê man từ lúc chị tới đây. Riley nói anh ta đã cho em uống vài viên Tylenol và chị nghĩ nó đã có tác dụng, hoặc em đã qua được cơn sốt. Em đã bị nóng một lúc đó. Giờ em thấy sao rồi?”

“Như em vừa bị rớt vào hồ bơi.”

Alexis đứng dậy bước lại giường. “VẬY là cơn sốt đã qua rồi. Tốt cho em.” Chị đặt tay lên đầu cô. “Ừ, em mát lại rồi. Đói không?”

Gracie suy nghĩ. “Đói lắm. Em không nhớ đã ngủ thiếp đi. Em chẳng nhớ gì nhiều. Ồ. Cái bánh cho Hội Di sản.”

“Riley lo chuyện đó rồi. Em gọi anh ta. Nhớ không?”

“Không rõ lắm.” Cô nhớ mang máng như là đã mơ về nó thì đúng hơn. “Em trúng cái gì thì nó phải rất mạnh nhưng qua mau. Em nghĩ giờ em ổn rồi.”

“Sao không nghỉ ngơi đi, chị đi lấy tí súp và bánh mì cho em.” Alexis sờ cái tấm trải giường ẩm ướt. “Em có thể ra so-fa nằm không? Chị sẽ thay tấm trải trong khi em nằm đó.”

“Chị không phải làm mấy chuyện đó cho em đâu. Cuối tuần rồi, Zeke thì sao? Không phải chị nên ở cùng anh ấy sao?”

“Đừng lo. Anh ấy làm việc suốt ngày cho chiến dịch tranh cử của Riley rồi sẽ đón chị lúc 6 giờ để chị đi để coi anh ấy diễn kịch ở một câu lạc bộ ở Ventura tối nay.”

“Nghe vui đấy.”

Gracie ngồi dậy và thử khả năng thăng bằng của cô. Tường với sàn nhà ở đúng vị trí của nó. Cô thấy mệt và yếu ớt nhưng ngoài chuyện đó thì bình thường.

Alexis giúp cô đứng dậy rồi đưa coo ta so-fa ngoài phòng khách. Khi chị đi vô lo việc trong bếp, Gracie nghĩ là cô chưa bao giờ nghĩ chị cô sẽ đến lo cho cô thế này. Như vậy chứng tỏ cô đã khá sai lầm khi nghĩ về người thân của cô. Có lẽ trong tương lai cô đơn giản sẽ để mọi chuyện tự nhiên thay vì cố đoán hay đánh giá chuyện gì.

“Hôm nay Zeke phải làm gì cho Riley?” cô hỏi khi Alexis lảng xảng trong bếp. “Họ vẫn đi từng nhà sao?”

“Không hẳn.”

“Tại sao thế? Vài ngày nữa là bầu cử rồi.”

Sự im lặng kéo dài, có vẻ Alexis đang cân nhắc nên phải nói gì. Chị cô im lặng càng lâu thì Gracie càng thắc mắc có chuyện gì cô chưa được biết.

“Alexis,” cô nói. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

“Em không tin.”

“Mọi chuyện tốt mà. Thật đó.”

Phải rồi, như là cô có thể tin vào giọng nói căng thẳng của chị cô. “Chị không giỏi nói dối đâu. Nói em nghe đi.”

Alexis đứng nơi ngưỡng cửa. “Zeke lẽ ra không nên nói gì với chị. Nếu Riley biết chị biết, anh ta không đời nào gọi chị qua đây đâu.”

Bao tử Gracie quận lại mà chẳng có liên quan gì đến axit dư hay cô bị đói. “Chị biết chuyện gì?”

Chị cô rục rịch không yên. “Chỉ là sự ủng hộ giành cho Riley giảm xuống dữ lắm. Nó tăng lên khi mọi người nghĩ hai người cặp với nhau nhưng kể từ cuộc tranh luận, nó đã giảm đi nhiều. Mọi người trong trấn đang đứng về phía em, điều này thì thật là tốt cho em, nhưng họ ghét Riley bởi vì, ừ thì em biết rồi đó.”

Gracie không biết nhưng cô có thể đoán. Vì mấy câu chuyện trên mấy tờ báo vớ vẩn, nửa thị trấn này cảm thấy như họ biết cô. Bây giờ, sau nhiều năm rồi, Riley lại là người xấu vì không yêu cô và cho cô những gì mà theo họ sẽ là một kết thúc vui vẻ.

Đương nhiên, tính chất mỉa mai của tình huống này là bây giờ cô thực sự yêu Riley và muốn được ở cùng anh, nhưng đó là chuyện của cô, không phải của họ.

“Anh ấy sẽ thua hả?” Gracie lặng lẽ hỏi.

Alexis gật đầu.

97 triệu đô mất trắng vì cô.

“Em phải sửa sai chuyện này,” cô nói.

“Bằng cách nào?”

“Em chưa biết. Em sẽ nói chuyện với anh ấy khi anh ấy giao bánh xong và sẽ tìm cách gì đó.”

“Như vậy sẽ cần một phép lạ đó,” Alexis bảo

Gracie ước gì cô có nó trong góc gác nào đó của đồ đạc của cô, nhưng vì cô không có nên cô cần phải nghĩ cách gì khác.

Có thật nhiều người bảo vệ đứng canh quanh tòa nhà lớn nằm trên đồi. Riley chưa bao giờ chú ý nhiều đến giá trị lịch sử của các tòa nhà cổ ở Los Lobos nhưng bây giờ khi anh bước trên những bậc thềm thênh thang, anh cảm thấy như đang bước vào lịch sử.

Tòa nhà cổ theo kiểu Victoria đã được trùng tu theo đúng bản gốc của nó. Nhưng bàn ghế cổ điển để rải rác trên phần hiên lớn trước nhà. Hoa trang trí quanh cột.

“Tôi có thể giúp gì không?” một người bảo vệ gác ngay cửa trước hỏi anh.

“Tôi giao bánh cho hoạt động gây quỹ tối nay,” Riley nói, chỉ vào cái hộp lớn trên tay anh. “Còn 4 cái nữa trong xe tôi.”

“Được thôi. Anh vô đi. Rồi lái vòng ra sau dùng cửa sau, vậy sẽ gần hơn cho anh.”

“Cám ơn.” Riley hất mặt về phía 3 người bảo vệ nơi lối ra vào và 2 xe bảo vệ ngoài hàng rào. “Sao phải dùng nhiều lực lượng vũ trang thế?”

“Nhiều món đồ là do mượn về,” người gác bảo anh. “Rõ ràng là chúng rất giá trị nên công ty bảo hiểm yêu cầu vậy.” Anh ta mỉm cười. “Đừng làm vậy đó.”

“Không hề. Tôi chỉ giao bánh thôi.”

Riley theo hướng dẫn của anh ta đi vô khu tiếp tân chính trong khán phòng ở tầng 2. Khi anh đi vô khán phòng, anh thấy bàn đã được xếp theo kiểu ăn tự chọn, có 2 quầy rượu và một bàn lớn trải khăn trên đó có nhiều hộp bánh hồng.

“Cái quái gì đây?” anh lảo lảo bước lại gần.

Anh đặt cái hộp của anh xuống và nhìn mấy hộp kia. Nó là cái bánh. Trông khá giống cái Gracie đã làm. Gần như là một, cũng mấy móc lưới đan như vậy, cũng hoa như vậy. Nhưng khi anh nhìn kỹ thì thấy các móc lưới bị cong, và có cái bị gãy hoặc rất xấu. Hoa thì như là đã bị phơi ngoài sương gió mấy đêm liền.

Đầu anh đầy thắc mắc. Ai đã làm vậy và tại sao?

Riley rời cái hộp của anh ra mép bàn rồi bước ra phía cửa sổ nhìn xuống phía sau tòa nhà của anh. Ngay lúc đó, một chiếc Lexus quen thuộc phóng ra khỏi tòa nhà.

Pam! Anh chửi thề rồi lấy di động ra. Gracie bắt máy ngay hồi chuông đầu tiên. “Em thấy sao rồi?” anh hỏi.

“Đỡ rồi. Cơn sốt qua rồi. Alexis đã cho em ăn và em mới tắm xong. Em nghĩ em sẽ sống mà.”

“Vậy là tốt. Anh có chuyện ở đây. Anh đang giao bánh nhưng đã có sẵn một cái ở đây. Anh vừa thấy Pam lái khỏi địa điểm gây án.”

Gracie hốt hoảng. “Vậy là chị ta đã làm nó với mấy khuôn bánh của em? Làm bánh miễn phí? Nhưng tại sao? Trông nó thế nào?”

“Như đồ vứt đi ấy. Anh không hiểu. Làm vậy làm gì? Đâu phải chuyện của cô ta. Đâu ai biết cô ta đã làm ra nó.”

“Không, nhưng họ sẽ nghĩ là em làm. Ném thử xem sao.”

“Gì cơ?”

“Anh thử nếm coi. Em muốn biết nó ghê không.”

“Chờ chút.”

Riley nhìn mấy cái hộp hồng rồi lấy một cái nĩa từ đồng nĩa cạnh chồng giấy ăn và lấy thử một miếng từ cái bánh nhỏ cạnh anh. Anh hít một hơi rồi cắn thử.

“Chúa tôi,” anh nói khi nhở nó ra.

“Sao?”

“Muối thay cho đường. Ít nhất thì anh nghĩ là nó.” Anh chụp một miếng giấy ăn và lau lưỡi anh, vị kinh khủng vẫn còn vương lại.

“Riley, anh phải lấy bánh của chị ta ra khỏi đó. Chị ta cố làm cho em không bao giờ có thể khôi phục lại từ vụ tai tiếng về bánh của em. Lấy cái của chị ta đi và cho cái của em vào đó.”

“Làm ngay.”

“Gọi cho em khi anh xong nha? Em có chuyện em muốn nói với anh.”

Thường mấy câu như vậy khiến anh đông ra biển ngay, nhưng lần này thì không. “Có chuyện gì sao?”

“Không có gì. Em chỉ muốn nói chuyện về cuộc tranh cử.”

Tiêu. “Em muốn biết chuyện gì?”

“Là anh đang có rắc rối.”

“Anh sẽ ổn thôi.”

“Bằng cách nào?”

Anh nhìn cái bàn. “Coi nào, anh cần đổi mấy cái bánh trước. Anh sẽ gọi em khi anh xong rồi anh sẽ ghé qua. Vậy chịu chưa?”

“Vậy được. Cảm ơn anh.”

Anh tắt di động rồi bỏ vào túi. Rồi đem hai hộp bánh nhỏ của Pam ra xe. Phải mất 3 lượt đi lại anh mới đem được bánh của Gracie vô. Anh đặt nó theo cách tốt nhất anh có thể làm và đang bỏ đi với hộp bánh lớn nhất của Pam trên tay khi một người bảo vệ chặn anh ở đầu cầu thang.

“Khoan đã nào,” người đàn ông đô con nói. “Anh cầm gì đó?”

“Bánh. Hai cái được giao đến vì nhầm lẫn.”

“A cake. Two were delivered by mistake.”

Ông ta nhìn không có vẻ tin anh. “Chúng tôi mới nhận được điện thoại là có người định tráo bánh để làm trò cười. Vụ gì đó về cuộc tranh cử và một trong các ứng viên đang muốn quậy.” Ông ta nheo mắt lại. “Kỳ lạ là anh lại trông giống người đang tranh cử chức thị trưởng.”

Riley không thể ngờ. Pam chắc chắn biết cách tinh quái để che giấu vụ này.

“Không phải như anh nghĩ đâu,” Riley nói khi cố nhích qua người bảo vệ. “Cái bánh mới đã được để đúng chỗ và nó rất ngon. Ăn thử nếu anh không tin tôi. Còn đây là cái bánh dở.” Anh giơ hộp bánh trên tay ra. “Ăn cái này là sai lầm lớn đó.”

“Anh giữ nó ở đó. Tôi phải báo cáo vụ này.” Người bảo vệ cầm bộ đàm và nhấn nút.

Riley cố ước lượng khoảng cách từ chỗ anh tới cửa trước và tự hỏi anh có thể chạy kịp không. Khi anh nghe người đầu dây bên kia nói “Giữ anh ta lại”, anh biết anh không còn chọn lựa nào khác.

Anh chạy xuống cầu thang, nhận thấy quá trễ là ai đó đang đi lên cầu thang- một ông khuôn vác đồ con đang bê một thùng rượu. Riley chạy trái, anh ta chạy phải thế là cả hai cùng bước về một hướng trong khi cố tránh đụng chạm.

Nhưng nó vẫn xảy ra. Lực va chạm đẩy Riley té nhào. Anh bám lấy tay cầu thang, trượt, và cố với lấy nó. Cái bánh bay lên. Anh chàng kia cũng không giữ nổi cái thùng rượu. Cả hai cùng ngã xuống, lăn mấy bậc cầu thang, tay chân cuốn vào nhau.

Khi họ lăn tới sàn, cả hai lăn ra trên cái bánh đã thấm rượu cùng cái sàn đầy miếng chai.

Người anh đau khắp cả. Riley biết chuyện này không hay rồi, và ý nghĩ đó được củng cố bằng tiếng còi hú của cảnh sát từ xa đang ngày càng gần hơn.

20. Chương 20

Di động của cô đánh thức cô dậy sớm hôm sau. Ý nghĩ đầu tiên của cô là cô bị trúng cái gì đó thì nó cũng đã qua rồi. Ý nghĩ thứ hai là Riley đã không gọi cũng không ghé qua. Phải giờ anh gọi không?

“Xin chào?”

“Gracie, là mẹ nè. Con đọc báo chưa?”

“Sao ạ? Chưa.” Cô lăn qua trong giường. Ít nhất thì lần này cô biết chuyện tai tiếng gì đi nữa cũng không phải là của cô. Hai ngày qua cô đâu có ra khỏi nhà.”

“Là Riley,” mẹ cô nói. “Nó bị bắt rồi.”

“Sao chứ? Thật không mẹ?”

Cô lồm cồm ra khỏi giường và chạy vội ra cửa trước. Sau khi mở tung nó ra, cô chạy vội đến hàng rào nơi tờ báo sáng đang chờ. Liếc nhanh tiêu đề làm cô rúm người lại.

“Ứng viên thị trưởng bị bắt vì say rượu và quậy phá.”

Bức tranh cho thấy Riley bị phủ đầy bánh và chung quanh là các chai rượu bể nơi hành lang tòa lâu đài cổ.

“Mình sẽ ốm mất,” cô thì thầm khi bước vào trong đóng cửa lại. “Hoàn toàn là lỗi của mình.”

“Con bị ốm mà. Alexis có nói với mẹ.”

“Dạ đúng. Con ốm nên Riley đem bánh đến đó giúp cô. Chỉ là Pam đã ở đó và giao một cái bánh thấy gớm cho họ. Anh ấy giúp con và chuyện gì đó đã xảy ra.”

“Vậy mẹ nghĩ con phải giải quyết chuyện này rồi. Mẹ giúp được gì không?”

Sự ủng hộ của mẹ cô làm mắt cô nóng lên. “Con chưa biết nữa, ngay khi con tìm ra cách con sẽ liên lạc với mẹ.”

“Mẹ sẽ chờ. Chúng ta luôn ở bên con, Gracie ạ. Mẹ muốn con biết điều đó.”

“Con rất biết ơn Mẹ. Con sẽ cho Mẹ biết sau.”

Cô cúp máy, vội vã nhấn số của Riley. Nhiều giây trôi qua rồi anh trả lời máy.

“Anh có sao không?” cô vội hỏi. “Em mới đọc báo. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh vừa mới về tới nhà và cần tắm,” anh nói. “Em qua đây đi, anh sẽ kể hết cho nghe.”

Cô có cả hàng nghìn câu hỏi, câu đầu tiên là tại sao anh mới vừa về tới nhà.

“Họ giữ anh trong tù?” cô hỏi, đầy bất bình.

“Chuyện dài dòng lắm.”

“Được rồi. Anh đi tắm đi, em qua ngay.”

“Anh sẽ để cửa trước không khóa”

Gracie mặc đồ nhanh kỷ lục rồi chạy tới nhà Riley. Cô cảm thấy hơi yếu nhưng ăn sáng sẽ giải quyết vụ đó, cô gnhix. Sau khi đậu xe trên sân - lúc này chẳng thành vấn đề nếu ai đó thấy xe cô ở đó - rồi bước vào nhà và đi lên lầu.

Cô thấy Riley trong phòng ngủ. Anh đã tắm xong, đã cạo râu và vừa mới mặc xong cái quần jeans khi cô bước vô.

Ý nghĩ thoáng qua là cô thấy tiếc đã bỏ lỡ phần tốt nhất là được xem anh diện đồ, rồi cô bước lại gần và ôm anh.

“Tất cả là lỗi của em. Em rất rất tiếc.”

Anh kéo cô sát vào người. “Không phải tại em. Là Pam và do hoàn cảnh nữa. Đừng tự trách mình.” Anh ôm mặt cô và hôn cô.

Cảm giác tan chảy lại bắt đầu nhưng Gracie nhắc mình đây không phải là lúc để bị phân tâm. Có quá nhiều chuyện cần phải lo.

“Chuyện gì đã xảy ra?” cô hỏi khi anh bước lùi lại. “Sao người anh toàn bánh? Ai đã bắt anh? Tại sao anh không về tới nhà mãi đến sáng nay?”

Anh thả cô ra rồi nhặt cái áo sơ-mi trên giường. Sau khi mặc vô, anh bắt đầu gài nút.

“Một trong các người bảo vệ phát hiện khi anh đang mang bánh vô và mang cái kia ra. Ai đó đã gọi cảnh báo họ là anh đang định phá gì đó.”

“Anh? Thật là điên rồ.”

“Anh thấy Pam lái đi, nghĩa là cô ta đã thấy xe của anh. Anh đoán cô ta đã gọi để gây rắc rối cho anh và nó đã rất hiệu quả. Mấy người bảo vệ cố giữ anh, anh không muốn. Anh không thấy người giao rượu đang đi lên cầu thang. Tụi anh va chạm và cả hai cùng té nhào, rượu vỡ, và tụi anh té vào cái bánh với đồng rượu.”

Cô nín thở. “Còn mấy chai thủy tinh? Anh có bị thương không?”

“Vài vết cắt thôi, không có gì nghiêm trọng. Rồi cảnh sát đến giải anh đi. Có chảy máu nên họ phải ghé qua bệnh viện trước.”

“Chảy máu? Ở đâu”

Anh kéo áo lên và quay lưng lại để cô thấy mấy vết băng lại trên lưng anh. Có tất cả 5 vết nhưng không cái nào lớn hết.

“Họ có phải nhặt thủy tinh ra không?” cô hỏi, càng lúc càng cảm thấy áy náy.

“Vài cái. Anh phải khâu mấy mũi.”

Cô nhăn mặt. “Em xin lỗi.”

Anh thả áo xuống rồi đặt tay lên vai cô. “Không phải lỗi của em. Nhớ đó. Là Pam và anh thề, cô ta sẽ phải trả giá.”

Gracie muốn hỏi bằng cách nào, nhưng cô có nhiều câu hỏi khác quan trọng hơn.

“Sao Mac không thả anh ngay?”

Riley cho áo vào thùng. “Cậu ấy không có làm việc và tên cảnh sát thay ca không chịu gọi cậu ấy. Họ chẳng muốn anh gọi ai hết. Cuối cùng họ để anh gọi thì anh gọi Zeke, cậu ta chạy đến nhà Mac nhưng Mac không có nhà. Thì ra Mac và Jill đã đi ra khỏi trấn chơi. Zeke gọi lung tung các khách sạn ở Santa Barbara và tìm thấy họ. Mac lái về và thả anh ra.”

“Và em đã ngủ chẳng biết gì,” Gracie đau khổ nói.

“Em bệnh mà. Alexis đã bỏ về khi em ngủ. Đừng bận tâm nữa,” anh nói. “Anh không sao rồi.”

“Rồi mình trả thù Pam cách nào?” cô hỏi.

“Tệ cái là cô ta là phụ nữ. Nếu cô ta là đàn ông thì anh đã dần cho một trận rồi.”

“Chúng ta có thể chất vấn và đe dọa chị ta. Vậy cũng được.”

“Nghe cũng được đó,” anh nói. “Em có máy ảnh trong xe không, trong trường hợp mình phát hiện cái gì đó thú vị?”

Cô mỉm cười. “Chắc rồi.”

Họ lái đến nhà Pam và đậu ngay trước cửa.

“Anh không quan tâm ai biết mình tới đây,” Riley nói khi ra khỏi xe.

Gracie đồng ý và theo anh ra cửa trước ngôi nhà, nó chỉ khép hờ.

Cả hai nhìn chăm chú vào cái cửa mở hé như đang mời gọi họ bước vào.

“Có phải là bẫy không?” Gracie thì thầm. Có phải chị ta định cho mình bị bắt vì tội đột nhập không?”

“Chứng minh là không phải vậy,” anh nói và chỉ vào máy ảnh của cô.

“Ồ. Ý hay đó.”

Cô chụp tấm hình cái cửa mở hờ rồi nhấn mặt khi tiếng máy kêu thật to lúc tấm hình được nhả ra. Cô chụp tấm hình đưa cho Riley để anh cho vào túi quần jeans. Rồi anh đẩy cửa rộng ra và họ bước vào.

Ấn tượng đầu tiên của Gracie là thiết kế trang nhã và tràn đầy ánh sáng. “Nhà đẹp quá,” cô thì thầm.

Riley nhìn cô như nói đây không phải là lúc thảo luận về khả năng trang trí của Pam, rồi ra hiệu cho cô theo anh. Anh chỉ ra phía hàng lang.

Gracie tự hỏi tại sao thì cô nghe thấy tiếng động nhỏ. Một âm thanh nhịp nhàng không rõ lắm, khá quen thuộc và riêng tư.

“Chị ta đang làm chuyện đó!” cô thì thầm. “Chúng ta có thể thấy gã đó là ai. Ai cũng được, gã đang giúp chị ta!”

Riley đưa ngón tay lên môi rồi dẫn đường. Tiếng động đó nghe lớn hơn. Có tiếng thở hổn hển rồi tiếng rên “Ồ, phải, em sắp tới rồi” của Pam, rồi một tiếng rên trầm trầm.

“Sẵn sàng,” Riley ra hiệu, chỉ vào cái máy ảnh.

Họ ngừng bên ngoài cánh cửa phòng ngủ khép hờ một giây rồi Riley đẩy mạnh ra và ào vào.

Nhiều thứ xảy ra cùng một lúc. Khi Gracie vô theo, cặp đôi trên giường đã thấy sự xâm nhập, Pam hét lên, làm Gracie nhảy nhồm và có lẽ cũng hét theo một chút, nhưng cô vẫn cẩn thận giữ máy ảnh đúng vị trí.

Qua ống kính nhỏ, cô bị nhìn đã mắt ngực của Pam, lưng của gã nào đó rồi gã đó quay lại và cô thấy mình nhìn thẳng vào cái vật đàn ông vẫn còn cương lên của Franklin Yardley.

“Ôi, ghê quá,” cô la lên khi tay chụp hình lia lịa.

“Cút đi!” ông thị trưởng ra lệnh.

Ông ta chụp cái chần, giật khỏi giường nhưng Gracie đã kịp chụp nhiều tấm hình của ông ta và Pam trong hành động chỉ có thể gọi là hoàn cảnh éo le. Bà Yardley đáng yêu sẽ không thích vụ này rồi.

Riley cẩn thận đón các tấm hình khi chúng rơi khỏi máy ảnh.

“Thú vị thật,” anh mỉm cười. “Đã đến lúc ai khác cần làm ngôi sao trên báo địa phương rồi. Tôi đã thấy mệt với mấy chuyện tiếng tăm đó rồi.”

Yardley cố chụp mấy tấm ảnh nhưng Riley giữ chúng ngoài tầm với của ông ta.

“Cậu sẽ phải trả giá cho chuyện này,” Yardley nói.

“Bằng cách nào?” Riley hỏi. “Một tấm hình giá trị hơn hàng nghìn lời nói.” Anh nhìn Pam lúc này đã kéo tấm trải giường lên che ngực. “Từ lúc nào khẩu vị cô trở nên kém vậy?”

Chị ta trừng mắt với anh. “Đừng có nói với tôi khẩu vị kém, đồ khốn. Anh là người đang ngủ với Gracie.” Về mặt chị ta đánh lại, giọng cao lên. “Sao anh có thể muốn con chó cái đó?”

Gracie nhảy lên. “Tôi đâu phải chó cái.”

“Mày kinh tởm, đáng ghét,” Pam hét lên. “Tao ghét mày. Mày nghe chưa? Tao ghét mày. Tao ghét mọi thứ về mày. Tao ước gì mày chết đi. Mày đã hủy hoại cuộc đời tao. Mấy tờ báo khốn kiếp lúc tao còn ở trung học. Mọi người nghĩ mày thật đáng yêu còn tao chỉ là con điểm muốn lấy Riley vì tiền. Mày hủy hoại đám cưới của tao. Lẽ ra đó là ngày của tao, mày nghe không? Ngày của tao. Nhưng nó hoàn toàn về mày. Ai cũng nói về Gracie Landon. ”Chị nghĩ con bé có đến không?” Pam nói với giọng bắt chước the thé. “Graice yêu quý sẽ làm gì nhỉ?”

Pam nheo mắt lại. “Lúc đó tao đã muốn trừng trị mày nhưng tao không thể tìm ra mày, nên tao chờ và lên kế hoạch và giờ tao có được mày rồi.”

“Pam!” Yardley bước khỏi giường. “Em mất bình tĩnh rồi. Em đã làm gì vậy?”

Pam quay sang ông ta. “Sao chứ?” chị ta ré lên. “Ồ, anh dám vờ như anh không có dính líu với tôi trong vụ này ngay từ lúc đầu hả.”

Mắt Yardley mở lớn. “Tôi thề, tôi không biết cô ta đang nói gì. Pam, em đã làm việc phạm pháp hả?”

Pam hét lên. “Đừng có vờ ngây thơ với tôi nhá, con dê già kia. Trong vụ này, ông cũng lún bùn tới tai rồi.”

Yardley quay sang Gracie. “Tôi thề, tôi không biết cô ta đang nói gì hết.”

Pam chửi thề. “Được thôi, nếu ông muốn chơi theo cách đó.” Chị ta quay sang Riley. “Ồ, chuyện này vui đây, tôi có thể bị thần tàn ma dại, nhưng tôi sẽ kéo theo Gracie quý giá của anh với tôi.” Chị ta quay sang Gracie.

“Tao đã hủy hoại mày rồi,” chị ta hân hoan nói. “Tao đã phá tan việc kinh doanh quý giá của mày và giờ mày không còn gì hết.” Chị ta lại quay sang Riley. “Tôi cũng đã phá hoại anh được rồi và tôi thấy sung sướng lắm. Anh biết tại sao không? Vì lúc anh bỏ tôi đi, anh đã nói Gracie đã đúng. Tôi không bao giờ tha thứ cho anh vì câu nói đó.”

Gracie quay sang Riley. “Anh đã nói vậy?”

Anh nhún vai. “Em đúng mà.”

“Hay thật!”

Pam hét lên. “Tôi không được đồng nào lúc li dị hết, bây giờ tôi muốn tiền của tôi. Anh nghe không?”

“Pam,” ông thị trưởng nói. “Im đi. Rõ ràng cô đang không được bình thường. Tôi không ngờ cô lại ôm nhiều giận hờn như thế.”

“Giận hờn?” Pam bắt đầu hét lên, rồi vừa cười vừa khóc. Gracie tự hỏi có phải chị ta đã phát điên.

“Tôi căm thù hai người,” chị ta nói khi lặn ra giường. “Mẹ kiếp, tôi đã cố hết sức. Tôi căm thù các người.”

“Pam!” Yardley có vẻ sốc. “Tôi không hiểu nổi cô nữa.”

“Ồ, cứ như ông từng hiểu được tôi ấy,” Pam nói, vẻ bất bình. “Tôi chỉ ngủ với ông vì ông sẽ được hưởng gần hết số tài sản nếu Riley thất bại thôi. Tôi đã tính sẽ lấy một nửa rồi bỏ đi ngay sau khi chúng ta kết hôn.” Chị ta nhìn sang Riley. “Ông ta có một hệ thống sổ sách riêng trong văn phòng, ông ta có một ngăn kéo bí mật ở trong tủ giấy tờ, ông ta đã đút túi riêng nhiều năm rồi.”

“Pam, đừng!” Yardley phản đối.

Pam đứng dậy, giật cái tấm trải giường khỏi nệm rồi quần quanh người chị ta. “Tôi đã gần có được mọi thứ.” Chị ta trừng mắt với Gracie. “Cô khỏe rồi ha.”

“Khỏe. Sao chị lại biết...” Gracie nhìn chị ta trân trối, nhớ lại cơn ồm bắt nạt của cô. “Chị đã làm gì với tôi?”

“Trộn mấy sốt salad thật cũ vào món salad cá ngừ thấy gớm của cô. Trời ạ, sao cô có thể ăn cái thứ đó, nó giống như đồ cho mèo ăn ấy. Tôi muốn loại bỏ cô và tôi đã làm được. Tôi đã lên kế hoạch từ đầu đến cuối.” Chị ta đá Yardley. “Cho tới khi ông làm mọi thứ rồi tung lên. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông.”

Riley nắm tay Gracie. “Đến lúc chúng ta phải đi rồi.”

Yardley nhìn Pam trân trối như ông chưa từng thấy chị ta bao giờ. “Nhưng tôi đã yêu em mà.”

“Ồ, phải rồi, đó là lý do ông ngủ với mấy con nhỏ thư ký của ông chứ gì. Ông già khú, mãi chẳng cương nổi và dờ tẹt trong giường.” Chị ta quay sang Riley. “Anh cũng thế.”

Nói xong chị ta giậm giậm đi vô phòng tắm, đóng cửa và khóa lại.

Riley dẫn Gracie ra khỏi phòng ngủ. Cô vẫn chưa thể tin được tất cả những gì vừa nghe.

“Là họ từ đầu đến giờ,” cô nói, cảm thấy như cô vừa xem trực tiếp xong một màn gay cấn. “Người thợ chụp ảnh, bột bánh làm sẵn, mọi thứ.”

“Có vẻ thế.”

“Chị ta cố đầu độc em và đã thành công. Em không thể ngờ.”

“Anh tin cảnh sát trưởng sẽ muốn hỏi chị ta về chuyện đó.”

Cô liếc anh khi anh cùng cô đi ra khỏi nhà. “Anh không tẹt trong giường đâu.”

Anh mỉm cười. “Cám ơn.”

Quay lại nhà anh, Riley pha một bình cà phê rồi trải mấy tấm hình ra trên cái bàn bếp dài cả cây số. Có quá nhiều bằng chứng nhưng tiếc là không phải bằng chứng anh có thể dùng.

“Anh sẽ gọi Mac chứ?” Gracie hỏi khi cô cầm lấy ly cà phê anh đưa và nhấp một ngụm. “Anh ấy có thể bắt Yardley ngay hôm nay. Và Pam nữa dù em không để tâm tới chị ta lắm. Chúng ta có thể bỏ qua vụ ngoại tình vì ngủ với thư ký thì í ẹ nhưng không phạm pháp, nhưng ông ta đã dứt túi riêng nhiều năm rồi. Vậy được không?”

“Ừ.”

Anh quay lưng với mấy tấm hình và nhìn ra khu vườn sau rộng lớn qua khung cửa sổ.

Buồn cười là anh đã ghét ngôi nhà này khi mới tới Los Lobos, ngôi nhà to lớn tượng trưng cho tất cả những gì anh căm ghét ở chú anh. Nhưng mấy tháng qua, anh bắt đầu thích ngôi nhà này. Căn phòng, sự yên tĩnh. Cũng như anh đã thích ngân hàng, anh thích làm việc với con số, tạo cơ hội cho mọi người. Anh thích tính thử thách của việc điều hành ngân quỹ, giành lấy những mối làm ăn tốt nhất cho khách hàng của anh. Anh sẽ nhớ tất cả.

Gracie lắc tay anh. “Anh có đang nghe em không đó?”

“Không.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Anh nhìn gương mặt cô, đôi mắt xanh thẫm, nụ cười tươi tắn, cách cô rạng ngời khi cả hai ở cạnh nhau. Anh không thể nghĩ ra được có điều gì anh không thích về cô. Cô thật... hoàn hảo. Hay ít nhất là hoàn hảo cho anh.

“Em đang nói là ngay khi ông thị trưởng bị bắt, anh phải lên ra-đi-ô để nói chuyện với thị trấn. Anh có thể nói mọi người biết là sẽ có một sự chuyển giao quyền lực êm ái và họ sẽ thích có anh làm thị trưởng.”

“Không được đâu,” anh nói.

“Sao chứ?”

”Yardley đã lên án anh vài chuyện, giờ anh lại tố cáo ông ta làm những chuyện tệ hơn. Ai sẽ là người những người bỏ phiếu tin tưởng? Một người họ biết suốt 16 năm qua hay anh?”

“Nhưng những bằng chứng buộc tội.”

“Phải mất mấy ngày để công tố viên của bang kết tội ông ta. Hôm nay là Chủ Nhật. Sẽ chẳng có gì xảy ra từ giờ đến tuần tới, mà ngày bỏ phiếu là thứ Ba. Yardley có thể duy trì thêm một ít lâu để nói cho mọi người biết về di chúc của chú anh. Khi họ biết được lý do anh tranh cử, em nghĩ họ sẽ quan tâm ông ta đã làm gì sao? Nó là sự thật, Gracie à. Anh chỉ làm việc này vì tiền.”

“Nhưng... nhưng... Không! Chúng ta phải tìm cách.” Cô đặt ly cà phê xuống và chụp tay anh. “Anh đã cố gắng hết sức, em không để chuyện này xảy ra với anh đâu. Anh không thể nói anh muốn ở lại và làm thị trưởng sao? Anh có thể nói anh đã thay đổi suy nghĩ.”

Anh mỉm cười với cô. “Anh đã thay đổi suy nghĩ, nhưng ai sẽ tin anh?”

“Em sẽ tin anh. Em sẽ-” Cô há miệng rồi lại ngậm lại. Mặt cô đỏ ửng lên. “Lấy em đi. Đó là điều cả trấn muốn. Kết thúc vui vẻ theo ý họ. Vậy lấy em đi. Mình nhờ Jill soạn bản cam kết ngay bây giờ. Em không muốn tiền của anh và em sẽ ghi rõ như thế. Hôm nay mình sẽ kết hôn, mình bay lên Vegas và quay lại tối nay, rồi mai mình sẽ thông báo rộng rãi. Chắc chắn anh sẽ thắng, rồi chúng ta sẽ chia tay sau đó. Sẽ được mà.”

Cô thật sốt sắng, anh nghĩ. Lạc quan và luôn sẵn lòng làm mọi cách để giúp đỡ.

“Là 97 triệu đô đó,” cô nói.

“Anh biết con số mà.”

“Vậy thì?”

Anh đã cảm thấy một điều gì đó lâu lắm rồi, một cảm giác mơ hồ anh không xác định được mãi đến giây phút này

Anh vén tóc ra sau tai cô và hôn cô.

“Anh yêu em, Gracie Landon,” anh khẽ nói.

Cô nhìn anh trân trối. “G-gì cơ?”

Anh mỉm cười. “Anh yêu em. Em là người phụ nữ lạ lùng nhất anh từng gặp. Em sống bằng trái tim mình và anh ngưỡng mộ điều đó. Anh muốn cưới em, có con với em, và răng long đầu bạc với em.”

Cô mở miệng định nói nhưng anh đặt tay lên môi cô.

“Nhưng anh sẽ không làm gì hết cho đến sau ngày bỏ phiếu.”

“Gì chứ?” Cô la lên. “Anh điên sao? Tại sao anh còn muốn chờ?”

“Vì anh không muốn em có lúc nghi ngờ anh làm chuyện đó vì tiền.”

Cô đưa tay che mặt. “Chuyện này không thể xảy ra,” cô nói rồi thả tay xuống. “Riley, nghe em nè. Chúng ta có thể tuyên bố đính hôn.” Cô nắm lấy vai anh. “Em cũng yêu anh. Em đã yêu anh lâu lắm rồi, có lẽ là 14 năm rồi, em không biết nữa. Em yêu anh rất nhiều và em không thể để anh vất vả mọi thứ đi như vậy. Nó là 97 triệu đô đó. Là ngôi nhà này và ngân hàng, và em biết anh đã bắt đầu quan tâm đến thị trấn. Anh muốn ở đây và an cư lập nghiệp. Chúng ta có thể làm thế.”

“Anh có tiền rồi.”

“Không phải chuyện tiền bạc.” Cô chụp vai anh và cố lắc anh. “Mà là chuyện di sản, chuyện nguồn cội, chuyện anh thuộc về nơi đây”

“Anh có tiền từ mấy giàn khoan dầu rồi.”

Anh thích sự cương quyết nơi cô và cách cô muốn thuyết phục anh. Buồn cười là cô chưa hiểu được cô là tất cả anh cần.

“Không phải là về tiền bạc,” cô lập lại. “Em có việc kinh doanh tốt. Ít nhất là em đã từng có. Em có thể xây dựng lại. Em sẽ bắt Pam viết một bản thông báo hay gì đó. Em biết em có thể làm được. Mà thôi, đó không phải là vấn đề. Đây là và việc anh có thể có sự chọn lựa. Đừng bỏ qua mọi thứ mà không thử cố gắng một lần.”

“Nó không phải chuyện cố gắng,” anh nói. “Anh thật lòng nói vậy đó, anh yêu em và anh không muốn em có lúc nghi ngờ tình yêu của anh.”

Cô không thể tin được. Nào cô có nước hay gì gì đó. “97 triệu đô lận đó. Không ai đáng giá như thế hết.”

Anh kéo cô vào lòng và hôn cô. “Em đó. Anh sẽ đến tìm em tối thứ Ba sau khi hết giờ bỏ phiếu. Anh sẽ quỳ xuống trên một chân và cầu hôn em, và em nên chuẩn bị sẵn sàng để nói đồng ý.”

Gracie không nhớ cô đã lái về nhà. May là chẳng có xe nào trên đường nên cô về nhà nguyên vẹn. Cô cảm thấy rõ ràng và tê dại và hoàn toàn bất ngờ.

Riley yêu cô. Anh đã nói thế khoảng 15 lần và đã hứa sẽ cầu hôn. Cô cảm thấy ấm áp và hạnh phúc trong lòng, họ sẽ được ở bên nhau.

Nhưng cùng lúc, cô cảm thấy giận dữ và bất bình. Sao anh có thể sẵn lòng từ bỏ mọi thứ chỉ để chứng minh là anh không lấy cô vì tiền? Cô biết điều đó mà. Cô luôn biết như vậy.

Thật là ngốc nghếch, cứng đầu và quá ta-đây-là-dàn-ông khi quay lưng với quyền thừa kế của anh như thế.

Cô đi vô nhà rút di động khỏi bóp rồi nhấn nút. Cô sẽ lo chuyện Pam cố đầu độc cô và báo cáo cảnh sát sau. Trước tiên, cô có việc quan trọng cần làm.

“Chào mẹ, là con đây. Con cần mẹ giúp. Cả Vivian và Alexis nữa, và mình không có nhiều thời gian đâu. Mẹ có thể kêu họ đến nhà mẹ khoảng 30 phút nữa không? Con cần gọi Jill và vài người khác. Dạ phải, con sẽ giải thích khi con tới đó. À, mẹ có biết ai làm ở tòa báo không?”

21. Chương 21

Riley ở nhà một mình hết ngày Chủ Nhật. Gracie đã gọi nói là cô không khỏe và muốn nghỉ ngơi. Dù anh muốn ghé qua thăm cô, anh lại muốn cô được khỏe lại hơn nên anh đành ở nhà.

Lúc trưa anh đã ghé xuống Santa Barbara để tìm nhẫn đính hôn. Anh muốn tìm một cái thật hợp với Gracie - một cái nhẫn thật đẹp và độc đáo.

Tới cửa tiệm thứ 4 thì anh tìm được nó và bây giờ nó đang nằm trên tủ cạnh giường anh, chờ đến khi ngày bỏ phiếu qua đi anh sẽ có thể thật sự cầu hôn cô.

Lạ là chưa bao giờ anh nghĩ anh sẽ kết hôn nữa. Anh cho rằng anh sẽ sống một mình suốt đời. Hai tháng trước nếu ai nói là anh sẽ yêu Gracie Landon, anh sẽ đâm cho người đó một cú, nhưng cô đã ào vào thế giới của anh và thay đổi mọi thứ, và nhất là thay đổi anh.

Sáng thứ Hai anh dậy sớm rồi đi ra nhật báo. Tin cảnh sát trưởng bị bắt đã nằm trên trang nhất. Riley mỉm cười khi đọc bài báo. Anh có thể thua cuộc bỏ phiếu nhưng ít nhất Yardley sẽ phải ở tù khá lâu. Anh có cảm giác mọi thứ sẽ không hay cho ông thị trưởng khi ông ta vô đó.

Có thêm một bài báo riêng viết về Pam, cô ta thú nhận đã phá Gracie và bỏ bột bánh làm sẵn trong xe Gracie. Nếu như Riley đã hiểu về những người dân lương thiện ở Los Lobos, họ sẽ đảm bảo Pam không bao giờ được về đây sống nữa.

Vậy cuối cùng tất cả sẽ bỏ đi, anh nghĩ khi uống ly cà phê của anh. Anh sẽ nhớ thị trấn này, nó bắt đầu cảm thấy như quê nhà đối với anh. Nhưng không có ngân hàng, chẳng có gì giữ anh ở đây hết. Anh đâu có thể xây một giàn khoan dầu ngay trên quảng trường trung tâm.

Anh ngấm bức hình ông thị trưởng bị dẫn vào phòng cảnh sát trưởng. Chắc chắn tin này sẽ khiến ông già mất mấy phiếu, nhưng vậy vẫn chưa đủ. Nếu Riley làm theo đề nghị của Gracie và cưới cô, anh chắc chắn thắng cuộc tranh cử, nhưng anh không bao giờ làm thế. Phải, nó là một số tiền lớn, nhưng cô quan trọng hơn. Anh chưa bao giờ yêu trước đây và anh thề với Trời là anh sẽ yêu đúng cách.

Anh lật sang trang thứ hai và suýt phun ngụm cà phê anh vừa uống. Thay vì bản tóm tắt tin địa phương, tin của bang và của cả nước. Trên 2 trang liền của tờ báo là gương mặt Gracie ngay chính giữa. Trên đầu bức hình là một dòng tí tít thật lớn nói: Tôi cần sự giúp đỡ của mọi người để có được người đàn ông của tôi!

Riley chữ thề. Cô lại làm gì nữa rồi? Anh đọc lướt bài viết, là một lá thư gửi toàn thị trấn.

Los Lobos thân,

Là tôi, Gracie đây. Tôi biết hầu hết mọi người nhớ về tôi là từ các bài viết trên báo, 14 năm trước và gần đây nữa. Những bài viết về mối tình của tôi dành cho Riley Whitefield. Mọi người đã theo dõi câu chuyện bi thảm của một tình yêu đơn phương và cảm nhận được nỗi đau của tôi khi tình cảm đó phải kết thúc ngày Riley cưới một phụ nữ khác.

Và câu chuyện là thế này. Tôi vẫn còn yêu Riley và muốn kết hôn với anh ấy. Và mọi người có biết điều tuyệt vời nhất là gì không? Anh ấy cũng yêu tôi, nhưng anh ấy có ý nghĩ điên rồ là anh ấy không thể cầu hôn cho đến sau ngày bầu cử.

Riley là một người tốt. Anh ấy sẽ có ích cho thị trấn này, và thành thật mà nói, tôi muốn được ở cùng với anh ấy ở đây... ở Los Lobos này. Nhưng để điều đó xảy ra, tôi cần sự giúp đỡ của mọi người. Tôi cần mọi người bỏ phiếu cho Riley vào thứ Ba này.

Mọi người đã luôn tự hào về chuyện tôi đã yêu bằng cả trái tim mình. Điều đó vẫn không thay đổi. Điều duy nhất khác biệt lần này là tôi muốn mọi người là một phần của tình yêu đó. Tôi đang làm việc động trời nhất trong đời mình và tôi không thể làm được điều đó mà không có mọi người. Nếu mọi người đã từng ủng hộ tôi và Riley, xin hãy bỏ phiếu cho anh ấy vào thứ Ba.

Xin cảm ơn, Gracie.

Anh đọc lá thư hai lần rồi để ly cà phê xuống bàn và cầm điện thoại lên. Đương nhiên Gracie không trả lời.

Năm phút sau anh thay đồ xong và ra khỏi nhà. Trên đường anh lái đến nhà cô, anh thấy hàng trăm tấm bảng đề Gracie nói Hãy bỏ phiếu cho Riley cùng với các tờ bướm với nội dung tương tự phát tán mọi nơi.

Anh đến nhà cô trong thời gian kỷ lục, nhưng cô không ở đó. Anh đến nhà mẹ cô rồi lái đến ngân hàng. Sao cô có thể làm như thế rồi bỏ đi khỏi trấn chứ?

Nhưng khi anh lái tới ngân hàng, anh thấy một tấm băng-rôn khổng lồ treo bên hông tòa nhà cũ. Dòng chữ Gracie nói Hãy bỏ phiếu cho Riley pháp phối trong gió sớm. Chờ trước cổng ngân hàng là tất cả nhân viên của anh, Zeke, mẹ của Gracie, chị em của cô và chính cô.

Cô bước ra xe anh rồi đứng bên lề đường chờ anh tắt máy và ra khỏi xe.

“Anh nghĩ sao”? cô hỏi có vẻ hơi hồi hộp.

Trời ạ, cô thật đáng yêu. “Nghĩ là em điên rồ rồi.”

“Điên tốt hay điên không tốt?”

“Có sự khác biệt sao?”

“Ồ, chắc rồi. Trước đây em điên không tốt khi em bám đuôi anh, em muốn nghĩ là em đã thay đổi rồi.”

Anh với lấy tay cô. “Đừng thay đổi vì anh. Anh yêu mọi thứ về em.”

Anh hất mặt về tấm băng-rôn. “Sao em lại làm chuyện này?”

“Vì anh muốn làm thị trưởng. Nó hoàn toàn không phải vì chuyện tiền bạc. Em biết anh có thể làm tốt việc này và em nghĩ chúng ta sẽ hạnh phúc ở đây. Em tin là anh yêu em, Riley à. Anh không có cần chứng minh đâu. Anh luôn là người tốt hơn cách anh nghĩ về bản thân mình.”

Anh kéo cô lại gần và ôm cô. Cảm xúc tràn ngập trong anh - những cảm xúc anh chưa từng có trước đây. “Anh yêu em. Anh muốn em nhớ điều đó.”

“Em hứa.”

Anh nhìn cô và mỉm cười. “Tập trước hả?”

“Em có nên làm thế không?”

“Chắc chắn rồi. Anh đã mua nhẫn rồi.”

Anh hôn cô và từ đám đông, anh nghe tiếng reo hò. “Anh nghĩ anh mới mất đi uy quyền với nhân viên của mình,” anh nói.

“Không, họ sẽ làm việc chăm chỉ hơn vì họ quan tâm đến anh.”

Anh lại hôn cô và hít nhẹ mùi hương tỏa ra từ cô. “Lấy anh đi, Gracie. Lấy anh và để cho anh chăm sóc em, để anh yêu em và cho em thấy anh yêu em từng ngày trong suốt cuộc đời anh.”

Cô nhìn sâu vào mắt anh và mỉm cười. “Nếu anh cũng chịu để cho em yêu anh.”

“Mãi mãi.”

Cô thở dài. “Anh chính thức vi phạm luật 3 L rồi, anh bị con à. Họ sẽ ném anh khỏi câu lạc bộ 3 L thôi.”

Anh ôm mặt cô và đắm mình trong tình yêu của cô. “Chỉ có một chữ L thôi. Lỡ yêu. Lỡ yêu Gracie.”

Đoạn kết

Họ tổ chức bữa tối diễn tập ở quán nướng Mexican của Bill vì đây là Los Lobos, ngoài chỗ đó ra còn tổ chức ở đâu nữa?

“Chúng ta chỉ có vài phút,” Riley nói khi liếc nhìn đồng hồ rồi nhìn cái màn hình lớn Bill vừa đẩy vô phòng tiệc riêng của họ.

Gracie tựa vào người anh. “Em không thể tin Zeke sẽ diễn cùng Jay Leno. Thật là tuyệt vời, phải không?”

“Ừ, cũng khá đó,” anh nói, dù đó không phải là ý kiến của anh về điều tuyệt vời nhất. Điều tuyệt vời nhất đó là được ở cùng Gracie. Sáng mai anh sẽ kết hôn với cô, rồi họ sẽ bay đi Hawaii để có một kỳ trăng mật lãng mạn, dù ngắn, vì họ phải về lại đây 5 ngày sau để anh tuyên thệ nhận chức thị trưởng.

“Nếu anh sẽ được gọi là Ngài thị trưởng, em có được gọi bằng bà thị trưởng hay quý bà không?”

Anh phì cười. “Anh cũng đâu biết.”

“Tối giờ rồi,” Vivian nói từ đầu bên kia cái bàn. “Em tự hỏi liệu chúng ta có thể thấy Alexis trong đám đông khán giả, chị ấy phải hồi hộp lắm.”

“Nhưng tự hào,” Tom nói.

Riley liếc nhìn cặp đôi trẻ tuổi. Họ vẫn chưa đính hôn nhưng họ đang hẹn hò và Gracie đang rất hi vọng.

“Mở lớn lên đi,” ai đó kêu.

Gracie mở lớn tivi lên rồi đan tay vào tay anh và thở dài.

“Anh biết em yêu anh, đúng không?” cô thì thầm.

“Ừ đúng.”

Cô nhìn anh. “Về cái tổ ấm mà chúng ta đã muốn bắt đầu ngay lập tức...”

Tim anh ngừng đập. Anh cảm thấy tiếng thỉnh thỉnh quen thuộc biến mất, mọi thứ như đứng yên. “Gracie?”
Cô nghiêng sát vô và hạ giọng. “Em có que thử em mới thử sáng nay. Muốn coi không?”

Anh phá ra cười. Ngay lúc Zeke vừa kể xong câu chuyện hài đầu tiên, mọi người cùng cười với anh. Anh kéo Gracie lên lòng anh và bắt đầu hôn cô. Họ sẽ nói cho bạn bè và gia đình biết sau. Ngay bây giờ, chỉ cần anh được biết và có cô ở cạnh anh, yêu anh là đủ.

“Em chắc không?” anh hỏi, vui mừng hơn anh có thể diễn tả thành lời.

“Chắc.” Cô mỉm cười. “Chuyện này sẽ làm cho thị trấn yêu anh thêm.”

“Nhưng em là người anh quan tâm nhất.”

“Chắc rồi, nhưng em sẽ có sự cạnh tranh. Các bà cụ trong trấn sẽ bắt đầu đan đồ sơ sinh. Sẽ tuyệt lắm đây.”

“Sẽ hoàn hảo,” anh nói. “Em luôn làm mọi thứ hoàn hảo.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-yeu-gracie-falling-for-gracie>